

LEE CHILD: A PÓK HÁLÓJÁBAN

Szkennelte, javította: Balogh Róbert; 2003.

Tördelte: Dr. Kiss István; 2003.

A lányomnak, Ruthnak, aki a világ legnagyobb gyereke volt, most pedig felnőtt nő, akit büszkén nevezek a barátomnak.

Prológus

Victor Hobie egész életét egy közel harmincesztendős titoknak köszönhetette: a szabadságát, a pozícióját, a vagyonát - mindenét. És mint bármely óvatos ember tette volna az ő helyében, mindent elkövetett, hogy megőrizze a titkát. Mert sok veszténivalója volt: az egész élete.

A védelem, amelyre harminc éve bízta magát, mindössze két dologra épült. Ugyanarra, amit mindenki alkalmazna a veszéllyel szemben. Ahogy egy ország védi magát az ellenséges rakétáktól, egy lakás tulajdonosa a betörőktől, ahogy egy bokszoló védekezik a kiütés ellen. Figyelem és reakció. Első lépés, második lépés. Az ember először észleli a fenyegetést, aztán reagál rá. Az első lépés egy figyelmeztető rendszeren alapult. Az évek során ez folyton változott, ahogy a körülmények is változtak, és immár jól begyakorlottan és a végtelenségig leegyszerűsítetten működött. Az első figyelmeztető drótakadály az otthonától tizenegyszer mérföldre húzódott. Veszély esetén innen jött az első figyelmeztetés, az ébresztő telefonhívás. Ebből tudja meg, hogy a közelébe jutottak. A második drótakadály ötezer mérfölddel közelebb volt, de az otthonától még így is hatezer mérföldre. Ha a második helyről érkezik telefonhívás, abból megtudja, hogy már a sarkában vannak. Az első lépés megvolt, jöhet a második.

A második lépés a reakció. Egyértelmű volt, hogy ennek mi-nek is kell lennie. Majdnem harminc évet töltött azzal, hogy ezen gondolkodjon, de csak egy megvalósítható megoldást talált: menekülni. Eltűnni. Hobie realista volt. Egész életében büszke volt a bátorságára és a ravaszságára, a keménységére és a kitartására. Mindig gondolkodás nélkül megtette, amit tennie kellett. De, ha

LEE CHILD 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN

megkapja a figyelmeztetést a távolból, akkor menekülnie kell.

Mert azt, ami következhet, nem élné túl, még egy olyan könnyörtelen ember sem, mint ő.

Az évek során a veszély jött és ment, hullámozott, mint az árapály. Hosszú időn keresztül biztos volt benne, hogy bármelyik pillanatban rátörhetnek. Aztán hosszú időszakok következtek, amikor biztos volt benne, hogy ez soha nem fog bekövetkezni. Néha pusztán csak az eltelt idő miatt érezte magát biztonságban, hiszen harminc év olyan hosszú, mint az örökkévalóság. Máskor azonban csak egy szempillantásnak tűnt az egész. Néha szinte óráról órára várta a telefonhívást. Tervezett, izzadt, és tudta, hogy bármelyik pillanatban menekülni kényszerülhet.

Milliószor végigjártszotta a fejében a forgatókönyvet. Arra számított, az első telefonhívás talán egy hónappal is megelőzi majd a másodikat. Ezt a hónapot az előkészületekre fogja felhasználni. Gondoskodik róla, hogy ne maradjanak elvarratlan szálak, lezárja az ügyeit, beszedi a kintlevőségeit, átutalja a pénzét, elintézi, amit kell. Aztán, ha megjön a második hívás, indul. Azonnal, habozás nélkül. Egyszerűen eltűnik, és soha többé nem látja senki. Csakhogy végül úgy történt, hogy a két telefonhívás egy és ugyanazon a napon érkezett. A második helyről jött először. A közelebbi drótot egy órával korábban szakították át, mint a távolabbit. De Hobie nem menekült. A szélbe szórta a harminc évnyi gondos tervezgetés eredményét, és úgy döntött, marad, és felveszi a harcot.

1. fejezet

Jack Reacher látta, hogy egy férfi belép az ajtón. ~obban mondvá, a~to nem volt. Az illető csak az elülső fal helyén sétált be. A bár egyenesen az utcára nyílt. Asztalok és székek voltak kirakva a járdára, egy elszáradt, öreg szőlőlugas alá, amely névleges árnyékot nyújtott. A helyiség belseje és a terasz egybeolvadt, nem választotta el őket fal. Reacher feltételezte, hogy valami lelakatható vasrácsot eresztenek le, ha bezárnak. Ha egyáltalán bezárnak valaha is, mert ő még soha nem látta zárva a bárt, pedig meg lehetőszen éjszakai életmódot folytatott.

A férfi egy lépést beljebb ment, és megállt a sötét helyiségben, hunyorogva várta, hogy a szeme hozzászokjon a félhomályhoz a vakító Key West-i napsugárzás után. Június volt, délután négy óra, az Egyesült Államok legdélibb részén. Ez a vidék jóval délebbre fekszik, mint mondjuk, a Bahamák nagy része. Mindig vakító fehérséggel tűz a nap, és perzselő a forróság. Reacher hátul üldögélt egy asztalnál, ásványvizet kortyolgatott egy műanyag palackból, és várt.

A férfi körbenézett. A bár alacsony mennyezetű helyiség volt, és sötét színűre öregedett, régi deszkák borították a falait. Olyanok voltak, mintha szétbontott hajókból származnának. Itt-ott különféle hajózási felszerelések voltak kiszögezve, réztárgyak, zöld üveggömbök, szakadt halászhálódarabok. Legalábbis Reacher úgy gondolta, halászháló lehet; ő a maga részéről soha életében nem fogott egyetlen halat sem. És nem is hajózott. A falakon mindenfelé több száz névjegy és cégkártya volt kiszögezve, minden tenyérnyi felületet beborítottak, még a mennyezetet is.

LEE CHILD 8 A P6K HÁL6JÁBAN

LEE CHILD 9 A P6K HÁLÓJÁBAN

Némelyikük új volt, mások régiek és számárfülesek, évtizedekkel hoz a félhomályban, és megivott három üveg szobahőmérsékletű ezelőtt megszűnt üzletek címeivel. vizet. Úgy rászokott, mint valamikor a kávéra.

A férfi még beljebb lépett, és a bárpult felé indult. Öreg volt. A férfi még mindig a bárpultnál üldögélt, és a sörével volt el-Hatvan körül járhatott, középmagas, kissé testes. Az orvosok túl- foglalva. Tekintetével körbevizslatott a helyiségben. A mixeren ki-

súlyosnak mondták volna, Reacher inkább úgy látta, épp csakvül nem volt ott senki, csak Reacher. A férfi ellépett a bárpultról, egy kicsivel nyom többet a kelleténél. Egy férfi, aki méltósággal és elindult az asztala felé. Bizonytalan mozdulattal intett a kezé-megadja magát az idő múlásának, anélkül, hogy túl nagy hűhót vel, amelyben a sörösüveget tartotta, mintha azt kérdezné: „Sza-csapna emiatt. Úgy volt öltözve, mint egy északról érkezett váro- ~bad?“. Reacher fejével a szemben lévő székre bökött, és lecsavar-ni, aki rövidebb időre elutazik valami meleg helyre: világosszürke, ta a harmadik üveg ásványvíz kupakját. A férfi lehuppant a szék-

a csípőnél bő, lefelé szűkülő nadrág, vékony, gyűrött, vajszerű vá- re. Az szinte összecsuklott alatta. Nyilván a hátsó zsebében tarszonzakó, fehér ing kigombolt gallérral. A nyakánál kivillant fehér totta a kulcsait, a pénzt meg a zsebkendőt, ami még szélesebbé bőre. Sötét zokni, városi cipő. New York-i vagy chicagói lehet, ~g tette a csípőjét.

gondolta Reacher, esetleg bostoni. Ideje nagy részét nyilván - Maga ~ack Reacher? - kérdezte.

légkondicionált épületekben és autókban tölti, és ezt a húsz év- Nem chicagói és nem bostoni. New York-i, most már biztos.

vel ezelőtt beszerzett nadrágot meg zakót a szekrény mélyénPont úgy beszélt, mint Reacher egyik ismerőse, aki élete első őrizgeti, és csak nagy ritkán veszi elő, ha szükséges. húsz évében száz méternél messzebb nem mozdult el a New

A férfi odaért a bárpulthoz, a zakója zsebébe nyúlt, és elő- York-i Fulton Streettől.

húzta a tárcáját. Kicsi volt, régi, finom fekete bőrből, alaposan ki- -
Maga ~ack Reacher? - kérdezte megint a férő.
tömve. Reacher látta, hogy a férfi gyakorlott mozdulattal
kinyitja, a Közelről apró, okos szemei voltak, és Sűrű, bozontos szem-
valamit odamutat a mixernek, és halkan kérdez tőle valamit. A
~ öldöke. Reacher ivott a vízből, és a felemelt, áttetsző vizes-
mixer elfordította a tekintetét, mintha megsértették volna. A férfi
`= palackon keresztül nézett a férfira.
elrakta a tárcát, és elsimította gyér, szürkülő hajtincseit izzadó
,így`, - Maga ~ack Reacher? - kérdezte az harmadszor is.
homlokáról. Valamit motyogott, mire a mixer sört vett elő a
hűtő- Reacher lerakta az asztalra a palackot, és megrázta a fejét.
szekrényből. A férfi egy pillanatra az arcához szorította a hideg -
Nem - hazudta.
i~.#
, A férfi válla egy pillanatra csalódottan lehorgadt. Feljebb
üveget, aztán nagyot húzott belőle. Diszkrétén böfögött egyet a
keze mögött, és elmosolyodott, mintha kárpótolták volna valami húzta a
mandzsettáját, és megnézte az óráját. Kicsit előbbre csú-
kis csalódásért. szott a széken, mintha fel akarna állni, de aztán
hátradőlt, mintha
Reacher is nagyot kortyolt a vizéből. A legfittebb pasas,
akit hirtelen rájött volna, hogy bőven van még ideje.
valaha is ismert, egy belga katona volt, aki esküdött rá, hogy a
jó - Öt perccel múlt négy - mondta.
erőnlét titka az, hogy az ember csináljon, amit akar, de igyon
meg Reacher bólintott. A férfi a mixer felé intett üres sörösüve-
mindennap öt liter ásványvizet. Mivel a belga cingár volt, feleak-
~ gével, aki odasietett egy újabbal.
kora, mint Reacher, úgy gondolta, neki kétszer ennyit kell
megin- - Rémes ez a hőség - mondta a férfi.
ni. Tíz teljes üveggel naponta. Mióta megérkezett a forró Key Reacher
megint csak bólintott, és kortyolt a vízből.
Westbe, ehhez tartotta magát. Be is vált. Életében nem érezte - Nem
ismeri véletlenül ~ack Reacher?
jobban magát. Minden áldott nap négykor leült ehhez az asztal-
~ Reacher vállat vont.
LEE CHILD ~ O A PÓK HALÓJÁBAN
LEE CHILD ~ ~ A PÓK HALÓJÁBAN
- Tud róla személyleírást adni? - kérdezte. Costello elhallgatott, és
kihívóan bámolt. Reacher a vizet
A férfi épp nagyot húzott a második üveg sörből. A keze
fe- kortyolgatta, és vállat vont.
jével megtörölte a száját, és a mozdulatot arra is felhasználta -
Véletlen egybeesés - jelentette ki.
, Costello bólintott.
hogy elrejtse vele egy újabb diszkrét böfögést.
- Nem igazán. Csak annyit tudok, hogy nagydarab fickó. - Igen,
gondolom - mondta halkan.
Ezért kérdeztem, nem ismeri-e. Az ajkához emelte a sörösüveget és
ivott, bölcs, öreg sze-
Reacher bólintott. meit Reacher arcára szegezve.
- Sok nagydarab pasas van errefelé - mondta. - Meg min- - Sok
errefelé az átutazó - jegyezte meg Reacher. - Az em-
denfelé. berek állandóan jönnek-mennek.
- A nevét sem hallotta? - Igen, gondolom - mondta megint Costello.
- Kellett volna? - kérdezte Reacher. - Ki keresi? ~ - De majd
nyitva tartom a fületem - ígérte Reacher.
A férfi elvigyorodott és bólintott, mintha elnézést kérne aCostello
bólintott.
modortalanságért. - Hálás lennék - mondta célzatosan.
- Costello a nevem - mondta. - Örülök, hogy találkoztunk.
- Ki keresteti? - kérdezte Reacher.
Reacher biccentett, és válaszul megemelte a vizespalackot - A

kliensem. Egy Mrs. Jacob nevű hölgy.

. Reacher kortyolt a vízből. A név nem mondott neki semmit.

- Zsaru? - kérdezte

- Magándetektív vagyok - felelte Costello. Jacob? Soha nem hallotta.

- És ezt a Reacher nevű fickót keresi? Miért, mit követett el? - Oké, ha látom, szólok neki, hogy keresi, de ne számítson Costello vállat vont. - Semmit, amennyire én tudom. Csak rá. Nem találkozom túl sok emberrel.

azzal bíztak meg, hogy találjam meg.

- Dolgozik valahol?

- És úgy gondolja, itt van? Reacher bólintott.

- A múlt héten még itt volt. Van egy bankszámlája Virginiá-

- Úszómedencéket árok - mondta.

ban, és innen küldött oda pénzt. Costello eltöprengett. Látszott rajta, hogy még soha nem

- Innen, Key Westből? gondolt bele, hogy készül egy úszómedence.

Costello bólintott. - Markológéppel?

- Minden héten, három hónapon keresztül. Reacher elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- És?

- Az itt nem szokás. Kézzel ássuk.

- Kézzel? - ismételte Costello. - Ásóval?

- Tehát itt dolgozik - mondta Costello. - Három hónapja.

- Túl kicsi a hely a munkagépeknek - magyarázta Reacher.

Gondoltam, valaki csak ismeri.

- De nem ismeri senki. '~ - Az utcák is túl keskenyek, alacsonyak a fák. Ha másfelé is sétál,

Costello megrázta a fejét. - Végigkérdezősködtem az egész nemcsak a Duval Streeten, láthatja.

Duval Streetet, ahol az élet zajlik ebben a porfészekben. A leg-

Costello megint bólintott. Hirtelen nyugodtabbnak látszott.

több, amire jutottam, az volt, hogy egy sztriptízbárban e nő azt -

Akkor valószínűleg tényleg nem ismeri ezt a Reacher

mondta, pontosan három hónapja dolgozik náluk e n~ darab nevű fickót.

Mrs. Jacob szerint katonatiszt volt. Utánanéztem, és

~ ~

pasas, aki mindennap négykor itt iszik vizet. tényleg őrnagy volt, kitüntetései is vannak. A katonai rendőrség-

LEE CHILD ~ 3 A PÓK HÁLBJÁBAN

LEE CHILD ~ 2 A POK HÁL6JÁBAN

nél volt valami nagykutya. Egy ilyen ember nem valószínű, hogy úszómedencéket árna.

Reacher nagyot húzott a vizespalackból, hogy elrejtse az arcát.

- Miért, mit kellene csinálnia?

- Itt? Nem is tudom. Talán egy hotel biztonsági szolgálatánál dolgozik. Valamilyen saját vállalkozása van. Esetleg egy jachta, amit bérbe ad.

- Egyáltalán minek jött volna ide?

Costello bólintott, mintha egyetértene a kérdéssel.

- Igaz, ócska egy hely. De itt van, ez biztos. Két évvel ezelőtt hagyta ott a hadsereget, betette minden pénzét a Pentagonhoz legközelebbi bankba, aztán eltűnt. A bankszámlája azt mutatja, hogy a legkülönbözőbb helyekről szokott pénzt átutalni, és most három hónapja innen. Meg fogom találni.

Reacher bólintott.

- Szóval, akarja, hogy kérdezősködjek?

Costello megrázta a fejét. Már a következő lépését tervezgette.

- Nem, ne fáradjon vele.

Feltápáskodott, és előhúzott a nadragzsebéből egy gyűrött bankjegyeköteget. Az asztalra dobott egy ötdollárost, és elindult.

- Örülök, hogy megismertem - szólt vissza, de nem nézett

hátra.

Kisétált a verőfényes délutánba. Reacher felhajtotta az utolsó korty vizet, és figyelte, ahogy Costello elmegy. Tíz perccel múlt négy óra.

~gy órával később Reacher a Duval Streeten ballagott, és azon gondolkozott, hogy át kellene utalni a pénzét egy új bankba. Miközben helyet keresett a korai vacsorához, azon tűnődött, miért hazudott Costellónak. Az első gondolata az volt, hogy több pénzt nem küld a virginiai bankba, majd a nadrágzsebében tartja a bankjegycsomót. A második az, hogy követi belga barátja tanácsát, és bevág egy jó nagy steaket, utána egy fagylaltot, és még két üveg ásványvizet. A harmadik az, hogy azért hazudott, mert nem volt rá semmi oka, hogy bevallja az igazat.

EI sem tudta képzelni, miért keresné egy New York-i magándetektív. Sohá nem lakott New Yorkban. Egyetlen északi nagyvárosban sem. Tulajdonképpen soha nem lakott sehol. Az apja a haditengerészetnél szolgált, és attól a pillanattól kezdve, hogy az édesanyja kisétált vele egy berlini szülészet kapuján, állandóan ide-oda utazgattak a nagyvilágban. Soha nem élt máshol, mint katonai támaszpontokon, amelyeknek legtöbbször a földgolyó igen távoli és barátságtalan vidékein feküdt. Aztán maga is belépett a hadseregbe, nyomozó lett a katonai rendőrségnél, és megint csak katonai bázisokon szolgált és élt, míg végül megszüntették az egységét, és őt leszerelték. Hazajött az Államokba, és ide-oda vándorolt, mint egy olcsón utazgató turista, míg végül kikötött itt, az ország legdélibb csücskében. A megtakarított pénz már majdnem elfogyott. Először csak pár napra vállalta el az úszómedence-ásást, aztán a pár napból pár hét lett, a hetekből hónapok, és most még mindig itt rostokolt.

Nem voltak rokonai, akik bármit is ráhagyhattak volna. Nem tartozott senkinek. Soha nem lopott, soha nem csapott be senkit. Nem voltak gyerekei. Olyan kevés hivatalos papíron volt nyoma, amennyire csak lehetett. Gyakorlatilag láthatatlanul élt. És soha életében nem ismert senkit, akit akár Mr. akár Mrs. Jacobnak hívtak volna. Ebben teljesen biztos volt. Úgyhogy bármit akart is tőle Costello, nem érdekelte. Semmi esetre sem érdekelte annyira, hogy felfedje a kilétét.

Az, hogy láthatatlanná legyen, a második természetévé vált. Az eszével nagyon jól tudta, hogy ez valamiféle bonyolult lelki reakció az egész helyzetére. Két évvel ezelőtt minden a feje tetejére állt. Addig nagyhatalmak érezhette magát egy tavacskában, aztán egyik pillanatról a másikra senki lett. Egy bonyolult szerzettségű testület magas rangú és nagyra becsült tagjából egyik pillanatról a másikra a 270 millió névtelen civil egyikévé vált. Addig szükség volt rá, mostantól fölösleges. Addig idejének minden LEE CHILD ~ L~, A P6K HÁL6JÁBAN LEE CHILD ~ ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN perce be volt osztva, most pedig itt hevert előtte 300 millió négyzetkilométer és negyven év, aminek az eltöltéséhez nem volt semmi terve. Az eszével tudta, hogy a reakciója érthető, csak védekezni próbál; de azt is tudta, hogy kicsit túlzásba viszi a dolgot,

és nem ártana vigyázni vele.

A zsigereiben azonban érezte, hogy szereti ezt az életet. Szerette a névtelenséget. Szerette a titokzatosságot. Meleg, kényelmes, megnyutató vacok volt, amit féltve őrzött. A felszínen barátságos és közvetlen maradt, de soha nem beszélt sokat magáról. Szeretett készpénzzel fizetni, és mindig autóval utazott. Soha nem szerepelt a neve utaslistákon és hitelkártya-tranzakciók nyilvántartásában. Senkinek nem árulta el az igazi nevét. Key Westben egy olcsó motelben szállt meg, Harry S. Truman néven. Amikor belepillantott a vendégkönyvbe, látta, hogy nincs egyedül. Az Egyesült Államok negyvenegy elnökének legtöbbször megszállt már itt, még olyanok is, akikről a legtöbbször nem is hallottak, mint John Tyler és

Franklin Pierce. Rájött, hogy a nevek nem sokat jelentenek Key Westben. Az emberek csak odaintegettek egymásnak, mosolyogtak, és köszöntek. Mindenki feltételezte, hogy másoknak is vannak olyan dolgai, amelyeket meg akarnak tartani maguknak. hól érezte itt magát Túlságosan is jól ahhoz, hogy siessen továbbállni. E~ órát sétálgatott a zajos és forró főutcán, aztán lefordult a Duval Streetről, és megkereste az eldugott kis udvarban megbújó éttermet, ahol látásból már ismerték, tudták, melyik a kedvenc ásványvíz-márkája, és ahol akkora szelet steaket adtak, hogy lelógott a tányérról.

A steaket tükörtojással, sült krumplival és vegyes zöldségekkel szolgálták fel, a fagylaltot forró csokiöntetttel és mogyoródarabkákkal. Megivott még egy liter vizet és utána két csésze erős fekete kávét. Aztán hátradőlt, és elégedetten üldögélt.

- Most már jobb? - kérdezte mosolyogva a pincérnő.

Reacher elvigyorodott és bólintott.

- Rám fért.

LEE CHILD ~ 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Látom.

- hólesett.

Így is volt. Lassan harminckilenc éves lesz, de soha életében nem érezte még ilyen jól magát. Mindig erős volt és egészséges, de az utóbbi három hónap alatt csúcsformában érezte magát.

195 centi magas volt, és amikor otthagyt a sereget, 110 kilót nyomott. Egy hónappal azután, hogy csatlakozott egy úszómedence-ás brígdhoz, a munkának és a forróságnak köszönhetően leadott tíz kilót. A következő két hónapban viisszaszedett húszat, ami csupa izom. A munka kemény volt. Úgy számította, vagy négy tonna földet, követ és homokot mozgat meg naponta. Kialakított egy ásási technikát, aminek köszönhetően minden izma és porcikája dolgozott egész nap. Az eredmény látványos volt. A nap csokoládébarnára égette, és életében nem volt még jobb formában. Úgy gondolta, nagyjából tízezer kalóriára van szüksége, hogy szinten maradjon, és tíz liter vízre.

- Dolgozik ma este? - kérdezte a pincérnő.

Reacher elnevette magát. Pénzt keresett azzal, hogy végigcsinált egy fitness-programot, amiért sokan vagyionokat fizetnének ki valami csillogó-villogó városi edzőteremben, esténként pedig megint olyan munkát végzett, amit a legtöbb férfi ingyen is szívesen csinált volna. Kidobóember volt a sztriptízbárban, amit Costello is említett, a Duval Streeten. Ott ült egész éjjel, meztelen

felsőtesttel, fenyegető arcot vágott, itta az ingyen italokat, és annyi volt a dolga, hogy vigyázzon, ne molesztálják a táncosnőket. És ezért a kezébe nyomtak ötven dollárt.

- Kemény munka, de hát valakinek ezt is meg kell csinálni

- vigyorgott.

A pincérnő vele nevetett, ő pedig fizetett, aztán visszaindult a Duval Streetre.

északabbra 1500 mérfölddel, New Yorkban, nem messze a Wall Streettől egy vállalat igazgatója épp belépett a liftbe, és lement két e lejjebb, a gazdasági igazgató irodájába. A két Férfi

.4 .~

prJ

LEE CHILD ~ 7 A PÓK HALÓJÁBAN

`~:; ~

b~rn,,r~~r`.. ~I /' ~~ C~ 11

leült egymás mellé egy íróasztalhoz. Az a fajta fényűző iroda és fényűző íróasztal volt, amiket akkor szokás beszerezni, amikor jól megy az üzlet, aztán, amikor rosszra fordulnak a dolgok, ott terpeszkednek, mint valami néma szemrehányás. Egy elegáns irodaépület egyik felső emeletén volt az iroda: minden bútor sötét rózsafából, az ablakokon krémszínű rolók, terebélyes íróasztal olasz asztali lámpával, és egy óriási számítógép, amely a kelleténél jó-

val többbe került. A képernyő világított, és a jelszóra várt. Az igazgató begépelte, lenyomta az ENTER-t, mire megjelent egy kimutató. Az egyetlen, amelyről le lehetett olvasni a vállalat való

anyagi helyzetét. Ezért is védelmezte jelszó.

- Sikerülni fog? - kérdezte az igazgató.

Erre a napra nagymértékű létszámleépítést terveztek. A személyzeti igazgató a Long Island-i gyártelepükön reggel nyolc óta ügyködött. A titkárnő hosszú sorba székeket rakott ki az iroda elé. Az emberek egész nap ott várakoztak, öt percenként egy széssel arrébb ültek, míg végül beléptek az ajtón az irodába, ahol egy ötperces beszélgetés után elvesztették a megélhetésüket, köszönjük, viszontlátásra.

- Sikerülni fog? - kérdezte megint az igazgató.

A gazdasági igazgató számokat írogatott egy darab papírra.

Kivont egy összeget egy másiktól, aztán a naptárra pillantott.

Megvonta a vállát.

- Elméletben igen - mondta. - Gyakorlatban nem.

- Nem?

- Az időfaktorral van baj. A létszámleépítés jó lépés volt, efelől semmi kétség. Az emberek nyolcvan százalékatól megszabadultunk, így megspóroljuk a bérek kilencven százalékat, mert csak a legolcsóbb munkaerőt tartottuk meg. Viszont mindenkit kifizettünk a következő hónap végéig. Úgyhogy a cash-flow helyzetünk csak hat hét múlva javul egy kicsit. Sőt pillanatnyilag inkább romlik, mert a disznók mind most váltják be a hathetes fizetési csekkjeiket.

Az igazgató Felsőhajtott és bólintott.

- Mennyire lenne szükségünk?

LEE THILD ~ 8 A P6K HÁLÓJÁBAN

A gazdasági igazgató kattintott egyet az egérrel, és megnyitott egy ablakot.

- Egymillió egyszázezer dollárra - mondta. - Hat hétre.

- A bankok?

- Felejtse el. Már azért is a feneküket kell kinyalni, hogy az eddigi kölcsönt meghosszabbítsák. Ha még többet kérek, a képenbe röhögnek.

- Ennél rosszabb is történhet - jegyezte meg az igazgató.

- Most nem erről van szó. Ha kiszagolják, hogy bajban vagyunk, azonnal gondolkodás nélkül felszólítanak a kölcsönök visszafizetésére.

Az igazgató dobolt az ujjaival a rózsafa íróasztalon, és vállat vont.

- Eladok néhány részvényt - mondta.

A gazdasági igazgató megrázta a fejét.

- Azt nem teheti - magyarázta türelmesen. - Ha részvényeket dob a piacra, az árak a padlóig zuhannak. Az eddigi kölcsöneinkre is részvények jelentik a fedezetet, és ha még jobban elértéktelenednek, akkor holnap végünk.

- A francba! Pedig csak hat hétig kellene kihúzni. Nem vagyunk hajlandóak mindent elveszíteni nyavalyás hat hét miatt! És nyavalyás egymillió dollár miatt. Triviális összeg!

- Triviális összeg, csak épp nem áll a rendelkezésünkre.

- Valahonnan csak meg tudjuk szerezni.

A gazdasági igazgató nem felelt, de úgy látszott, lenne valami mondanivalója.

- Mi az? - kérdezte az igazgató.

- Hallottam egy helyről, ismerősöktől. Van valaki, akihez esetleg fordulhatnánk. Hat hétre lehet, hogy megérné. E~ pénzkölcsönző, aki ilyesféle ügyfelekkel foglalkozik, akiknek már nincs kihez fordulni.

- Megbízható?

- Valószínűleg. Elég tekintélyesnek látszik. Nagy irodája van a World Trade Centerben. Ilyen esetekre specializálódik.

Az igazgató mereven bámulta a monitort.

LEE CHILD ~ 9 A P6K HALÓJÁBAN

- Milyen esetekre?

- Mint ez - ismételte a gazdasági igazgató. - Amikor valakinek már majdnem sikerül véghezvinni egy nagy üzletet, csak épp a bankok túl szűklátókörűek, hogy ezt belátnák.

Az igazgató bólintott, aztán körbepillantott az irodában.

Gyönyörű volt. A saját irodája két emelettel feljebb még ennél is szebb volt, az épület sarkán helyezkedett el, így több oldalról is gyönyörű kilátás nyílt.

- Oké - mondta végül. - Intézkedjen.

- Én nem tudok intézkedni - mondta a gazdasági igazgató.

- A pasas nem áll szóba mással, csak az igazgatókkal. Magának kell beszélni vele.

A sztriptízbárban csöndesen kezdődött az este. Hét közepe volt, június, túl késő a síelőknak és a tavaszi vakációzóknak, túl korai a nyaralóknak, akik a meleg kedvéért jönnek. Egész éjjel talán ha negyven vendég volt, a bárpult mögött két lány dolgozott, hárman táncoltak. Reacher egy Crystal nevű nőt nézett. Sejtette, hogy nem ez az igazi neve, de soha nem kérdezte meg. Ő volt a legjobb. Sokkal többet keresett, mint Reacher valaha is őrnagyként a katonai rendőrségnél. Egy szép, régi, fekete Porschéval járt. Reacher néha hallotta kora délutánonként, ahogy hangos zúgás-saí elporzott arrafelé, ahol épp dolgozott.

A bár egy hosszúkás, keskeny emeleti helyiség volt, benne bárpult és egy kis, kör alakú színpad, fényes krómoszlopokkal. A színpad körül székek sorakoztak. Mindenhol tükrök, ahol nem volt tükör, ott sima feketére festették a falakat. Az egész hely lüktetett és dübörgött a fél tucat erősítőből szóló hangos zenétől, amely elnyomta a légkondicionáló zúgását.

Reacher háttal a bárpultnak állt, a terem elejénél. Elég közel az ajtóhoz, hogy a belépők azonnal meglássák, de eléggé bent ahhoz, hogy a vendégek se feledkezzenek meg a jelenlétéről. A Crystal nevű nő befejezte harmadik számát, és épp egy ártalmatlannak látszó fickót cipelt be magával a színpad mögé, hogy bemutasson neki egy húszdolláros magánszámot, amikor Reacher meglátta, hogy a lépcső tetejénél megjelenik két férfi. Idegenek, északról jöhettek. Harminc körüliek, mind a kettő nagydarab, sápadt. Kemény északi fiúk, ezerdolláros öltönyben és kifényesített cipőben. Mintha valamiért nagyon sietve utaztak volna ide, és nem lett volna idejük levenni az irodai öltözetet. Megálltak a bejáratnál, és vitatkoztak a háromdolláros belépődíjon. Az asztalnál ülő lány idegesen Reacherre pillantott. Ő lecsusszant a bárszékről, és odaballagott.

- Valami baj van, fiúk? - kérdezte.

Az „egyetemista-járást” használta. Megfigyelte, hogy az egyetemista srácok jellegzetesen furcsa, feszes izmú, kicsit bicegő járással mászkálnak, különösen a strandon, sortban. Mintha annyira izmosak lennének, hogy nem tudnák tőle rendesen mozgatni a tagjaikat. Ami egy hetvenkilós fiatal sráctól elég komikusan hat, de Reacher rájött, hogy egy százkilós pasastól már elég ijesztő. Mindig bevált. A két fickóra az ezerdolláros öltönyükben szemmel láthatóan nagy hatást tett.

- Baj van? - kérdezte ismét Reacher.

Többnyire ennyi elég is volt. A legtöbben már erre is meghátráltak. De ez kettő nem. Így közelről Reacher fenyegetés és magabiztosság furcsa keverékét érezte sugározni belőlük, talán egy kis arroganciát is. Azt, hogy hozzá vannak szokva, hogy megkapják, amit akarnak. De most idegen pályán voltak, elég messze otthonról ahhoz, hogy kicsit óvatosabban viselkedjenek.

- Semmi probléma, Tarzan - mondta a bal oldalon álló.

Reacher elmosolyodott. Sok mindennek nevezték már, de ez új volt.

- Három dollár a beugró - közölte. - Vagy ingyen elme-

hetnek.

- Mi csak beszélni akarunk valakivel - mondta a jobb oldali. Mind a kettő New York-i akcentussal beszélt. Reacher megvonta a vállát.

- Itt nem nagyon lehet beszélgetni - mondta. - Túl hangos a zene.

LEE CHILD 2 O A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Magát hogy hívják? - kérdezte a bal oldali.

Reacher megint elmosolyodott.

- Tarzannak - felelte.

- Mi egy Reacher nevű pasast keresünk - mondta az egyik fickó. - Jack Reachert. Ismeri?

Reacher megrázta a fejét.

- Soha nem hallottam róla - mondta.

- Szeretnénk beszélni a lányokkal. Azt mondták nekünk, talán itt ismerik.

Reacher megint megrázta a fejét.

- Nem ismerik - mondta.

A jobb oldali fickó bebámult Reacher válla fölé a hosszúkás, keskeny helyiségbe. A bárpult mögött álló lányokat nézte. Láta, hogy Reacher az egyetlen biztonsági ember.

- Oké, Tarzan. Álljon félre az útból. Be szeretnénk menni.

- Olvasni tudnak? - kérdezte Reacher. - A kisbetűket is?

Felmutatott az asztal fölé a falon lógó táblára. Fekete hátterén nagy, világító betűkkel állt a felirat: „A vezetőség fenntartja a jogot a belépés megtagadására”.

- Én vagyok a vezetőség - mondta Reacher. - És megtagadom maguktól a belépést.

A fickó hol Reacher arcára, hol a táblára nézett.

- Elmondjam egyszerűbben? - kérdezte Reacher. - Én vagyok a főnök, és maguk nem mehetnek be.

- Nyugi, Tarzan.

Reacher hagyta, hogy a férfi közelebb lépjen, és a vállához sűrűlődv elinduljon befelé. Ekkor a bal kezével utánanyúlt, és megragadta a könyökét. Kiegyenesítette a karját, aztán az ujjait belevágta az érzékeny idegekbe a deltaizom aljánál. Ez olyan bizsergő érzést kelt, mint amikor az ember bevágja a könyökét. A férfi úgy rángatózott, mintha elektromos áramot vezettek volna belé.

- Kifelé - mondta halkán Reacher.

A másik férfi szemmel láthatóan azt kalkulálta magában, milyenek az esélyei. Reacher úgy döntött, nem árt minél előbb tisztázni a dolgot. Az orra alá dugta a jobb kezét, hogy megmutassa, szabad. Hatalmas kéz volt, barnára sült, az ásó nyelétől megkérgeződött, és a fickó azonnal megértette, mi a helyzet. Megvonta a vállát, és elindult lefelé a lépcsőn. Reacher utánalökte a társát.

- Még találkozunk - szólt vissza a férfi.

- Hozzák a haverokat is! - kiáltott utánuk Reacher. - Mindenkinek három dollár a belépő.

Visszafordult, és benézett a bárba. A Crystal nevű táncosnő ott állt.

- Mit akartak? - kérdezte.

Reacher csak vállat vont.

- Kerestek valakit.

- Egy Reacher nevűt?

Reacher bólintott.

- Akkor ma már másodszor - mondta a nő. - Volt itt korábban egy öregebb pasi. Befizette a három dollárt. Nem mész utánuk ellenőrizni, hogy kik ezek?

Reacher kicsit habozott. A nő elvette a bárpultra dobott ingét, és odaadta.

- Menj utánuk - mondta. - Mi megleszünk egy darabig, nyugis este van.

Reacher elvette az inget, és kifordította az ujjait.

- Kösz, Crystal - mondta.

Felvette az inget és begombolta. Elindult a lépcső felé.

- Szívesen - szólt utána a nő.

Reacher visszafordult, de Crystal már a színpad felé sétált.

Vetett egy üres pillantást az asztalnál ülő másik lányra, aztán kifelé indult.

Key West este tizenegy tájban meglehetősen nyüzsgő hely.

Vannak, akik már az éjszaka közepén tartanak, mások épp csak most kezdik. A szigetet kelet-nyugati irányban átszelő főutca, a Duval Street fényárban és zajkavalkádban fürdött. Reacher attól LEE CHILD 2 Z A P6K HAL6JÁBAN LEE CHILD 2 3 A P6K HAL6JÁBAN nem félt, hogy a két fickó itt várna rá, ahhoz túl zsúfolt volt az utca. Ha bosszút forralnak, valami csendesebb helyet keresnének. Amiből persze akad bőven. A Duval Streettől eltávolodva, főleg észak felé hamar elcsendesedik a környék. Az egész város nem nagy, a háztömbök is kicsik. Rövid kis sétával húsz saroknyira is el lehet jutni, a kertvárosi negyedbe, ahol Reacher úszómecénkéket ásva az aprócska kertekben, a kis villák mögött. Az utcai világítás erre egyre gyéresebb, a bárok zajai elhalkulnak és belevésznek az éjszakai rovarok zümmögésébe. A sör és cigarettafüst szagát felváltja a trópusi növények nehéz illata, melyek a kertekben virágoznak és rothadnak.

Tett egy kört a sötét utcácskákon. Sehol senki. Az utca közepén ballagott végig. Ha valaki esetleg egy kapualjban rejtőzik, három-négy métert kell megtennie, ha rá akarja vetni magát. Amiatt nem aggódott, hogy rálőnének. Pisztoly nem volt náluk, túl szűk volt az öltönyük ahhoz, hogy elrejtse. És az öltöny külföldön is azt sejtette, hogy sietve utaztak le ide délre. Biztos, hogy repültek. Márpedig a repülőre nem könnyű pisztolyt felcsempészni.

Úgy egy-másfél kilométer után feladta a keresést. A városka kicsi ugyan, de azért elég nagy ahhoz, hogy két fickó eltűnjön benne, ha akar. A temető sarkánál Reacher balra fordult, és visszafelé indult a zajosabb városnegyed felé. Az egyik drótkerítés mellett hirtelen megpillantott egy férfit a járdán: mozdulatlanul, elnyúlva hevert. Az ilyesmi nem szokatlan látvány Key Westben, de valami mégse stimmelt. És volt benne valami halványan ismerős. Ami nem stimmelt, az a karja volt. Furcsán beszorult a teste alá, olyan szögben, hogy azt akkor se bírnák ki az izmai, ha nagyon részeg lenne. Az ismerős a halványan derengő krémszínű zakó volt. A felsőteste világosabb volt, az alsó sötétebb. Krémszínű zakó, szürke nadrág. Reacher megállt és körbenézett, aztán közelebb lépett és leguggolt.

Costello volt az. Az arcát péppé verték, és vér borította. Az ing gallérjánál kilátszó, városiasan fehér nyakán odaszáradt barna vérpatakok sötétlettek. Reacher megtapintotta az érverést a füle mögött. Semmi. A kézfejével megérintette a bőrét. Hideg. Még nem volt merev, de forró volt az éjszaka. Talán egy órája lehetett halott.

Reacher belenyúlt Costello zakójának belső zsebébe. A tömött tárcsa eltűnt. Aztán a kezére esett a pillantása. Az ujjai végét levágták. Mind a tízet. Gyors, hatékony metszésekkel, valami nagyon éles szerszámmal. Nem szikével, annál szélesebb pengével, talán linóleumvágóval.

2. fejezet

Azén hibám - mondta Reacher.

Crystal megrázta a fejét.

- Nem te ölted meg - felelte. Aztán éles pillantást vetett

Reacherre. - Vagy igen?

- Miattam ölték meg - mondta Reacher. - Mi a különbség?

A bár éjjel egykor bezárt, és ők egymás mellett üldögéltek két széken, az üres színpad mellett. A fényeket leoltották, a zene elhallgatott. Csönd volt, csak a negyedfokozatra kapcsolt légkon-

dicionáló zümmögött, kiszippantva az áporodott füstöt és izzadságszagot a tiszta Key West-i éjszakába.

- Meg kellett volna mondanom neki - folytatta Reacher. -

Meg kellett volna mondanom, hogy igen, én vagyok)ack Reacher.

Akkor elmesélte volna, mit akar tőlem, és mostanra már szépen

otthon lenne, én meg fűtyülhettem volna az egészre. Nem lett

volna semmi bajom belőle, ő meg még mindig életben lenne.

Crystalon egy fehér póló volt, semmi más. Hosszú volt, de

azért nem eléggé. Reacher nem nézett rá.

- Miért törődsz ezzel? - kérdezte a nő.

Jellegzetes Key West-i kérdés. Crystal nem érzéketlenségből

kérdezte, csak egyszerűen nem értette, miért törődik egy idegen-

nel. Reacher ránézett.

LEE CHILD 2 q. A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 5 A PÓK HÁLbJÁBAN

- Felelősnek érzem magam - mondta.

- Nem, büntudatod van - felelte Crystal.

Reacher bólintott.

- Hát ne legyen. Nem te ölted meg.

- Mi a különbség? - kérdezte ismét Reacher.

- Már hogyné lenne különbség. Ki volt a pasas?

- Egy magándetektív - felelte Reacher. - Engem keresett.

- Miért?

Reacher megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs.

- A másik kettő is vele dolgozott?

Reacher megint megrázta a fejét.

- Nem. Az a kettő ölte meg.

Crystal ijedten Reacherre pillantott. - Tényleg?

- Szerintem igen. Nem vele voltak, ez biztos. Fiatalabbak

voltak és gazdagabbak. Ilyen öltönyben? Nem úgy festettek,

mintha neki dolgoznának. Különben is, az volt az érzésem, magá-

nyos farkas. Az a kettő valaki másnak dolgozott. Talán az volt a

feladatuk, hogy kövessék Costellót, és derítsék ki, mit csinál. Rá-

léphetett valakinek a tyúkszemére, úgyhogy követték ide. Elkap-

ták, és Kiszedték belőle, kit keres. Aztán ők is utánam jöttek.

- Azért ölték meg, hogy kiszedjék belőle a nevedet?

- Nagyon úgy néz ki - felelte Reacher.

- Szólsz a zsaruknak?

Másik jellegzetes Key West-i kérdés. Errefelé alaposan meg-

gondolják az emberek, hogy belevonják-e bármibe is a rendőrsé-

get. Reacher harmadszor is megrázta a fejét.

- Nem - mondta.

- Ha megtalálják, és kiderítik, ki volt, téged is megkeresnek.

- Az időbe telik. Nincs nála semmi irat. És ujjlenyomatokat

se tudnak venni. Hetekbe telhet, míg megállapítják, ki volt.

- Akkor most mit csinálsz?

- Megkeresem Mrs. ~acobot, a megbízóját. Ő kerestet.

- Ismered?

- Nem, de meg akarom találni.

- Minek?

Reacher vállat vont.

- Tudni akarom, mi folyik itt.

- Minek? - kérdezte megint Crystal.

Reacher felállt, és a nőre nézett a tükörben. Hirtelen nyug-

talanság vett erőt rajta, és vágyat érzett, hogy visszatérjen a való világba.

- Tudod, miért - mondta. - A fickót miattam ölték meg, és ezért nekem is közöm van hozzá.

Crystal kinyújtotta hosszú, meztelen lábát, és felrakta a

székre, ahonnan Reacher felállt. Eltűnődött azon, amit mondott,

mintha valami fura hobbijáról mesélt volna, néptáncról vagy

ilyesmiről.

- Oké, akkor most mit akarsz csinálni? - kérdezte.

- Elmegyek az irodájába. Talán van egy titkárnője. Vagy

legalábbis feljegyzések. Telefonszámok, címek, szerződések. Ez a Mrs. ~acob valószínűleg a legutóbbi megbízója, az irathalom tetején lesz az aktája.

- És hol az irodája?

- Nem tudom. A kiejtése alapján New York-i lehetett. Tudom a nevét, tudom, hogy zsaru volt. Egy Costello nevű exzsaru, úgy hatvan körül. Csak nem lesz nehéz megtalálni.

- Exzsa ru?

- A legtöbb magándetektív az volt. Korán nyugállományba vonulnak, kevés nyugdíjjal, aztán kiakasztanak egy cégtáblát, és belefognak egy egyszemélyes vállalkozásba, válások, eltűnt személyek, ilyesmi. Mindent tudott a bankszámlámról. Ezt nem lehetett másképp kideríteni, csak ha egy régi kollégája tett neki egy szívességet.

Crystal némi érdeklődéssel elmosolyodott. Felállt, és oda-lépett Reacher mellé a bárpulthoz. Egészen közel állt, a csípője hozzáért.

- Honnan tudsz ennyi mindent?

Reacher hallgatta a levegő sziszegését a ventilátorokban.

LEE CHILD 2 6 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 2 7 A PÓK HALÓJÁBAN

- Én is nyomozó voltam - mondta. - A katonai rendőrségnél. Tizenhárom évig. Elég jól csináltam.

- Mikor indulsz?

- Azt hiszem, most azonnal. Miamiból biztos van egy kora reggeli járat.

Crystal megint elmosolyodott, most fáradtan.

- És hogyjutsz el Miamiba? - kérdezte. - Ilyen késő éjjel?

Reacher magabiztosan visszamosolygott.

- Te fogsz elvinni - mondta.

- Annyi idő van, hogy felöltözzek?

- Csak cipőt vegyél.

Kisétáltak a garázshoz, ahol az öreg Porsche várakozott.

Reacher elhúzta a garázs ajtaját, a nő pedig beült a kocsiba és beindította a motort. Először elvitte Reachert a fél mérföldnyire lévő moteljéhez, lassan, megvárva, míg az olaj felmelegszik a motorban. A hatalmas kerekek nagyokat zötytyentek a repedezett, kátyús úton. Crystal megállt a neonfelirattal hirdetett motel bejáratával szemben, az utca túloldalán, és várt, nem állította le a motort. Reacher kinyitotta az ajtót, de aztán halkan megint becsukta.

- Menjünk - mondta. - Nem akarok magammal vinni semmit.

Crystal bólintott a műszerfalról jövő halvány derengésben.

-)ól van, akkor csatold be az övet.

Egyesbe kapcsolt, és elindultak kifelé a városból, végig a North Roosevelt Drive-on. Crystal a műszerfalra pillantott, aztán balra fordult a tengerparti országútra. Bekapcsolta a radardetektort. Tövig nyomta a gázpedált, és a kocsi meglódult. Reacher úgy lapult a bőrüléshez, mintha egy vadászrepülő fedélzetén hagyná el Key Westet.

Crystal több mint százszázalékosan száguldott egészen Key Largoig. Reacher élvezte az utat. A nő remekül vezetett. Simán, gazdaságos mozdulatokkal, ügyesen kezelve a sebességváltót, egyenletesen bűgő motorral, a sáv közepén tartva a kocsit, az egyenes szakaszokon jól belehúzva. Közben mosolygott, hibátlan arcát megvilágították a piros lámpácskák. A Porsché nem könnyű gyorsan vezetni. A súlyos motor jóval a hátsó tengely mögött van elhelyezve, amitől a kocsi hajlamos ide-oda rángatózni, mint egy rosszindulatú inga, és ha a vezető egy pillanatra nem figyel, kellemetlen meglepetések érhetik. De rajta nem fogott ki. Mérföldről mérföldre úgy repült a Porsche, mint egy könnyű kis repülőgép.

Aztán a radardetektorok sípolni kezdtek, és egy mérfölddel előttük feltűntek Key Largo fényei. Átrobogtak a városon, majd megint északi irányba száguldottak, a sötét horizont felé. Éles ka-

nyar következett balra, áthajtottak egy hídon az amerikai száraz-
földre, aztán tovább észak felé egy Homestead nevű városkáig,
sima, egyenes úton, amely egy mocsaras síkságon vágott át. Az-
tán újabb éles kanyarral ráfordultak az autópályára, sebesen szá-
guldva, a radardetektorok maximumra állítva. Reggel öt előtt már
meg is érkeztek a Miami repülőtér termináljához. Crystal félrehú-
zódott az útszéli pihenőbe, és várt, a motort nem állította le.

- Hát, köszönöm a fuvar - mondta Reacher.

A nő elmosolyodott.

- Nagyon szívesen - mondta. - Tényleg.

Reacher kinyitotta az ajtót, és kifelé bámult.

- Talán még találkozunk - mondta.

Crystal megrázta a fejét. - Nem, nem hiszem. Az ilyenek
mint te, soha nem jönnek vissza. Elmennek, és nem jönnek
vissza.

Reacher még ült egy kicsit a meleg kocsiban. A motor hal-
kan dohogott és berregett. Crystal Reacher felé hajolt. Egyesbe ál-
lította a sebességváltót, hogy jobban elférjen. Egyik karjával át-
ölelte a férfi nyakát, és szájon csókolta.

- Ég veled, Reacher - mondta. - Örülök, hogy legalább a
nevedet tudom.

Reacher hosszan visszacsókolta.

- És téged hogy hívnak? - kérdezte.

- Crystalnak - nevetett a nő.

LEE CHILD 2 8 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD 2 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Reacher is elnevette magát, aztán kikászálódott kocsiból. A
nő odahajolt, és becsukta utána az ajtót. Felpörgette a motort, és
sebesen elporzott. Reacher állt a járdaszélen, és nézett utána. A
Porsche eltűnt egy busz mögött. Életének három hónapja elszállt
Crystallal együtt, mint a kipufogó füstje.

Reggel öt órakor, New Yorktól ötven mérföldre, az igazgató eb-
ren feküdt az ágyában, és a mennyezetet bámulta. Nemrég fes-
tették ki. Az egész házat felújították. Többet fizetett érte, mint
amennyit a legtöbb alkalmazottja egy év alatt keresett. Illetve
pontosabban nem ő fizette ki. Bevitte a számlát az irodába, és a
vállalat fizette. A költséget becsempészték valahová egy épület-
fenntartási számla hétszámjegyű végösszegébe. Egy hétszámje-
gyű összeg, mely a „tartozik” oldalon szerepelt, és úgy húzta le a
vállalatot, mint a súlyos rakomány a féloldalra dőlő hajót.

A neve Chester Stone volt. Az apját is így hívták, sőt a nagy-
apját is. A nagyapja alapította a céget, még abban az időben, ami-
kor számítógépes nyilvántartás helyett még pénztárkönyv volt,
amit kézzel, tollal vezettek. A nagyapja pénztárkönyve bezzeg
mindig nyereséget mutatott. Órakészítő volt, aki nagyon korán
felismerte, milyen lehetőségek rejlenek a mozüparban. A fogas-
kerekek és bonyolult kis gépezetek iránti szakértelmét felhasz-
nálva készített egy vetítógépet. Bevett az üzletbe egy partnert,
aki Németországban csiszoltatott nagyméretű lencsákat. Együtt
uralták a piacot, és vagyont kerestek. A partnere fiatalon meg-
halt, és nem voltak örökösei. A mozik virágozni kezdtek Ameri-
ka-szerte, a keleti parttól a nyugatiig. Több száz filmszínház nyílt,
több száz vetítógép kellett. Aztán ezrek és tízezrek. Jött a hangos-
film, majd a kinemaszkóp. És nagy bevételek a pénztárkönyvben.

Később megszületett a televízió. A mozik kezdtek sorra be-
zární, amelyek meg nyitva tartottak, azok a régi vetítőket hasz-
nálták, míg szét nem estek. Az apja, II. Chester Stone próbált úrrá
lenni a helyzeten. Szélesítette az üzlet profilját. Az otthoni mozi-
zás vonzerejére épített. Nyolc milliméteres vetítógépeket kezdett
gyártani meg kamerákat. Ez volt a Kodachrome pezsgő korszaka.
Új gyár épült, és a kezdetleges IBM számítógép szalagjai nagy pro-
fitokat rögzítettek.

Aztán újból feltámadt a mozi divatja. Miután az apja meg-
halt, a fiatal Chester Stone, a harmadik ezen a néven, átvette a

gyár vezetését. Mindenfelé megjelentek a multiplex mozik. Négy vetítővel, hattal, tizenkettővel, tizenhattal, ahol korábban csak egy vetítőgép volt. Aztán jött a sztereo. Ötcsatornás, Dolby, Dolby Digital. Gazdagság és siker, házasság, új ház, autók.

Ezután beköszöntött a videokorszak. A nyolc milliméteres házimozik kora leáldozott. jött a verseny. Hihetetlenül alacsony árakkal álltak elő az új német, japán, koreai és taiwani gyárak, amelyek kirántották alóla a multiplexpiacot. Kétségbeesetten kutatott, milyen területen lenne kereslet bármilyen apró fémszerkezetek és precíziós fogaskerekek iránt. De rá kellett jönnie, hogy a mechanikus gépezeteknek egyszer s mindekorra befellegzett. Berobbantak a modern microchipek, a RAM, a számítógépes játékok. Mások hatalmas profitokat zsebeltek be olyasmivel, amiknek a gyártásához Chester Stone egyáltalán nem is konyított. És hatalmas deficit halmozódott fel az íróasztalán álló számítógép szoftverén őrzött könyvelésben.

A felesége megmoccant mellette. Kinyitotta a szemét, és jobbra, majd balra fordította fejét, először megnézte az órát, aztán a férjére pillantott. Láttá, hogy mereven a mennyezetet bámulja. - Nem alszol? - kérdezte tőle halkan.

Chester nem felelt. A felesége elfordult. Marilyn volt a neve. Hosszú ideje volt már Chester Stone felesége. Elég régen ahhoz, hogy tudja, ha valami baj van. És most tudta. Persze, a részletekkel nem volt tisztában, és nem is volt semmi bizonyítéka, de azért nagyon jól tudta, hogy baj van. Volt szeme és esze. Hosszú ideje nem látta már egyetlen kirakatban sem büszkélkedni a férje gyárának termékeit. Hosszú ideje nem vacsorázott náluk egyetlen multiplexmozi vezetője sem, hogy megünnepeljenek egy nagy megrendelést. És hosszú ideje nem múlt el úgy éjszaka, LEE CHILD 3 O A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN hogy Chester rendesen végigaludta volna. Így hát Marilyn tudta, hogy valami nincs rendben.

De nem törődött a dologgal. Szegénységben, gazdagságban, ezt ígérték annak idején egymásnak, és ő így is gondolta. ~ó volt gazdagnak lenni, de a szegénység se tehet olyan szörnyű. Eladják ezt az átkozott házat, pénzzé teszik a szánamegvesztésüket, és még így is meg tudnak élni, kényelmesebben, mint azt valaha is remélte. Még mindig fiatalok. Vagy ha nem is fiatalok, de semmi esetre sem öregek. Egészségesek, megvan az érdeklődési körük. És ott vannak egymásnak. Chester igazán vonzó és megnyerő. Őszül, de még mindig vékony, edzett és életerős. Szerették egymást. És Marilyn tudta, hogy ő is vonzó és kíváncsi. Negyvenes, de lélekben harmincnek se érezte magát. Még mindig karcsú, szőke, izgalmas és kalandvágyó. Minden rendben lesz. Marilyn Stone vett egy mély lélegzetet, és a másik oldalára fordult. Elfészkelődött, és fél hatkor elaludt, míg a férje továbbra is némán bámulta a mennyezetet.

Reacher megállt az indulási terminálban, és beszívta a légkondicionált levegőt. Barnasága szinte sárgának hatott a neonfényben. Hallgatta a spanyol nyelvű hangzavart maga körül, és Egyel- te az induló járatokat jelző képernyőt. New York volt a legfelső sorban, ahogy arra számított is. Az első járat aznap a Delta gépe volt, a LaGuardia reptérre tartott, Atlantán keresztül, félóra múlva indult. A második a Mexicana egy gépe volt, dél felé, a harmadik United-járat, szintén a LaGuardia repülőtérre, de közvetlenül, ez egy óra múlva száll fel. Reacher a United pultja felé indult. Megkérdezte, mennyibe kerül egy turistajegy csak oda. Bólintott, és elsétált a pulttól.

Kiment a mosdóba, és megállt a tükör előtt. Előhúzta a zse-`béből a bankjegyköteget, és a lehető legkisebb címletekből összeszedte a jegy árát. Aztán nyakig begombolta az ingét, a tenyerével lesimítgatta a haját, és visszaballagott a Delta pultjához. A jegy ára pontosan annyi volt itt is, mint a Unitednél. Tudta, LEE CHILD 3 2 A PÓK riÁLÓ)ÁBAN

hogy így lesz. Valamiért mindig ugyanannyi. Leszámolta a pénzt, egy-, öt- és tízdollárosokból, a jegyárusító lány átvette és kisímitgatta a bankjegyeket, aztán címletek szerint szétválogatta őket.

- A nevét legyen szíves - mondta.

- Truman - felelte Reacher. - Mint az elnök.

A lány kifejezéstelen arccal nézett vissza. Valószínűleg valahol a tengeren túl születhetett, Nixon idejében. Vagy talán Carter első évében. Reacher ez nem érdekelte. Ő is külföldön született, Kennedy elnökségének elején. Truman neki is történelem volt. A lány begépelte a nevet a számítógépbe, és kinyomtatta a jegyet. Beletette egy kék-piros emblémával ellátott papírtasakba.

- Azonnal lehet beszállni - mondta.

Reacher bólintott. Ha az ember készpénzzel fizet a repülőjegyért, különösen a miami nemzetközi repülétezen, az a kábítószert elleni harc miatt jelent egy kis problémát. Ha odasétál a pulthoz, kezében egy százdollárosokból álló köteggel, a lánynak kötelessége lett volna megnyomni a pult alatt elrejtett gombot, aztán addig vacakolt volna a számítógéppel, míg meg nem érkezik a rendőrök, balról és jobbról egyszerre. Egy nagydarab, lebarapult fickót látnak, vaskos bankjegyköteggel, és erre rögtön azt feltételezik, hogy kábítószert futár. Az egyik fő módszerük, hogy nem hagyják, hogy a kábítószert-kereskedők felhasználják a piszkos pénzt. Nem hagyják, hogy bankba tegyék, nem hagyják, hogy elköltsék. Azt feltételezik, hogy egy tisztas állampolgár kártyával fizet a nagyobb vásárlásoknál, főleg, ha utazásról van szó. Különösen a repülőtéren pultnál, húsz perccel felszállás előtt. Ha tisztázni akarja magát, az csak késlekedéshez és papírmunkához vezetett volna, amit Reacher mindig megpróbált elkerülni. Így hát gondosan eljátszotta a szerepét. Igyekezett szerencsétlen vidéki senkinek festeni, akinek akkor se lehetne hirtelkártyája, ha akarná. A nyakig begombolt ing és a tétova pénzszámolgatás mindig megtette a hatását. A jegyárusítók ettől szimpatikusnak találták. Mind rosszul fizetettek voltak, és alig engedhették meg maguknak a hitelkártyát. Így aztán, amikor szembekerültek valakivel, aki kicsi-
LEE CHILD 3 3 A PÓK HALÓJÁBAN

vel még náluk is lejjebb áll, az együttérzés volt az ösztönös reakciójuk, nem a gyanakvás.

- B6-os kapu - mondta a nő. - Ablak melletti ülést adtam.

- Köszönöm - bólintott Reacher.

A kapuhoz ballagott. Tizenöt perccel később a gép már a kifutón gördült végig. Ugyanolyan érzése volt, mint Crystal Porcséjában, csak itt még annyira sem tudta kinyújtóztatni a lábát, és a melllette lévő ülés üres volt.

Chester Stone reggel hatkor feladta. Kikapcsolta az ébresztőórát, félórával a beállított idő előtt, és kibújt az ágyból, halkán, hogy ne ébressze fel Marilynt. A fürdőszobában lekasztotta a fogasról a köntösét, aztán lecsoszogott a földszintre, a konyhába. A gyomra túlságosan émelygett, hogy reggelire akár csak gondoljon is, úgyhogy beérte a kávéval, majd elment zuhanyozni a vendégszobához tartozó fürdőszobába. Ott nem baj, ha zajt csap. Hagyni akarta Marilynt aludni, és nem akarta, hogy az asszony tudja, ő nem bír aludni. A felesége minden éjjel felébredt, és tett valami megjegyzést arra, hogy ő megint csak ébren fekszik, de soha nem faggatta tovább, és Chester arra gondolt, reggelre talán el is felejtette, vagy azt hitte, álmodott. Biztos volt benne, hogy a felesége nem sejt semmit, és szerette volna, ha ez így is marad. Épp elég nehéz volt megbirkózni a problémákkal, nem akart még

amiatt is nyugtalankodni, hogy Marilyn aggódik.

Megborotválkozott, és a zuhany alatt azon töprengett, mit vegyen fel, és hogyan viselkedjen a találkozón. Az igazság az, hogy gyakorlatilag térden csúszva megy oda könyörögni ehhez a fickóhoz. Ő az utolsó reménye és az utolsó esélye. Az illető a kezében tartja az egész jövőjét. Hogy lehet megközelíteni egy ilyen

valakit? Semmi esetre sem térden állva. Az üzleti világban nem így kell játszani. Ha az emberen látszik, hogy komolyan szüksége van kölcsönre, akkor nem kapja meg. Csak akkor, ha sikerül úgy kinézni, mintha nem is kellene. Mintha nem is számítana igazán.

LEE CHILD 3 4 A PÓK HÁL6)ÁBAN

Mintha az lenne az ember legnagyobb gondja, hogy a sok lehetséges pénzkölcsönző közül kit válasszon ki.

Fehér ing, ez biztos, és visszafogott mintájú nyakkendő. De melyik öltöny? Az olaszok túl fényűzőek. Az Armani semmiképp. Komoly benyomást kell keltenie. Mint aki elég gazdag hozzá, hogy akár egy tucat Armani öltönyt is vehessen, de túl komoly ahhoz, hogy ez egyáltalán megforduljon a fejében. És túl elfoglalt ahhoz, hogy a Madison Avenue-a való vásárolgatással töltse az idejét. Úgy döntött, leginkább a tradíciót kell hangsúlyoznia. A töretlen, háromgenerációs üzleti hagyományt, amelyet az öltözködésének is tükröznie kell. Ahogy a nagyapja is elvitte az apját annak idején a szabójához, és bemutatta, az apja is elvitte aztán Chestert. Arra gondolt, talán a Brooks Brothers öltönyt kellene fel-

venni. Régi, de elegáns. Finom, kockás anyag, kicsit meleg júniusban. Okos blöff lenne? Mintha azt mondaná: „Olyan gazdag és sikeres vagyok, hogy nekem az se számít, mit veszek fel”. Vagy úgy festene benne, mint egy vesztes?

Lekapta a fogasról, és maga elé tartotta a tükör előtt.

Klasszikus, de kopottas. Vesztesnek festett benne. Visszaakasztotta. Megpróbálta a londoni Savile Row-a csináltatott szürke öltönyt. Tökéletes. Úgy nézett ki benne, mint egy igazi gentleman. Bölcs, jó ízlésű, és végtelenül megbízható. Kiválasztott egy egészen apró mintás nyakkendőt, és egy elegáns fekete cipőt. Felöltözött, és jobbra-balra forogva megnézte magát a tükörben.)obb nem is lehetne. Így szinte ő maga is megbízott saját magában. Felhajtotta a kávéját, megtörölgette a száját egy szalvétával, és kiment a garázsba. Beült a Benzbe, és háromnegyed hétkor már a gyér forgalmú Merit Parkwayen hajtott végig.

Reacher ötven percet töltött Atlantában, aztán ismét gépre szállt, és keleti, majd északi irányban New York felé repült. A nap már magasan állt az Atlanti-óceán fölött, és hideg hajnali ragyogással sütött be a jobb oldali ablakokon. Reacher kávé kortyolgatott. A stewardess vízzel is kínálta, de ő inkább kávéért. Sűrű

LEE CHILD 3 5 A P6K HALÓJÁBAN

volt és erős, feketén itta. Szüksége volt rá, hogy felpörgesse az agyát. Azon töprengett, ki a csuda lehet ez a Mrs. ~acob, és miért fizetett Costellónak valószínűleg egy halom pénzt azért, hogy tűvé tegye érte az egész országot? De fogalma sem volt.

Közben megérkeztek a LaGuardia Fölé. Reachernek nagyon tetszett a látvány. Alacsonyan, lustán köröztek Manhattan fölött a ragyogó reggeli napsütésben. A gép szárnya ide-oda billent. A felhőkarcolókat arany színűre festette a nap. A Twin Towers. Az Empire State Building. A Chrysler, ez volt Reacher kedvence. A Citicorp. Aztán nagy kanyart tettek, és ereszkedni kezdtek Queens északi partjainál, majd földet értek. A folyó túloldalán emelkedő toronyépületek elsuhantak a kis ablakokban, ahogy a terminál felé gördült a gép.

l~ilenc órára volt megbeszélve a találkozó. Chester ezt gyűlölte. Nem az időpont miatt. Reggel kilenckor a legtöbb manhattani üzletember már a délelőtti munka felén túl van. Nem a korai időpont zavarta, hanem az, hogy egyáltalán időpontot kellett kérnie valakitől. Rég nem fordult elő, hogy Chester Stone erre kényszerült volna. Sőt egyáltalán nem is emlékezett rá, hogy valaha is ilyet tett volna. Talán még a nagyapja, a korai időkben. Azóta mindig fordítva történt. Mindhárom Chester Stone-nak megvolt a titkárnője, aki igyekezett helyet találni a jelentkezőknek a főnöke zsúfolt napirendjében. Voltak, akik napokat vártak, hogy egyáltalán időpontot kaphassanak, aztán meg órákat üldö-

géltek az előszobában. De most fordítva történt, és ez elég nyomasztóan hatott rá.

Korán érkezett, mert ideges volt. Mielőtt elindult volna, negyven percet üldögélt az irodájában, a lehetőségeit mérlegelve. Nem voltak lehetőségei. Akárhogy is számolgatott, egymillió-egyszázezer dollár hiányzott hat hétre ahhoz, hogy sikert érjen el. És ez fojtogató érzés volt.

Reggel kilenckor a World Trade Center mintha New York állam hatodik legnagyobb városa lenne. Nagyobb, mint Albany. A

LEE CHILD 3 6 A P6K HÁLÓJÁBAN

mindössze 16 hektár alapterületen napközben 130 ezer ember nyüzsög. Amikor megállt az épület előtti kis téren, Chester Stone úgy érezte, a legtöbbjük ott kavarog körülötte. A nagyapja idején itt még a Hudson folyó hömpölygött. Végignézhette az irodája ablakából, ahogy a folyót Feltöltötték, és a hatalmas Felhőkarcolók kiemelkedtek a folyómederből. Chester az órájára pillantott, és belépett az épületbe. Lifttel felment a 88. emeletre, és kilépett egy csöndes, elhagyatott folyosóra. A mennyezet alacsony volt, a hely szűk. Mindkét oldalon csukott ajtók vezettek az irodákba. Mindegyik ajtón kis, négyszögletes, dróthálósval fedett ablakocska nyílt középen. Megtalálta az ajtót, amelyet keresett, és megnyomta a csengőt. A zár kattant, ő pedig belépett a recepciós helyiségbe. Átlagos irodának nézett ki, meglepően átlagosnak. Tölgyfa íróasztal sárgaréz díszítéssel, mögötte egy férfi ült. Chester kihúzta magát, és közelebb lépett.

- Chester Stone vagyok - mondta határozott hangon. - Kilencc órára volt megbeszélve Mr. Hobie-val.

A férfi titkár volt az első meglepetés. Nőre számított. A második az, hogy nem várakoztatott meg. Arra számított, egy darabig itt kell majd ücsörögnie, egy kényelmetlen széken. ő így csinálta volna. Ha egy kétségbeesett alak kölcsönért jön hozzá, hagyta volna, hadd izzadjon vagy húsz percig. Ez alapvető pszichológiai fogás.

Az iroda, amelybe belépett, hatalmas volt, látszott, hogy eltávolítottak több válaszfalat. Sötét volt odabent. Az egyik fal üvegből volt, de szalagfüggöny takarta, épp csak résnyire nyitva. Hatalmas íróasztal. Szemben három kanapé, négyszögbe állítva. Mindegyik végében kis lámpa állt. Középen üvegtetejű, rézlábú dohányzóasztal állt egy mintás szőnyegen. Az egész úgy festett, mint egy bútorüzlet kirakatában kiállított nappali.

Az íróasztal mögött egy Férfi ült. Stone elindult felé. Megkezdte a kanapékat meg az üvegtetejű asztalkát, és az íróasztalhoz lépett. Kinyújtotta a jobb kezét.

- Mr. Hobie? - kérdezte. - Chester Stone vagyok.

Az íróasztal mögött ülő férfinak meg volt égve az arca. Az

LEE CHILD 3 7 A PÓK HALÓJÁBAN

egyik felét végig hegek borították. Pikkelyes volt, mint egy hulló bőrre. Stone ijedten elkapta a tekintetét, de azért a szeme sarkából látta. Olyan volt, mint egy főtt csirkeláb bőre, de természetellenesen rózsaszín. Haj nem nőtt a fejbőrének egy részén, ahová Felhúzódott az égésnyom. Aztán itt-ott libegett egy-egy tincs, amelyek végül beleolvadtak a másik oldalon rendesen növekedő hajba. Őszült. Az arcának ép felén lágy és barázdált volt a bőr. Ült, a szék egészen közel tolva az íróasztalhoz, keze az ölében. Stone kényszerítene magát, hogy ne fordítsa félre a tekintetét, és kinyújtotta a jobb kezét az íróasztal fölé.

Kínos pillanat volt. Nincs kínosabb, mint ott állni kinyújtott kézzel, miközben a másik fél erről nem vesz tudomást. Buta dolog tovább ácsorogni, de valamiért még rosszabb, ha az ember visszahúzza a kezét. Így aztán Chester kinyújtva tartotta, és várt. Aztán a férfi megmozdult. Bal kezével az asztal szélének támaszkodva hátrább tolta a székét. Felemelte jobb kezét, hogy Stone-nak nyújtsa. De nem kéz volt, hanem egy csillogó fémkampó kandikált ki a mandzsettája alól. Nem műkéz, nem bonyolult pót-

végtag, csak egy egyszerű kampó, mint egy nagy ~ betű, fényes acélból, mint egy kis szobor. Stone majdném megragadta, aztán visszahúzta a kezét, és megdermedt. A férfi arcának mozgékony felével nagylelkűen elmosolyodott, mintha a kis közjáték nem jelentene neki semmit.

- Kampós Hobie-nak szoktak hívni - mondta.

Csak ült, merev arccal, és magasba emelte a kampót, mint valami kiállítási tárgyat. Stone nagyot nyelt, és próbálta visszanyerni az önuralmát. Eltűnődött, odanyújtsa-e a bal kezét. Tudta, hogy vannak, akik így csinálják. A nagybátyját szélütés érte, és élete utolsó tíz évében mindig a bal kezét nyújtotta.

- Foglaljon helyet - mondta Hobie.

Stone hálásan bólintott, és elhátrált az íróasztaltól. Leült az egyik kanapé végébe. Ferdén kellett ülnie, de még így is jobb volt, mint állva. Hobie nézte, és az íróasztalra fektette a karját. A kampó halk, fémes koppanással ért az asztallaphoz.

- Tehát pénzt akar kölcsönkérni - mondta.

Az arcának égett oldala egyáltalán nem mozgott. Kemény volt, mint egy krokodil háta. Stone gyomrát mardosta a sav. Tekintetét az asztalkára szegezte. Aztán bólintott, és tenyerét a térdébe törölte. Megint bólintott, és próbált emlékezni az előre megfogalmazott szövegére.

- Csak egy kis átmeneti zavar áthidalására kellene - mondta.

- Hat hétre, egymillió-egyszázezer dollár.

- A bankok? - kérdezte Hobie.

Stone a földet nézte. Az asztal üveglapján átlátszott a min-tás szőnyeg. Stone sokatmondóan vállat vont, mintha ezzel az egyetlen gesztussal számtalan üzleti bölcsességet fejezne ki, és nem akarná megsérteni beszélgetőpartnerét azzal, hogy azt feltételezi, ő ezeket nem ismeri.

- Inkább nem fordulnék a bankhoz - mondta. - A mostani kölcsöneinket úgy sikerült igen kedvező feltételekkel felvenni, hogy Fx összegre, Hx időszakra szólnak. Nem szeretném felborítani ezt a megegyezést egy ilyen triviális összeg miatt.

Hobie megmozdította a jobb karját. A kampó végigcsúszott a fán.

- Ez halandzsa, Mr. Stone - mondta halkan.

Stone nem felelt.: Hallgatta a kampó kaparászását.

- Volt katona? - kérdezte Hobie.

- Tessék?

- Volt a seregben? Vietnámban?

Stone nyelt egyet. Most már értette az égési sebet és a kampót.

- Nem, ebből kimaradtam - felelte. - Felmentettek az egyetem miatt. Persze, nagyon szerettem volna menni, de mire végeztem, épp vége lett a háborúnak.

Hobie lassan bólintott.

- Én ott voltam - mondta. - És egyike a sok dolognak, amit megtanultam, az az, hogy milyen fontos az információszerzés. Ezt a leckét mindig alkalmazom az üzleti ügyeimben.

Csönd lett a félhomályos irodában. Stone bólintott. Aztán el-
LEE CHILD 3 8 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 9 A P6K HÁL6JÁBAN
fordította a fejét, és az asztal szélét bámulta. Úgy döntött, lemond az előre kitalált szövegről.

- Oké -.szólalt meg. - Ugye, megérti, hogy szerettem volna kicsit jobb színben feltüntetni a helyzetemet.

- Maga elég nagy szarban van - mondta Hobie. - A legmagasabb kamatokat fizeti a bankjának, és nemet fognak mondani minden további kölcsönkérelemre. De aránylag ügyesen próbál kimászni. Már majdnem kint van a gödörből.

- Majdnem - bólintott Stone. - Csak hat hét kell és egymillió-egyszázezer dollár.

- Én is specializálódom, mint mindenki - mondta Hobie. -

A szakterületem épp az ilyen esetek kezelése. Alapjában véve

egészséges vállalkozások, átmeneti problémákkal. Olyan problémákkal, amelyeket bankok nem tudnak megoldani, mert ők meg arra specializálódnak, hogy szűklátókörű barmok legyenek.

A kampó megint megmozdult, végigkarcolva a tölgyfát.

- A kamatok ésszerűek lesznek - mondta. - Nem vagyok uzsorás. Szó sincs többszörös százalékos és hasonló kamatokról. Az egymillió-egyszázezret hat hétre el tudom képzelni, mondjuk, hat százalékra.

Stone megint végighúzta a tenyerét a combján. Hat százalékos hat hétre? Az egy évre mennyi is? Majdnem 52 százalékos. Most kölcsönkér egymillió-egyszázezret, visszafizeti hat hét múlva, plusz a hatvanhatezer kamat. Az hetente tizenegyezer dollár. Nem igazán uzsorakamat, de nincs messze tőle. De Hobie legalább igent mondott.

- Mi legyen a fedezet? - kérdezte Stone.

- Egy részvényt - felelte Hobie.

Stone rákényszerítette magát, hogy felemelje a fejét, és ránézzen Hobie-ra. Nagyot nyelt. Úgy gondolta, ilyen közel a célhoz a legjobb módszer az őszinteség.

- A részvények nem érnek semmit - mondta halkán.

Hobie bólintott borzalmas fejével, mintha örülne a válasznak.

- Most valóban nem - mondta. - De nemsokára emelkedik az értékük, nem igaz?

- Csak miután visszafizettem magának a kölcsönt - felelte Stone. - A 22-es csapdája.

- Majd akkor lesz hasznom belőle - mondta Hobie. - Nem letétbe gondoltam. A részvényeket meg is tartom.

- Megtartja? - Stone nem tudta elfojtani a meglepetést a hangjában. Ötvenkét százalékos kamat mellé még egy ajándék részvényt - felelte Hobie.

- Mindig így csinálom - mondta Hobie. - Amolyan szentimentális dolog ez nálam. Szeretek megtartani egy kis részt a válalatokból, amelyeken segítettam. A legtöbbször örömmel beleegyeznek.

Stone nyelt egyet és elfordult. Átgondolta a lehetőségeit, aztán vállat vont.

- Persze - mondta. - Rendben van.

Hobie a bal kezével kihúzott egy Fókot. Kivett egy gépelt papírlapot, és átcsúsztatta az íróasztalra.

- Már mindent előkészítettem.

Stone a kanapé szélére csúszva elvette a papírt. Kölcsön-szerződés volt, egymillió-egyszázezerről, hat hétre, hat százalékos kamatra, és egy részvényátvételi jegyzőkönyv. Egy nemrégiben még egymillió dollárt érő részvényt - felelte Hobie. - Amint már mondtam, ez a specialitásom. Ismerem a piacnak ezt a területét. Nálam jobb ajánlatot nem kap sehol. Sőt semmit nem kap.

Hobie úgy kétféleképpen lehetett, az íróasztal mögött, de Stone úgy érezte, mintha ott ülne mellette a kanapén, mintha szörnyű arcát egész közel nyomná az övéhez, és a csillogó kampó a beleibe tépne. Bólintott, alig mozdítva a fejét, és a zakója zsebébe nyúlt Mont Black töltőtolláért. Előrehajolt, és két helyen aláírta a szerződést az asztalra hideg üveglapján. Hobie figyelte, aztán bólintott.

- Feltételezem, az operatív számlájára kéri a pénzt? - kérdezte. - Ahol a bankja nem értesül róla?

Stone megint bólintott, szinte szédelegve.

LEE CHILD 4 ~ A P6K HÁL6JÁBAN

LEE CHILD L,,O A PÖK HÁL6JÁBAN

- Az jó lenne - mondta.

Hobie feljegyzett valamit. - Egy órán belül ott lesz.

- Köszönöm - mondta Stone, mert úgy érezte, így illik.

- Tehát most én vagyok kitéve a veszteségnek - jegyezte

meg Hobie. - Hat hét, és nincs valódi fedezetem. Bizony, nem kellemes érzés.

- Nem lesz semmi probléma - mondta Stone a földet nézve.

Hobie bólintott. - Ebben biztos vagyok - mondta. Előrehajolt, és megnyomott egy gombot az íróasztalon. Stone hallotta, hogy a csengő halkan szól az előszobában.

- A Stone-dossziét kérném - szólt bele Hobie a mikrofonba.

Egy percre csönd volt, aztán nyílt az ajtó. A titkár odasétált az íróasztalhoz, a kezében egy vékony, zöld dossziéval. Lehajolt és lerakta Hobie elé. Aztán kiment, és halkan becsukta maga mögött az ajtót. Hobie a kampóval az íróasztal szélére tolta a dossziét.

- Nézzen bele - mondta.

Stone előrehajolt, elvette a dossziét és kinyitotta. Fényképek voltak benne. Hússzor huszonötös, fényes, fekete-fehér képek. Az elsőn a háza volt látható. Nyilván a behajtóúton, a ház előtt álló autóból készíthették. A másodikon a felesége, amint a kertben sétál. Teleobjektívvel készült a felvétel. A harmadikon szintén Marilyn, épp kijött egy szépségszalonból. Ez is szemcsés, teleobjektívvel készült kép volt. A negyedik fotón közelről Marilyn BMW-jének rendszámtáblája.

Az ötödik képen is Marilyn volt. Ez éjszaka készült, a hálószobaablakukon át. Köntös volt rajta, a haja kibontva, és mintha vizes lett volna. Ez csak úgy készülhetett, ha a hátsó kertjükbe lopkodott a lesifotós. Stone előtt elhomályosodott a világ és zúgni kezdett a füle. Aztán egybemarkolta a képeket, és becsukta a dossziét. Lassan visszarakta az íróasztalra. Hobie előrehajolt, és a kampó hegyét belemélyesztve a vastag papírba, maga elé húzta a dossziét.

- Ez az én fedezetem, Mr. Stone - mondta. - De ahogy ön is mondta, biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi probléma. Chester Stone nem felelt. Csak felállt, és a kanapékat megkerülve, az ajtó felé indult. Átsietett az előszobán, ki a folyosóra, a lift-

hez. Lement nyolcvannyolc emeletet, és kisétált az utcára, ahol a kora délelőtti nap forrósága úgy ütötte arcon, mint egy ökölcsapás.

3. fejezet

Ugyanaz a nap tűzött Reacher tarkójára is, miközben Manhattanbe tartott egy kalóztaxi hátsó ülésén. Szívesebben utazott engedély nélküli taxisokkal, ha módjában állt. Ilyen volt a stílusa. Nem volt rá ugyan semmi ok, hogy miért akarná valaha is bárki lenyomozni, mikor, hová ment taxival, de egy olyan taxis, aki letagadja, hogy taxizik, mégiscsak biztonságosabb. És a viteldíjon is lehet kicsit alkudozni. A sárga taxikban ott ketyeg az óra, és nincs apelláta.

Áthaladtak a Triborough-hídon és a 125th Streeten behajtottak Manhattanbe. Nyugat felé tartottak a Roosevel Square-ig. Reacher itt szólt a sofőrnek, hogy álljon meg. Arra gondolt, keres egy olcsó szállodát, de olyat, ahol működik a telefon. Az volt az érzése, itt a környéken nemigen talál ilyet. Azért kiszállt, és kifizette a sofőrt. Akárhová megy is, jobb lesz az utolsó szakaszt gyakorlatosan megtenni. Magányosan, egyedül. Ilyen volt a stílusa.

A két fiatalember a gyűrött ezerdolláros öltönyében megvárta, míg Chester Stone távozott. Aztán bementek az irodába, megkerülték a kanapét, és némán megálltak az íróasztal előtt. Hobie rájuk emelte a tekintetét, és kihúzott egy fiókot. Elrakta az aláírt szerződéseket a fényképekkel együtt, és elővett egy új, sárga jegyzettömböt. Aztán az íróasztalra fektette a kampót, és a székét kicsit elfordította, hogy az ablakból jövő kevés fény az arcának ép felét érje.

- Nos?

LEE CHILD 4 3 A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 42 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Most értünk vissza - mondta az első öltönyös fiatalember.
- Megszereztétek az információt, amit kértem?
A második fiatalember bólintott, és leült a kanapéra.
- Egy Jack Reacher nevű pasast kerestek.
Hobie felírta a nevet a jegyzetömbre. - Ki az?
Kis csönd lett.
- Nem tudjuk - mondta az első fiatalember.
Hobie lassan bólintott. - Ki volt Costello megbízója?
Megint kis csönd.
- Ezt sem tudjuk.
- Pedig elég egyszerű kérdések - mondta Hobie.
A fiatalember csak nézett, némán és zavartan.
- Eszetekbe sem jutott feltenni ezeket az egyszerű kérdéseket?
A második bólintott. - De, megkérdeztük. Nagyon is megkérdeztük.
- De Costello nem mondta meg?
- Akarta - mondta az első fiatalember.
- De?
- Meghalt - mondta a második. - Beadta a kulcsot. Öreg volt és kövér. Talán szívroham. Nagyon sajnálom, mind a ketten sajnáljuk.
Hobie ismét lassan bólintott. - Nem lehet belőle zűr?
- Ki van zárva - felelte az első. - Nem lehet azonosítani.
Hobie bal kezének ujjhegyeire pillantott. - Hol van a kés?
- A tengerbe dobtuk - mondta a második.
Hobie karja megmozdult, és a kampó hegyével kicsit dobolt az asztalon. Mélyen elgondolkozott, aztán határozottan bólintott.
- Hól van, gondolom, nem a ti hibátok volt. Gyenge volt a szíve, mit lehet tenni?
Az első fiatalember erre kicsit megnyugodott, és leült a társa mellé a kanapéra. Ezt megúszták.
- Meg kell találnunk a megbízóját - szólalt meg Hobie; megtörve a csöndet.
A két fiatalember bólintott és várt.
LEE CHILD 4. A PÓK HALÓJÁBAN
- Costellónak biztos volt egy titkárnője. Ő tudni fogja, ki volt a megbízó. Hozzatok ide nekem.
A két fiatalember csak ült.
- Ez a Jack Reacher egy nagydarab pasas, aki három hónapja van Key Westben - szólalt meg az első fiatalember. - Costello azt mondta, mindenki csak ennyit tudott róla: nagydarab fickó, három hónapja van itt, egy bárban dolgozik. Elmentünk megkeresni. Volt is egy bárban egy nagydarab, kemény fickó, de azt mondta, nem ő Reacher.
- És?
- Azonnal a miami reptérre mentünk. A Uniteddel repültünk, mert az közvetlen járat. De volt egy korábbi gép is, a Delta, Atlantán keresztül.
- És?
- Láttuk azt a nagydarab pasast a bárból, a kapu felé tartott.
- Biztos?
Az első fiatalember bólintott. - Kilencvenkilenc százalék. Elég messze volt., tőlünk, de jól megtermett fickó, nehéz összetéveszteni.
Hobie megint kocogtatni kezdte az asztalt a kampóval, és a gondolataiba mélyedt.
- Oké, mondjuk, hogy ő Reacher - mondta. - Costello kezdeszködik utána, aztán ti is keressétek ugyanazon a napon, megijed és elmenekül. De hová? Ide New Yorkba?
A második fiatalember bólintott. - Ha nem szállt le Atlantában, akkor ide jött.
- De minek? - kérdezte Hobie. - És ki a fene ez?
Egy pillanatig elgondolkozott, aztán elmosolyodott és meg-

válaszolta a saját kérdését.

- A titkárnő meg fogja mondani, ki volt Costello megbízója, igaz? A megbízója pedig meg fogja mondani nekem, ki ez a Reacher nevű fickó.

A két fiatalember némán bólintott, majd felálltak. Megkerültek a kanapét, és kísértáltak az irodából.

LEE CHILD 4 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

1 leacher dél felé ballagott a Central Parkon át. Próbálta átgon-
dolni, mekkora fába vágta a fejszáját. Abban azért bízott, hogy a
várost eltalálta. Egyértelmű volt a három férfi akcentusa alapján.
Csakhogy rengeteg ember között kell keresgélnie. Hét és fél mil-
lió lakos öt kerületben, az egész vonzaskörzetben talán összesen
tizennyolcmillió is. Tizennyolcmillió ember, akik valószínűleg
mind ide jönnek a városba, ha egy magándetektív szolgáltatásai-
ra van szükségük. Az ösztönei azt súgták, hogy Costello irodája
Manhattanben lehet, de ettől még könnyen előfordulhat, hogy
Mrs.)acob valahol a környező kertvárosokban él. Ha valaki egy
kertvárosban lakik, és szüksége van egy magándetektívre, hol ke-
resi? Fogja a szakmai telefonkönyvet, és a legközelebbi nagyvá-
rosba kezd el telefonálgatni. Az első megbeszélés után a nyomó-
zó talán kimegy a lakására, vagy a megbízó felül egy vonatra, és
ő megy be a városba. Bárholnan egy többszáz négyzetmérföldes
kertvárosi területről.

A szállodáról lemondott. Nem biztos, hogy sok időre lesz
szükség ahhoz, amit el kell intéznie, lehet, hogy egy órán belül
meglesz mindennel. És több információra van szüksége, mint
amihez egy szállodában hozzájuthat. Szüksége lesz mind az öt
kerület telefonkönyvére. Egy szállodában ez nem lenne meg. És
nem is akart annyit fizetni, mint amennyit a szállodák szoktak
fel-

számolni a telefonhívásokért. Az úszómedence-ásásból nem na-
gyon gazdagodott meg.

Ezért inkább egy nyilvános könyvtár felé indult, a Forty-
second Street és a Fifth Avenue kereszteződéséhez. Ez talán a vi-
lág legnagyobb könyvtára, nem emlékezett pontosan. Minden-
esetre elég nagy ahhoz, hogy meglegyen mind az öt telefon-
könyv, széles, nagy asztalok és kényelmes székek. Négy mérföld
a Roosevel Square-től, egy órányi szapora séta, amit csak az sza-
kított meg, ha a kereszteződéseknél várakozni kellett az átkelés-
re, egyszer pedig beugrott egy írószerboltba, hogy vegyen egy fű-
zetet meg egy ceruzát.

Hobie irodájába legközelebb a titkára lépett be. Becsukta
maga után az ajtót, és leült az íróasztalhoz, a legközelebbi kana-
pé végébe. Hosszan és, keményen Hobie-ra nézett, de nem
mondott semmit.

- Mi az? - kérdezte Hobie, habár nagyon jól tudta.

- Ki kellene szállni - mondta a titkár. - Kezd kockázatos-
sá válni a helyzet.

Hobie nem felelt. Bal kezében tartotta a kegyetlen fémkam-
pót, és ép ujjaival végigsimította a hegyét.

- Mindent kiterveltél. Megígérted. Mí értelme a terveknek
és az ígéreteknek, ha nem teszed meg?

Hobie vállat vont, és nem felelt semmit.

- Megjött a telefonhívás Hawaiiból, nem? Úgy tervezted, ha
megjön a figyelmeztetés, kiszállunk.

- Costello nem jutott el Hawaiiba - mondta Hobie. - Utána-
néztem.

- Annál rosszabb. Akkor valaki más járt Hawaiiban. Valaki,
akiről nem tudunk.

- Csak valami rutinellenőrzés lehetett - vont vállat Hobie.
Senkinek semmi oka, hogy odamenjen, amíg nem kaptunk fi-
gyelmeztetést a másik helyről. Tudod, hogy csak egymás után
következhet be. Első lépés, második lépés, és akkor menekü-
lünk. Addig nem.

- Megigérted.

- Túl korai lenne. És nem logikus. Gondolj bele. Ha látod, hogy valaki vesz egy pisztolyt meg egy doboz töltényt, és rád szegezi a pisztolyt, elmenekülsz?

- Még jó.

- Én nem. Mert még nem töltötte meg. Az első lépés az, hogy megveszik a pisztolyt meg a golyókat, a második, hogy meg is töltik a fegyvert. Amíg az első helyről nem figyelmeztetnek, Hawaii csak egy töltetlen pisztoly.

A titkár hátradőlt a kanapén, és felbámult a mennyezetre.

- Miért csinálod ezt? - kérdezte.

Hobie kihúzta a fiókot, és előkapta a Stone-dossziét. Kivette LEE CHILD q, 6 A P6K HALÓJÁBAN LEE CHILD 4 7 A P6K HÁLÓJÁBAN az aláírt szerződést. Úgy fordította alapot, hogy a fény ráessen a értéktelen fedezettel. Beszarnak az ijedtségtől mire megjelenik kék tintás aláírásokra. , és felajánlja hogy átveszi Stone adósságát dolláronként Hobie

- Hat hét - mondta. - Talán annyi sem. Ennyire van szűk- , , húsz centért.

ségem. - És bele fognak menni? Dolláronként húsz centért?

A titkár felkapta a fejét és odanézett.

, Hobie elmosolyodott. A heges szövet meggyűrődött az arcán.

- Mire kell a hat hét? s

- Életem legnagyobb üzletére - mondta Hobie - Belemennek - mondta.

- A kezemet is megcsókolják . örömben. És át fognak adni minden részvényt is, ami az ő bir-

Az íróasztalra rakta a papírt és rátenyerelt a kampóval.

, tokukban van.

- Stone épp átadta nekem az egész vállalatát. Három nem- r

- Oké, és azután? Mi lesz a házakkal?

zedék verejtékes munkája, és ez az ostoba tökfőj épp átnyújtotta

- ugyanaz - felelte Hobie. - Az enyéme a részvények. Az nekem az egész tálcan.

- Szart nyújtott át tálcan. Egymillió-egyszázezret fizetsz ki enyém a gyár, amit bezáratok. Az állások megszűnnek, ottmarad , ötszáz fedezet nélküli jelzálog. A brooklyni bank ettől kicsit ide-cserébe az értéktelen részvényekért.

Hobie elmosolyodott. ges lesz. Felvásárolom a jelzálogokat dolláronként tíz centért, a

- Nyugi, és bízd rám a gondolkodást. Az nekem megy házakat lefoglalom, és mindenkit kihajítok. Bérelek egy-két bul- . jobban. dózert, és máris a rendelkezésemre áll egy háromezer hektáros

- Oké, szóval, hogy lesz? elsőrendű Long Island-i telek, közvetlenül a parton. Ráadásul a

- Tudod, mi minden van a birtokában? Hatalmas gyár Long nagy ház Pound Ridge-ben. A teljes költségem körülbelül nyolc-Islanden, és óriási ház Pound Rid e-ben. A milliő-egyszázezer dollár. A ház egymagában kétmilliót ér. Tehát g gyár körül ötszáz ház

. marad hatmillió-egyszázezer, egy olyan üzletért, amin százmilliót Legalább ezer hektár terület, a legkitűnőbb fekvéssel a part kö-

, is kereshetek, ha ügyes vagyok.

zelében, szinte ordít a fejlesztés után

. A titkár csak bámult a főnökére.

- A házak nem az övéi - ellenkezett a titkár

. - Erre kell a hat hét - jelentette ki Hobie.
Hobie bólintott. - Nem, a legtöbbön jelzalog van egy kis
A titkár megrázta a fejét.
brooklyni banknál.
- Oké, akkor hogy lesz? - kérdezte megint titkár. ~' - Nem fog
sikerülni - mondta. - Régi családi vállalkozás. A
- Gondolj csak bele - mondta Hobie. - Tegyük fel legtöbb részvény még
mindig Stone kezében van, nincs mind a
piacra
, piacon. A banknak is csak egy részük van a tulajdonában. Csak ki-
dobom a részvényeit.
- Semmit nem kapsz értük. Teljesen értékteleneksebségi partner
lehetnél. Stone nem fogja hagyni, hogy ezt vé-
. gigcsináld.
- Pontosan, teljesen értéktelenek. De a bankja ezt még ~'~ hogy
megcsóválja a Fejét.
Most Hobie-a volt a sor
nem tudja. Hazudott nekik. Eltitkolta a problémáit. Különben mi- ,
amije csak van.
- Át fo adni nekem mindent
ért jött volna hozzám? Tehát a bankja most rá fog jönni, mennyire ~` ,
- Nem gogja.
értéktelenek a részvényei. Egyenesen a tőzsdéről fognak értesül- - Bíz
csak rám
.
ni róla. Akkor mit csinálnak?
- Pánikba esnek.
- Helyes - bólintott Hobie. - Pánikba esnek. Ott állnak az
LEE CHILD q, g A PÓK HALÓJÁBAN _ LEE CHILD q, 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN
A könyvtárban egy jó hír és egy rossz hír fogadta. A manhatta-
ni, bronxi, brooklyni, queensi, Staten Island-i, Long Island-i,
west-
chesteri, a jersey-i partvidéki és a connecticuti telefonkönyvben
rengeteg ~acob nevű ember szerepelt. Reacher úgy döntött, csak
a várostól egy órányi sugárban lévő helyekkel foglalkozik. Aki egy
óránnyira lakik egy nagyvárostól, oda fordul, ha valamire szüksége
van. Aki ennél messzebb lakik, már nem biztos. A füzetébe felírta
a 129 lehetséges jelöltet Mrs.)acobra.
A szakmai telefonkönyvben nem volt Costello nevű magán-
nyomozó. A sima telefonkönyvben több Costellót is talált, de a
szaknévsorban sehol. Reacher nagyot sóhajtott. Csalódott volt, de
nem lepődött meg. Túl szép lett volna, ha egyszerűen kinyitja a
telefonkönyvet, és ott virít, hogy „Costello Nyomozóiroda - A spe-
cialitásunk volt katonai rendőrök felkutatása Key Westben”.
A legtöbb irodának próbáltak A-val kezdődő nevet adni,
hogy a lista elejére kerülhessenek: Ace Acme, A-One, AA nyomo-
zóiroda. Másokat a helyük alapján neveztek el. Volt két iroda,
ahol csak nők dolgoztak, kizárólag női ügyfeleknek.
Lapozott egyet a füzetében, és kiírta a New York-i rendőr-
ség tizenöt telefonszámát. Egy ideig üldögélt, a lehetőségeit fon-
tolgatta, aztán kisétált az épületből, le a lépcsőn, a hatalmas
oroszlánszobrok között, és egy telefonfülkéhez ment. A telefon
tetejére fektette a füzetét, előkeresett minden negyeddollárost a
zsebéből, és végignézett a kerületi kapitányságok listáján. Minden
helyen az adminisztrációt kérte. Gondolta, egy sokat látott öreg
őrmester ül az ilyen helyeken, aki mindent tud, amire ő kíváncsi.
A negyedik hívásra sikerrel is járt. Az első három kapitány-
ságon nem tudtak segíteni, és úgy hangzott, nem is fájlalják külö-
nösebben. A negyedik hívás ugyanúgy kezdődött: csengetés,
gyors átkapcsolás, hosszú szünet, aztán valaki felvette a kagylót
egy mocskos kis iroda mélyén.
- Egy Costello nevű illetőt keresek. Már visszavonult, és egy
magánnyomozó irodában dolgozik, talán egyedül, talán valaki
másnak. Úgy hatvan körül járhat.

LEE CHILD 5 0 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Értem, és maga ki? - kérdezte egy hang. Úgy beszélt, mint Costello. Akár ő is lehetett volna a vonal túlsó végén.

- Carter - felelte Reacher. - Mint az elnök.

- És mit akar Costellótól, Mr. Carter?

- Valamit oda kellene adnom neki, de elvesztettem a névjegyét. És nem találom a telefonkönyvben.

- Mert Costello nincs benne a telefonkönyvben. Csak ügyvédeknek dolgozik, a nagyközönségnek nem.

- Szóval ismeri?

- Hogy ismerem-e? Persze, hogy ismerem. Tizenöt éven át nálunk volt nyomozó. Még jó, hogy ismerem.

- Tudja, hol van az irodája?

- Valahol a Village-ben - mondta a hang, aztán elhallgatott.

Reacher nagyot sóhajtott, kicsit távolabb tartva a kagylót.

Mindent harapófogóval kell kiszedni ebből a fickóból.

- A Village-ben hol?

- Ha jól emlékszem, a Greenwich Avenue-n.

- A házzszámot nem tudja?

- Nem.

- A telefonszámot?

- Azt se.

- Ismer egy Jacob nevű nőt?

- Nem. Ismernem kéne?

- Csak próbálkoztam - mondta szerényen Reacher. - Costello egyik ügyfele.

- Soha nem hallottam róla.

- Hát, köszönöm a segítséget - mondta Reacher.

- Semmiség - felelte a hang.

Reacher lerakta a kagylót, és visszaballagott a lépcsősoron a könyvtárba. Még egyszer megnézte a manhattani telefonkönyvben, hogy van-e a Costellok között olyan, aki a Greenwich Avenue-a lakik. Nem volt. Visszarakta a telefonkönyveket a polcra, ismét kísétált a napra, és gyalogosan elindult.

LEE CHILD 5 ~ A P6K HÁLÓJÁBAN

A Greenwich Avenue hosszú, egyenes utca, mely ferdén, délkeleti irányban húzódik a Fourteenth Street és az Eighth Street sarkától a Sixth Streetig. Mindkét oldalon szép, alacsony, jellegzetes village-i épületek sorakoznak, egyik-másiknak az alagsorában kisebb üzleteket és galériákat alakítottak ki. Reacher először végigsétált az utca északi oldalán, de nem talált semmit. Az utca végében átment a sűrű forgalomban, és a másik oldalon indult visszafelé. Pontosan Feleúton meg is találta a réztáblát, amit keresett, egy kapufélfa mellett. Több szépen kifényesített tábla között csillogott, és Costello név szerepelt rajta. A kapu fekete volt, és nyitva állt. Egy kis előcsarnokba nyílt. A falon hirdetőtábla volt, melyről kiderült, hogy az épületen tíz kisebb iroda osztozik. Az ötös számú volt Costelloé. A kis előcsarnokot egy üvegajtó rekesztette el, ez zárva volt. Reacher megnyomta az ötös csengőgombot. Semmi válasz. Rátenyerelt, nyomta még egy darabig, de hiába. Így aztán megnyomta a hatost. Egy eltorzított hang szólalt meg.

- Tessék?

- UPS csomagszállító - mondta Reacher, mire bűgő hang hallatszott, és az ajtó egy kattanással kinyílt.

Az épület háromszintes volt, ha az alagsort is számoljuk, négy. Az egyes, kettes és hármas iroda a földszinten volt. Reacher felment a lépcsőn, és megtalálta a négyes irodát jobbra, a hatosat balra, az ötös pedig a folyosó végén volt, a következő emeletre vezető lépcső alatt.

Az ajtó kifényesített mahagóniból volt, és nyitva állt. Nem tárva-nyitva, de azért észre lehetett venni, hogy nincs zárva. Reacher a cipője orrával belökte. Egy kis recepciós helyiségbe lépett, akkora volt, mint egy motelszoba. Pasztellszínek, világos-

szürke és világoskék árnyalatok. A padlón vastag szőnyeg. Egy L-alakú íróasztal, rajta bonyolult telefonfendszer és egy modern számítógép. Irattartó szekrény, kanapé. Egy kis ablak opálos üveggel, és egy ajtó, amely a belső irodahelyiségbe nyílt.

A titkárnő irodája üres volt és néma. Reacher belépett, és a cipője sarkával berúgta maga után az ajtót. Átsétált a szőnyegen a belső irodához. A kezét becsavarta kilógó inge aljába, és lenyomta a kilincset. Costello irodája ugyanakkora volt. A falon lógó fekete-fehér fényképeken Fatalabb kiadásban a férfi, akivel Key Westben találkozott, rendőrkapitányok és helybéli politikusok társaságában, akiket Reacher nem ismert. Costello évekkal ezelőtt sovány volt. A képeken követni lehetett, ahogy korosodva egyre kövérebb lett, mint egy fogyókúra reklám képsorozatán, csak megfordítva. A fényképek az íróasztaltól jobbra lévő falon sorakoztak. Az asztalon itató és régimódi tintatartó, telefon. Bőr karosszék, benne egy súlyos ember lenyomata. A bal oldali falon szintén opálos üvegű ablak nyílt, alatta egy zárt szekrényke állt. Az íróasztal előtt két szék az ügyfeleknek, szép szimmetrikusan elrendezve.

Reacher visszament a titkárnő irodájába. A levegőben enyhe parfümillatot érzett. Megkerülte az íróasztalt, és az egyik kihúzott fiókban egy női táskát talált. A fedele hátra volt hajtva, kilátott egy puha bőr pénztárca és egy csomag papír zsebkendő.

Reacher elővette a ceruzáját, és a rádiós végével félretolta a papír zsebkendőt. Alatta kozmetikai szerek, egy kulcscsomó.

A számítógép monitorján valami monitorpihentető minta kavargott. A ceruzával bökött egyet az egéren. Egy félig megírt levél jelent meg. A kurzor egy félbehagyott szó közepénél villogott. Az oldal tetején az aznapi dátum. Reachernek Costello holtteste jutott eszébe, ahogy ott hevert elterülve a temetőnél a járdán, aztán körbepillantott az eltűnt titkárnő táskáján, a nyitott ajtón, a félbehagyott levélen, és megborzongott.

A ceruzája hegyével kilépett a szövegszerkesztő programból. A gép megkérdezte, el akarja-e menteni a változtatásokat a levélben. Lenyomta a nemet. Kikereste a menüt. A számlákat akarta megnézni. Látszott, hogy Costello irodájában rendben mennek a dolgok. A számla alapján biztos ki tudja deríteni, mióta kerestették. Mrs. Jacobtól megkapta a megbízást, aki nem tudott mást, csak a nevét, homályos személyleírást, annyit, hogy nagydarab fickó, és hogy a seregben szolgált. Costello ezután nyilván felhívta a hadsereg központi irodáját, amely egy jól őrzött épületben volt.

LEE CHILD 5 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN
LEE CHILD 5 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

komplexumban található, St. Louisban. Itt tárolnak minden iratot az összes férfiról és nőről, aki valaha is a hadseregben szolgált. Kétféleképpen is őrzik: egyrészt erős kapukkal és drótkerítéssel, de bürokratikus is. Rengeteg akadály tornyosul a frivol érdeklődők elé. Türelmes kérdezősködés után Costello annyit biztos megtudott, hogy leszerelték. Zsákutcába jutott. Aztán találomra próbálkozott a bankszámla felkutatásával. Felhívta egy régi haverját, aki tett neki egy szívességet, és kiderítette a virginiai bank-számlát. Erre Costello sietve délre repült, kérdezősködött a Duval Streeten, aztán a két pasas elkapta, és a linóleumvágó véget vett mindennek.

Mindez aránylag rövid idő alatt kellett hogy játszódjon, habár a St. Louis-i információt és a virginiai bankot nem lehetett könnyű kideríteni. Reacher úgy tippelt, a hadsereg irodájából megszerezni valamit három, talán négy napba telhet egy olyan egyszerű állampolgárnak, mint Costello. A virginiai bankkal se mehetett sokkal gyorsabban. Mondjuk, hogy összesen hét nap ráment a bürokráciára, közben egy napig gondolkoznia is kellett, hogyan tovább, és hozzáadott még egy napot a munka kezdeténél és a végénél. Nagyjából tíz nap telhetett el, mióta Mrs. Jacob megbízása beindította az egész folyamatot.

Rákattintott a számlákra. A képernyő jobb oldalán megjelent az ábécérendbe szedett nevek listája. Végigfuttatta rajta a kurzort. Nem talált Jacobot a J betűnél. A legtöbb ügyfelet csak kezdőbetűk jelezték, nyilván ügyvédi irodák rövidítései. Ellenőrizte a dátumokat. Semmi nem volt tíz nappal ezelőttről. De volt egy kilenc nappal ezelőtti megbízás. Lehet, hogy Costello gyorsabban dolgozott, mint gondolta, vagy a titkárnője volt túl lassú? A kilenc nappal ezelőtti megbízó SGRÖLT-09 elnevezéssel szerepelt. Reacher rákattintott. A gép kicsit zúgott és berregett, aztán a képernyőn megjelent egy ezerdolláros számla, egy eltűnt személy felkutatására, a megbízó egy Wall Street-i cég, Spencer Gutman Ricker és Tatbot. A címük is szerepelt, de a telefonszámuk nem. Kilépett a számlákat tároló fájlból, és megkereste az adatbázist. Keresni kezdte az SGR6LT-t, és meg is találta, itt is ugyanaz

a cím szerepelt, de telefon-, faxszám, és e-mait is volt. Reacher óvatosan, két ujjal kihúzott két papír zsebkendőt a titkárnő táskájából. Az egyikkel megfogta a telefonkagylót, a másikat ráterítette a gombokra, azon keresztül nyomkodta őket. A telefon csengett egyet-kettőt, aztán felvették.

- Spencer Gutman - szólt bele egy élénk hang. - Tessék, miben segíthetek?

- Mrs. Jacobbal szeretnék beszélni - mondta sürgető hangon Reacher.

- Egy pillanat - felelte a hang.

Rövid ideig zene hallatszott, aztán megszólalt egy férfihang, sietősen, de udvariasan.

- Mrs. Jacobbal szeretnék beszélni - mondta ismét Reacher.

A férfi elfoglalt lehetett, a hangja kicsit idegesnek hangzott.

- Már elment Garrisonba, és sajnos, nem tudom, mikor lesz bent megint.

- A garrisoni címét meg tudná mondani? Attól tartok, elvesztettem.

- Az nem is baj - felelte a hang. - Sajnos, téves címet nyomtattunk a meghívókra. Legalább ötvenen telefonáltak már emiatt ma délelőtt.

Bemondott egy címet, hallhatóan fejből. Garrison egy kisváros, hatvan mérföldnyire a Hudson folyó mellett, nem messze a West Point katonai akadémiától, ahol Reacher négy hosszú évet töltött.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha siet - mondta férfi.

- Igen, sietek. - Reacher zavartan lerakta a kagylót.

Kilépett az adatbázisból, és üresen hagyta a monitort. Aztán még egyszer rápillantott a titkárnő otthagytott táskájára, még egyszer beszippantotta a lengedező parfümillatot, aztán távozott.

A titkárnő öt perccel azután halt meg, hogy elárulta Mrs. Jacob nevét, ami viszont öt perccel azután történt, hogy Hobie neki-esett a kampójával. A nyolcvannyolcadik emeleti irodához fürdő-

LEE CHILD 5 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD 5 q, A PbK HÁL6JABAN

szoba is tartozott. Ideális hely az ilyesmihez. Tágas volt, túlságosan is nagy fürdőszobának. A belsőépítész fényes, szürke gránitlapokkal fedte mind a hat felületet, a falakat, a padlót és a mennyezetet is. Volt egy nagy zuhanyfülke; amit rozsdamentes acélkorlátra rögzített műanyag függöny takart. A korlát olasz gyártmányú volt, és sokkal többre is alkalmas, mint egy függöny megtartására. Hobie felfedezte, hogy minden további nélkül elbírja egy eszméletlenül odabilincselte ember súlyát is. Időnként a titkárnőnél súlyosabb személyek is függtek már ott, míg sürgős kérdéseket tett fel nekik, vagy meggyőzte őket egy bizonyos cselekedet bölcsességéről.

Az egyetlen probléma a hangszigeteléssel volt. De Hobie biztos volt benne, hogy nem lesz baj. Az épületnek vastag falai voltak. A Twin Towers mindegyike összesen félmillió tonnát

nyom, rengeteg acélból és betonból készült. És a szomszédai nem túl kíváncsiak. A legtöbb irodát ezen az emeleten kis, jelentéktelen külföldi országok kereskedelmi kirendeltségei bérelték. Kevés személyzettel dolgoztak, akik idejük nagy részét az ENSZ-nél töltötték. A nyolcvanhetedik és a nyolcvankilencedik emeleten ugyanez volt a helyzet. Ezért volt itt Hobie irodája. De soha nem vállalt fölösleges kockázatot, ha nem muszáj. És ezért használt ragasztószalagot. Mielőtt nekikezdett, mindig kikészített néhány darabot, ideiglenesen a csempére ragasztva. Az egyiket rányomta az áldozat szájára. Ha vadul, kidülledt szemekkel bólogatni kezdett, letépte, és várta a választ. Ha ordítani kezdett, megint leragasztotta a száját, és folytatta a kampóval. Többnyire a második ragasztószalag leszedése után megkapta a választ. A csempézett padlónak köszönhetően, a takarítás is egyszerű volt. Kinyitni a zuhanyt, szétlocsolni egy-két vödör vizet, fel-

törölni; és kész. A víz mindent lesodort nyolcvannyolc emelet magából a csatornába. Persze, a takarítás nem Hobie feladata volt. A felmosót különben is két kézzel kell megfogni. A második fiatalember végezte. Az elegáns nadrág szarát feltúrta, és levette a zoknit meg a cipőt. Hobie már az íróasztalánál ült, és az első fiatalemberrel beszélgetett.

- Megszerzem Mrs.)acob címét, ti pedig idehozzátok nekem, érthető?

- Persze - felelte a fiatalember. - Ezzel mi legyen?

A fürdőszobaajtó felé intett a fejével. Hobie odanézett.

- Várjatok holnap estig. Vigyétek ki a csónakkal pár mérföldnyire az öbölbe, és dobjátok a vízbe.

- Pár nap múlva vissza fog sodródni a partra.

Hobie vállat vont.

- Nem számít. Pár nap múlva már fel lesz püffedve. Majd azt hiszik, kiesett egy motorcsónakból vagy hajóból, a sérüléseit meg a propellerek okozták.

A titkolózó életmódnak megvannak az előnyei, de a hátrányai is. Ha az ember sietősen el akar jutni Garrisonba, annak a legjobb

módja autót bérelni. De ha valaki nem akar hitelkártyát használni, és nem hordja magánál a jogosítványát, annak ez nem áll módjában. Így hát Reacher megint taxiba ült, és kivitette magát a Grand Central pályaudvarra. Biztos volt benne, hogy a Hurison Line indít vonatot Garrisonba. Ha nem, az Albany és Kanada felé közlekedő Amtraks biztosan.

KiFzette a taxit, a tömegben átnyomakodott a kapun, és kilépett a hatalmas váróterembe. Körbenézett, és a nyakát nyújtogatva szemügyre vette az induló vonatok tábláját. Próbált visszaemlékezni, merre van Garrison. A Croton-Harmoni vonatok nem jók. Lejjebb futtatta a tekintetét a listán. Semmi. A következő másfél órában nem indult olyan vonat, ami jó lett volna Garrisonba.

A szokásos módon intézték el. Egyikük lement az épület alagsorába, és a szemétben keresett egy nagyobb fajta, üres kartondobozt. A legjobb a hűtőszekrények vagy az üdítőautomaták dobozai voltak, de egyszer használták egy nagyképernyős tévé kartonját is. Most talált egy nagy dobozt, amiben valami iratszek-
LEE CHILD 5 6 A P6K HÁL6JABAN LEE CHILD 5 7 A P6K HÁL6JÁBAN
rényt szállíthattak. Egy takarító tolókocsiján eltolta a teherliftig, és felvitte nyolcvannyolcadik emeletre.

A másik épp egy műanyag zsákba csomagolta a hullát, és behúzta a cipzárat. Belerakták a dobozba, és a megmaradt ragasztószalaggal, leragasztották. Visszarakták a tolókocsira, és a lifthez tolták. Levitték a parkolóba. A dobozt odatolták egy fekete Suburbanhez. Hármat számoltak, és beemelték a súlyos csomagot a hátsó ülésre. Aztán becsapták és bezárták az ajtót. Elsétáltak, de még visszanéztek. A kocsi ablaka füstszínű üvegből készült, de egyébként is sötét volt a garázsban.

- Szerintem, ha lehajjtjuk az ülést, Mrs. ~acob is be fog férni - mondta az egyik fiatalember. - Egy fordulóval megcsináljuk este. Nincs kedvem azzal a csónakkal a kelleténél többször fordulni.

- Oké. Voltak lent még dobozok?

- Ez volt a legjobb. Persze attól függ, Mrs. ~acob nagydarab vagy kicsi.

- És hogy Hobie elintézi-e ma este.

- Vannak kételyeid? Amilyen hangulatban van...

. Egy másik autóhoz ballagtak, egy fekete Chevy Tahoe-hoz. A Suburbannek csak kistestvére, de még ez is hatalmas.

- Szóval, hol lakik a nő?

- Egy Garrison nevű helyen. A Hurison mellett, még a Sing Sing után. Egy óra, másfél.

A Tahoe Kihátrált a parkolóhelyről, és csikorgó kerekekkel kifordult. A rámpán felhajtottak a napfényre, és elindultak a West Streeten, ahol jobbra fordultak, és felgyorsulva észak felé vették az útjukat.

4. fejezet

A West Street az 56. mólóval szemben vált át az Eleventh Avenue-ba, ahol a nyugat felől jövő forgalom kiárad a Fourteenth Streetről, és északnak kanyarodik. A fekete Tahoe elakadt a du-
LEE CHILD 5 8 A PÓK HÁLÓJÁBAN

gótian, és csatlakozott a bosszús dudakórushoz, melynek harso-
gása visszaverődött a magas épületek Falairól, és visszhangozva szállt a folyó fölé. Kilenc saroknyit araszolgattak előre, aztán balra kanyarodtak a Twenty-third Streeten, majd ismét észak felé, a Twelfthen. Lépésben haladtak, míg elhajtottak a)avits Convention Center háta mögött, aztán megint beragadtak a West Forty-second Streetről áramló kocsisorba. A Miller Highwayen végig egymás lökhárítóját érték az autók. A Henry Hudson Parkwayen is akadozva haladtak, de ez már gyakorlatilag a 9A út része volt, amely Cottonville-nél átvált a 9-es főútba, és elvisz egészen Garrisonig. Egyenes út, sehol egy kanyar - de egyelőre még mindig Manhattanben voltak, elakadva a Riverside Parknál, félórával az indulás után.

Reachernek a számítógép volt a leggyanúsabb. A szó közepén türelmesen villogó kurzor. A nyitott ajtó és az otthagytott táska is elég furcsa volt, de nem döntő jelentőségű. Ha valaki kimegy az irodájából, többnyire becsukja az ajtót, és magával viszi vagy elteszi a táskáját, de nem feltétlenül. A titkárnő talán csak a folyosó túloldalára ment át valamiért, és feltartották. Valaki megkérte, hogy segítsen megkeresni valami papírt, vagy megjavítani az elromlott fénymásolót, aztán még megittak egy kávét, és elmeséltek valami szafos pletykát a tegnapi esti randevújukról. Ha az ember arra számít, hogy két percre ugrik ki, lehet, hogy nyitva hagyja az ajtót, aztán a végén esetleg félóráig is elmarad. De senki nem hagyná ott elmentés nélkül, amit a számítógépen írt. Egyetlen percre sem. És ez a nő ezt tette. A monitoron ott volt a felirat. Kívánja elmenteni? És ő anélkül állt fel az íróasztala mellől, hogy rákattintott volna, ami pedig olyan ösztönös a számítógéppel dolgozóknál, mint a lélegzetvétel. Mindez igencsak gyanús fényben tüntette fel az egész helyzetet.

Reacher a Grand Central várótermén sétált át, a kezében egy nagy pohár kávéval, amit egy mozgóárusnál vett. Rányomta a műanyag poharra a tetejét, és a zsebébe nyúlva megtapogatta
LEE CHILD 5 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

a benne lapuló bankjegycsomót. Elég vaskos volt ahhoz, amit tervezett. A peronhoz sietett, ahol indulásra készen várakozott a következő crotoni vonat.

A Henry Hurison Parkway a 170th Street után többszintes, kanyargós felüljárókra bomlik, amelyek közül a legészakibb a Riverside Drive-ban folytatódik. A közlekedés bonyolult dinamikája miatt itt elég, ha egyetlen vezető a kelleténél jobban lelassít, ettől az egész országút bedugul, autók százai rekednek meg, mindezt

azért, mert egy mérfölddel előttük valaki kicsit összezavarodott a sok sáv miatt. A fekete Tahoe ismét elakadt a Fort Washingtonnal szemben, és lépésben araszolva, meg-megállva döcögött át a George Washington Bridge alatt. A Riverside Drive itt kiszélesedik,

és végre hármasba kapcsolhattak, de aztán az út egy idő után ismét átvált a Henry Hudsonba, és az autópálya díjbeszedő fülkéi megint lassítják a forgalmat. Az autók hosszú sorban állva várakoznak, hogy kifizessék a díjat, aztán elhagyják Manhattan szigetét, és északra forduljanak a Bronxon keresztül.

A Hurison folyó mentén a Grand Central és Croton-Harmon között kétféle vonat közlekedik: személy és expressz. Az expressz se sokkal gyorsabb, csak annyi a különbség, hogy jóval ritkábban áll meg. Negyvenkilenc és ötvenkét perc között teszi meg az utat. A személyvonatok mindenhol megállnak, és emiatt hatvanöt-hetvenhárom percig is eltarthat az út. Az expressz tehát maximum huszonnégy perc előnyt jelenthet.

Reacher a személyvonatra szállt. Átadott a kaluznak öt és fél dollárt egy csúcsidőn kívüli jegyért, csak oda, aztán letelepedett egy üres háromszemélyes ülésre. Felpörgette a túl sok kávé. A fejét az ablaknak támasztotta, és azon tűnődött, most tulajdonképpen hová is megy és miért, és mit fog csinálni, ha odaért. És hogy még idejében odaér-e, hogy megtegye, amit tennie kell, bármi legyen is az.

A 9A főút egy kecses kanyar után eltávolodik a folyótól, és elhalad Camp Smith mögött. Westchesternél már elég gyorsan haladt a forgalom. Nem igazán versenypálya, mert túl kanyargós ahhoz, hogy folyamatosan tartani lehessen a nagy sebességet, de szinte üres volt. Hol régebbi, hol újabb útszakaszok vágtak át a környező sűrű erdőn. Itt-ott, az autópályától kicsit messzebb házak sorakoztak, magas fakerítéssel. A Tahoe tovább száguldott, az egyik fiatalember vezetett, a másik a térdére kiteretett térképet figyelte.

Elhaladtak Peekskill mellett, és kezdték figyelni, mikor lehet lekanyarodni az autópályáról balra. Meg is találták a kijáratot, és továbbhajtottak a folyó felé, melyet már messziről látni lehetett.

Rövidesen megérkeztek Garrisonba, és elkezdtek keresni a megadott címet. Nem volt könnyű megtalálni. A lakókerületek szét-szórta helyezkedtek el. Elképzelhető, hogy valakinek garrisoni irányítószáma van, mégis jóval távolabb lakik a várostól. Végül némi kanyargás után megtalálták az utcát, amelyet kerestek.

Lassítottak, és végiggördültek a folyótól nem messze álló, ritkás erdőben húzódó utcában, és figyelték a postaládákra a neveket.

Az utca kanyarodott egyet és kiszélesedett. Továbbhajtottak. Aztán meglátták a házat, és a járda szélére húzódva megálltak.

Reacher Crotonban szállt le a vonatról, hetvenegy perccel azután, hogy elindult. Felszaladt a peronról felvezető lépcsőn, aztán megint le, és a taxiállomáshoz sietett. Négy taxivállalat autói is sorakoztak a vasútállomás bejárata előtt, mindegyik régi Caprice modelleket használt. Az első sofőr, aki odalépett hozzá, egy zömök nő volt, és figyelmesen félrehajtott fejjel felnézett rá.

- Ismeri Garrisons? - kérdezte Reacher.

- Garrisons? Az jó messze van, húsz mérföld.

- Tudom, hol van.

- Negyven dollár.

- Adok ötvenet - mondta Reacher. - De nagyon sürgős.

LEE CHILD 6 1~ A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 6 o A PÓK HALÓJÁBAN

Előre ült, a nő mellé. A kocsiban bűzlött, mint a régi taxik általában, édeskés légfrissítő- és kárpittisztítószag töltötte be. Az órában volt már vagy egymillió mérföld. Az autó úgy ringatózott, mint egy csónak a hullámokon, amikor a nő kikanyarodott a parkolóból, és a 9-es főúton elindult észak felé.

- A címet még nem mondta - szólalt meg a nő, az utat fi-

gyelve.

Reacher elismételte a címet, amit a telefonba mondtak neki. A nő bólintott, és gyorsított.

- Az a folyóra néz - mondta.

Negyedórán át száguldottak, elhaladtak Peekskill mellett, aztán lassítottak, és egy bal oldali lehajtót kerestek. A hatalmas autó megdőlt a kanyarban, majd nyugat felé haladtak tovább. Reacher már érezte, hogy előttük nem messze ott lehet a folyó, mely egy mérföld széles hasadékot vágott az erdőbe. A nő ismerte az utat. Elszáguldottak egészen a folyóig, aztán egy mellékúton északra fordultak. A vasúti sínek párhuzamosan haladtak az út és a folyó között. Vonatok nem jártak. Reacher megpillantotta a West Point épületét, balra, talán egy mérföldnyire a kék folyó túlsó partján.

- Valahol erre kell lennie - mondta a nő.

Keskeny, vidékies utcában haladtak, kétoldalt rusztikus, fából faragott kerítések húzódtak, a kapuk előtt szépen nyírt füves részek, örökzöld bokrok. Úgy százméterenként postaládák voltak felállítva, magas póznákon villanydrótok vezettek át a fák lombja fölött a házakig.

- Hoppá! - kiáltott fel egyszer csak meglepetten a nő. - Azt hiszem, ez lesz az.

Az út eddig is keskeny volt, de itt már szinte járhatatlan. A járda szélén hosszú sorban autók parkoltak. Talán negyven is lehetett, többségük fekete vagy sötétkék. Mind szép új szedőn vagy nagy sportkocsi. A nő megállt a taxival a ház behajtóútja előtt. A parkoló autók egymást érve, egészen a házig sorakoztak. Még tíz-tizenkettő állt a garázs bejárata előtti betonon is. Kettő közülük sima sötétzöld Detroit szedan volt. Katonai autók. Reacher e~r kilométerről megismerte a Védelmi Minisztérium kocsijait.

- ~ó lesz itt? - kérdezte a nő.

- Azt hiszem - felelte Reacher bizonytalanul.

Lehámozott a bankjegykötegről egy ötvendollárost, és átadta a nőnek. Kiszállt, és tétován megállt a behajtóúton. Hallotta, hogy a taxi hangosan felbőgő motorral, rükvercben elindul. Kisértált az út végébe, és végignézett a hosszú sorban álló kocsikon. Aztán megnézte a postaládát. A tetején kis alumíniumtáblán állt a név: Garber. Egy név, amit úgy ismert, mint a sajátját.

A ház egy nagy, nem különösebben ápolat, de nem is elhanyagolt kertben állt. Alacsony, földszintes épület volt, az ablakokon sötét redőnyök, nagy, kőből rakott kémény. Átmenet a szolid külvárosi ház és a kényelmes nyaraló között. Nagyon csendes volt minden. A levegő meleg, párás és illatokkal terhes. Reacher hallotta, hogy a fűben bogarak nyüzsgenek. Érezte a ház mögött a folyót, mely magával sodorta a halk neszeket dél felé.

Közelebb sétált, és a ház mögül halk zsongás ütötte meg a fülét. Halkan beszélgető emberek, valószínűleg elég sokan lehetnek. A hangok felé indult, és megkerülte a házat a garázs oldalánál. Egy betonlépcsőhöz érkezett, mely a hátsó kertbe vezetett, a folyó felé. A víz kéken és vakítóan ragyogott a napfényben. Egy mérföldnyire, kissé jobbra, északnyugati irányban ott emelkedett a West Point épülete, kékszürkén derengve a párás távolban.

A hátsó kert sík terület volt, kis tisztás az erdőben. Rövidre nyírt, száraz fű nőtte be, és vagy száz ember álldogált benne, komor ünnepélyességgel. Mindenki feketében volt, a férfiak és a nők is: fekete öltönyök, nyakkendők, blúzok, cipők, kivéve vagy fél tucat katonatisztet, akik díszegyenruhában voltak. Mindenki halkan és komoran beszélgetett, a kezükben papírpoharakat, tányérokat és borospoharakat egyensúlyoztak.

Egy temetés. Egy temetésre rontott be kiivatlanul. Esetlenül megállt a gyűrött ruhában, amit még tegnap kapott magára Key Westben: kifakult farmer, gyűrött, halványsárga ing, kopott cipő, zokni nélkül. Napszitta haja borzas, az arcán egynapos borosta.

LEE CHILD 6 2 A PÓK HÁL6JABAN

Lenézett a lépcső tetejéről a gyászolókra. Mintha csak tapsolt volna egyet, hirtelen mindenki elhallgatott, megfordult, és felnézett rá. Reacher dermedten állt. Mindenki őt bámulta, némán, kíváncsian, ő pedig üres arccal nézett vissza rájuk. Csönd lett és dermedt mozdulatlanság. Aztán egy nő megmozdult. Papírtányérját és poharát odanyomta a hozzá legközelebb álló kezébe, és előbbre lépett.

Fiatal volt, talán harminc, és komor fekete kosztümöt viselt, mint a többiek. Sápadt és kimerült volt az arca, de nagyon szép. Szívbemarkolóan szép. Karcsú volt és nyulánk a magas sarkú cipőben, hosszú lábain fekete nejlonharisnya. Selymes szőke haj, kék szem, finom vonások. Kecses léptekkel átsétált a fűvön, és megállt a lépcső aljánál, mintha várná, hogy Reacher lemenjen hozzá.

- Helló, Reacher - szólalt meg halkan.

Reacher lenézett rá. A nő tudta, hogy ő ki, és ő is tudta, a nő kicsoda. Hirtelen egy szempillantás alatt mintha tizenöt évet száguldott volna vissza az időben. A tinédzser lány azóta felnőtt, és gyönyörű nővé érett. Garber, a név a postaládán. Leon Garber, éveken át a felettese. Eszébe villant ismeretségük kezdete, a kerti partik a Fülöp-szigeteken, a forró, párás estéken. Egy vékony kislány, aki ide-oda surrant az árnyak között a támaszpont kopár barakkjai körül. Tizenöt évesen már nő annyira, hogy elbűvölő legyen, de azért mégis kislány.)odie, Garber lánya. Egyetlen gyermeke, a szeme fénye. És most itt áll előtte a lépcső aljában tizenöt évvel később, felnőtten és gyönyörűen.

Reacher a vendégseregére pillantott, aztán leballagott a lépcsőn.

- Helló, Reacher - mondta ismét)odie.

A hangja halk volt és feszült. Szomorú, mint az egész jelenet.

- Helló,)odie - felelte Reacher.

Szerette volna megkérdezni, hogy ki halt meg, de nem tudta, hogyan fogalmazza meg, hogy ne hangozzék érzéketlennek vagy ostobának.)odie látta, hogy zavarban van, és bólintott.

- Apa - csak ennyit mondott.

- Mikor? - kérdezte Reacher.

- Öt nappal ezelőtt - felelte)odie. - Hónapok óta betegeskedett, de mégis hirtelen történt. Mindenkit váratlanul ért.

Reacher lassan bólintott.

- Nagyon sajnálom - mondta.

A folyóra pillantott és a kertben hullámozó száz arcra, de csak Leon Garber arcát látta maga előtt. Alacsony, zömök, keménykötésű férfi volt. Az arcán mindig széles mosoly virított, akár boldog volt, akár bosszús, akár veszély fenyegette. Bátor volt, testileg-lelkileg. Nagyszerű vezető. Ízig-vérig becsületes, igazságos, okos. Reacher mintaképe legfontosabb formálódó éve alatt.

Mentora, támogatója és védelmezője. Egy tizennyolc hónapos időszak alatt kétszer is elintézte, hogy Reachert előléptessék, aminek köszönhetően emberemlékezet óta ő lett a legfiatalabb őrnagy békeidőben. Garber csak széttárta lapátkezeit, elmosolyodott, és azt mondta, neki semmi köze hozzá.

- Nagyon sajnálom,)odie - mondta megint Reacher.

)odie némán bólintott.

- EI sem tudom hinni - mondta Reacher. - Képtelen vagyok felfogni. Alig egy éve láttam utoljára, akkor még semmi baja nem volt. Beteg lett?

)odie megint némán bólintott.

- Dehát mindig olyan erős volt.

)odie szomorúan biccentett. - Igen, mindig egészséges volt.

- És nem is volt öreg - tette hozzá Reacher.

- Hatvannégy éves.

- Dehát mi történt?

- A szíve - mondta)odie. - Az vitte el végül. Emlékszel, pe-

dig mindig úgy tett, mint akinek nincs szíve?

Reacher megcsóválta a fejét. - Pedig neki volt a legnagyobb szíve a világon.

- Igen, ezt én is tudom. Miután anya meghalt, tíz éven át ő volt a legjobb barátom. Nagyon szerettem.

- Én is szerettem. Mintha az apám lett volna.

Jodie megint bólintott. - Mindig sokat beszélt rólad.

LEE CHILD 64 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 6 5 A PÓK HALÓJÁBAN

Reacher elfordította a tekintetét. Elbámult a West Point épületei felé, melyek szürkén rajzolódtak ki a párában. Zsibbadtnak érezte magát. Eljutott abba az életkorba, amikor az ember ismerősei sorra kezdenek eltávozni. Az apja és az anyja halott, a bátyja halott. És most a családtagjain kívül hozzá legközelebb álló ember is halott.

- Hat hónappal ezelőtt volt egy szívroham - mesélte

Jodie. A szeme könnybe lábadt, és a füle mögé simította hosszú, egyenes szálú haját. - De meggyógyult, és egy ideig egészen jól nézett ki, de valójában gyorsan romlott az egészsége. Szó volt egy szívműtétről, de aztán hirtelen rosszabbodni kezdett az állapota. Nem élte volna túl a műtétet.

- Nagyon sajnálom - mondta Reacher harmadszor is.

~odie mellélépett, és karjába fűzte a karját.

- Ne sajnáld - mondta. - Mindig nagyon szeretted az életet.

jobb, hogy ilyen gyorsan ment el. Nem hiszem, hogy örült volna egy hosszú betegségnek.

Reacher előtt felvillant a régi Garber, aki mindig nyüzsgött, dühöngött, csupa energia volt, mint egy tűzgolyó, és megértette, milyen kétségbeejtő lett volna neki a hosszú betegség. És az is érthető, hogy az életmódja kifárasztotta a szívét, és végül feladta a szolgálatot. Szomorúan bólintott.

- Gyere, bemutatlak egy-két embernek - mondta Jodie. -

Talán ismered is némelyiküket.

- Nem vagyok az alkalomhoz illően öltözve. Kellemetlenül érzem magam. jobb lenne, ha elmennék.

- Nem számít. Gondolod, hogy apát érdekelte volna?

Reacher előtt megjelent Garber, gyűrött, kopott khakinadrágjában és kopott sapkájában. Ő volt az egész amerikai hadsereg legrosszabbul öltözött tisztje. Reacher tizenhárom évig szolgált alatta. Egy pillanatra elmosolyodott.

- Nem, nem hiszem - mondta.

~odie lekísérte a füves részre. A száz emberből talán, ha hatot felismert. Egyik-másik egyenruhás ismerős volt. És néhányan az öltönyösök közül is, akikkel valamikor régen találkozhatott a munkája során. Kezet rázott egy tucat emberrel, és próbált odafigyelni a nevükre, de egyik fülén bement, a másikon ki. Aztán megint elkezdődött a halk beszélgetés, folytatódott az evés-ivás, a tömeg összezárult körülötte, és elfeledkeztek a zavaró idegen érkezéséről. ~odie még mindig a karjába kapaszkodott. Hűvös volt a keze.

Azért jöttem, mert keresek valakit - mondta Reacher.

Tudom - felelte ~odie. - Mrs. ~acobot, ugye?

Reacher bólintott.

- Itt van? - kérdezte.

- Én vagyok Mrs. ~acob.

A két fiatalember kihátrált a fekete Tahoe-val a parkoló kocsisorból, és odébb hajtottak a magasfeszültségű vezeték alól, hogy az autótelefont ne zavarja az interferencia. A sofőr hívott egy számot. A kocsí csendjébe belehasított a csöngés. Aztán hatvan mérfölddel délebbre, nyolcvannyolc emelet magasban felvették a kagylót.

- Van egy kis probléma, főnök - mondta a sofőr. - Valami temetés utáni összejövétel van itt. Legalább száz ember. Így nem tudjuk elkapni Mrs. ~acobot. Azt sem tudjuk, melyik az. Van itt egy tucat nő, bármelyikük lehet.

Hobie csak mordult egyet. - És?

- Az a fickó, akivel Key Westben, a bárban találkoztunk.

Megjelent itt, taxival jött. Úgy tíz perccel utánunk érkezett, és szépen besétált.

A telefonvonal recsegett. Nem jött hallható válasz.

- Akkor most mit csináljunk? - kérdezte a sofőr.

- Maradjatok ott - felelte Hobie hangja. - Esetleg rejtsetek el a kocsit, és bújjatok el valahol. Várjátok meg, míg mindenki elmegy. Úgy tudom, a nőé a ház. Talán a családé, vagy a hétvégi nyaralójuk. Úgyhogy aki ott marad, miután mindenki elment, az csak ő lehet. Vissza ne gyertek nélküle, megértettétek?

- Mi legyen a pasassal?

LEE CHILD 66 A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 6 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Ha elmegy, hagyjátok. Ha nem, intézzétek el. De a nőt mindenképp hozzátok ide.

Te vagy Mrs. Jacob? - kérdezte Reacher.

Jodie Garber bólintott.

- Elváltam, de a munkám miatt megtartottam a nevemet.

- Ki volt a férjed?

Jodie vállat vont.

- Ügyvéd, mint én. Eleinte jó ötletnek tűnt ez a házasság.

- 'Meddig tartott?

- Három évig. Még az egyetemen ismerkedtünk meg, aztán amikor állást kaptunk, összeházasodtunk. Én a Wall Streeten maradtam, de ő elment Washingtonba. A házasságunk nem ért véget rögtön, csak valahogy szép lassan kimerült. A hivatalos papírokat múlt ősszel intéztük el. Már alig emlékszem rá. Csak egy név, Alan Jacobs.

Reacher csak állt a napos kertben, és nézte a lányt. Rádöbent, hogy fáj neki, amiért férjnél volt. Kislány korában vékonyka volt, de már tizenöt évesen is elragadó, ártatlan és magabiztos, ugyanakkor mégis kicsit szégyenlős. Reacher elbűvölten figyelte, hogy küzd benne a szégyenlősség és a kíváncsiság, ahányszor a lány összeszedte a bátorságát, hogy leüljön mellé beszélgetni, életről-halálról, jóról-rosszról. Aztán elfészkelődött, csontos térdét maga alá húzva, és a szerelemre, szexre, férfiakra és nőkre terelte a témát. Aztán elpirult és eltűnt. Reacher meg ott maradt egyedül, elbűvölten, és dühösen önmagára, amiért ilyen hatással van rá. Napokkal később megint összefutottak valahol a bázison, Jodie ilyenkor még mindig fülig pirult. És most, tizenöt évvel később felnőtt nő, gyönyörű, magabiztos és elegáns, mögötte az egyetem, egy házasság és egy válás, és itt áll a halott apja házának udvarán, karját az ő karjába fűzve.

- Te nős vagy? - kérdezte Jodie.

Reacher megrázta a fejét. - Nem.

- De boldog vagy?

LEE CHILD 6 \$ A PóK HÁLÓJÁBAN

- Mindig boldog vagyok - felelte Reacher. - Mindig is az voltam, és mindig az leszek.

- És tulajdonképpen mit csinálsz?

Reacher vállat vont. - Nem sokat - mondta.

Jodie feje fölött a tömegre pillantott, és az arcokat fürkészte. Megfontolt, elfoglalt emberek, komoly életek, nagy karrieriek, mind céltudatosan halad előre az útján. Csak nézte őket, és azon tűnődött, ők a bolondok, vagy ő. Hirtelen Costello arckifejezése jutott az eszébe.

- Key Westben voltam - mondta. - Úszómedencéket ástam, a két kezemmel.

Jodie arca meg se rezzent. Megpróbálta megszorítani a férfi karját, de a keze túl kicsi volt, Reacher karja meg túl vastag. Épp csak lágy kis nyomás sikeredett.

- Costello talált meg? - kérdezte.

Igen, de nem sejtettem, hogy azért, hogy egy temetésre in-

vitáljon, gondolta Reacher.

- Costellóról még beszélünk kell - mondta.

- Érti a dolgát, igaz?

Nem eléggé, gondolta Reacher.

)odie otthagytá, hogy járkáljon egy kicsit a vendégek között.

Az emberek szerették volna másodszor is részvétüket nyilvánítani. Kezdték kicsit felszabadulni a bortól, és a beszélgetés egyre hangosabb lett és egyre érzelmesebb. Reacher a ház mögötti hátsó udvarba ballagott, ahol egy fehér abrosszal letakart hosszú asztal állt ennivalóval. Megrakott egy papírtányért hideg csirkével és rizzsel, és elvett egy pohár vizet. A kertben ősrégi kerti bútorok álltak. A többiek nem vettek róluk tudomást, mert rájuk potyogott valami apró, zöldesszürke termés a fákról. A napernyő ócska volt és fakó. Reacher behúzódott alá, és csendesen, egyedül üldögélt az egyik piszkos széken.

Figyelte az embereket, miközben evett. Senkinek nem volt kedve elmenni. Szinte tapintható volt a levegőben a szeretet, amit mindenki érzett Leon Garber iránt. Olyan ember volt, aki szeretetet ébresztett másokban, talán túl sokat is, hogy a szemé-

LEE CHILD 6 9 A P6K HÁLÓJÁBAN
be lehessen mondani, így hát utólag tört elő belőlük.)odie ide-oda sétálgatott a vendégseregben, bólogatva, kezeket szorongatva, szomorúan mosolyogva. Mindenkinek volt valami mesélőnivalója, valami kedves anekdotája arról, hogy Garber aranyszíve hányszor átütött a kemény külsőn. Reacher is tudott volna mesélni egy-két ilyen sztorit, de nem tette, mert)odie-nak nem volt szüksége rá, hogy ő világosítsa fel róla, milyen jó ember volt az apja. Tudta magától is. Sugárzott róla, hogy egész életében szerette az apját, aki viszontszerette. Semmit nem titkoltak el egymás elől. Az emberek élnek, aztán meghalnak, és ha mindkettőt helyesen teszik, akkor nincs miért bánkódni.

Kerestek egy helyet az utcában, kicsit följebb, egy szemmel láthatóan nyaralónak használt ház mögött, amely zárva, üresen állt. A Tahoe-val behajtottak hátra, a garázshoz. Az utcáról nem látszott a kocsi, de bármikor elindulhattak, ha szükséges. A kesztyűtartóból elővették a kilenc milliméteres pisztolyokat, és a zakójuk zsebébe csúszatták. Aztán visszasétáltak az utcára, és megbújtak a bokrok mögött.

Csak hatvan mérföldre voltak Manhattantól, de akár a borneói dzsungelben is lehettek volna. Mindenfelé összefonódott indák és ágak csüngtek, az arcukba csapódtak, beléjük csimpaszkodtak, elbotlottak bennük. A dúsan zöldellő fák ágai alacsonyan nőttek, és a fejükre lógtak. Mire átverekedték magukat a bozótoson a Garber-ház behajtóútjához, lihegtek, és összevissza kenték magukat mohával és zöldessárga pollennel. Kerestek egy nyirkos zugot a bokrok mögött, ahol elrejtőzhettek. Innen jól ráláttak a hátsó udvarból kivezető kerti útra. A vendégek már készülődtek az induláshoz.

Egyre nyilvánvalóbb volt, hogy melyik nő lehet Mrs.)acob. Ha Hobie nem téved, és az övé a ház, akkor a vékony szőke nő az, aki búcsúzkodik a vendégektől. Mindenki őt figyelte, ő állt a figyelem középpontjában. Mosolygott, integetett. Az emberek egyesével, kettesével, kisebb csoportokban ballagtak kifelé a

LEE CHILD 7o A P6K HÁLÓJÁBAN
behajtóúton. Autók indultak. Kék kipufogógáz gomolygott a levegőben. Hallották a motorok berregését, ahogy az autók kihátráltak a parkoló kocsisorból. A kerekek csikorgását az úton. A távolodó motorok zúgását. Könnyű dolguk lesz. A nő nemsokára egyszál magában fog ott állni, elhagyatottan és szomorúan. Aztán kap még két látogatót. Talán azt hiszi majd, elkésett vendégek. Végül is sötét öltönyben és nyakkendőben vannak. A manhattani üzleti negyed divatja nagyjából megfelel egy temetésre is. Reacher)odie-val együtt felkísérte az utolsó két vendéget a betonlépcsőn. Az egyik egy ezredes volt, a másik kétcsillagos tábor-

nok, mindketten kifogástalan díszegyenruhában. Jellemző. Egy olyan helyről, ahol ingyen lehet enni és inni, mindig a katonák távoznak utoljára. Az ezredest Reacher nem ismerte, de a tábornok mintha halványan ismerős lett volna. Az volt az érzése, a tábornok is megismerte őt, de egyikük sem kérdezősködött. Nem volt kedvük felületes csevegésbe bonyolódni.

A két katona hivatalosan kezét rázott Jodie-val, aztán vigyázzba vágták magukat és tisztelegtek, ami kissé bizarrul hatott a csendes kertvárosi utcában. Beültek az utolsó kocsiba, mely még ott állt a garázs előtt, az egyik zöld szedánba, amely a házhoz legközelebb parkolt. Elsőnek érkeztek, és utolsónak távoztak. Békeidő van, vége a hidegháborúnak, nincs semmi dolguk egész nap. Reacher ezért is örült, amikor leszerelték; és ahogy figyelte a távolodó zöld autót, arra gondolt, hogy teljes joggal örült.

Jodie mellélépett, és megint a karjába fűzte a karját.

- Hát ezen is túl vagyunk - mondta halkan.

A távolodó zöld autó motorjának zaja lassan elhalt, és csönd lett.

Hol van eltemetve? - kérdezte Reacher.

- Itt, a városi temetőben -
hatta volna az arlingtoni katonai
akarsz menni a sírjához?

Reacher megrázta a fejét.

felelte Jodie. -

temetőt is, de

LEE CHILD 7 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

Persze, választ-

nem akarta. Ki

- Nem, nem szokásom. Neki olyan mindegy, nem? Tudja,
hogy hiányozni fog.

Jodie bólintott, és Reacher karját fogta.

- Beszélünk kell Costellóról - mondta Reacher.

- Miért? - kérdezte Jodie. - Átadta az üzenetet, nem?

Reacher megrázta a fejét.

- Nem. Megtalált, de én túl óvatos voltam. Azt mondtam,
nem én vagyok Reacher.

Jodie csodálkozva nézett rá. - De hát miért?

Reacher vállat vont.

- Azt hiszem, megszokásból. Nem akarok belekeveredni
semmibe. Nem volt ismerős a Jacob név, úgyhogy inkább nem törődtem az egésszel. Boldogan és nyugodtan eldegéltem ott.

Jodie még mindig csak nézte Reachert.

- Gondolom, jobb lett volna, ha a Garber nevet használom

- mondta. - Egyébként is apa dolgáról van szó, nem az enyémről.

De az irodán keresztül intéztem, és eszembe se jutott. Ha Garbert mond, akkor bezzeg meghallgattad volna, igaz?

- Hát persze.

- Nem kellett volna aggódnod, semmi komoly.

- Nem megyünk be? - kérdezte Reacher.

Jodie megint csodálkozva nézett rá. - Miért?

- Mert nagyon is komoly.

A két fiatalember figyelte, ahogy a nő bevezeti a házba a nagydarab fickót a bejárati ajtón. Kitárta a szúnyoghálós ajtót, amit aztán a férfi tartott, míg ő kinyitotta a bejárati ajtót. Matt, sötétbarna fából volt. Beléptek, és az ajtó becsukódott utánuk. Tíz másodperccel később halvány fény gyulladt egy ablakban, a ház bal oldalán. Nappali vagy dolgozószoba lehet. A kertben növe elvadult bokrok és fák úgy eltakarták az ablakot, hogy nappal is villanyt kellett gyújtani. A két fiatalember a bokrok között guggolt, és várt. Bogarak zömmögtek körülöttük a napfénypázmákban. Egy-másra pillantottak, a fülüket hegyezték. Semmi hang.

Kilopakodtak a behajtóúthoz, aztán legörnyedve elfutottak a garázs sarkáig. A falhoz simulva a ház elejéhez óvakodtak. A zsebkijük zsebébe nyúltak a pisztolyukért. A földnek szegezve tartot-

ták, és a bejárat előtti tornácra osontak. Az ajtó két oldalán le-
guggoltak, hátukat a falnak támasztva, készenlétben tartott pisz-
tollyal. A nő itt ment be, tehát itt is fog kijönni. Csak idő kérdése.
Valaki megölte? - ismételte döbbenten Jodie.

- És valószínűleg a titkárnőjét is - mondta Reacher.

- Nem tudom elhinni. De hát miért?

Jodie egy sötét folyosón egy kis dolgozószobába vezette
Reacher-t, a ház távolabbi sarkában. Apró ablak, a falakon sötét
faborítás, súlyos, barna bőrgarnitúra. Komoran hatott, de amikor
Jodie felkattintotta az íróasztalon álló lámpát, máris kényelmes
férfiszoba lett belőle, olyasféle, mint amilyeneket Reacher régi
európai kocsmákban látott. Könyvespolcok, olcsó sorozatokkal,
amelyeket előfizetésre vettek évtizedekkel ezelőtt, és számfü-
les, megfakult fényképek, a polcokra tűzve rajzszöggel. Sima író-
asztal, olyasfajta, amilyenél egy öreg, nyugdíjba vonult ember
intézi a számláit, az adóbevallását, mint ahogy régen dolgozott,
amikor még állása volt.

- Nem tudom, miért - mondta Reacher. - Nem tudok sem-
mit. Azt sem tudom, miért kerestettél vele.

- Apa beszélni akart veled - felelte Jodie. - Nekem nem
mondta el, miért. Nagyon elfoglalt voltam akkoriban, épp nyakig
voltam egy bonyolult perben, ami hónapokig tartott. Sok dolgom
volt. Csak annyit tudok, hogy amikor megbetegedett, elkezdett
jár-

ni egy kardiológushoz. Ott találkozott valakivel, és belekeveredett
valami ügybe, ami aggasztotta. Az volt az érzésem, mintha valami
kötelezettséget vállalt volna. Aztán később, amikor rosszabbul lett,
és tudta, hogy nem tudja befejezni a dolgot, elkezdte mondogatni,
hogy meg akar keresni téged, és megkérni, hogy vedd át tőle,
mert te talán tudsz tenni valamit az ügy érdekében. Nagyon feliz-
gatta a dolog, ami nem tett túl jól neki, ezért úgy döntöttem, meg-

kerestetlek Costelloval. Gyakran igénybe vesszük a szolgálatait az
irodában, és úgy gondoltam, ennyit igazán megtehetek.
Ennek volt némi értelme, Reacher fejében mégis az volt az
első kérdés: miért pont én? Azt értette, mi lehetett Garber problé-
mája. A közepén tart valami fontos dolognak, romlani kezd az
egészsége, de nem akarja visszautasítani a kötelezettséget, így
seítségfe van szüksége. De hát egy olyan ember, mint Garber,
akárkihez fordulhatott volna. A manhattani szaknévsor tele van
magánnyomozókkal. Vagy ha valami túlságosan bizalmas vagy
személyes ügyről volt szó, csak fel kellett volna emelnie a tele-
font, és a katonai rendőrségtől egy tucat régi barátja rohant vol-
na, hogy segítsen. Két tucat, száz. Mind alig várta volna, hogy vi-
szonozhassa a sok kedvességet és szívességet, amit tőle kapott.
Így hát Reacher kénytelen volt feltenni magában a kérdést: miért
pont én?

- Ki volt hát az az ember, akivel a kardiológusnál ismerke-
dett meg?

Jodie komoran vállat vont.

- Nem tudom. Nagyon elfoglalt voltam akkoriban, soha
nem beszélgettünk róla.

- Costello járt itt nála, hogy személyesen beszéljék meg a
dolgot?

Jodie bólintott. - Én telefonon kerestem meg, és elmond-
tam, hogy az irodánk fogja fizetni a megbízást, de ide kell jönnie,
és majd itt tudja meg a részleteket az apától. Egy-két nappal
később visszahívott, azt mondta, mindent megbeszélt apával, és
a lényeg az, hogy meg kell találnia téged. Azt akarta, írjak egy hi-
vatalos megbízást, mert elég magasak lehetnek a költségei. Ter-
mészetesen megírtam, mert nem akartam, hogy apa aggódjon
az anyagiak miatt.

És ezért mondta azt, hogy a megbízója Mrs. Jacob. Nem
Leon Garber. És ezért nem vettem tudomást róla. És emiatt ölték

meg.

Jodie megrázta a fejét, és éles pillantást vetett Reacherre, mintha egy zöldfülű ügyvédkolléga lenne, aki épp egy fésületlen LEE CHILD 7L~ A PÓK HALBJÁBAN

fogalmazványt adott a kezébe. Reacher meglepődött. Még mindig tizenöt éves kislánként gondolt Jodie-ra, nem harmincéves, sikeres ügyvédként, aki hosszú és bonyolult perekkel foglalkozik.

- Ez így nem igaz - mondta Jodie. - Egyértelmű, hogy történt. Apa elmondta Costellónak a sztorit, ő meg próbált utánajárni a dolgoknak, mielőtt elindult volna, hogy téged megkeressen. Eközben véletlenül beleütötte az orrát valamibe, amibe nem kellett volna, és megijesztett valakit. Ez a valaki megölette, hogy ki-

szedje belőle, mi után szimatol és miért. Semmit nem számított volna, ha szóba állsz vele. Akkor is elkapták volna, hogy megtudják. ki küldte. Úgyhogy végső soron miattam ölték meg.

Reacher megrázta a fejét. - Leon miatt.

Erre Jodie is megrázta a fejét. - Amiatt az illető miatt a kardiológiai klinikán.

Meg kell találnom azt az embert - jelentette ki Reacher.

Mit számít most már?

- Nekem számít. Ha Leont aggasztotta valami, az engem is aggaszt, ez mindig így működön.

Jodie némán bólintott. Hirtelen fölállt, és a könyvespolchoz lépett. A körmével a rajzszög alá nyúlva levette az egyik fényképet. Elmerengve nézte, aztán odaadta Reachernek.

- Emlékszel erre? - kérdezte.

A fénykép tizenöt éves lehetett, a színei halvány pasztellre fakultak, ahogy a régi Kodak képek szoktak az időtől és a napfénytől. Egy kavicsos udvarban készült, fölötte a verőfényes manilai égbolt ragyogott. Leon Garber bal oldalon állt, gyűrött, olajzöld gyakorlóruhában. Ötven körül járhatott. Reacher a jobb oldalon, huszonnégy évesen, hadnagyként. Harminc centivel magasabb volt, mint Garber, és a fiatalság minden lelkesedésével viogyorgott. Kettőjük között ott állt Jodie, tizeriöt évesen, könnyű nyári ruhában, egyik meztelen karja az apja vállán, a másikkal Reacher derekát fogta át. Hunyorgott a napfényben, mosolygott, és Reacher felé hajolt, mintha csontos testének minden erejével szorítaná magához.

- Emlékszel? Épp akkor vette a Nikon fényképezőgépet az

LEE CHILD 7 5 A P6K HÁLÓJÁBAN

automata kioldóval. Kölcsönkért egy állványt, és alig várta, hogy kipróbálhassa.

Reacher bólintott.)ól emlékezett. Emlékezett)odie hajának illatára a forró trópusi napsütésben. Emlékezett, milyen érzés volt a hozzá simuló teste. Vékony, hosszú karja a dereka körül. És emlékezett, hogy magában azt üvöltötte: Nyugi, fogd vissza magad, csak tizenöt éves, és a felettesed lánya!

- Apa mindig azt mondta, ez egy családi fotó - emlékezett)odie.

Reacher megint bólintott. - Igen. Így volt.

)odie egy hosszú pillanatig bámulta a képet, az arcán furcsa kifejezéssel.

- És ott van a titkárnő is - folytatta Reacher. - Biztos, hogy kifaggatták, ki volt a megbízó. És biztos, elmondta nekik. De ha mégse, akkor is ki fogják deríteni. Nekem fél percbe és egy telefonhívásba került. Úgyhogy meg fognak keresni téged is, hogy megtudják, ki áll az egész mögött.

~odie kifejezéstelen arccal bámult, és lerakta a régi fényképet az íróasztalra.

- De hát én nem tudom, ki.

- Gondolod, hogy ezt el fogják hinni?

)odie bizonytalanul bólintott, és az ablak felé pillantott.

- Oké, akkor most mit csináljak?

- EI kell tűnnöd innen - felelte Reacher. - Ez biztos. Túl magányos és elhagyatott ez a hely. Van lakásod a városban?

- Persze - mondta)odie. - Egy tetőtér a Lower Broadwayen.

- Itt van a kocsid?

)odie bólintott. - A garázsban. De itt akartam maradni ma estére. Meg kell keresnem apa végrendeletét, elintézni a papírmunkát, lezárni dolgokat. Holnap korán reggel akartam elindulni.

- Csinálj meg most mindent - mondta Reacher. - Amilyen gyorsan csak tudod, aztán menj el. Komolyan mondom,)odie. Akárkik is ezek, nem viccelnek.

LEE CHILD 76 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Az arckifejezése többet mondott, mint a szavai.)odie gyorsan rábólintott, és felállt.

- Oké, kezdjük az íróasztallal. Segíthetsz.

A középiskolai tartalékos kiképzőtábortól kezdve egészen addig, míg a rossz egészségi állapota miatt leszerelték, Leon Garber összesen majdnem ötven éven át szolgált valamilyen formában a hadseregben. Ez meg is látszott az íróasztalán. A legfelső fiókban ceruzák, tollak és vonalzők sorakoztak szép rendben. Az alsó fiokok dupla magasságúak voltak, tele irattartókkal. Mind-egyiken kézírással gondos címke. Adók, telefonszámla, villany-számla, fűtés, háztartási gépek garancialevelei. Volt egy más színű tintával és friss kézírással íródott is: „Végrendelet”.)odie átpörgette a papírokat, aztán kiemelte a fiókokból az összes dossziét. Reacher a szekrényben talált egy kopottas bőr aktatáskát, és belepakoltak minden papírt. Lenyomták a fedelét, és bekattintották a csatot. Reacher felvette a régi fényképet az íróasztalról, és még egyszer megnézte.

- Nem voltál féltékeny, amiért engem is családtagnak tartott? - kérdezte.

)odei megállt az ajtóban, és bólintott.

- De, nagyon is - felelte. - Egyszer majd elmondom, miért.

Reacher csak ránézett,)odie pedig megfordult, és eltűnt a folyosón.

- Összeszedem a holmimat - szólt vissza. - Öt perc.

Reacher a könyvespolchoz lépett, és visszatűzte a képet a helyére. Aztán lekattintotta a lámpát, és kivitte a szobából az aktatáskát. Megállt a néma folyosón, és körbenézett. Barátságos ház volt. Valamikor az idők során kibővítették, ez látszott. Voltak a központi helyiségek, amelyeknek alapján nagyjából el lehetett képzelni az eredeti alaprajzot, aztán nyílt még néhány szoba az L alakú folyosóról, ahol állt. Reacher átballagott a nappaliba. Az ablakok a kertre és a folyóra néztek, a West Point épületegyüttese is idelátszott, ha az ember a kandalló mellett állt. Bútorfényező illata terjengett a rezzenéstelen levegőben. Minden ütött-kopott volt, és látszott, hogy eredeti állapotában sem lehetett túl szép.

LEE CHILD 7 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Semleges színű parketta, krémszínű falak, nehéz bútorok. Ősrégi tévékészülék, video sehol. Könyvek, festmények, fényképek.

Semmi nem illett semmihez. Nem volt előre megtervezve, hanem magától alakult. Látszott, hogy éltek benne.

Garber harminc évvel ezelőtt vehette a házat, valószínűleg amikor)odie anyja terhes lett. Megszokott lépés volt ez, a családostiszték gyakran vásároltak házat, közel a támaszponthoz, vagy valami olyan helyhez, amely központi szerepet játszott az életükben, mint a West Point akadémia. Vettek egy házat, amely aztán többnyire üresen állt, míg ők külföldön szolgáltak. A lényeg az volt, hogy legyen egy kikötő, egy biztos hely, ahová megtérhetnek, ha egyszer visszavonulnak. Vagy ahol a családjuk lakhatott, ha a tengerentúli poszt alkalmatlan volt a számukra, vagy ha a gyerekek iskoláztatása miatt nem akartak külföldön élni.

Reacher szülei nem ezt a megoldást választották. Ők soha nem vettek házat maguknak. Reacher még soha nem lakott ház-

ban. Rideg katonai bungalókban és barakkokban élt világéletében, később meg olcsó motelekben. És meg volt róla győződve, hogy nem is vágyik másra. Eszébe sem jutott, hogy házat akarjon. Soha nem vágyott ilyesmire. Félelmet keltett benne az, hogy mennyi kötöttséggel járna. Szinte fizikai teher lenne, mint az aktatáska, amit a kezében tartott. A számlák, házadó, biztosítás, javítások, fenntartás, állandó döntéskényszer, hogy kell egy új tető vagy új tűzhely, hogy szőnyegpadló legyen vagy csak szőnyegek. A kerti munka. Odalépett az ablakhoz, és kinézett a fűre. Leginkább ez képviselte számára az egész haszontalanságát. Az ember rengeteg pénzt és időt pazarol, hogy kinőjön a fű, csak azért, hogy aztán ugyanannyi időt és pénzt pazaroljon arra, hogy lenyírja. Átkozódik, amiért túlságosan megnőtt, aztán meg aggódik, hogy miért olyan satnya, és egész nyáron drága vizet, ősszel meg drága műtrágyát szór rá.

Órűlség. De ha van ház, amitől meggondolná magát, az talán Garber háza lenne. Olyan barátságos, és olyan igénytelen. Úgy nézett ki, hogy a lezser elhanyagoltságban is jól megvan. EI tudta volna képzelni, hogy egy ilyen házban lakjon. És a kilátás gyönyörű volt, a széles Hudson megnyugtató és szinte kézzel fogható közelsége. A vén folyó csak hömpölyög tovább, bárki bármit csinál is a partjain sorakozó házakban és kertekben.

LEE CHILD 7 g A PÓK HÁLÓJÁBAN

rú volt, a széles Hudson megnyugtató és szinte kézzel fogható közelsége. A vén folyó csak hömpölyög tovább, bárki bármit csinál is a partjain sorakozó házakban és kertekben.

- Azt hiszem, kész vagyok - kiáltotta)odie.

Megjelent a nappali ajtajában. Egy bőrröndöt cipelt. Átöltözött, levette a fekete kosztümöt, most kifakult Levis farmer volt rajta, és halványkék, hosszú újjú póló, egy kis emblémával, amit Reacher nem tudott messziről kivenni.)odie megfésülködött, és pár hajszál szétállt az elektromosságtól. Visszasimította a füle mögé. A kék póló kiemelte a szeme kékségét, bőrének sápadt mézszínét. Nem sok nyomot hagyott rajta az elmúlt tizenöt év. Kisétáltak a konyhába, elrekesztették a kertbe nyíló ajtót, ki-kapcsoltak mindent, és jól elzárták a csapokat. Aztán visszamentek az előszobafolyosóra, és kinyitották a bejárati ajtót.

5. fejezet

Reacher lépett ki először az ajtón, több okból is. Normális esetben előreengedte volna)odie-t, mivel az ő generációja még mindig ragaszkodott a hagyományos amerikai jómodor utolsó foszlányához, de már megtanulta, hogy csínján bánjon az efféle lovagiasassággal, mert az emancipált nőknél soha nem lehetett tudni, hogyan reagálnak rá. Különben is, a ház)odie-é volt, ami megváltoztatta a helyzetet, és nála volt a kulcs is, amivel bezárhatja utánuk az ajtót. Ezért aztán Reacher lépett ki először a tornácra, és ő volt az első, akit a két fiatalember megpillantott.

Intézzétek ei a pasast, és hozzátok ide Mrs.)acobot - ez volt Hobie utasítása. A bal oldali fiatalember guggolásból azonnal lőtt. Feszült készenlétben várakozott, úgyhogy az agyának egy másodperc is elég volt, hogy feldolgozza, amit a látóideg továbbított. Láttá, hogy nyílik az ajtó, láttá, hogy kivágódik a keretre feszített szúnyogháló, láttá, hogy valaki kilép a tornácra, láttá, hogy a nagydarab fickó lép ki először, és xnár tüzelt is.

LEE CHILD 7 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

A jobb oldali élőnytelen pozícióban volt, mert a szúnyoghálós ajtó nyikorogva épp az arcába nyílt. Ez önmagában még nem lett volna akadály, mert a vékony háló csak szúnyogok ellen véd, golyó ellen nem, de mivel jobbkezes volt, épp az ajtóba ütközött a keze, ahogy emelte a pisztolyt. Ettől egy pillanatra elbizonytalanodott, aztán felpattant, és meg akarta kerülni az ajtót. A bal kezével megragadta a keret szélét, és elé lépett, a jobb kezével felpillantva a pisztolyt.

Reacher addigra már öntudatlanul és ösztönösen cselekedett. Az emlékezete harmincöt évre nyúlt vissza, az első homályosan derengő gyerekkori emlékekig, és ezek az emlékek sem-

mi másról nem szóltak, mint katonai szolgálatról: az apjáé, a barátainak apjáé, a sajátja, a barátaié. Soha nem ismert semmiféle állandóságot, soha nem végzett el egy évet ugyanabban az iskolában, soha nem dolgozott egy munkahelyen hétfőtől péntekig kilenctől ötig, és soha nem számított másra, mint meglepetésre és kiszámíthatatlanságra. Az agyának egy része aránytalanul túlfejlett volt, mint egy groteszk módon túledzett izom, és emiatt teljesen természetesnek tűnt a számára, hogy kilép egy csendes kisvárosban egy ház ajtaján, és két férfi fogadja, akiket utoljára kétezer mérfölddel odébb, Key Westben látott, és kilenc milliméteres pisztolyt szegeznek rá. Nem döbönt meg, nem lepődött meg, nem fogta el jeges félelem vagy pánik. Meg se torpant, nem habozott, nem bénult le. Csak azonnal reagált egy tisztán mechanikus problémára, mellyel szembekerült, mintha egy megoldandó geometriai feladvány lenne, aminek elemei az idő, tér, szögek, távolság, acélgolyók és puha hús.

A súlyos aktatáska a bal kezében volt, maga elé tartva cipelte át a küszöbön. Két dolgot csinált egyszerre. Először is továbbvitte a lendület, és a bal vállának minden erejével előre lódította a táskát. Másodszor a jobb karjával hátrakapott, és a mellkasánál visszalökte)odie-t az előszobába, aki egy lépést hátrátántorodott. Az első golyó az aktatáskába csapódott. Reacher érezte, ahogy megrándul a kezében. Jobbra rántotta, és kicsit előrehajolt a tornác fölé, mint egy habozó ugró a hideg vizes medence szélén, aztán a táskával hatalmasat ütött a bal oldali fiatalember arcába, aki félig állt, félig guggolt, ingatag testhelyzetben.

Az ütéstől hátraesett, és legurult a tornacról.

De Reacher nem rá figyelt, mert a tekintete már a másikon volt, aki épp a szúnyoghálót kerülte meg. Félig felemelt pisztolya körülbelül tizenöt foknyira volt attól a magasságtól, ahonnan löni tudott volna. Reacher felhasználta a meglódult táska tehetetlenségi erejét, és előre vetette magát, a táska súlya magával rántotta. A pisztoly eközben épp a mellkasának ütközött. Hallotta, hogy elsül, és érezte, hogy a torkolattűz megperzseli a bőrét. A golyó azonban elhúzott felemelt bal karja alatt, és a garázs falába csapódott, épp abban a pillanatban, amikor Reacher a jobb könyökével eltalálta a fiatalember arcát.

Egy több mint százkilós, előrelóduló test könyökével elég nagyot lehet ütni. Épp az állán találta telibe a férfit, akinek az egész állkapcsa belerázkódott. Semmi nem csökkentette az ütközés erejét. Reacher látta, hogy úgy esik össze, mint egy rongyba, és tudta, hogy egy darabig eszméletlen lesz. Aztán a szúnyoghálós ajtó nyikorogva visszacsukódott, a bal oldali fiatalember pedig leejtett pisztolya után nyúlt a tornácon, ami elcsúszott kicsit távolabbra.)odie az ajtónyílásban állt, összegörnyedve, a mellére szorított kézzel, levegő után kapkodva. Az aktatáska kirepült Reacher kezéből, és többször megpördülve kigurult a földre.

)odie okozta a legnagyobb problémát. Úgy két és fél méternyire volt Reachertől, a fiatalember pedig kettőjük között. Ha felkapja az elcsúszott pisztolyt, és felemeli, épp)odie-ra fog célozni.

Reacher félrelökte az eszméletlen fiatalembert, és az ajtó felé vetette magát. Felrántotta a szúnyoghálót, és berontott. Megragadta)odie-t, beljebb vonszolta az előszobába, és becsapta az ajtót. A fiatalember háromszor utánuk lőtt, fűrészpör és faszilánkok röpködtek a levegőben. Reacher ráfordította a kulcsot, és a konyhába rángatta)odie-t.

- Ki tudunk jutni valahogy a garázsba? - kérdezte.
)odie.

Igen, a konyha felől is van egy hátsó ajtó - felelte zihálva
LEE CHILD 8 0 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD \$ ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN
- A kocsikulcsok?

)odie előkotorta a kulcsosomót a táskájából. Reacher elvette,

és a tenyerébe szorította. A konyhaajtón volt egy kis ablak, ahonnan látni lehetett a pontosan szemben lévő hátsó garázsajtót

- Be van zárva az ajtó?

)odie kifulladásra bólintott. - Igen. A zöld kulcs való hozzá.

Reacher a kulcscsomóra pillantott. Az egyik kopott kulcs zöld festékkal volt megjelölve. Kinyitotta a konyhaajtót, letérdelt, és kidugta a fejét, egészen alacsonyan. Mindkét irányba körbenézett. Semmi nyoma, hogy ott várnák. Aztán kiválasztotta a zöld kulcsot, és maga előtt tartotta, mint egy apró lándzsát. Aztán felergyenesedett, és rohanni kezdett, mint akit puskából lőttek ki. Villámgyorsan a zárba nyomta a kulcsot, kinyitotta az ajtót, és intett)odie-nak, hogy jöjjön utána.)odie is odarohant, és Reacher becsapta utána az ajtót. Bezárta, és hallgatózott. Semmi zaj. A garázs tágas volt és sötét, régi motorolaj és karbolsav szaga terjengett benne. Tele volt a szokásos limlommal: fűnyírók, locsolócsövek, nyugágyak. Minden régi volt, olyan valakié, aki húsz éve nem vásárolt már új dolgokat. A garázs utca felé nyíló főbejárata is kézzel feltolható fémaajtó volt, nem elektronikus. A padló sima beton volt, kopott és ragyogó tisztára söpört.)odie kocsija egy új Oldsmobile Bravada volt, sötétzöld, aranyozott díszítésekkel. Ott várakozott a sötétben, orrával befelé állva a hátsó falnak. A hátulján még ott díszelgett a gyári matrica, mely büszkén hirdette, hogy a jármű négykerék-meghajtású, és V-6-os motorral van felszerelve. A négykerék-meghajtás hasznos lesz, de kérdés, hogy milyen gyorsan indul be az a V-6-os.

- Szállj be hátulra - suttogta Reacher -, és lápu] a padlóra.

)odie bemászott, és lekuporodott az első ülések mögé.

Reacher megkereste a kulcsot, amely a garázs főbejáratát nyitotta. Kilesett és hallgatózott. Se mozgás, se zaj. Aztán visszament a kocsinhoz, bedugta a slusszkulcsot, és beindította a motort, hogy át tudja állítani az elektronikusan működtethető ülést, a lehető legtávolabb tolva a kormánytól.

- Egy perc és jövök - suttogta)odie-nak.

LEE CHILD 8 Z A P6K HÁLÓJÁBAN

A hely, ahol Garber a szerszámaikat tárolta, ugyanolyan katonás rendben volt, mint az íróasztala. Egy szögekkel kivert fatáblán szép rendben felakasztva sorakozott a szerszámkészlet. Reacher kiválasztott egy súlyos kalapácsot, és levette. Kilépett az ajtón a kertbe, és nagy lendülettel elhajította a kalapácsot a ház elé. Az nagyot puffanva a bozótban landolt. Ötig számolt, időt hagyva a férfinak, hogy meghallja és előbújjon a rejtekhelyéről. Aztán visszament a garázsba a kocsinhoz. Megállt a nyitott ajtó mellett, benyúlt, elfordította a slusszkulcsot, és felpörgette a motort, amely azonnal beindult. Visszasétált az ajtóhoz, és teljesen felhúzta a nyikorgó fém garázsajtót. Aztán beült a kocsiba, rükcbe kapcsolt, és rátaposott a gázpedálra. A négy kerék megcsikordult, szinte belekapaszkodott a sima betonba, és a kocsi hátrafelé kiszáguldott a garászból. Reacher megpillantotta a fickót a Berettával, jóval távolabb, bal felé a fűvön, amint épp megpördül és feléjük néz.

Reacher gyorsított, végigszaguldott a behajtóúton, és kihátrált az utcára. Csikorogva fékezett, aztán élesen jobbra rántva a kormányt elindult, kék benzingőzfelhőt hagyva maga után.

Ötven méteren át jól felgyorsított, aztán visszavette a gázt, és óvatosan megállt a szomszédos ház előtt. Megint rükcbe kapcsolt, és behátrált a behajtóútra, a bokrok közé. Itt leállította a motort.)odie feltápászkodott, és kibámult az ablakon.

- Mi a nyavalyát csinálunk itt? - kérdezte.

- Várunk.

- Mire?

- Hogy kijöjjenek utánunk.

)odie nagy levegőt vett, és félig dühös, félig csodálkozó arcot vágott.

- Nem várunk, Reacher - mondta -, hanem egyenesen a

rendőrségre megyünk, és elmondunk mindent.
Reacher megint elfordított a slusszkulcsot, hogy le tudja
ereszteni az ablakot. Egészen leengedte, hogy hallgatózni tudjon.
- Nem mehetek a rendőrségre - mondta, nem nézve
)odie-ra.

LEE CHILD 8 3 A PÓK HÁL6JÁBAN

- Ugyan miért nem?
- Mert engem kezdenének el piszkálni Costello miatt.
- Nem te ölted meg Costellót.
- Gondolod, hogy ezt hajlandóak lesznek elhinni nekem?
- Kénytelenek lesznek, mert nem te tetted. Ez ilyen egy-
szerű.
- Beletelhet nekik egy időbe, míg nálam jobb gyanúsítottat
találnak.

)odie kicsit hallgatott. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt akarom mondani, hogy minden szempontból előnyö-
sebb, ha távol tartom magam a rendőrségtől.

Reacher látta a visszapillantó tükörben, hogy)odie megráz-
za a fejét.

- Nem, Reacher, szükségünk van a rendőrségre.

Reacher)odie szemébe nézett a tükörben. .

- Emlékszel, mit mondott mindig Leon? „A rendőrség én
vagyok.”

- Igen, az is volt, meg te is. De az már régen volt.

- Nem olyan régen.

)odie hallgatott. Felült, és előbbre hajolt. - Nem akarsz el-
menni a rendőrségre, igaz? Erről van szó. Nem arról, hogy nem
mehetsz, hanem csak nem akarsz.

Reacher félig hátrafordult ültében, hogy ránézhesse a
lányra. Látta, hogy a tekintete az égésnyomra esik az ingén.
Hosszúkás, könnyecsepp alakú folt volt, fekete, kormos lőpor-
szemcsék pettyezték a vászonanyagot. Ugyanilyen könnyecsepp
alakú seb égett a mellére is, a szőrszálak megperzselődtek, és a
bőre máris felhólyagosodott és kivörösödött. Reacher megnyálaz-
ta a hüvelykujját, és fintorogva rászorította a hólyagra.

- Ha velem kezdenek ki, velem kell szembenézniük.

)odie rámeredt. - Hihetetlen vagy, ugye, tudod? Ugyan-
olyan rémes vagy, mint az apám volt. A rendőrséghez kell for-
dulnunk.

- Nem tehetem - felelte Reacher. - Börtönbe csuknának.

- Akkor is el kell mennünk - mondta megint)odie, de nem

LEE CHILD 8 q. A P6K HÁLÓJÁBAN

sok meggyőződéssel. Reacher megrázta a fejét, és nem felelt
semmit. Figyelte)odie-t. Ügyvéd, de ugyanakkor Leon lánya is, és
nagyon jól tudja, hogy mennek a dolgok a világban.)odie sokáig
hallgatott, aztán tehetetlenül vállat vont, és a mellkasára tette a
kezét, mintha fájna.

-)ól vagy? - kérdezte Reacher.

- Elég rendesen belém tenyereltél. Kik ezek a fickók?

- Ezek ketten ölték meg Costellót.

;odie bólintott, aztán felsóhajtott. Kék szeme jobbra, majd
balra villant.

- Szóval, most hová megyünk?

Reacher étmosolyodott. - Hol fognak a legkevésbé keresni?

)odie vállat vont. Elvette kezét a melléről, és lesimította a
haját.

- Manhattanben? - kérdezte.

- Nem, a házban - mondta. - Látták, hogy elmenekültünk,
arra nem fognak számítani, hogy visszamegyünk.

- Te teljesen örült vagy, tudsz róla?

- Szükségünk van az aktatáskára. Leon talán hagyott hátra
feljegyzéseket.

)odie tanácstalanul megrázta a fejét.

- És a garázst se hagyhatjuk tárva-nyitva. Beköltöznek a

mosómedvék, és képesek fészket rakni.

Reacher hirtelen a szája elé emelte a mutatóujját. Egy induló motor berregése harsant fel. Egy nagy V8-as, úgy kétszáz méterre. Nagy kerekek csikorgása egy távoli, kövezett behajtóúton. A felgyorsuló motor zúgása. Aztán egy fekete valami suhant el előttük az úton. Egy nagy fekete dzsip, Yukon vagy Tahoe. Ketten ültek benne, sötét öltönyben, az egyik vezetett, a másik hátradőlt az ülésen. Reacher amennyire tudta, kidugta a fejét az ablakok, és hallgatta, ahogy elhal a város felé igyekvő autó motorjának zúgása.

LEE CHILD 8 ~ A PÓK HAL6JÁBAN

Chester Stone több mint egy órát várt az irodájában, aztán letelefonált a gazdasági igazgatónak, és megbízta, hogy lépjen kapcsolatba a bankjával, és ellenőrizze a számlát. A számlán már ott volt az egymillió-egyszázezer dollár, ötven perccel azelőtt utalták át egy, a Bahamákön bejegyzett társaság kajmán-szigeteki irodájából.

- Megjött a pénz, főnök - jelentette a gazdasági igazgató. - Sikerült.

Stone megmarkolta a telefont, és azon tűnődött, tényleg sikerült-e, és milyen áron.

- Lemegyek - mondta. - Látni akarom a számokat.

- Nagyon jól festenek - nyugtatta meg a gazdasági igazgató. - Ne aggódjon.

- Azért lemegyek - felelte Stone.

Lifttel lement két emeletet, és belépett az elegáns irodába. Beírta a jelszót a számítógépbe, és előhívta a titkos kimutatást. Aztán a gazdasági igazgató begépelte a bankszámla adatait. A szoftver elvégezte a számításokat, és hat hét múlva nagyjából nullszaldósra jött ki az egyenleg.

- látja? Bingó.

- Mi lesz a kamatok visszafizetésével? - aggodalmaskodott Stone.

- Hat héten át tizenegyezer? Hát igen, ez elég meredek.

- Vissza tudjuk fizetni?

A gazdasági igazgató magabiztosan bólintott. - Hát persze.

Két beszállítónak tartozunk hetvenháromezerrel. Ez félre van téve a kifizetésre. De, ha mondjuk, elkallódnak azok a számlák, és újból ki kell állítani, akkor egy időre ez a pénz felszabadul.

Megkocogtatta a képernyőt, és rámutatott a számlákra félretett összegre.

- Futtassuk át még egyszer az egészet - javasolta Stone. - Második ellenőrzés, a biztonság kedvéért.

A gazdasági igazgató vetett rá egy pillantást, de még egyszer végigfuttatta a számokat. Elvette a számlákra félretett összeget, levont hétnaponta tizenegyezret, és a hathetes periódus végére hétezer dollár többlet mutatkozott.

- Elég szűken, de kijövünk - mondta.

- Hogy fizetjük vissza a tőkét? - kérdezte Stone. - A hat hét végére kell egymillió-egyszázezer. Egy összegben.

- Semmi probléma. Mindent átgondoltam. Meglesz még időben.

- Hadd nézzem meg.

- Látja ezt itt? - A gazdasági igazgató egy másik számsornál kocogtatta meg a monitort, ahol a megrendelőktől várható befizetések listája volt. - Ez a két nagykereskedő egymillió-százhetvenháromezer dollárral tartozik nekünk, ami pontosan megfelel a tőkének és az „elkallódott” számláknak. Ezek a befizetések pontosan hat hét múlva esedékesek.

- Fizetni fognak időben?

A gazdasági igazgató vállat vont. - Eddig még mindig fizettek. Stone a képernyőre meredt. Fel-le, jobbra-balra kalandozott a tekintete.

- Menjünk végig rajta még egyszer. Harmadik ellenőrzés.

- Ne izguljon, főnök. Pontosan kijön minden.

- Csak csinálja.

A gazdasági igazgató bólintott. Végül is Stone cégéről van szó. Megint végigcsinálta az egész számítást, és megint ugyanaz jött ki végeredménynek. Hobie egymillió-egyszázezer dollárját elnyelték a fizetési csekkek, a két beszállító kifizetetlenül maradt, a kamatot hetente visszafizették, a megrendelőktől bejött a befizetés - a végeredmény a csekély hétezer dolláros többlet.

- Ne izguljon - ismételte meg a gazdasági igazgató. - Működik.

Stone a képernyőre meredt, és azon tűnődött, ebből a megmaradt hétezer dollárból elküldhetné-e Marilynt Európába. Nemigen. Egy hat hetes útra semmiképp. És csak gyanút fogna tőle. Megkérdezné, miért akarja, hogy elmenjen. És akkor el kellene mondania. Marilyn nagyon okos. Elég okos, hogy mindent kiszedjen belőle, így vagy úgy. És akkor úgysem lenne hajlandó

LEE CHILD 8 6 A PÓK HAL6JABAN

LEE CHILD 8 7 A P6K HAL6JABAN

elutazni, hanem ő is csak ébren feködne hat héten keresztül minden áldott éjszaka.

Az aktatáska még mindig ott hevert a ház előtt a fűvön. Az egyik oldalán egy golyó ütötte lyuk. Kimeneteli nyílás nem volt. A golyó nyilván áthatolt a bőrön és az erős furnérlemezen, aztán megakadt a táskába tömött papírokban. Reacher elmosolyodott, és odavitte a táskát a garázshoz, ahol Jodie várta.

A dzsipet a garázs előtti betonon hagyták. Bementek a garázsba, bezárták a tolóajtót, aztán kimentek a hátsó ajtón, bezárták maguk után a zöld kulccsal, és visszamentek a házba a konyha felől, ahogy jöttek. A konyhaajtót is bezárták, és elhaladtak Jodie otthagytott bőröndje mellett a folyosón. Reacher bevitte az aktatáskát a nappaliba. Ott több volt a hely és a fény, mint a dolgozószobában.

Kinyitotta a táskát, és kirakta a dossziékat a padlóra. A golyó is kipottyant, és pattant néhányat a szőnyegen. Standard kilenc milliméteres Parabellum lövedék volt, rézborítású. Az orránál kicsit ellapult, amikor beleütközött a furnérlemezbe, más nyom nem volt rajta. A papírok teljesen megállították. Reacher látta, hogy a dossziék felének közepén kis lyuk tátong. Odadobta a golyót Jodie-nak, aki fél kézzel elkapta.

- Szuvenír - mondta Reacher.

Jodie egyik tenyeréből a másikba ejtette, mintha forró lenne, aztán bedobta a kandallóba. Odament Reacherhez, és letérdelt mellé a szőnyegre, a papírhalom elé. Reacher orrát megcsapta a parfümjének illata. Nem volt ismerős, de nagyon finom és nagyon nőies. A póló túl nagy volt rajta és formátlan, de valahogy mégis kiemelte az alakját. Az ujja lelógott egészen a kézfeje közepéig. A Farmert öv szorította össze a derekán, a szára kicsit bő volt. Törékenynek látszott, de Reacher emlékezett, milyen erős a karja. Vékony, de izmos. Lehajolt, hogy megnézze a dossziékat, a haja előre hullott, és Reacher megint megérezte azt az illatot, amire olyan jól emlékezett tizenöt évvel ezelőttről.

- Mit keresünk? - kérdezte Jodie.

Reacher vállat vont. - Majd ha megtaláltuk, megtudjuk.

Figyelmesen átnéztek mindent, de semmi érdekeset vagy fontosat nem találtak. Csak egy nagy halom papírlap, amelyek hirtelen nagyon régiek és szájalmasnak tűntek. Kirajzolódott belőlük egy lezárult élet. A legfissebb irat a végrendelet volt, egy külön dossziében, borítékba zárva, rajta rendes kézírással a felirat. Rendezett, de kicsit reszketeg írás, olyan valakié, aki épp hazatért a kórházból egy szívroham után. Jodie kivitte borítékot az előszobába, és a bőrönd oldalzsebébe csúsztatta.

- Kifizetetlen számlák vannak? - kiáltott vissza.

Volt egy „Esedékes számlák” feliratú dosszié. Üres volt.

- Nem látok egyet se - kiáltott vissza Reacher. - Gondo-

lom, egy-kettő jön majd. Havonta érkeznek, ugye?

Jodie vetett rá egy pillantást az ajtóból, és elmosolyodott.

- Igen, havonta.

Volt egy „Orvosi számlák” feliratú dosszié is, teletömve a kórháztól és klinikáról származó számlákkal, és az egészségbiztosítóval folytatott levelezéssel. Reacher átlapozta.

- Jesszusom, ennyibe kerül az ilyesmi?

Jodie odament, lehajolt és megnézte.

- Naná, mit gondoltál? Neked van biztosításod?

Reacher üresen nézett vissza rá.

- Azt hiszem, a Veteránszövetségtől, legalábbis egy időre.

- Utána kellene nézned, hogy biztos legyél a dolгодban.

Reacher vállat vont. - Nincs semmi bajom.

- Apának se volt - felelte Jodie -, egészen hatvanhárom és fél éves koráig.

Megint letérdelt Reacher mellé, aki látta, hogy fátyolos lett a szeme. Gyöngéden a lány karjára tette a kezét.

- Pokoli nap volt, igaz? - kérdezte.

Jodie hunyorogva bólintott. Aztán száraz kis félmosollyal felállt.

- Hihetetlen - mondta. - Eltemetem az apámat, rám lő két LEE CHILD 8 8 A PdK HALÓJÁBAN LEE CHILD 8 9 A P6K HALÓJÁBAN gyilkos, megszegem a törvényt azzal, hogy nem jelentem, aztán összeállok egy örülttel. Tudod, apa mit mondott-volna?

- Mit?

~odie összeráncolta az ajkát, és elmélyítette hangját, hogy utánozza Garber barátságos medvemorgását. - „Csak keményen, lányom, csak keményen.” Ezt mondta volna.

Reacher elvigyorodott, és megszorította Jodie karját. Aztán átpörgette az orvosi papírokat, és kivett egy cégjelzéses levélpapírt.

- Menjünk, keressük meg ezt a klinikát - mondta.

A Tahoe-ban a két fiatalember hosszasan vitatkozott arról, hogy egyáltalán visszamenjének-e, A „kudarcc” nem tartozott Hobie kedvenc szavai közé. Lehet, hogy jobban tennék, ha egyszerűen kereket oldának és felszívódnának. Ez elég csábító megoldásnak tűnt. De biztosak voltak benne, hogy Hobie előbb vagy utóbb úgyis megtalálná őket. És ez már kevésbé volt csábító megoldás.

Úgyhogy inkább megpróbálták, amennyire lehet, jó színben feltüntetni a dolgot. Többször is megálltak útközben, és jelentős időt elvesztegettek egy bisztróban a 9A úton. Mire a sűrű forgalomban visszavergődtek Manhattantól déli csücskéhez, nagyjából ki-találták, mit fognak mondani.

- Nem lehetett megcsinálni - jelentette az első fiatalember Hobie-nak, miután visszaértek. - Órákat vártunk, azért értünk vissza ilyen későn. Az volt a baj, hogy egy csomó katona volt ott, díszegyenruhában, fegyverrel.

- Hányan voltak? - kérdezte Hobie.

- Hány katona? Legalább egy tucat, talán tizenöt is. Össze-vissza mászkáltak, nem lehetett megszámolni őket. Talán valami díszőrség tagjai.

- A nő elment velük - mondta a másik. - Ők kísérték ide a temetőből, és később is elment velük valahová.

- Arra nem gondoltatok, hogy kövessétek őket?

- Nem tudtuk - mondta a második. - Nagyon lassan haj-

,i !:

i

tottak, hosszú sorban. Mint egy temetési menet. Egy pillanat alatt kiszűrtak volna. Nem állhattunk csak úgy oda egy temetési me-

net végére.

- És a nagydarab pasas Key Westből?

- Ő egész korán elment. Hagytuk. Mrs. Jacobot tagyeltük.

Addigra egyértelmű volt, melyikük az. Ő még egy darabig ott maradt, aztán elment, egy csomó katona kíséretében.

- És akkor mit csináltatok?

- Ellenőriztük a házat. Be volt zárva. Aztán bementünk a városba, és megnéztük a városi könyvtárban az ingatlan-nyilvántartásban. A ház egy Leon Garber nevű fickóé. Megkérdeztük a könyvtárost, nem tud-e róla valamit, mire a kezünkbe nyomta a helyi újságot. A harmadik oldalon volt róla egy cikk. Most halt meg, szívrohamban. Özvegy volt, egyetlen rokona a lánya,)odie, régebben Mrs.)acob, aki egy fiatal, de máris sikeres ügyvéd, a Spencer Gutman Ricker és Talbot irodában a Wall Streeten. Itt lakik New Yorkban, a Lower Broadwayen.

Hobie lassan bólogatott, és a kampó hegyével ideges kis ritmusban kocogtatta az íróasztalt.

- És tulajdonképpen ki volt ez a Leon Garber? Minek volt ott annyi katona a temetésén?

- A katonai rendőrségnél szolgált - felelte az első fiatalember.

A második bólintott. - Három csillaggal kidekorálva, és annyi kitüntetéssel, hogy meg se lehet számolni. Negyven éve szolgált, Koreában, Vietnamban, mindenhol.

Hobie abbahagyta a kocogtatást. Némán ült, és az arca elsápadt, kivéve az égésnyomot, amely rózsaszínűen világított a félhomályban.

- Katonai rendőr - ismételte meg halkan.

Hosszú ideig csak ült, és bámult maga elé, aztán felemelte a kampót, és lassan elhúzta a szeme előtt, hagyta, hogy a szalagfüggöny résein beeső halvány fénysugarak megcsillanjanak a kontúrjain és a görbületén. Reszketett a keze, ezért a ballal megfogta.

LEE CHILD 90 A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 9 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Katonai rendőr - mormolta megint, a kampót bámulva.

Aztán a kanapén ülő két fiatalemberre emelte a tekintetét.

- Menj ki - szólt oda a másodiknak.

Az a társára pillantott, aztán kiment, és halkan becsukta maga mögött az ajtót. Hobie hátratolta a székét, és felállt. Kijött az íróasztal mögül, odament a kanapéhoz, és megállt az első fiatalember háta mögött, aki csak mozdulatlanul ült, nem mert megfordulni.

Hobie villámgyors mozdulattal a nyaka köré szorította a kampót. Kicsit hátrább lépett, és teljes erőből megszorította. A fiatalember felemelkedett és hátrahajolt, ujjjaival a hideg fémbe kapaszkodva, kétségbeesetten próbált kibújni a fojtogató szorításból. Hobie csak mosolygott, és még erősebben szorította. A kampó egy súlyos bőrtokban végződött és egy hozzáillő fűzős részben. A bőrtok az alsó karja csonkjára illeszkedett, a fűzős rész a könyöke fölött a bicepszre volt rácsatolva. Ez tartotta, és emiatt nem tudott lejönni a csonkról. Addig húzta a kampót, míg a fuldoklás már alig hallható zihálássá változott, és a fiatalember arca vörösből kékbe váltott. Aztán egy-két centit engedett, és odahajolt a füléhez.

- A barátodnak egy nagy horzsolás van az arcán. No, és mi a fenétől?

A fiatalember zihált, és vadul integetett. Hobie igazított kicsit a kampón, hogy ne nyomja a hangszálait, de a hegyét odaszorította a füle alatti lágy részre.

- Mi a fene történt? - kérdezte újból Hobie.

A fiatalember tudta, hogy ha ebben a szögben van a kampó, egy egészen kis nyomás is elegendő ahhoz, hogy a bőrét átszakítsa. Nem sokat tudott az anatómiáról, de azt tudta, hogy egy centi választja el a haláltól.

- Elmondom - zihálta - Mindent elmondok!

Hobie a nyakán hagyta a kampót, és ahányszor az elbeszélés közben a fiatalember kicsit is habozott, szorított rajta egyet. Három perc alatt kiszedte belőle az egész történetet.

- Cserbenhagytál - mondta Hobie.

LEE CHILD 9 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN

I

- Igen, kudarcot vallottunk, de nem az én hibám volt. Az a tőkfej nekiment az ajtónak. Teljesen hasznavehetetlen.

Hobie szorított a kampón.

- Mert te olyan hasznavehető vagy.

- Az ő hibája volt - zihálta megint a fiatalember. - Nekem hasznomat veheti!

- Ezt be is bizonyíthatod.

- Hogyan? Bármit, csak mondja meg!

- Egyszerű. Megcsinálsz nekem valamit.

- Igen. Igen, bármit!

- Hozd ide nekem Mrs. ~acobot! - ordított rá Hobie.

- Igen!

- És ne cseszd el megint! - ordította Hobie.

- Nem - zihálta a fiatalember. - Nem fogjuk, megígérem!

Hobie kétszer szorított a kampón, minden megnyomott szónál.

- Nem mi, csak te. Mert lesz még egy feladatod.

- Micsoda? Mindent megteszek.

- Szabadulj meg a hasznavehetetlen barátodtól - suttogta a fülébe Hobie. - Ma este, a csónakkal.

A fiatalember olyan hevesen bólogatott, ahogy csak a kampó engedte. Hobie elhúzta a kampót. A fiatalember oldalra dőlve elnyúlt a kanapén, lihegett és öklendezett.

- És hozd el nekem a jobb kezét - suttogta Hobie. - Hogy valami bizonyíték is legyen.

Mint kiderült, a klinika, ahol Leont kezelték, nem is önálló intézmény, hanem egy hatalmas magánkórházhoz tartozik, amely egész Putnam megyét ellátja. A park közepén egy tízemeletes fehér épület emelkedett, körülötte pedig mindenféle orvosi szakrendelők csoportosultak. A szépen ápolott parkban kisebb utak kanyarogtak, mindegyikük zsákutcában ért véget a kis földszintes épületeknél, ahol fogorvosi és egyéb szakrendelők kaptak helyet. Azokat a betegeket, akiket a szakorvosok nem

LEE CHILD 9 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

tudtak ellátni, átküldték a kórház főépületébe. A kardiológiai klinika tehát tulajdonképpen csak névlegesen létezett. Leon levelezéséből kiderült, hogy több helyen is kezelték, először az intenzív osztályon, aztán a járóbeteg-rendelésen, majd a betegsége végén ismét az intenzíven.

A papírokban az egyetlen állandó adat a vezető kardiológus neve volt, egy bizonyos dr. McBannerman, akit Reacher kedves, idősebb, talán skót származású úriembernek képzelt, ősz hajjal, bölcs és együttérző arckifejezéssel, míg)odie el nem mondta neki, hogy többször is találkozott vele, és az illető egy harmincöt év körüli nő Baltimore-ból. Reacher vezette)odie dzsipjét a kanyargós kis utakon, míg ő jobbra-balra nézegetve keresgélte a rendelőt. Végül megismerte az egyik zsákutca végében: egy alacsony téglapépület volt, fehér ablak- és ajtókeretekkel, amit körbelengett valami fertőtlenítőszag, mint az orvosi épületeket általában. Fél tucat autó parkolt előtte, még épp egy hely volt, ahová Reacher behátrált a dzsippel.

A recepciónál egy kövér, Fontoskodó nő fogadta őket, aki visszafogott együttérzéssel üdvözölte)odie-t. Azonnal beengedte őket dr. McBannerman rendelőjébe, hogy ott várjanak, ami miatt a többi beteg barátságtalan pillantásokat vetett rájuk. A belső iroda jellegtelen volt, steril és néma, egy vizsgálóasztallal. Az íróasztal mögötti falon egy hatalmas ábra függött az emberi szív felépítéséről.)odie úgy bámulta, mintha azon töprengene, az apja szívének melyik része adta fel. Reacher figyelte a saját szívét: hatalmas, izmos és halkán dobog a mellkasában. Érezte, ahogy árad a vér és lüktet a pulzusa a nyakában és a csuklójánál.

Tíz percet váraakoztak, aztán nyílt az ajtó és belépett dr. McBannerman, egy jelentéktelen külsejű, fekete hajú nő fehér köpenyben, a nyakában mestersége címereként sztetoszkóp lógott, az arcán aggodalmas kifejezés.

- Nagyon sajnálom Leont,)odie - mondta.

Kilencvenkilenc százaléki őszintének hangzott, de enyhe aggodalom is csengett a hangjában. Attól fél, hogy beperelhetik műhibáért, gondolta Reacher. Végül is a betegének lánya ügy-
LEE CHILD 94 A PÓK HALÓJÁBAN

véd, és váratlanul megjelenik a rendelőjében, közvetlenül a tetetés után.)odie is észrevehette, mert megnyugtató kis gestussal bólintott.

- Csak azért jöttem, hogy köszönetet mondjak. Csodálatos volt vele végig. Nem is lehetett volna jobb kezekben.

Dr. McBannerman megnyugodott. Az egy százaléknyi aggodalom elpárolgott, Elmosolyodott,)odie pedig ismét az ábrára pillantott.

- Melyik részével volt baj a szívének? - kérdezte.

A doktornő követte a pillantását, és alig láthatóan vállat vont.

- Tulajdonképpen mindegyikkel. A szív egy komplex izom, amely évente harmincmilliószor húzódik össze. Ha valaki öreg kort ér meg, mondjuk kilencven évet, az 2700 millió összehúzódást jelent. Hatvan év alatt 1800 millió. Az idő előtti szívbetegség Amerika legnagyobb egészségügyi problémája. De hát előbb vagy utóbb mindenki szíve megáll.

Elhallgatott és Reacherre nézett, akinek egy pillanatra az futott át az agyán, hogy csak nem valami betegség tünetét vette észre rajta, de aztán rájött, hogy csak arra vár, hogy bemutakozzon.

-)ack Reacher a nevem - mondta. - Leon régi barátja vagyok.

A doktornő bólintott, mintha valami titokzatos rejtély oldódott volna meg.

- Szóval maga a híres Reacher őrnagy. Leon sokat beszélt magáról.

Leült és ránézett, nyílt érdeklődéssel. Az arcát vizsgálgatta, aztán a tekintete megállapodott a mellkasán. Reacher nem volt biztos benne, hogy szakmai érdeklődésből, vagy az ingén virító lőporfolt miatt.

- Másról nem beszélt? - kérdezte)odie. - Az az érzésem, valami aggasztotta az utolsó időkben.

Dr. McBannerman csodálkozva felé fordult, mintha azt gond-
LEE CHILD 9 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

dolná: igen, a legtöbb betegemet aggasztja valami, például az élet és a halál.

- Mire gondol?

- Nem is tudom - felelte Jodie. - Talán egy másik beteggel kapcsolatban?

Dr. McBannerman vállat vont, és tanácstalanul nézett, mint aki nemet akar mondani, aztán hirtelen mintha eszébe jutott volna valami.

- Valamit említett. Olyasmit mondott, hogy van egy új feladata.

- Azt nem mondta, micsoda?

A doktornő megrázta a fejét.

- A részletekről nem beszélt. Eleinte mintha untatta volna a dolog. Mintha vonakodva vállalt volna el valami fárasztó megbízatást. De aztán később egyre érdeklődőbbnek tűnt. Egészen odáig ment a dolog, hogy túlságosan is felizgatta magát miatta, meglátszott az EKG-ján is, aminek nem örültem.

- És egy másik beteggel volt kapcsolatos a dolog? - kérdezte Reacher.

A doktornő megint a fejét rázta. - Nem tudom, lehetséges.

A betegek sok időt töltenek együtt kint a váróteremben, és közben beszélgetnek. Öregek, sajnos gyakran unatkoznak és magányosak.

Ez úgy hangzott, mint valami szemrehányás. Jodie elpirult.

- Mikor említette először ezt a dolgot? - kérdezte gyorsan Reacher.

- Márciusban? Vagy talán áprilisban? Valamivel azután, hogy kiengedték a kórházból. Nem sokkal azelőtt, hogy Hawaii-ra járt.

Jodie meglepetten meredt a doktornőre. - Hawaii-ra? Én ezt nem is tudtam.

Dr. McBannerman bólintott. - Egyszer nem jött el egy megbeszélés vizsgálatra, és amikor kérdeztem, mi történt, azt mondta, pár napra Hawaii-ra kellett utaznia.

- De hát minek ment volna Hawaii-ra? Anélkül, hogy nekem szólt volna?

- Nem tudom, minek - mondta dr. McBannerman.

- Elég jól volt ahhoz, hogy utazzon? - kérdezte Reacher.

A doktornő megrázta a fejét.

- Nem, és azt hiszem, tudta, hogy ostobaságot csinál. Talán ezért is nem említette.

- Mikor engedték ki a kórházból? - kérdezte Reacher.

- Március elején.

- És mikor ment Hawaii-ra?

- Azt hiszem, április közepén lehetett.

- Meg tudná nekünk adni azoknak a betegeknek a névsorát, akik ebben az időszakban jártak ide? Márciusban és áprilisban. Akikkel esetleg beszélgethetett.

Dr. McBannerman már rázta is a fejét. - Nem, sajnálom, ezt nem tehetem. A betegek adatait bizalmasan kezeljük.

Vetett egy amolyan „Tudja, hogy van ez” pillantást Jodie-ra, mint orvos az ügyvédre. Jodie megértően bólintott.

- És ha megkérdeznénk a recepcióst? Talán ő látta, hogy apa kivel beszélgetett. Ez még nem lenne a bizalmas adatok megsértése. Legalábbis szerintem.

Dr. McBannerman látta, hogy úgysem tudja lerázni őket.

Megnyomott az íróasztalán egy gombot, és behívta a recepcióst.

A nőnek alig tették fel a kérdést, máris hevesen bólogatni kezdett, és mondta is a választ.

- Igen, hogye, Mr. Garber mindig azzal a kedves öreg párral beszélgetett, tudja, a férfinak a szívbillentyűjével volt baj. A jobb felső kamrával. Már nem tudott vezetni, mindig a felesége hozta, azzal a rémes vén csotrogánnyal. Mr. Garber valami szíveséget tett nekik, ebben teljesen biztos vagyok. Folyton régi fényképeket meg iratokat mutogattak neki.

- Hobie-ék, ugye? - kérdezte a doktornő.

- Igen. Mr. Garber meg a Hobie házaspár sülve-Főve együtt voltak.

LEE CHILD 9 6 A PÓK HALÓJÁBAN a, LEE CHILD 9 7 A PÓK HALÓJÁBAN
6. fejezet

Hobie az irodájában üldögélt, a nyolcvannyolcadik emeleten, és hallgatta a hatalmas épület háttérneszeit. Törte a fejét, és új tervet kovácsolt. Soha nem volt rugalmatlan ember, és erre nagyon büszke volt. Csodálta magát, amiért képes figyelni és tanulni, változni és alkalmazkodni. Úgy érezte, ez teszi mássá, különlegessé.

Amikor elment Vietnamba, egyáltalán nem volt tudatában a képességeinek. Tulajdonképpen semminek nem volt tudatában, mert nagyon fiatal volt. És nemcsak hogy nagyon fiatal, de ráadásul egy isten háta mögötti, poros kisvárosból származott, ahol nemigen adódott mód semmiféle tapasztalatszerzésre.

Vietnam megváltoztatta. Meg is törhette volna, ahogyan sok más fiút. Körülötte mindenki széthullott. Nemcsak a vele egykorú kölykök, de az idősebbek is, régóta szolgáló hivatásosok, akik évek óta voltak a seregben. Vietnam úgy zuhant az embe-

rekre, mint egy kőszikla; voltak, akik összeroppantak a súly alatt, voltak, akik nem.

De ő nem. Csak körülnézett, figyelt és tanult, változott és alkalmazkodott. Gyilkolni könnyű volt. Addig még soha nem látott mást holtan, csak elgázolt mókusokat, nyulakat és néha egy-egy bűzlő szunkot az otthona közelében húzódó, fákkal szegélyezett országúton. Az első nap a vietnami őserdőben nyolc amerikai holttestet látott. Egy gyalogos őrzőtagjait, akiket körbeverték aknavetőikkel. Nyolc férfi, huszonnyolc kisebb-nagyobb darabban. Ez meghatározó pillanat volt. A társai elnémultak és öklendeztek, nyögtek a borzalmas látványtól, amit alig tudtak elhinni. Rá semmi hatást nem tett.

Cserekereskedelemmel kezdte. Mindenkinek szüksége volt valamire. Mindenki állandóan panaszkodott, hogy ez nincs, az nincs. Nevetségesen könnyű volt a dolga. Csak kicsit oda kellett figyelni. Volt egy fickó, aki cigizett, de nem ivott. Ott volt a másik, aki imádta a sört, de nem cigarettázott. Elvette az egyiktől a cigit, és elcserélte a másikkal a sörre, és lefölközt magának egy kis százalékot az üzletből. Olyan könnyű és magától értetődő volt a dolog, hogy el sem tudta képzelni, miért nem intézik el ők maguk között. Nem vette komolyan az egészséget, mert biztos volt benne, hogy nem fog sokáig tartani. Előbb-utóbb mind rájönnek, és akkor őt kihagyják, nem kell többé közvetítő.

De soha nem jöttek rá. Ez volt az első tanulság: meg tud csinálni olyasmit, amit mások nem. Észrevesz dolgokat, amiket ők nem. Így hát még jobban elkezdett figyelni. Mire van még szükségük az embereknek? Sok mindenre. Lányok, enniváló, penicillin, lemezek, ügyelet a támaszponton, de nem latrinatisztítás. Bakancs, szúnyogriasztó, krómozott kézfegyverek, vietkongok megszáritott füle szuvenírnak. Marihuana, aszpirin, heroin, tiszta tűk, az utolsó száz napra biztonságos beosztás. Figyelt és tanult, szaglászott és kutatott.

Aztán bekövetkezett a nagy áttörés. Olyan konceptuális ugrás volt ez, amire később mindig nagy büszkeséggel nézett vissza. Ez volt a mintája későbbi nagy lépéseinek is. Mindez reakcióként történt azokra a problémákra, melyekkel szembekerült. Az első probléma az volt, hogy amit csinált, rengeteg kemény munkájába került. Néha elég bonyolult volt beszerezni a szükséges dolgokat. Egészséges lányokat találni nagyon nehéz volt, szüzeket lehetetlen. Állandó kábítószerforrást találni veszélyes volt. Más dolgok beszerzése fáradságos. Különleges fegyverek, vietkong szuvenírok, még egy rendes bakancs beszerzése is időbe telt.

A második probléma a verseny volt. Rádöbbsent, hogy nincs egyedül. Ritka, de mégis egyedül. Mások is beszálltak az üzletbe. Kezdett kialakulni a szabadpiac. Az üzleti ajánlatait időnként visszautasították. Az emberek otthagyták, mondván, hogy máshol is megkaphatják, amit akarnak. Ez meglepte.

Változni és alkalmazkodni. Átgondolta a dolgokat. Egy estét eltöltött egyedül, feküdt a keskeny tábori ágyon, és töprengett. És ekkor jött a nagy ötlet. Miért is szaladgálna mindenféle árucikk után, amiket máris nehéz beszerezni, és csak egyre nehezebb

LEE CHILD 98 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 99 A PÓK HÁLÓJÁBAN

lesz? Nem lenne egyszerűbb, ha az egész Vietnamban legkeresettebb és legkönnyebben elérhető árucikkal kereskedne? Ami nem más, mint az amerikai dollár. Így lett belőle pénzkölcsönző. Később, amikor a sérüléseiből lábadozott, és sok ideje volt olvasni, bánatosan mosolygott a dolgon.

Klasszikus folyamat volt ez. A primitív társadalmak is árucserével kezdik, aztán térnek át a készpénzre. Az amerikai jelenlét Vietnamban a primitív társadalmak fokán kezdődött, ez biztos. Primitív volt, szervezetlen, rögtönzött, épp csak megvetették a lá-

bukat annak a borzalmas országnak mocsaras földjén. Aztán ahogy telt az idő, egyre érettebb és szervezettebb lett minden. És ő volt az első, aki ezt követte. Az első, és nagyon hosszú ideig az egyetlen. Amire borzasztóan büszke volt. Bebizonyította önmaga előtt, hogy jobb a többiekénél. Okosabb, fantáziadúsabb, jobban képes változni és alkalmazkodni, és így sikert elérni. Mindennek a készpénz volt a kulcsa. Ha valakinek új bankans kellett, vagy heroin, vagy egy lány, akiről valami szélhámos azt hazudta, hogy tizenkét éves és szűz, az kérhetett kölcsön pénzt Hobie-tól. Megvalósíthatta a vágyait még ma, és ráért a jövő héten fizetni, néhány százalék kamattal. Hobie meg csak ült, mint egy nagy, kövér pók a hálójá közepén. Nem kellett semminek utánajárni, nem kellett fáradozni. Sokat gondolkozott a dolgon. Korán rájött, mekkora pszichológiai hatalma van a számoknak. A kis számok, mint mondjuk a kilenc, barátságosan hangzanak. Kilenc százalék volt a kedvenc rátája. Semmiségnek hangzott. Kilenc, csak egy kis kacskaringó a papíron. Egy számjegy. Kevesebb, mint a tíz. Igazán semmiség. A többiek így látták. Csak-hogy 9 százalék egy hétre, az egy évre 468 százalék. Ha valaki nem fizetett, jött a kamatos kamat. A 468 százalék igencsak hamar felszökött 1000 százalékra. De erre senki nem figyelt oda. Senki, Hobie kivételével. Ők csak a kilences számot látták: egy számjegy, kicsi és barátságos.

Az első, aki nem fizetett időben, egy nagydarab, erőszakos, vad fickó volt, és kissé agyalágyult is. Hobie mosolygott. Elnézte az adósságát. Azt javasolta, hogy bőkezűségét azzal viszonzhat-

LEE CHILD ~ oo A P6K tiAL6JÁBAN

ja, ha csatlakozik hozzá, és vállalja a behajtó szerepét. Ezután nem volt több, aki ne iazetett volna. Elég nehéz volt kitalálni, mi legyen az elrettentés eszköze. Egy törött karral vagy lábbal csak annyit értek volna el, hogy az illető visszakerül a tűzvonál mögé egy tábori kórházba, ahol biztonságban van, amerikai ápolónőkkel körbevéve, akiket levehet a lábukról valami mesével, hogy milyen hősie körülmények között szerezte a sérülését. Egy csúnya törés miatt akár le is szerelhetik, és hazamehet az Államokba. Úgyhogy ebben nem volt semmi elriasztó. Így hát Hobie és a behajtója punji-tüskéket használt. Ezt a vietkongok találták ki: egy kis, éles, fából készült kampószerűség volt, amit mérgező bivalytrágyával kentek be. Aztán elrejtették kisebb gödrökbe, ahol az amerikaiak ráléptek, és a lábukon elmérgesedett a seb. Hobie behajtója az áldozat heréjén használta volna. Hobie ügyfelei úgy döntöttek, nem éri meg a kockázat az esetleges hosszú távú orvosi következmények miatt, még akkor se, ha így megússzák az adósságot és esetleg még le is szerelik őket.

Mire elszenvedte az égést és elvesztette a fél karját, Hobie már igen gazdag ember volt.

A következő nagy csel az volt, hogy haza kellett csempészenie a vagyonát. Ezt nem akárki tudta volna megcsinálni. Legálábbis ilyen körülmények között. Újabb bizonyítéka a nagyságának. Ahogy mindaz, ami ezután következett. Hosszú, kalandos utazás után érkezett meg New Yorkba, nyomorékon és eltorzultan. Azonnal otthon érezte magát. Manhattan is dzsungel, nem láttott semmi különbséget Indokínához képest. Így hát nem volt semmi oka, hogy változtasson az addigi magatartásán. És most hatalmas tőketartalékkal láthatott neki, nem a semmiből indulva. Éveken át adott kölcsönöket uzsorakamatra. Felépítette a kis birodalmát. Megvolt a tőkéje, és megvolt a kellő imázs is hozzá. Az égésnyomok és a kampó sokat jelentettek. Számos segítő is csatlakozott hozzá. Megküzdött az olaszokkal a piacért. Egész szakasznyi rendőrt és ügyészt fizetett le, hogy láthatatlan maradhasson.

Aztán következett a második nagy áttörés, hasonló az el-

LEE CHILD 1 O ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

nőhöz. Mély, radikális gondolatfolyamat eredménye volt. válasz egy problémára. A problémát az jelentette, hogy milliós kintlévőségei voltak, de mind aprópénzben. Ezernyi kisebb üzlet, itt száz dollár, ott ötven, 9-10 százalék hetente, 500 vagy 1000 százalék évente. Rengeteg papírmunka, rengeteg gond, állandó rohangálás, hogy működésben tartsa a dolgokat. Aztán hirtelen rádőbbsent, hogy a kevesebb több lehetne. Egyetlen szempillantás alatt született az ötlet. Öt százalék egy nagyvállalat többmillió dolláros tartozásából többet ér egy hét alatt, mint az aprópénz az utcán 500 százalékra. Lázasan dolgozni kezdett. Abba hagyta az addigi kölcsönzést, és minden kintlevőségét behajtotta. Öltönyöket vásárolt, és bérelt egy irodát. Egyik napról a másikra vállalati pénzkölcsönző lett.

Zseniális ötlet volt. Kiszagolta azt a homályos területet, amely a konvencionális üzleti világtól épp csak egy kicsit fekszik balra. Hatalmas piacot talált, rengeteg vállalatnak volt szüksége kölcsönre, olyanoknak, amelyek épp lecsúsztak a bankok által még elfogadhatónak tartott kategóriából. Sokan voltak ilyenek, kétségbeesettek és mindenekfelett sebezhetőek. Könnyű célpontok. A civilizált, öltönyös üzletemberek, akik egymillió dollárért folyamodtak hozzá, kevesebb fenyegetést jelentettek, mint valaki, aki csak száz dollárt kért, de amikor elment behajtani a pénzt egy mocskos bérházba, piszkos atlétatrikóban nyitott ajtót, a háta mögött egy vicsszorgó kutyával. Könnyű célpontok, akiket könnyű volt megfélemlíteni, mert nincsenek hozzászokva az élet kegyetlen valóságához. A behajtókat is elküldte, a klienseinek száma maréknyira csökkent, a kölcsönök átlagos összege milliószerosára nőtt, a kamatok lejjebb zuhantak, és a profitja hatalmasabbra nőtt, mint valaha is álmodta volna. A kevesebb többnek bizonyult.

Csodálatos volt ez az új üzletág. Persze néha-néha adódtak kisebb problémák, de ezekkel megbirkózott. Megváltoztatta a megfélemlítési taktikáját. Ezek a civilizáltabb ügyfelek a családjukon keresztül voltak sebezhetőek. Többnyire a fenyegetés is megtette a hatását. Néha-néha cselekvésre is sor került. Ami

LEE CHILD ~ 02 A P6K HÁLÓJÁBAN

gyakran jó szórakozás volt. A finom kertvárosi feleségek és lányok szórakoztatóak tudtak lenni. Egy kis ráadás. És mindezt azal érte el, hogy állandóan képes volt változni és alkalmazkodni. A lelke mélyén tudta, hogy a rugalmassága a legnagyobb ereje. Megfogadta magában, hogy erről soha nem feledkezik meg. És most ezért ült egyedül az irodájában, a nyolcvannyolcadik emeleten, hallgatta a hatalmas toronyépület háttérneszeit, törte a fejét, és új tervet kovácsolt.

..

V tven mérfölddel északra, Pound Ridge-ben Marilyn Stone szintén terveket kovácsolt. Okos nő volt, tudta, hogy Chesternek valami anyagi problémája van. Lehetetlen, hogy más legyen a baj. Nem szeretőt tartott, ebben biztos volt. Egy férj ad bizonyos jele-

ket, ha viszonya van valakivel, és Chesternél semmi ilyesmit nem tapasztalt. Nem aggaszthatja más, csak a pénz. 1

Az eredeti szándéka az volt, hogy vár. Csak ül és megvárja, míg a férje végül nem bírja tovább, és elmond neki mindent. Úgy tervezte, ezt kivárja, és majd akkor lép. Onnantól átveszi az irányítást, akármilyen súlyos is a helyzet: tartozás, fizetéseképtelenség; vagy akár csőd. A nők jobban meg tudnak birkózni az ilyesmivel, mint a férfiak. Majd ő megteszi a szükséges gyakorlati lépéseket, megvigasztalja Chestert, és átvezeti a nehézségeken.

De végül meggondolta magát. Nem bírt tovább várni. Chester elemészti magát az aggodással. Lépnie kellett, és tennie kellett valamit. Annak nincs értelme, hogy beszélni próbáljon a férjével. Úgyis mindig eltitkolja a problémákat. Nem akarná felizgatni a feleségét. Mindent letagadna, amitől csak még tovább romlana

a helyzet. Ezért egyedül kell cselekednie. A férje kedvéért legalább annyira, mint saját magáért.

Az első lépés csak az lehet, hogy meg kell hirdetni eladásra a házat egy ügynökségnél. Akármilyen bajban vannak is, nagyon valószínű, hogy a házat el kell adni. Marilyn nem tudhatta, hogy ez elég lesz-e. Lehet, hogy egymagában is megoldja a problémát, lehet, hogy nem. De egyértelműen ezzel kell kezdeni.

LEE CHILD ~ O 3 A PÓK HALÓJÁBAN

u

Mint Pound Ridge-ben lakó gazdag nőnek, Marilynnek voltak ismerősei az ingatlanszakmában. Az olyan nők, akik egy fokkal lejjebb állnak a státuslétrán, nem gazdagok ugyan, de azért kényelmesen megélnek, gyakran ingatlanügynökségeknél dolgoznak részmunkaidőben, és igyekszenek úgy feltüntetni, mintha inkább csak hobbi lenne, és a lakberendezés iránti lelkesedés hajtaná őket, nem az anyagi szükség. Marilynnek kapásból eszébe jutott négy ilyen barátja is, akiket felhívhatna. A keze a kagylón nyugodott, és próbálta eldönteni, melyiküket hívja. Végül egy Sheryl nevű nő mellett döntött. Őt ismerte ugyan a legkevésbé, de az volt az érzése, ő érti a legjobban a dolgát. Felhívta.

- Á, Marilyn! Örülök, hogy hívtál. Segíthetek valamiben?

Marilyn nagy levegőt vett.

- Igen, úgy néz ki, hogy esetleg eladnánk a házunkat - mondta.

- És hozzám fordultál? Nagyon hálás vagyok, Marilyn! De miért akarnátok eladni? Olyan szép helyen laktok. Vagy másik államba költöztök?

Marilyn megint vett egy nagy levegőt. - Azt hiszem, Chester tönkrement. Nem szívesen beszélnek róla, de úgy gondoltam, nem árt elkezdeni terveket kovácsolnunk vészhelyzet esetére. Sheryl egyetlen pillanatnyi habozás vagy zavar nélkül tudta, mit kell válaszolnia.

- Szerintem nagyon bölcsen cselekszel - mondta. - A legtöbbbe az utolsó pillanatig kapaszkodnak a házukba, aztán kapkodva kell eladni, és csak veszítenek rajta.

- A legtöbben? egy érted, ez gyakran előfordul?

- Viccelsz? Rengeteg ilyen ügyfelünk van.)obb korán szembenézni a helyzettel, és megkapni a ház igazi értékét. Hidd el nekem, hogy helyesen cselekszel. De hát a nők általában jobban kezeli az ilyesmit, mint a férfiak, nem igaz?

Marilyn kiengedte a levegőt, és elmosolyodott. Ő is úgy érezte, a lehető legjobb dolgot teszi, és a lehető legjobb személyhez fordult az ügyel.

- Azonnal felveszem a nyilvántartásunkba az adatokat - mondta Sheryl. - Azt javaslom, kétmillió legyen az irányár, az alsó határ egymillió kilencszázezer. Ennyit biztos fogsz kapni érte, és meglehetősen gyorsan.

- Mennyire gyorsan?

- A mai ingatlanpiaci viszonyok között? Egy olyan helyen, mint a ti házatok? Azt hiszem, garantálhatom, hogy hat héten belül akad vevő.

Dr. McBannermant aggasztotta, hogy bizalmas adatokat szolgáltat ki, ezért hajlandó volt ugyan megadni Mr. és Mrs. Hobie címét, de a telefonszámukat már nem. ~odie ebben jogi szempontból nem látott ugyan semmi logikát, de úgy tűnt, a doktornőt ez megnyugtatja, úgyhogy nem állt le vitatkozni. Csak kezét fogott vele, aztán Reacherrel visszasiettek a várótermen keresztül a kint várakozó autóhoz.

- Bizarrr - mondta ~odie. - Láttad azokat az embereket a várószobában?

- Fél lábbal a sírban - felelte Reacher.

- Apa is ilyen volt a vége felé. Pontosan ilyen. És gondolom, Mr. Hobie se Festhet másképp. Mit művelhettek együtt olyasmit, ami miatt embereket ölnek meg?

Beszálltak a Bravadába, és ~odie azonnal odahajolt az autó telefonjához. Miközben Reacher beindította a motort,, ~odie a tudakozót hívta. Hobie-ék Garrisontól északra, valamivel Brighton után laktak, amely a következő városka volt a vasútvonal mentén. A számot ceruzával felfirkantotta egy cédulára, amit a noteszből tépett ki, aztán azonnal hívta is. Hosszan csöngött, majd egy idős női hang szólt bele bizonytalanul.

- Igen?

- Mrs. Hobie? - kérdezte)odie.

- Igen? - ismételte a hang tétován. ~odie szinte látta maga előtt: beteges, idős hölgy, ősz hajú, sovány, virágos pongyolában, kezében egy ócska telefonkagylóval, egy odakozmált ételek és bútorviasz szagával teli lakásban.

LEE CHILD ~ Oq, A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 0 5 A P6K HÁLÓJÁBAN

_ Mrs. Hobie, én Jodie Garber vagyok, Leon Garber

lánya. hadseregénél. De nagyon köszönöm, hogy felajánlotta a segítségét,

_ Igen? - mondta ismét a nő. igazán kedves volt magától.

_ Sajnos, az édesapám öt nappal ezelőtt meghalt. - Van itt velem

valaki - mondta)odie. - Az apámmal

_ Igen, tudom. - felelte a nő. Szomorúnak hangzott. - Dr. együtt szolgált. Ha tud, ő szívesen segít maguknak.

McBannerman recepciósá mondta, amikor tegnap ott jártunk.

Na- Megint csönd lett, csak a halk zúgás és szuszogás hallatgyon sajnálom.)ó ember volt. Nagyon kedves volt hozzánk.

Segi- szott. Mintha az idős hölgy gondolkozna, és megfontolna valamit.

tett nekünk. Mesélt magáról is. Maga, ugye, ügyvéd? Az apja jó -

Reacher őrnagynak hívják - folytatta Jodie. - Talán az

ember volt. Fogadja részvéteket. apám beszélt is róla. Nagyon hosszú ideig szolgáltak együtt. Az

Köszönöm. EI tudná mondani, miben segített önöknek az apám érte küldetett, amikor rájött, hogy már nem tudja folytatni, édesapám? amit elvállalt.

_ Hát, ez most már nem sokat számít. ~ - Érte küldetett? - ismételté

Mrs. Hobie.

_ Miért nem?

_ Mivel az édesapja meghalt. Pedig sajnós - Igen. és azt hiszem, ő át tudná venni tőle az ügyet, és to-

ó volt az utolsó

,
ségünk. vábbra is segítene maguknak.
remény

Mrs. Hobie hangjából úgy hallatszott, ezt nagyon komolyan - Ő is a katonai rendőrségnél volt?

- Igen. Miért, ez fontos?

is gondolja. Halkan beszélt. A mondat végén rezignáltan leenged-

- Nem vagyok igazán biztos benne...

te a hangfát, mintha feladott volna valami régen dédelgetett reményt. Jodie elképzelte, ahogy a csontos kéz szorítja a kagylót, és Mrs. Hobie megint elhallgatott. Egészen közelről hallatszott a sápadt, vékony orcán egy könnycsepp gördül le. a lélegzése.

_ talán én is tudnék segíteni - mondta. - Ide tudnának jönni hozzánk? - kérdezte hirtelen.

Csőnd lett, csak a telefonvonal halk zúgása hallatszott. - Persze, odamegyünk mind a ketten - felelte)odie. - Ha

_ Nem hiszem - mondta Mrs. Hobie. - Tudja, nem vagyok gondolja, akár most rögtön.

biztos benne, hogy egy ügyvéd foglalkozik ilyesmivel. Megint csönd lett.

_ Milyen ügrről van szó? - A férjem épp most vette be a gyógyszereit. Álszik. Tudja,

_ Azt hiszem, már nem számít - ismételte Mrs. Hobie. nagyon beteg.

_ Azért nem körvonalazná? Jodie bólintott. Bosszúsan hol kinyitotta, hol ökölbe szorított-

Nem, azt hiszem, vége - mondta Mrs. Hobie olyan hant a kezét.
gon, mintha megszakadna a szíve. - Mrs. Hobie, nem árulná el mégis,
hogymiről van szó?
Aztán megint csönd lett. Jodie kinézett az ablakon, McBan- Csönd.
nerman rendelője felé. - De hogyan tudott volna segíteni az-)obb
lenne, ha a férjem mondaná el. Ő jobban el tudja
apám? Olyasmi volt, amihez értett? A hadsereggel
kapcsolatos? magyarázni. Hosszú történet, én néha összekeverek dolgokat.
Erről volt szó? - Rendben, és mikor fog felébredni? - kérdezte Jodie.

-
_ Igen, erről. Ezért gondolom, hogy maga nem tudna segí- Menjünk
kicsit később?
teni. Tudja. próbáltunk már ügyvédet fogadni, de azt hiszem, Megint
hallgatás.

olyan valakire van szükségünk, akinek vannak összeköttetései a -
Ilyenkor többnyire már nem ébred fel másnap reggelig -
LEE CHILD ~ 0 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 0 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN

r;
mondta Mrs. Hobie. - Ami tulajdonképpen áldás. EI tudnának jön- t -
Megigérted - mondta sürgetően Tony. - Első lépés, urá-
ni az édesapja barátjával, mondjuk, holnap reggel? ~' sodik lépés. És
mind a két figyelmeztetés megérkezett.

- Még mindig bele fog telni nekik egy kis időbe - mondta

Hobie. - Egyelőre még semmit nem tudnak.

Hobie a kampója he Tony megrázta a fejét. - Garber nem volt ostoba.
Valamit

ével n

omta le az íróasztalán a

mb

t

y ~' tudott. Ha elment Hawaiira, jó oka lehetett rá.

gy

go

.

o

Közelebb hajolt a mikrofonhoz, és kiszólt a titkáranak. A kereszt-
neven szólította, ami ritka bizalmasság volt Hobie részéről, és ~ Hobie
a bal karjával felemelte a kampót az arcához. Végig-
csak akkor fordult elő, ha aggasztotxa valami. ~` csúsztatta a
sima, hideg acélt az égett felén. Időről időre ezzel
- Tony, beszélünk kell - mondta. ~ enyhítette a viszketést.
Tony besétált 3' - És mi a helyzet ezzel a Reacher nevű fickóval? -
kérdezte.

és leült a kanapéra

,

. - Van valami haladás?

- Garber járt Hawaiion - mondta.

Tony megint kilesett a szalagfüggöny résén át a nyolcvan-

- Biztos vagy benne? - kérdezte Hobie. nyolc emeletes magasból.

Tony bólintott. - Az Americannel repült, White Plainsből -

Telefonáltam St. Louisba - mondta. - Ő is katonai rendőr

Chicagóba, onnan Honoluluba, április 15-én. Másnap jött vissza, volt,

együtt szolgált Garberrel vagy tizenhárom évig. Tíz nappal

ugyanezen az útvonalon. Amex kártyával fizetett, minden

rajta ezelőtt valaki más is érdeklődött utána. Gondolom, Costello.

van a számítógépükön. - De vajon miért? - kérdezte Hobie. - Garber fizet
Costelló-

- Dehát mit keresett ott? - kérdezte Hobie, többé-kevésbé nak, hogy
keresse meg egy régi bajtársát? De miért? Mi a fenének?

saját magától. - Fogalmam sincs - felelte Tony. - Ez a Reacher egy
csavar-

- Fogalmam sincs - mormolta maga elé Tony. - De nem gó:

Úszómedencéket ásott lent délen, ahová Costello utánament.

nehéz kitalálni. Hobie tétován bólintott. Törte a fejét.

Az irodában baljós csönd lett. Tony figyelte Hobie arcának - Katonai rendőr - motyogta szinte csak magának -, aki ép felét, és várta a választ. most csavargó.

- Hívtak Hanoiból - szólalt meg Hobie. - Ki kellene szállni - ismételte Tony.

- jézusom, mikor? - Nem kedvelem a katonai rendőrséget - mondta Hobie.

- Tíz perccel ezelőtt. - Tudom.

- Hanoiból? A francba! - És mit keres most ez a kíváncsiskodó disznó?

- Harminc éve vártam erre - mondta Hobie. - És most - Ki kellene szállnod - mondta Tony harmadszor is.

megtörtént. Hobie bólintott.

Tony felállt, és az íróasztal mögé sétált. Két ujjával széthúzta - Én rugalmas vagyok, te is tudod.

a szalagfüggönyt. A délutáni nap egy dárdája áthasította a szobát.

Tony

elengedte a szalagfüggönyt. Az irodában sötét lett. -

- Akkor most már mindenképp ki kell szállnod. Most már Nem arra kérlek, hogy rugalmas legyél. Hanem arra, hogy ragasztáságosan is veszélyes a dolog. '~ kodj az eredeti tervhez.

Hobie nem felelt semmit. A bal kezének ujjával szorongatta ~ ~ -

Megváltoztattam a tervet. Akarom a Stone-üzletet.

a kampót. Tony megkerülte az íróasztalt, és leült a kanapéra. - Túl

LEE CHILD ~ 08 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD ~ 09 A PÓK HÁLÓJÁBAN

kockázatos ezért itt maradni. Megjött mind a két telefonhívás. Vietnamból és Hawaiiról is, az ég szerelmére!

- Tudom - mondta Hobie. - Ezért megint megváltoztattam a tervet.

- Az eredetire?

Hobie vállat vont és megrázta a fejét. - Kombináció. Kiszárlunk, ez biztos, de csak miután elintéztam Stone-t.

Tony felsóhajtott, és a kanapéra fektette a kezét. - Hat hét borzasztóan hosszú idő. Garber már ott járt Hawaiion. Valami nagykutya tábornok volt. És nyilván tudott valamit, különben miért ment volna oda?

Hobie csak bólogatott. A feje időnként beleért egy vékonyka napsugárba, mely megvilágította őszes tincseit. - Valamit tudhatott, ezt elismerem. De aztán megbetegedett és meghalt. Amit tudott, azt magával vitte a sírba. Másképp miért fordult volna a lánya egy szerencsétlen magándetektívhez meg egy munkanélküli csavargóhoz?

- Szóval, mit akarsz csinálni?

Hobie az íróasztalra fektette a kampót, és az ép kezére támasztotta az állát. Az ujjait végigcsúsztatta a hegeken. Ezt a pózt használta öntudatlanul, ha barátságosnak és megbízhatónak akart látszani.

- Nem mondhatok le a Stone-üzletről - jelentette ki. - Ezt te is belátod, ugye? Ha ezt feladom, nem tudnék szembenézni magammal életem hátralévő részében. Gyávaság lenne. A menekülés okos dolog, ebben egyetértek veled, de túl korán menekülni, a szükségesnél korábban, az gyávaság. És én nem vagyok gyáva, ezt, ugye, te is tudod, Tony?

- Szóval, mit akarsz csinálni? - kérdezte ismét Tony.

- Megcsináljuk mindkét dolgot egyszerre, csak kicsit felgyorsítva. Egyetértek veled, a hat hét borzasztó hosszú. Előbb kell eltűnnünk. De a Stone-üzletet nem hagyom ki, úgyhogy kicsit felgyorsítjuk a dolgokat.

- Oké, hogyan?

- Ma piacra dobtam a részvényeket - mondta Hobie. Kilenc-

n

ven perccel a tőzsde zárása előtt már a padlón lesznek az árak. Ez elég lesz, hogy a bankok megértsék az üzenetet. Holnap reggel Stone dühöngve fog beállítani. Én nem leszek itt holnap, te pedig

közlöd vele, hogy mit akarunk, és mit fogunk csinálni, ha nem teszi meg. Pár nap alatt mindenére ráteesszük a kezünket. Már most elkezdem szervezni a Long Island-i telek eladását, hogy azzal se vesztegessük majd az időt. Addig te itt lezárod a dolgokat.

- Oké, hogyan? - kérdezte ismét Tony.

Hobie körbenézett a félhomályos irodában, mind a négy sarok felé.

- Egyszerűen itthagyjuk ezt a helyet. Kárba vész hat hónapi bérleti díj, de ott egye meg a fene. Az a két seggfej, aki úgy tesz, mintha a behajtott lenne, nem probléma. Az egyik elintézi a másikat ma este, aztán te megkeresed vele Mrs. Jacobot, akkor én elintézem a nőt meg a fickót együtt. Eladjuk a csónakot, eladjuk a kocsikat, és eltűnünk, nem marad utánunk semmi nyom. Mondjuk, egy hét alatt meglesz. Egy hetet csak rászánhatunk, nem? Tony bólintott. Előbbre hajolt; megkönnyebbülten, hogy cselekedhet.

- Mi legyen ezzel a Reacherrel? Ez is egy elvarratlan szál.

Hobie vállat vont. - Vele kapcsolatban külön tervem van.

- Nem fogjuk megtalálni - mondta Tony. - Csak mi ketten, egy héten belül. Nincs időnk, hogy nekiálljunk utánajárkálni.

- Nem is kell.

Tony rámeredt. - Hogyne kéne, főnök. Elvarratlan szál, el kell intézni, nem?

Hobie megrázta a fejét. Aztán elvette a kezét az arcáról, és elhúzta a kampót az íróasztal alól: - Hatékonyabb módon fogom elintézni. Semmi szükség energiát pazarolni arra, hogy én találjam meg őt. Hadd találjon meg ő engem. Meg is fog. Tudom, milyenek a katonai rendőrök.

- És akkor?

Hobie elmosolyodott.

- És akkor boldogan él, míg meg nem hal, még legalább harminc évig.

LEE CHILD j ~ O A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ ~ ~ A P6K HÁLÓJÁBAN

Most mi legyen? - kérdezte Reacher.

Még mindig a dr. McBannerman rendelője előtti parkolóban

álltak, a motor bekapcsolva, a ventilátorok hangosan zúgva küzdöttek a sötétzöld Baravadára tűző nap forróságával. Mindenfelé szétfújták a levegőt, és Reacher érezte, ahogy)odie Finom parfümjének illata összekeveredik a freon szagával. Ebben a pillanatban igazán boldog volt, hiszen megvalósult egy régi álma. A múltban sokszor gondolt arra, milyen lenne)odie közelében lenni, ha felnőtt nő lenne. Nem gondolta volna, hogy egyszer meg is valósul. Azt feltételezte, előbb-utóbb elsodródnak egymástól, és soha többé nem találkoznak. És úgy gondolta, idővel az érzései is elcsitulnak. De most itt ült, közvetlenül mellette, beszívta az illatát, és lopott pillantásokat vetett kinyújtott, hosszú lábaira. Mindig sejtette, hogy gyönyörű lesz, ha felnőtt. Most némi büntudata volt, mert alábecsülte - ennyire gyönyörűnek azért nem képzelte.

- Az a baj, hogy én holnap nem tudok odamenni - mondta)odie. - Nem tudok több szabadnapot kivenni. Nagyon sok a munkánk odabent.

Tizenöt év. Hosszú idő ez vagy rövid? Megváltozik ennyi idő alatt egy ember? Reacher számára rövidnek tűnt. Egyáltalán nem érezte, hogy gyökeresen különbözne attól, aki tizenöt évvel ezelőtt volt. Ugyanaz az ember, ugyanúgy gondolkodik, ugyanarra képes. Vastag tapasztalatréteg rakódott rá az évek során, idősebb lett, megperzseltabb, de azért ugyanaz volt. Úgy érezte,)odie viszont biztosan megváltozott. Neki a tizenöt év sokkal nagyobb ugrást jelentett, nagyobb átmenetekkel. Középiskola, egyetem, házasság, válás, az ügyvédi munka. Reacher úgy érezte, ismeretlen vizeken hajózik, nem tudta, hogy viszonyuljon)odie-hoz. A fe-

jében három különböző dolog kavargott: a tizenöt évvel ezelőtti gyereklány, az, ahogy elképzelte, hogy milyen lesz, ha felnőtt, és

most a felnőtt nő. Az első kettőt ismerte, de a harmadik változatot nem. Ismerte a gyereket. Ismerte a felnőttet, akit elképzelt. De a valóságot nem ismerte, és ettől elbizonytalanodott. Szerette volna elkerülni, hogy ostoba hibákat kövessen el.

LEE CHILD ~ ~ Z A PÓK HALÓJÁBAN

- Egyedül kell odamenned, nem baj? - kérdezte Jodie.

- Nem, dehogy. De itt most nem erről van szó. Vigyáznod kell magadra.

Jodie bólintott. Kezét behúzta a póló hosszú ujjába, és átkarolta saját magát. Reacher nem értette, miért.

- Megleszek, gondolom - mondta Jodie.

- Hol van az irodád?

- A Wall Street és a Lower Broadway sarkán.

- Ott van a lakásod, ugye? A Lower Broadwayen.

Jodie bólintott. - Tizenhárom saroknyira az irodától. Többnyire gyalog megyek be.

- Holnap nem. Majd elviszlek kocsival.

Jodie meglepetten felnézett. - Komolyan?

- De még mennyire. Tizenhárom sarok gyalogosan? Eszedbe ne jusson. Otthon biztonságban vagy, de az utcán bármikor elkaphatnak. Az iroda biztonságos?

Jodie megint bólintott. - Senki nem jöhet be, csak ha megbeszélte időpontra érkezik, és igazolja magát.

- Oké. Akkor nálad maradok éjszakára, és reggel elviszlek az irodába. Aztán elmegyek, felkeresem Hobie-ékat, te pedig maradsz az irodában, amíg érted nem megyek. Rendben?

Jodie hallgatott. Reacher átgondolta, hogy mit mondott.

- Gondolom, van vendégszobád? - tette hozzá.

- Persze.

- Akkor jó lesz így?

Jodie némán bólintott.

- Most mi legyen? - kérdezte Reacher. Jodie feléfordult az ülésen. A középső ventilátor az arcába fújta a haját. A füle mögé simította, aztán tetőtől talpig végigmérte Reachert.

- EI kell mennünk vásárolni - mondta.

- Vásárolni? Minek? Mire van szükséged?

- Nem nekem,

Reacher aggódó

van szükségem?

neked - felelte Jodie.

pillantást vetett rá. - Miért, nekem mire

LEE CHILD ~ ~ 3 A PÓK HALÓJÁBAN

- Ruhákra. Nem mehetsz így oda Hobie-ékhoz, úgy nézel ki, mint egy borneói vadember.

Jodie közelebb hajolt, és megérintette egy ujjal az ingén az égésnyomot.

- És egy gyógyszertárat is keresünk. Kell valami az égési sebedre.

Mi a francot művelt? - ordította a gazdasági igazgató.

Chester Stone irodájának ajtajában állt, két kezével az ajtófélfába kapaszkodva, és lihegett a rohanástól meg a dühtől. Nem várta meg a liftet, gyalog rohant fel két emeletet a tűzlépcsőn. Stone döbbenten meredt rá.

- Maga idióta! Megmondtam, hogy ezt ne tegye!

- De hát mit? - kérdezte Stone.

- Hogy ne dobjon részvényeket a piacra! - ordította a gazdasági igazgató. - Mondtam, hogy nem szabad!

- Én nem dobtam részvényeket piacra - felelte Stone. - Nincsenek részvények a tőzsdén.

- De igen, vannak! Hatalmas részvénycsomag! Ész mindenki úgy kerüli, mintha legalábbis radioaktív lenne!

- Micsoda?

A gazdasági igazgató vett egy nagy levegőt, és a főnökére

meredt. Egy kis, meggyötört embert látott az íróasztal mögött, nevetséges angol öltönyben, amely egymagában százszor annyit ért, mint a vállalat teljes nettó vagyona.

- Maga idióta, mondtam, hogy ezt ne csinálja! Ennyi erővel feladhar_ott volna egy egészoldalas hirdetést a Wall Street Journalban, „Hé, emberek, a vállalatom szart se ér” szöveggel!

- Miről beszél? - értetlenkedett Stone.

- A bankok szünet nélkül hívnak. A Stone-részvények egy órával ezelőtt jelentek meg a tőzsdén, és az áruk olyan gyorsan zuhan, hogy a számítógépek már nem is tudják követni. Eladhatatlanok. Az ég szerelmére, ezzel egyértelműen elárulta a fizetési képtelenségét! Tizenhatmillió dollárral tartozik nekik, amire a fedezet tizenhat centet se ér.

- Én nem dobtam részvényeket a piacra - mondta megint Stone.

A gazdasági igazgató szarkasztikusan bólintott.

- Akkor mégis ki a nyavalya? A mesebeli tündérke?

- Hobie - felelte rémülten Stone. - Csak ő tehetette. Jézusom, de hát miért?

- Hobie? - ismételte a gazdasági igazgató.

Stone bólintott.

- Csak ő lehetett. Más magyarázat nincs.

- Hobie? - kérdezte megint hitetlenkedve a gazdasági igazgató. - A francha! Maga részvényeket adott neki?

- Kénytelen voltam. Másképp nem ment.

- A rohadt életbe! Látja, hogy mit művelt?

Stone kifejezéstenen arccal bámult, aztán ijedten bólintott. - Most mit tehetünk?

A gazdasági igazgató elengedte az ajtófélfát, és hátat fordított. - Az a maga gondja. Én már itt sem vagyok. Ezennel felmondok. Intézze el maga.

- De hát maga ajánlotta ezt a fickót! - ordította Stone.

- De azt nem ajánlottam, hogy részvényeket adjon neki, marha! - ordította vissza a gazdasági igazgató. - Hogy lehet valaki ilyen idióta? Ha azt ajánlottam volna, menjen el az állatkertbe és ugorjon be a piranhák közé, megteszi?!

- Segítenie kell - mondta Stone.

A gazdasági igazgató megrázta a fejét. - Mostantól egyedül van. Felmondok. Azt javaslom, menjen szépen oda a volt irodámba, és fogjon neki a dolog rendezésének. Az összes telefon egyszerre csöng a volt íróasztalomon. Kezdje azzal, amelyik a leghangosabban csöng.

- Várjon! - ordított utána Stone. - Segítenie kell!

- Hobie-val szemben? Majd ha megőrültem!

Aztán eltűnt. Sarkon fordult, kísétált, és már ott sem volt.

Stone felugrott az íróasztala mögül, megállt az ajtóban, és nézte, LEE CHILD 1 ~ L1. A PÓK HÁL6JÁBAN I LEE CHILD 1 ~ 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN i

aho ~ T, elmegy. Az irodában csönd volt. A titkárnője már nem volt óban ment el, mint kellett volna. Stone kísétált a fol osó-ott. I~o `~ICp~; ~r~ y

ra. A~ ~z ~ érékesítési osztály a jobb oldalon üres volt. A

marketing a

bal o/~'olopl,~~alon úgyszintén. A fénymásoíók némán álltak. Hívta a liftet,

mely~'''~r~Ó~~eK zúgása furcsán hangos volt a némaságban. Lement két emel~f~°lel, lletet. A gazdasági igazgató irodája is üres volt. A fiókok

kihúzd°~nzo~pgatva álltak. A személyes holmiját már elvitte. Az olasz aszta ii °~I I~elí IámPa égett. A számítógép kikapcsolva. A telefonkagylók

mell~r~'~lé:~~akva a rózsa íróasztalon. Stone felvette az egyiket.

-- - Halló? - szólt bele. - Itt Chester Stone.

Kétszer megismételte a néma csöndbe. Aztán egy női

hang n ~ ág megkérte, hogy tartsa a vonalat. Egy percig megnyugtató zene si°- szólt.

(hang
I Per?

- Mr. Stone? - szólalt meg egy hang. - Ez itt a csődeljárási i ly~;lóál Ily.

S"~ . Stone lehunyta a szemét, és szorosabban markolta a kagylót.

- - Kérem, várjon, adom az igazgatót - mondta a hang.

T~T _v További zene, barokk hegedűk könyörtelen nyekergése.

~ 'j ' - - Mr. Stone? - szólalt meg egy mély hang.

- Üdvözlöm - mondta Stone. Más nem jutott az eszébe.

- Már megtettük a kellő lépéseket, Mr. Stone - mondta a

- Gondolom, megérti, milyen helyzetben vagyunk.

- Hogyne - felelte Stone. Vajon milyen lépéseket, gondolta.

B~~ E3 Börtön?

- Holnap reggeltől a magunk részéről elintézettnek tekint-

~Úk d d~~a 6~ dolgot.

- EI i ntézettnek? yogya n?

- Természetesen eladjuk a tartozását.

- Eladják? - ismételte meg Stone. - Nem értem.

- Nem óhajtjuk tovább megtartani - mondta a hang. - Ezt

biz°~lyöyn_noyára megérti.)óval túlhaladta azokat a paramétereket, ame-

lyeket ,,~_er9~ct elfogadhatónak tartu nk. Tehát eladjuk.

Ilyenkor ez a szo-

kás. Hash H is az embernek valami már nem kell, eladja, a lehető leg-

~obb ár~~~ ő oáron.

- Kinek? - kérdezte szédelegve Stone.

LEE CHILD ~ ~ 6 A PÓK HALÓJÁBAN

- Egy, a Kajmán-szigeteken bejegyzett társaságnak. Ajánla-
tot tettek nekünk.

- És akkor velünk mi lesz?

- Velünk? - kérdezte csodálkozva a hang. - Semmi. A kap-
csolatunknak ezzel vége. És azt tanácsolnám, többé ne is próbálja feléleszteni.

- Akkor most kinek tartozom?

- A kajmán-szigeteki társaságnak - mondta türelmesen a
hang. - Gondolom, a megbízottjuk hamarosan felkeresi a visszafi-
zetési javaslatokkal.

Helyet cseréltek,)odie vezetett. Reacher kiszállt, megkerülte a
kocsit, aztán visszaült.)odie megnyomott egy gombot a műszer-
falon, és előbbre tolta az ülést. Dél felé indultak, elhaladva a nap-
sütötte Croton-víztározó mellett, majd tovább White Plainsbe.
Reacher állandóan hátraforgolódott, hogy nem követik-e őket.
Nem látott semmi gyanúsat, csak a gyönyörű, lusta júniusi kert-
városi délutánt. Ha időnként nem érintette volna meg az ingén
keresztül a fájdalmas hólyagot a mellkasán, nem is hitte volna el,
ami történt.

Egy bevásárlóközponthoz értek. Hatalmas épület volt, akko-
ra, mint egy stadion, büszkén tornyosult a magas irodaházak kö-
zött, egy forgalmas útkereszteződésben.)odie ide-oda cikázott a
sávokban, aztán egy kanyargós rámpán lehajtott a parkolóba. Sö-
tét volt lent, a beton poros és olajfoltos, de távolabb egy
csillogó

üveg és sárgaréz ajtó vezetett egyenesen a bevásárlóközpontba,
melynek vakító fehér fényei csalogatóan világítottak.)odie talált
egy helyet úgy ötven méterre a bejáratától. Kiszállt, és bedobta a
pénzt a parkolóórába. Visszajött, és a jegyet a műszerfal tetejére
fektette, ahol jól lehetett látni a szélvédőn keresztül.

- Oké - mondta. - Hová menjünk először?

Reacher vállat vont. Ez nem az ő szakterülete. Az elmúlt két
évben elég sokszor vett ugyan ruhákat, mert rászokott, hogy in-

kább újat vegyen, ahelyett, hogy kimossa a régit. Éz is csak véde-
LEE CHILD ~ ~ 7 A P6K HAL6JABAN

kezés volt. Így elkerülhette azt, hogy nagy táskát kelljen magával
cipelni, valamint azt, hogy el kelljen sajátítania a mosás művésze-
tét. Tudta, hogy vannak önkiszolgáló mosodák és tisztítók, de kis-
sé aggódott, hogy egyedül nem tudja bekapcsolni a mosógépet.
Ha tisztítóba hordta volna a holmiját, az különben is azt jelentette
volna, hogy rendszeresen meg kell jelennie ugyanazon a helyen,
amit lehetőleg került. Tehát az volt a legegyszerűbb, ha új ruhát
vett, és eldobta a régit; de hogy hol szokott vásárolni, azt nem
nagyon tudta volna megmondani. Többnyire meglátott valamit a
kirakatban, bement, megvette, de utólag nem tudta volna meg-
mondani, milyen üzlet volt.

- Volt egy üzlet, ahol Chicagóban vásárolni szoktam -
mondta. - Valami üzletlánc, egy szótagú neve van. Hole? Vagy
Gap? Valami ilyesmi. Ott mindig volt megfelelő méret.

)odie nevetett, és Reacher karjába fűzte a karját.

- Gap - mondta. - Itt is van egy.

Az üvegajtó egyenesen egy üzlethelyiségbe vezetett. A le-
vegő hűvös volt, szappan- és parfümillat szállt benne. Áthaladtak
az illatszerbolton a bevásárlóközpont folyosójára. Ovális volt, mint
egy versenypálya, körben kis üzletek nyíltak. Ugyanez az elren-
dezés még két szinten megismétlődött. A padlót szőnyeg borítot-
ta, halk zene szólt, és emberek nyüzsögtek mindenfelé.

- Azt hiszem, a Gap az emeleten van - mondta)odie.

Reacher orrát kávéillat csapta meg. Velük szemben egy ká-
vézó, olyan volt, mint egy kis olasz presszó. A benti falak olyanra
voltak festve, mintha egy ház téglafalai lennének, a mennyezet
sötétkékre, mintha az égbolt lenne. Mindez egy bevásárlóköz-
pont belsejében, ahol a folyosók valóságos utcák voltak.

- Nem iszunk egy kávé? - kérdezte Reacher.

)odie elmosolyodott, és megrázta a fejét. - Először bevásá-
rolunk, aztán jöhet a kávé.

A lifthez vezette Reachert, aki magában mosolygott. Ponto-
san tudta, hogy érzi magát)odie. Ugyanígy érezte magát ő tizenöt
évvel ezelőtt, amikor egyszer elvitte magával)odie-t egy manilai
katonai börtönbe, ahol neki valami dolga akadt. Neki ismerős te-
rület volt, rutinlátogatás, semmi az egész. De a lánynak új és is-
meretlen. Boldognak érezte magát, hogy taníthatja valamire.)ó
volt vele lenni, megmutatni neki a dolgokat. Most valószínűleg
)odie is így érezhet. Neki semmi egy ilyen bevásárlóközpont, rég-
óta hazatért Amerikába, itthon van, és kiismeri magát. Most
Reacher idegen az ő területén.

- Ehhez mit szólsz? - állt meg egy üzletnél)odie.

Nem a Gap volt, hanem valami butikféle. Egy régi fészerből
származó zsindelyek és gerendák alkották a dekorációt. A ruhák
vastag pamutból készültek, visszafogott színekben, és szépen el-
rendezve, régi talicskákra voltak kirakva.

Reacher vállat vont. - Nekem jó.

)odie megfogta a kezét. Hűvös volt a tenyere és apró a
keze. Bevezette az üzletbe. A haját a füle mögé simította, és leha-
jolt, hogy átböngéssze a ruhákat, ahogy csak a nők tudják. Össze-
illesztett egyes ruhadarabokat. Egy még összehajtogatott nadrá-
got ráfektette egy ingre. Aztán mindkettőhöz odatartott egy za-
kót. Félig hunyorogva, összeszorított szájjal szemlélte. Aztán meg-
rázta a fejét. Másik inget választott. Bólintott.

- Hogy tetszik? - kérdezte.

Egy sötét khakinadrágot választott, aprókockás, zöldes-
barna inget, és egy vékony, sötétbarna nyári zakót, ami nagyon
jól illett a többi holmihoz. Reacher bólintott.

- Nekem jó - mondta megint.

Az árak kézzel írott kis cédulákon lógtak. Reacher megnézte
az egyiket.

- Jesszusom - mondta. - Felejtsd el.

- Megéri - jelentette ki)odie. - Nagyon jó anyag.
- Ezt nem engedhetem meg magamnak,)odie.
Az ing egymagában kétszer annyiba került, amit amennyiért tetőtől talpig fel szokott öltözni. Ez egy napi keresete az ással. Tíz óra munka, négy tonna homok és kő és föld.
- Majd én megveszem neked.
Reacher csak állt, kezében az inggel, bizonytalanul.
- Emlékszel a nyakláncra? - kérdezte)odie.
LEE CHILD ~ ~ 8 A P6K HÁLÓJÁBAN I LEE CHILD ~ ~ 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN
Reacher bólintott. Emlékezett.)odie annak idején egy manilai ékszerésznél beleszeretett egy kis nyakláncba. Egyszerű kis aranylánc volt, sodrott mintájú, mint egy kötél, kicsit egyiptomi stílusú. Nem igazán drága, de)odie-nak nagyon is az volt. Leon valami pedagógiai okból nem volt hajlandó megvenni neki. Így hát Reacher megvette. Nem a születésnapjára vagy bármilyen alkalomra, hanem csak úgy, mert megtetszett a lánynak.
- Annyira örültem neki - mondta)odie. - Majd kibújtam a bőrömből. Még mindig megvan, szoktam is hordani. Úgyhogy most hadd vegyek valamit neked én, oké?
Reacher kicsit gondolkozott, aztán bólintott.
- Oké - mondta.
)odie igazán megengedheti magának. Ügyvéd, nyilván vagyonokat keres. És az arányokat tekintve nagyjából megegyezett a két dolog értéke, ha a tizenöt év inflációt is beleszámoljuk:
- Oké - mondta megint. - Köszönöm.
- Kellene zokni és egyebek is, nem?
Választottak egy khakizoknit és egy fehér boxeralsót is.
)odie az arany hitelkártyájával fizetett a pénztárnál, amíg Reacher mindent bevitt a próbafülkébe, leszedte az árcédulákat, és tetőtől talpig átöltözött. A pénzt átrakta az új nadrág zsebébe, és a régi ruháit egy szemétkosárba gyömöszölte. Kicsit merevnek érezte az új holmikat, de jól festett bennük, jól álltak a barnaságához. Kiment a próbafülkéből.
- Remek - mondta)odie. - Jöhet a gyógyszerertár.
- Aztán a kávé.
A gyógyszerertárban Reacher, vett egy borotvát és borotvabotot, fogkefét, fogkrémet, meg egy kis tubus kenőcsöt az égési sebre. Ő fizett, és mindent egy barna papírzacskóba raktak. A gyógyszerertárból kifelé menet elhaladtak egy étterem mellett, ahonnan ínycsiklandó illatok szálltak.
- Ebédeljünk is, ne csak kávé ilyunk - javasolta Reacher.
- Meghívlak.
- Oké - mondta)odie, és megint belekarolt.
Az ebéd két személyre annyiba került, mint az új ing, amit Reacher nagyjából elfogadhatónak talált. Desszertet és kávé is kértek. Közben a kisebb üzletek már kezdtek bezárni.
- Akkor indulhatunk haza - mondta Reacher. - És mostantól nem árt tényleg óvatosnak lennünk.
Kimentek a bevásárlóközpontból, ugyanazon az útvonalon, át az illatszerboltban a parkolóhoz. Reacher megállította)odie-t, még mielőtt kilépett volna az ajtón, és előbb körbenézett a parkolóban. Egy a millióhoz a valószínűsége, hogy követék őket, de hát erre is gondolni kell. Nem látott senkit, csak a hatalmas szatyrokkal a kocsijukhoz igyekvő embereket. Együtt odasétáltak a Baravadához, és)odie beült a vezetőülésre. Reacher beszállt mellé.
- Normális esetben merre mennél haza? - kérdezte.
- Innen? Gondolom, a Roosevel Drive-on.
- Oké, akkor először indulj el a LaGuardia felé, és Brooklyn keresztül megyünk be a városba. A Brooklyn-hídon.
)odie ránézett. - Biztos vagy benne? Ha városnézésre vágysz, Bronxnál és Brooklynnál szebb helyek is vannak.
- Első alapszabály - mondta Reacher -, hogy a kiszámíthatóság nem biztonságos. Ha van egy állandó útvonalad, ezentúl

mindig másfelé megyünk.

- Ezt komolyan mondod?

- De rnég mennyire. Egy időben VIP-védelemmel foglalkoztam.

- És én most VIP vagyok?

- De rnég mennyire - mondta megint Reacher.

~gy órával később már beesteledett; a legjobb napszak arra, hogy az em ber átmenjen a Brooklyn-hídon. Reacher úgy érezte magát, mint egy turista, amikor felkanyarodtak a hídra, és egyszer csak ott hevert a lábuk előtt Manhattan, milliónyi ragyogó fénnel. A világ egyik legszebb látványa - márpedig Reacher a földgolyó nagy részét bejárta.

- Menj pár saroknyit észak felé - mondta)odie-nak. - Kis LEE CHILD i 2 0 A P6K HÁL6JÁBAN LEE CHILD ~ 2 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN kerülővel megyünk. ók arra számítanak, hogy egyenesen haza tartunk

)odie széles ívben jobbra kanyarodott, aztán észak felé ment tovább a Lafayette sugárúton. Két bal kanyar után már dél felé haladtak a Broadwayen. A Leonardnál piros volt a lámpa. Reacher az utat fürkészte a neonfényáradatban.

- Még három sarok - mondta)odie.

- Hol szoktál parkolni?

- A ház alagsori parkolójában.

- Oké, akkor egy sarokkal előbb fordulj be - mondta

Reacher. - Ellenőrzöm a terepet. Aztán gyere oda a házhoz. Ha nem álllok ott a járdaszélen, menj a rendőrségre.

)odie jobbra fordult a Thomas Streeten. Megállt, és megvárta, amíg Reacher kiszáll. Reacher könnyedén rácsapott a tetőre, mire)odie elindult. Reacher megkerülte a sarkot, és megkereste a házat, ahol)odie lakott. Hatalmas kockaház volt. Szépen felújított előcsarnok súlyos üvegajtókkal, a tizenöt egymás alatt sorakozó csengő mellett kis műanyag táblákon a nevek. A 12. lakásnál)acob/Garber állt, mintha ketten laknának ott. Az utcán több járókelő is volt, néhányan kisebb csoportokban sétálgattak, mások egyedül lézengetek, de egyikük sem volt gyanús. A parkoló bejárata kicsit lejjebb nyílt. Lejtős rámpa vezetett a sötétségbe. Reacher lesétált. A parkoló kihalt volt és rosszul megvilágított. Két sorban nyolc-nyolc parkolóhely, összesen tizenöt, mert a tizenhatodik helyet elfoglalta a rámpa. Tizenegy autó állt odabent. Reacher mindet végigvizsgálta. Nem rejtőzött ott senki. Visszasétált a rámpán, aztán visszaszaladt a Thomas Streetre. Az autók között cikázva átment a túloldalra, és várt.)odie közeledett a lámpa felől. Meglátta, és odahúzódott a járda szélére, Reacher pedig beszállt.

- Tiszta a levegő - mondta.

)odie visszaszorolt a forgalomba, aztán lehajtott a rámpán. Megállt a középső folyosón, aztán behátrált a parkolóhelyére. Leállította a motort, és kikapcsolta a reflektorokat.

- Hogy lehet felmenni? - kérdezte Reacher.

~odie előre mutatott. - Az az ajtó az előcsarnokba vezet.

Egy fémlépcső vitt egy nagy, acéllemezzel megerősített fémajtóhoz. Nagyméretű kilincs volt rajta, ugyanolyan, mint az utcáról nyíló kapun. Kiszálltak, és bezárták az autót. Reacher vitte a bőrröndöt. Felsétáltak a lépcsőn az ajtóhoz. Az előcsarnok üres volt. Velük szemben egyetlen lift.

- A negyedikén lákom - mondta)odie.

Reacher benyomta az ötödik szint, a padlástér gombját.

- Inkább fölülről menjünk - mondta. - Biztos, ami biztos.

A tűzlépcsőn mentek le a negyedikre. Reacher szólt)odie-nak, hogy várjon a lépcsőházban, míg ő körülnéz a folyosón. Minden kihalt volt. A folyosó keskeny és magas mennyezetű. A tízes lakás balra, a tizenegyes jobbra, a tizenkettes pont szemben.

- Mehetünk - mondta Reacher.

)odie lakásának ajtaja fekete volt és vastag. Kukucskálónyílás, két zár.)odie kinyitotta az ajtót, és bementek. Aztán be-

zárta, és eltolta a régimódi biztonsági reteszt, amely keresztben átfogta az egész ajtót. Reacher megpróbálta, milyen erős. Vasból volt, nem valószínű, hogy itt bárki is erőszakkal bejöjjön. Lerakta a bőröndöt a fal mellé.)odie felkattintotta a villanykapcsolókat. Az ajtónál állva várt, míg Reacher beljebb ment. Előszoba, nappali, konyha, hálószoza, fürdőszoza, még egy hálószoza, még egy fürdőszoza, gardrób. Nagy szobák, nagyon magas mennyezettel. Sehol senki. Reacher visszament a nappaliba, ledobta az új zakót egy székre, és kényelmesen elhelyezkedve)odie felé fordult.

Ő azonban egyáltalán nem érezte magát kényelmesen.

Reacher látta rajta. Elfordította a tekintetét, és Feszültebb volt, mint egész nap bármikor. Csak állt ott a nappali ajtajában, a póló ujjai a kezére lógott, és tétovázott. Reacher el sem tudta képzelni, mi baja lehet.

-)ól vagy? - kérdezte.

)odie megrázta a fejét, hogy hátradobja a haját a válla mögé.

- Azt hiszem, elmegyek lezuhanyozni - mondta. - Aztán ágyba bújok.

- Pokoli nap volt, mi?

LEE CHILD ~ Z Z A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 2 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Hihetetlen.

A szobája felé menet, épp Reachert megkerülve kellett elhaladnia, de megtartotta a távolságot. Bizonytalanul integetett neki, az ujjai épp csak kikandikáltak a póló alól.

- Holnap hánykor kell kelni?

- Elég fél nyolckor.

- Oké. Akkor jó éjszakát,)odie.

)odie bólintott, és eltűnt. Reacher hallotta, hogy nyílik és csukódik a hálószozájának ajtaja. Egy hosszú pillanatig csodálkozva bámult utána, aztán leült a kanapéra, és levette a cipőjét. Túl felkavart volt, hogy azonnal aludni akarjon. Körbejárnak az új zokniban a lakásban, és nézelődött.

Tulajdonképpen nem is tetőtér volt, hanem egy régi épület legfelső emelete, nagyon magas mennyezettel. Az épület váza még az eredeti volt, valószínűleg valamilyen gyár lehetett régen. A külső falak homokfűvott téglából voltak, a belsők sima fehérre festve. Az ablakok hatalmasak voltak, valószínűleg sok fény kellett annakidején a varró- vagy egyéb gépeknek, amelyek itt zaka- toltak száz évvel ezelőtt.

Minden fehér volt, kivéve a padlót, mely halvány juharfa- deszkából készült. A dekoráció is hűvös és semleges volt, mint egy galériában. Semmi jele, hogy valaha is egynél több ember lakott itt. Semmi nyoma, hogy két ízlés küzdött volna. Az egész nagyon egységes volt. Fehér kanapék, fehér székek, egyszerű könyvespolcok, ugyanazzal a fehér festéssel lefestve, mint a falak.

Ha-

talmas csövek és ronda radiátorok, minden fehérre mázolva. Az egyetlen színt a szobában egy eredeti méretű Mondrian-másolat volt a legnagyobb kanapé fölötti falon. Igazi másolat volt, nem reprodukció, kézzel készült, olajfestéssel, vászonra, az eredeti szí- nekk. Nem rókító pirosak kékek és sárgák, hanem az eredeti tompított árnyalatok, autentikus kis repedésekkel és karcolásokkal a fehér részeken, amelyek inkább szürkébe hajlottak. Reacher állt, és sokáig nézte, teljesen döbbenet. Piet Mondrian volt a kedvenc festője, és ez a képe a legkedvesebb mind közül. A címe „Kompozíció piros-sárga-kék”. Mondrian 1930-ban festette. Reacher látta egyszer egy kiállításon Zürichben.

A legkisebb kanapéval szemben egy magas, polcos szekrény állt, szintén fehérre festve. Rajta tévé, videó, kábelek, CD ját- szó, beledugva egy fülhallgató. Néhány CD, többnyire ötvenes évekbéli jazz, olyan zene, amit szeretett, de nem volt oda érte különösebben.

Az ablakok a Broadwayre néztek. Állandóan felszűrődött az

autók zúgása, bevilágítottak a ragyogó neonfények, néha behalatszott egy-egy sziréna vijjogása. Reacher felhúzta a redőnyt, és lenézett. Még mindig ugyanazok az emberek ácsorogtak az utcán. Semmi, ami aggasztotta volna. Leengedte a redőnyt. .

A konyha tágas volt, és szintén nagyon magas. A szekrények fából, fehérre festve, a konyhaeszközök rozsdamentes acélból. Reacher lakott már akkora helyen, mint amekkora itt a hűtőszekrény volt. Kinyitotta: egy tucat üveg a kedvenc ásványvizéből, amelyet úgy megkedvelt Key Westben. Felbontott egyet, és magával vitte a vendégszobába.

A hálósoba is fehér volt. A bútorzaton látszott, hogy eredetileg más színű lehetett, csak átfestették fehérre. A vizet lerakta az éjjeliszekrényre, és kiment a fürdőszobába. Fehér csempe, fehér mosdókagyló, régimódi, zománcózott fehér kád. A szobában leengedte a redőnyt, levetkőzött, összehajtogatta az új ruhákat, és berakta a szekrénybe. Aztán ágyba bújott és gondolkodni kezdett.

Illúzió és valóság... Mit számít kilenc év? Sokat számított, amikor Jodie tizenöt volt, ő pedig huszonnégy, de mit számít most? Ő harmincnyolc múlt, Jodie huszonkilenc vagy harminc, nem tudta biztosan. Mi ezzel a probléma? Miért nem próbál kezdeményezni? Talán nem is a különbségről van szó. Talán Leon miatt vannak gátlásai. Jodie a lánya, és mindig is az marad. Büntudata volt miatta, mintha a kishúga vagy az unokahúga lenne. Ez nyilván gátlásokat ébresztett benne. De hát ez csak képzelgés. Jodie egy régi barátjának a rokona, ennyi. Egy régi baráté, aki immár halott. Akkor mi a csudáért vannak olyan kényelmetlen ére-

LEE CHILD ~ 2 L~, A PÓK HALÓJÁBAN . LEE CHILD ~ 2 5 A PÓK HALÓJÁBAN

zései, ha ránéz, és gondolatban lehámozza róla a pólót, és kicsatolja az övet a derekán?

Miért nem teszi meg? Miért itt fekszik a vendégszobában, ahelyett, hogy a fal túloldalán lenne, vele? Amire olyan fájdalmasan vágyott annakidején, annyi éjszakán át.

Valószínűleg Jodie is ugyanezekben az illúziókban él. Neki ő olyan, mintha a bátyja vagy a nagybátyja lenne. Kedvenc nagybácsikája, persze, mert azt tudta, hogy kedveli. Nagyon is kedveli. De ettől csak még rosszabb lett minden.

Egy kedves nagybácsi iránti érzés az érzések egy nagyon határozott fajtája. A kedvenc nagybácsik bizonyos dolgokra alkalmasak. Családias programokra, mint például a közös bevásárlás, kirándulás és hasonlók, de nem arra, hogy kikezddjenek a kishúgukkal. Ez olyan lenne, mint valami váratlan árulás. Ijesztő, kellemtlen, sőt egyenesen vérfertőző.

Jodie ott fekszik a fal túloldalán. De ő nem tehet semmit.

Soha nem fog történni semmi. Tudta, hogy ebbe bele fog örülni, úgyhogy erőszakkal elterelte a gondolatait, és inkább megpróbált más dolgokon töprengeni. Olyasmiről, ami valóság, és nem illúzió. A két fickóról, akármik is legyenek. Mostanra már biztos kiderítettek Jodie címét. Lehet, hogy ebben a pillanatban is a ház előtt várakoznak. Gondolatban átvizsgálta az egész épületet. Az előcsarnok kapuja zárva. A parkoló ajtaja szintén. A lakás ajtaja zárva és elrekeszelve. Az ablakok becsukva, a redőnyök lehúzva. Úgyhogy ma éjszaka biztonságban vannak. De a holnap reggel veszélyes lesz. Talán nagyon is veszélyes. Mielőtt elaludt, arra koncentrált, hogy jól a fejébe vesse a két fickó képét: az autójukat, az öltönyüket, az alakjukat, az arcukat.

A két fiatalember közül az egyiknek ekkor már nem volt arca.

A társával együtt kihajóztak a New York-i kikötő sötét vizeire, tíz mérfölddel délebbre onnan, ahol Reacher feküdt. Együtt behúzták a cipzárat a műanyag zsákon, és belecsúszatták a titkár-nő kihűlt holttestét az Atlanti-óceán olajos vizébe. Az egyik mondott valami olcsó viccet, mire a másik odafordult, és a társa az arcába lőtt a hangtompítós Berettával. Aztán újra és újra. A teste közben lassan már csúszni kezdett lefelé, amitől a három

golyó három különböző helyen találta el. Az arca egyetlen halálos seb volt, feketéllett a sötétségben. Az első fiatalember a hajó mahagónikorlátjának támasztotta a hullá karját, és egy lopott éttermi húsvágó bárdal levágta a jobb kezét. Öt csapás kellett hozzá. Véres és brutális feladat volt. A kezét egy nejlonzacskóba rakta, a testet pedig hangtalanul a vízbe csúsztatta, alig húsz méternyire attól a helytől, ahol a titkárnő holttestét már elnyelte az óceán vize.

7. fejezet

Jodie korán ébredt másnap reggel, ami szokatlan volt. Többnyire melyen aludt, míg meg nem szólalt az ébresztőóra, és álmosan botorkálva kénytelen volt kivonszolni magát az ágyból a fürdőszobába. De ezen a reggelen már egy órával korábban felébredt, csak feküdt, szuszogott és hallgatta a saját szívdobogását. A hálósobája is fehér volt, mint minden más helyiség, az ágya hatalmas franciaágy, fehér fakerettel, a feje az ablakkal szemben lévő falnak támaszkodott. A vendégszobával szomszédos falnak. A másik szoba pontosan ugyanilyen volt, szimmetrikus, csak ellenkező irányba nézett az ablaka. Ami azt jelentette, hogy Reacher feje körülbelül harminc centire nyugodott az övétől. Jodie jól tudta, miből vannak a falak. Amikor megvette a lakást, még nem volt befejezve a felújítás. Hónapokig járkált ide, hogy figyelemmel kísérje az átalakítást. A két hálósoba közötti fal eredeti, százéves fal volt. A padlón keresztben egy hatalmas fagerenda feküdt, erre rakták a téglákat, egészen a mennyezetig. A munkások egyszerűen kijavították a téglafal gyenge pontjait, aztán lefestették az egészet, stukkószerű felületre. A belsőépítésznek az volt a véleménye, ez illik ide. Megszilárdította a falat, jobb volt a tűzbiztonság és hangszigetelés szempontjából. Így vagy harminc centi téglá és stukkó választotta el Reachertől. Szerette. Efelől nem volt semmi kétsége. Az első pillanattól fogva szerette, mióta csak ismerte. De rendjén való-e ez? Rendjén való-e, hogy így szereti? Régen is sokat rágódott ezen a kérdésen. Sok-sok évvel ezelőtt is álmatlanul feküdt éjszakákon át. Égette a szégyen az érzelmei miatt. Nagy volt a kilenc évnyi korkülönbség. Egy tizenöt éves lánynak nem lenne szabad ilyen érzelmeket táplálni az apja beosztottja iránt. A hadsereg íratlan szabályai szerint ez szinte vérfertőzésnek számított. Mintha a nagybátyjába lett volna szerelmes, vagy akár az apjába. De akkor is szerette, efelől nem volt semmi kétsége. Amikor csak tehette, kereste a társaságát. Beszélgetett vele, megérintette, amikor csak lehetett. Neki is volt egy saját példánya abból a manilai fényképből, amelyen átöleli Reacher derekát. Tizenöt éve őrizgette egy könyvben. Számtalanszor megnézte. Éveken át az éltette, hogy felidézte, milyen érzés volt megérinteni, szorosan átölelni a fényképezőgép előtt. Még most is pontosan emlékezett, milyen érzés volt a széles dereka, az illata. Az érzései igazából soha nem múltak el. Pedig szerette volna, ha csak kamaszszerelem, gyerekes rajongás. De nem az volt. Ezt tudta, abból, ahogy az érzelmei kitartottak. Reacher eltűnt az életéből, ő is felnőtt, és élte az életét, de ez az érzés mindig vele maradt. Soha nem múlt el, csak valamiképp párhuzamosan úszott az élete főszórával. Mindig jelen volt, mindig valódi volt, mindig erős volt, de mégsem állt szükségszerűen kapcsolatban a mindennapi valósággal. Mint ahogy egyes ismerősei, ügyvédek vagy bankárok, valójában táncosok vagy baseballjátékosok szerettek volna lenni. Egy álom a múltból, semmi köze a valósághoz, mégis erősen meghatározza az illető ember személyiségét. Egy ügyvéd, aki táncos akart lenni. Egy bankár, aki baseballjátékos szeretett volna lenni. Egy harmincéves, elvált nő, aki egész életében csak Reacherrel akart lenni.

A tegnapinak kellett volna élete legszörnyűbb napjának lennie. Eltemette az apját, utolsó megmaradt családtagját. Pisztollyal támadtak rá. Ismert embereket, akik ennél kevesebb miatt is terápiára szorultak. Össze kellett volna roppannia. De nem így történt. A tegnapi nap élete legszebb napja volt. Reacher úgy jelent meg a kerti lépcsőkön, mint egy látomás. A déli nap épp a feje fölött állt. ~odie szíve megdobbant, ahogy a régi érzések visszaáramlottak az élete középpontjába, hevesebben és erősebben, mint valaha, mintha valami drog áradt volna szét az ereiben, vagy mintha villám csapott volna belé.

De ez csak időpocsékolás, tudta jól. Ezzel szembe kellett néznie. Reacher szemében ő legfeljebb olyan, mintha a húga vagy az unokahúga lenne. Mintha a kilenc év korkülönbség még mindig számítana. Pedig már nem számít semmit. Egy tizenöt éves lány és huszonnégy éves fiú problematikus lett volna. De harminc és harminckilenc - ez teljesen rendben van. Ezernyi pár van ennél nagyobb korkülönbséggel. Hetvenéves férfiak húszéves feleséggel. De Reachernek valószínűleg még mindig számít valamennyire. Vagy talán csak nagyon megszokta, hogy úgy nézzen rá, mint Leon kislányára. A felettese lánya. A társadalmi szabályok és a hadsereg protokollja nem tette lehetővé, hogy más-képp nézzen rá. ~odie-t ez mindig felbőszítette. Még most is. Az, hogy az apja annyira szerette Reachert, és szinte a fiának tekintette, épp ez vette el tőle.

Úgy töltötték a tegnapi napot, mint két testvér. Aztán kicsit komolyabbra fordult a helyzet, és olyan volt, mintha Reacher a testőre lenne, hivatalos megbízatásból.)ól érezték magukat együtt, és Reachert aggasztotta az ő biztonsága, de semmi több. És soha nem is lesz több. És ő nem tehet semmit. Előfordult ugyan már, hogy ő kezdeményezett. A korabeli nők mind megtették. Ez manapság megengedhető, elfogadott, sőt normális. De hát mit mondhatna neki? Ugyan mit mondhat egy kishúg a bátyjának vagy egy unokahúg a nagybátyjának, anélkül, hogy felháborodást keltene? Tehát nem fog megtörténni.

Nagyot nyújtózkodott az ágyban, és a feje fölé emelte a ke-
LEE CHILD ~ 2 8 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 2 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN
zét. Lágyan a falra fektette a tenyerét. De legalább itt van vele, a lakásában, és álmodozhat róla.

Az első fiatalember egyedül visszakormányozta a hajót a kikötőbe, kikötötte, aztán a városon át hazahajtott és lefeküdt. Reggel hatkor megint fölkel, és hat óra húszkor már az utcán volt, egy gyors zuhanyozás után, reggeli nélkül. A kezét becsomagolta egy nejlonba, aztán a tegnapi Postba, majd egy szatyorba rakta. A fekete Tahoe-val ment, és gyorsan beért a kora reggeli gyér forgalomban. Az utakon még csak az áruszállítók jártak. Leparkolt a föld alatti parkolóba, és felment a nyolcvannyolcadik emeletre. Tony már ott ült az íróasztalánál. A némaságból tudta, hogy más még nincs az irodában. Felemelte a nejlonzatyrot, mint valami trófeát.

- Ezt a Kampósnak hoztam - mondta.
- A Kampós ma nem jön be - felelte Tony.
- Nagyszerű - mondta keserűen a fiatalember.
- Tedd be a hűtőbe - javasolta Tony.

A recepciós helyiségből nyílt egy kis teakonyha. Zsúfolt volt és rendetlen, mint az ilyen irodai konyhák általában. Az asztalon kávésbögrék kör alakú lenyomatai, a mosogatóban piszkos edények. A hűtő miniatűr volt, a konyhaszekrény alá bepréselve. A Fiatalember félretolta a tejessedődobozt, és begyömöszölte a nejlonzatyrot.

- A mai célpont Mrs. ~acob - mondta Tony, a konyha ajtajában állva. - Tudjuk, hol lakik. Lower Broadway, a városházától északra. Csak nyolc saroknyira van innen. A szomszédja azt mondta, mindig fél nyolc előtt tíz perccel megy el otthonról, és gyalog megy be az irodájába.

- Hol van az irodája?

- A Wall Street és a Broadway sarkán - felelte Tony. - Én vezetek, te elkapod.

Chester Stone a szokott időben ért haza, és nem mondott semmit Marilynnek. Nem tudott mit mondani. Az összeomlás hírlensége miatt még nem tért magához. Az egész világa a feje tetejére állt, huszonnégy óra leforgása alatt. Egyszerűen nem tudta felfogni, ami történt. Úgy döntött, másnap reggelig nem foglalkozik a dologgal, aztán elmegy Hobie-hoz, és megpróbál értelmesen beszélni vele. A lelke mélyén egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ne lehetne menteni a helyzetet. A vállalat kilencvenéves, a Chester Stone-ok három nemzedékének munkája van benne. Lehetetlen, hogy ez egyik napról a másikra megsemmisüljön. Így hát nem szólt semmit a feleségének, és tompa fejjel végigszenvedte az estét.

Marilyn Stone se mondott semmit a férjének. Úgy gondolta, még túl korai lenne közölni vele, hogy átvette az irányítást. Egy ilyen beszélgetéshez megfelelő hangulat és körülmények kellene, és Chester egóját is figyelembe kell venni. Így hát csak tett-vett, végigcsinálta a szokásos esti teendőit, aztán próbált elaludni, míg a férje ébren feküdt mellette, és bámulta a menyegyzetet.

Amikor odafektette a tenyerét a falra, Reacher épp a zuhany alatt állt. Három módszere volt a zuhanyozásra, és minden reggel eldöntötte, aznap melyik kerüljön sorra. Az első egy egyszerű zuhanyozás, semmi több. Ez pontosan tizenegy percre tartott. A második borotválkozás és zuhany, huszonkét perc. A harmadik a speciális procedúra, amit csak ritkán alkalmazott. Ez abból állt, hogy lezuhanyozott, aztán megborotválkozott, majd még egyszer lezuhanyozott. Ez több mint félóra telt, de hidratálta a bőrét. Egyszer egy lány elmagyarázta neki, hogy jobban tud borotválkozni, ha a bőre hidratált. És azt is mondta, senkinek nem árt, ha kétszer mos haját.

Most a speciális procedúrát alkalmazta. Zuhany, borotválkozás, zuhany. Jólesett. A vendégfürdőszoba is tágas volt, a zuhany LEE CHILD ~ 3 0 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 3 ~ A PÓK HAL6)ÁBAN elég magasan elhelyezve ahhoz, hogy egyenesen állva beférjen alá, amihez nem volt hozzászokva. A kád szélén több sampon is állt szép sorban. Azt gyanította, olyanok, amiket)odie kipróbált, de nem voltak jók neki, és átrakta őket a vendégszobába. De nem zavarta. Talált egyet, amin az állt, hogy a naptól kiszáritott hajra való. Úgy gondolta, pontosan erre van szüksége.)ól felhabosította. Egész testét végigdörzsölte egy sárga szappannal, aztán leöblítette. Összecsupogtatta a padlót, miközben borotválkozott. Gondosan dolgozott, egészen a kulcscsontjától kezdve haladt fölfelé, az orra alatt, előre, hátra, oldalt. Aztán visszaállt a zuhany alá, és mindent kezdett elölről.

Öt percre sikálta a fogát az új fogkefével. A sörtéi kemények voltak, és úgy érezte, jót tesz. Aztán megtörölközött, és kिरázta a gyűrődéseket az új ruháiból. Felvette a nadrágot - az inget egyelőre nem -, és kiballagott a konyhába, hogy kerítsen valami reggelit.

)odie már ott volt. Ő is épp a zuhany alól jöhetett. A haja sötéten és nedvesen lógott. Egy nagyméretű fehér póló volt rajta, egy-két centivel a térde fölött ért véget. A lába hosszú és sima. Meztláb volt. Nagyon vékony volt, kivéve azokon a helyeken, ahol nem kell vékonynak lenni. Reacher visszafojtotta a lélegzetét.

-)ó reggelt, Reacher.

-)ó reggelt,)odie.

)odie végignézett rajta, tetőtől talpig. Volt valami igazán különös az arcán.

- Egyre rondább a hólyag - mondta.

Reacher odapislantott. A hólyag vörös volt és gyulladt. Kicsit

terjedt is és felpuffedt.

- Bekented?

Reacher megrázta a fejét.

- Elfelejtettem.

- Hozd ide a kenőcsöt - mondta)odie.

Reacher visszament a fürdőszobába, és kikereszte a kenőcsöt a barna papírzacskóból. Visszavitte a konyhába.)odie elvette
LEE CHILD ~ 3 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN

te, és lecsavarta a kupakját. Átszúrta a kupak hegyes végével a tubust, és a mutatóujja hegyére nyomott egy kicsit. A fogai között kidugott nyelvvel koncentrált. Aztán Reacher elé lépett, és felemelte a kezét. Óvatosan megérintette a hólyagot, és bekente a mutatóujja hegyével. Reacher egyenesen állt, és elbámult)odie feje fölött. Ott állt a lány, pár centire, a póló alatt meztelenül. És a mellkasát simogatta. A karjába szeretne volna szorítani. Felkapni, és magához szorítani. Lágyan megcsókolni, a nyakánál kezdve. Felemelni az arcát és szájon csókolni. Kis körökben kenegette a kenőcsöt. Érezte nedves haja és a bőre illatát. Visszafojtotta a lélegzetét, és ökölbe szorította a kezét.)odie hátrább lépett.

- Fájt? - kérdezte.

- Tessék?

- Fájt?

Reacher)odie ujj hegyére pillantott, mely zsírosan fénylett a kenőcsötől.

- Egy kicsit - mondta.

)odie bólintott.

- Sajnálom, de muszáj volt bekenni.

Reacher is bólintott.

- Tudom - mondta.

Aztán elmúlt a kínos pillanat.)odie visszacsavarta a tubus kupakját, és Reacher arrébb ment, csak hogy csináljon valamit. Kinyitotta a hűtőszekrényt, és kivett egy ásványvizet. Az asztalon egy tálban talált egy banánt.)odie lerakta a kenőcsöt.

- Megyek és felöltözőm - mondta. - Indulnunk kell.

- Oké - felelte Reacher. - Én rögtön kész vagyok.

)odie eltűnt a hálószobájában, Reacher pedig megitta a vizet és megette a banánt. Visszament a saját szobájába, felvette az inget és betúrta a nadrágjába. Megkereste a zokniját, a cipőjét meg a zakóját. Átsétált a nappaliba, és várt. Felhúzta a redőnyt, kinyitotta az ablakot, kihajolt és végignézett az utcán. A reggeli világosságban minden nagyon másképp festett. A fénylő neonok eltűntek, a nap beragyogta a szemben lévő épületeket és az utcát. A lusta esti embercsoportok is eltűntek, felváll-
LEE CHILD ~ 3 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

tották őket a határozott léptekkel munkába sietők, a kezükben műanyag pohárban kávé és szalvétában fánk. Taxik cikáztak a forgalomban, és dühösen dudáltak a lámpánál, hátha attól zöldre vált. Enyhe szellő fújdogált, és érezni lehetett a folyó illatát. A ház a Broadway nyugati oldalán állt. A forgalom egyirányú volt, dél felé, balról jobbra haladt az ablak alatt. Ha)odie

gyalog akar munkába menni, akkor miután kilépett a kapun, jobbra kell fordulnia, az autóáradattal egy irányban haladva. Valószínűleg a jobb oldali járdán megy, ahol süt a nap. Talán hat-hét sarokkal odébb megy át egy zebránál. Az utolsó néhány sarkot a bal oldali járdán teszi meg, aztán balra fordul, a Wall Streetnél. Tehát, mit tervez, aki el akarja kapni? Gondolkozz úgy, mint az ellenség. Mint a két pisztolyos fiatalember. Nem túl okosak, brutálisak, a közvetlen megközelítés hívei, mindenre hajlandóak és elszántak, de az amatőr lelkesedés hajtja őket, nem igazán képzettek. Elég egyértelmű, mit szándékoznak csinálni. Egy négyajtós kocsival várakoznak egy mellékutcában, talán három sarokkal lejjebb, kelét felé fordulva, készen arra, hogy kiugorjanak és

jobbra kanyarodjanak a Broadwayen. Az első üléseken ülve, némán várakoznak. Figyelik az előttük húzódó zebrán áthaladó embereket. Arra számítanak, ott meg fogják látni ~odie-t, amint átsiet. Egy pillanatig várnak, aztán kikanyarodnak jobbra. Lassan halottnak. Kicsit lemaradnak mögötte. Aztán mellé érnek. Kicsit megelőzik. Aztán az, amelyik nem vezet, kipattan, megragadja jodie-t, kinyitja a hátsó ajtót, belöki, és ő is bepattan mellé. Egyetlen sima, brutális mozdulat. Nem túl kifinomult taktika, de Könnyű. Többé-kevésbé biztos a siker, persze attól is függ, ki a célpont, és mennyire van tudatában az esetleges veszélynek. Reacher sokszor csinálta már ezt, jodie-nál sokkal erősebb és figyelmesebb célpontokkal. Egyszer úgy, hogy Leon vezettet. Derékig kihajolt az ablakon, és jobbra nyújtogatva a nyakát, kinézett, végig az utcán. Alaposan szemügyre vett minden sarkot két-három-négy kereszteződéssel lejjebb. Csak ott várakozhatna valahol.

- Kész vagyok - szólalt meg a háta mögött ~odie.

LEE CHILD ~ 3 L~, A PÓK HÁL6JABAN

l~ilencven szintet ereszkedtek lefelé a föld alatti parkolóig. Oda-sétáltak a felfestett parkolóhelyekhez, amelyeket Hobie az irodával együtt bérelt.

A Suburbannal menjünk - javasolta a fiatalember. - Az nagyobb.

- Oké - mondta Tony. Kinyitotta az ajtót, és beült a kormányhoz. A fiatalember mellé ült, és becsatolta a biztonsági övet. Vetett egy pillantást az üres hátsó ülésre. Tony felpörgette a motort, aztán a rámpán kihajtott az utcára.

- Akkor hogy csináljuk? - kérdezte.

A fiatalember magabiztosan elmosolyodott. - Nagyon egyszerű. A Broadwayen fog déli irányba sétálni. Egy saroknál várunk, amíg meglátjuk. Pár saroknyira a lakásától. Amikor látjuk, hogy átmegy a zebrán, mellégördülünk, és ennyi.

- Nem - rázta a fejét Tony. - Másképp csináljuk.

- Miért?

- Mert neked nincs túl sok eszed. Ha te így csinálnád, hát akkor biztos, hogy ki lehet találni jobbat is, Garrisonban is elszúr-

tátok. Itt is elszúrnád. Valószínűleg vele van ez a Reacher nevű fickó. Ha ott túljárt az eszeden, akkor itt is sikerül neki. Úgyhogy nem azt csináljuk, ami szerinted a legjobb.

- Akkor hogyan?

- Na figyelj, elmagyarázom - mondta Tony. - És igyekszem egyszerűen fogalmazni.

Reacher becsukta az ablakot, és zörögve leeresztette a redőnyt is. ~odie az ajtóban állt. A haja még mindig kicsit nedves volt, és ettől sötétebbnek látszott. Egyszerű, ujjatlan lenvászon ruha volt rajta egyszerű cipővel, a lába meztelen. A ruha ugyanolyan színű volt, mint nedves haja. A retiküljén kívül egy nagy bőr aktatáska is volt nála, akkora, mint amekkorával a pilóták szoktak járni. Látszott, hogy nehéz. Letette, és az előző este a fal mellé állított bő-
LEE CHILD ~ 3 ~ A P6K HAL6JÁBAN

röndhöz lépett. Kihúzta az oldalzsebéből a borítékot az apja végrendeletével, aztán kinyitotta az aktatáskát, és belerakta.

- Vigyem? - kérdezte Reacher.

)odie elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- A testőri feladatokba ez nem tartozik bele. Mit szólna a szakszervezet?

- Elég nehéznek látszik.

- Már nagylány vagyok - felelte)odie.

Reacher bólintott. Elhúzta a régimódi vas tolózárát.)odie odahajolt, és elfordította a kulcsot zárban. Ugyanaz a parfümillet leng-

te körül, mint tegnap, finom és nőies. A válla vékony volt a nyári ruhában. A bal karján megfeszültek az izmok a nehéz táskától.

- Milyen joggal foglalkozol?

- Pénzügyi.

Reacher félig kinyitotta az ajtót, és kilesett. A folyosó üres volt. A lift lámpáskái azt jelezték, hogy valaki épp lefelé megy.

- És miféle pénzügyek?

Odaléptek, és hívták a liftet.

- Többnyire adósságátütemezés - felelte)odie. - Inkább tárgyaló vagyok, nem is annyira ügyvéd. Tanácsadó vagy közvetítő, tudod?

Reacher nem tudta. Soha életében nem tartozott senkinek.

Nem, mert olyan erényes volt, hanem egyszerűen, mert soha nem volt rá lehetősége. A hadseregben minden szükségletéről gondoskodtak. Volt tető a feje fölött, étel a tányérján. És soha nem akart ennél többet. De ismert olyanokat, akik bajba kerültek. Akik házat vettek jelzáloggal, vagy autót részletre, és elmaradtak a fizetéssel. Akkor a bank a munkahelyükkel intézte el a dolgot, levonták a részleteket a fizetésükből. De úgy gondolta, ez aprópénz lehet ahhoz képest, amivel)odie foglalkozik.

- Milliók? - kérdezte.

A lift megérkezett, és szétnyílt az ajtaja.

- Legalább - felelte)odie. - Többnyire tíz-, vagy akár száz-milliók.

A lift üres volt. Beléptek.

- Szeretted csinálni?

A lift zúgva megindult lefelé.

- Persze - felelte)odie. - Ha már az embernek dolgoznia kell, ez a lehető legjobb munka.

A lift egy zökkenéssel megállt.

-)ól csinálod?

)odie bólintott.

- Igen - mondta egyszerűen. - A legjobb vagyok a Wall Streeten, ez biztos.

Reacher elmosolyodott. Leon lánya, annyi szent.

A lift ajtaja szétnyílt. Üres volt az előcsarnok, az utcára nyíló kapu épp becsukódott, és egy kövér nő lépkedett le a lépcsőkön az utcára.

- A kocsikulcs? - kérdezte Reacher.

)odie a kezében tartott egy rézkarikára fűzött kulcscsomót.

- Várj meg itt - mondta Reacher. - Egy perc, és ideállok.

Viesszament az előcsarnokba, és az onnan nyíló ajtón le a parkolóba. Leballagott a fémlépcsőn, közben a félhomályt fűrészte. Sehol senki. Legalábbis senkit nem látott. Magabiztos léptekkel egy idegen kocsihoz sétált, egy sötét színű Chryslerhez, amely kettővel arrébb állt, mint)odie dzsipje. Lehajolt, és átnézett az autók alatt. Senki nem rejtőzött sehol. Felállt, megkerülte a Chryslert, és átment következő kocsihoz. Ez alá is benézett. Figyelte, nem lát-e furcsa drótokat húzódni a földön, amelyek esetleg egy robbanószerkezethez tartozhatnak.

Kinyitotta a kocsiját, és beszállt. Beindította, és kihátrált a parkolóhelyek közötti folyosóra. Felhajtott a ház elé,)odie pedig lesietett a lépcsőkön, és beült. Becsapta az ajtót, és elindultak.

A reggeli nap Reacher szemébe sütött, míg felhajtott a garázsból, de aztán dél felé haladtak tovább. Az első kereszteződés úgy harminc méternyire lehetett. Lassú volt a közlekedés.

Nem akadozó, csak lassú. A sarok előtt pirosra váltott a lámpa. Három kocsi állt előttük. A jobb oldali sávban álltak, és ebből a szögből Reacher nem láthatott be a keresztutcába. Az autók jobbról balra áradtak előttük. Látta, hogy valahol kicsit távolabb LEE CHILD ~ 3 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 3 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN lelassul a kocsisor, mintha valami akadályt kellene kikerülniük. Talán egy, a járdaszélen parkoló autót, amelyik ott vár valakire? Aztán megállt a keresztforgalom, és a Broadwayen zöldre váltottak a lámpák.

A fejét oldalra fordítva, fél szemmel előre figyelt, de a másik

szemét a mellékutcán tartva hajtott át a kereszteződésen. Sehol semmi. Nem parkolt ott autó. Az akadály egy kordonnal körbeke-
rített, nyitott csatornalejárat volt. Tíz méterrel lejjebb az elektro-
mos művek kocsija állt. Néhány munkás ácsorgott a járdán, do-
bozos üdítőt iszogattak. A kocsisor továbbgördült, aztán a követ-
kező lámpánál megint megtorpant. Négy kocsi állt előttük.
Ez az utca biztosan nem lehet az. Itt nyugat felé, balról
jobbra áradtak az autók. Bal felé Reacher elég jól kilátott, vagy
ötven méterre az utcában. Semmi. Talán a következő sarkon vá-
rakoznak.

Tulajdonképpen szeretne volna, ha többet is tehetne, mint
hogy csak úgy elhajt mellettük. Sokkal jobb ötlet lenne például
megkerülni és hátulról megközelíteni őket. Száz méterrel odébb
hagyni a dzsipet, kiszállni, és hátulról odasétálni hozzájuk. Ők
nyilván előre figyelnek, a zebrát nézik a kocsiból. Akár be is száll-
hatna a kocsijukba. A hátsó ajtó biztos, hogy nyitva van. Ők me-
reven előre figyelnek, ő meg becsusszana mögéjük, és összeüt-
né a fejüket, mint a cintányért. Aztán újra meg újra, míg nem haj-
landóak válaszolni a kérdéseire.

De ezt nem tehetette. Mindig az adott feladatra koncentrálj
- ez volt az egyik alapszabálya: És most az volt a feladat, hogy
biztonságosan eljuttassa)odie-t az irodába. A testőr dolga a vé-
delem. Ha belekever mást is, egyiket se tudja rendesen csinálni.
Ahogy)odie-nak is mesélte, volt, amikor ebből élt.)ó kiképzést
kapott, és sok tapasztalatra tett szert. Tehát, marad a védelem-
nél, és már azt is győzelemnek tekinti, ha láthatja, ahogy)odie
besétál az irodája kapuján. És nem beszél neki arról, milyen
nagy veszélyben van. Nem akarta, hogy aggódjon emiatt. Bármi-
be keveredett is Leon, nincs rá semmi ok, hogy abból)odie-nak
is baja legyen.

LEE CHILD j 3 8 A P6K HÁL6JÁBAN

A lámpa zöldre váltott. Az első autó elindult, aztán a máso-
dik, majd a harmadik is. Reacher is elindult. Jobbra fordította
a fe-

jét. Ott vannak vajon? A keresztutca keskeny volt. Két sávban áll-
tak az autók, várva a zöld jelzésre. Senki nem állt a jobb oldali jár-
daszélén. Reacher lassan hajtott át a kereszteződésen. Sehol sen-
ki. Kifújta a levegőt, és kicsit megnyugodott. Ekkor hatalmas fé-
mes csattanás hallatszott, és hátulról erősen meglökték a kocsiju-
kat. Érezte, ahogy a fém beletép a fémbe, és nagyot taszít a ko-
csin. A dzsip előrelökődött, beleütközött az előtte haladó autóba,
aztán megállt. A légzsákok azonnal felfúvódtak. Látta, amint)odie
előrezuhan, és megfeszül a biztonsági öve. Aztán a légzsák
visszalökte, nagyot koppant a feje a fejtámlán. Reacherrel ponto-
san ugyanez történt, ettől végig egymás mellett volt a fejük, mi-
közben a kocsi belseje mintha pörgött-forgott volna körülöttük.
Az ütközéstől a keze lecsúszott a kormányról. Nagy nehe-
zen megemelte a fejét, és belenézett a visszapillantó tükörbe:
egy nagy, fekete autó orrát látta. Egy fényezett, króm lökhárító
felső részét, elformátlanodva. Egyvalaki ült az autóban, elég jól le-
hetett látni a füstszínű üveg mögött. Reacher nem ismerte. Mő-
göttük kórusban dudáltak, és az autók bal felől kezdték megke-
rülni az akadályt. A vezetők hátrafordultak, és megbámulták a
balesetet. valami hangos sziszegés hallatszott. A gőz jön valahon-
nan, vagy talán csak a füle csöng még a csattanástól? A hátsó au-
tóból kiszállt a vezető. Mentegetőzve magasba emelte a kezét, az
arcán aggodalom és ijedtség tükröződött. Elindult Reacher ablaka
felé, közben egy oldalpillantást vetve a kocsija összegyűrődött or-
rára. Az előtte lévő autóból egy nő szállt ki, úgy látszott, szédeleg
és dühös. A kocsisor megkerülte őket. A levegő vibrált a felforró-
sodott motorok keltette hőségtől, és mindenfelé dudák harsog-
tak.)odie egyenesen ült a helyén, és a tarkóját tapogatta.
-)ól vagy? - kérdezte Reacher.

)odie egy hosszú pillanatig gondolkozott, aztán bólintott. -
Én jól - felelte. - És te? - Aztán csodálkozva megpiszkálgatta az
időközben leeresztett légzsákot. - Nahát, ez tényleg működik?
- Én se láttam még.

LEE CHILD 13 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

1

Ekkor valaki bekopogott Reacher ablakán. A hátsó kocsí vezetője állt ott, és türelmetlenül kopogott. Reacher kibámult rá. A férfi integetett, hogy nyissa ki.

- A Francba! - ordította el magát hirtelen Reacher.

A gázpedálra taposott. A dzsip előrelódult egy métert, fémes csikorgással kicsit balra tolva a nő ronccsá zúzódott kocsiját.

- Mi a fenét csinálsz? - sikoltotta)odie.

A férfi keze a kilincsen volt, a másik keze a zsebében.

- Húzd le a fejed! - ordította Reacher.

Rükvercbe kapcsolt, visszahátrált egy métert, és beleütközött a mögötte álló kocsiba, kicsit hátrább lökve azt. Eltekerte a kormányt, és balra húzódott. Megint nekiütközött az első autó hátuljának. Üvegszilánkok záporoztak mindenfelé. Az autók hátulró! kerülgették őket. Reacher jobbra pillantott: az egyik fickó, akivel Key Westben és Garrisonban találkozott, ott állt, a keze)odie ajtajának kilincsén. Reacher megint a gázba taposott, és csikorgó kerékkel hátratulatott. A fiatalember a kilincsbe kapaszkodott, és a hirt...~(en rándulás leverte a lábáról. Reacher beleháttrált a fekete kocsiba, aztán megint előrelódult, felpörgetve a motort, és vadul tekerve a kormánykereket. A fiatalember közben talpra állt, még mindig a kilincsbe kapaszkodott, és úgy rángatta, mint-ha egy vadőr küzdene egy csapdába szorult fiatal bikával. Reacher nagy nehezen kimanőverezett a nő kocsija mellett, és közben a férfit is lerázta. A lökhárítója a fickó térdének ütközött, amittől az hátrabukfencezett, és fejével a hátsó szélvédőre esett, aztán kapálózva lecsúszott, és elterült a földön.

- Vigyázz! - sikoltotta)odie.

A másik férfi még mindig ott volt Reacher ablaka mellett.

Reacher már besorolt a forgalomba, de a kocsisor olyan lassú volt, hogy futva lépést tudott tartani velük, és közben valamit igyekezett kirángatni a zsebéből. Reacher balra húzódott, és párhuzamosan haladt egy teherautóval. A férfi még mindig ott rohant mellettük, a kilincsbe kapaszkodva, és közben valamit előhúzott a zsebéből. Reacher megint balra rántotta a kocsit, és nekilökte a férfit a teherautó oldalának. Hallotta a tompa puffanást, ahogy a feje nekiütődött, aztán eltűnt. A teherautó vezetője rémülten fékezett és megállt, Reacher pedig balról megelőzte. A Broadwayen végig álltak az autók. Előttük színes, fényes foltokból összeálló fémszőnyeg terült el, lassan kúszva előre. Az autótetőket csillogtak a napfényben, szállt a benzingőz, dudák szóltak. Reacher megint balra húzódott, és a piros lámpa ellenére áthajtott a zebrán. A gyalogosok ijedten ugráltak el előle. A dzsip furcsán zötyögött és erősen jobbra húzott. A motor hőmérsékletét mutató hőmérő elérte a maximumot. A motortető szélénél gőzpára szállt ki. A leeresztett légzsák Reacher térdére lógott. Hirtelen befordult balra, egy kis mellékutcába, ahová éttermek hátsó kijáratai nyíltak, és tele volt szeméttel. Dobozok, üres ételolajos hordók, zöldségmaradékok. A dzsip orrával belehajtott egy halom üres dobozba, leállította a motort, és kihúzta a slusszkulcsot.

Olyan közel állt a falhoz, hogy)odie oldalán nem lehetett ki nyitni az ajtót. Reacher felkapta a lány retiküljét és az aktatáskáját, és kihajította a kocsí ajtaján. Kinyomakodott, aztán visszafordult, hogy)odie-nak is segítsen kimászni.)odie átvergődött az ülésen, miközben Felcsúszott a ruhája. Reacher átfogta a derekát, ő pedig a vállába kapaszkodott, míg kiemelte. Reacher szinte súlytalannak érezte a lányt. Talpra állította, és visszament a táskájáért.)odie lehúzogatta a ruháját, és lihegve szedte a levegőt. A haja ziláltnak hullott a vállára.

- Honnan tudtad, hogy ez nem véletlen baleset volt? - zihálta.

Reacher kezébe nyomta a retiküljét, az aktatáskát ő vitte. Kézen fogva kivezette)odie-t a mellékutcából az utcára. Ő is lihegett az átélt izgalmaktól.

- Majd útközben elmondom.

Balra fordultak, és a Lafayette sugárút felé indultak. A reggeli nap a szemükbe sütött, és az arcukba csapott a folyó felől lengedező szellő. A hátuk mögül, a Broadway felől hallották az autók zúgását.

- Honnan tudtad?

- Egyszerű valószínűségszámítós. Mekkora az esélye, hogy LEE CHILD ~ L, .O A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD ~ 4. ~ A PÓK HALÓJÁBAN baleset érjen pontosan azon a reggelen, amikor arra számítunk, hogy el akarnak kapni? Egy a millióhoz.

)odie bólintott, és halványan elmosolyodott. Aztán kihúzta magát, Felemelte fejét és kiegyenesítette a vállát. Hamar összeszedte magát. Semmi nyoma sokknak. Leon lánya, annyi szent, gondolta megint Reacher.

- Nagyszerű voltál - mondta)odie. - Hihetetlenül gyorsan reagáltál.

Reacher megrázta a fejét.

- Nem, pocsék voltam. És pokolian ostoba. Egyik hibát követtem el a másik után. Változtattak az emberükön. Egy új fickót küldtek. Erre nem is gondoltam. Csak azon gondolkoztam, az eredeti két seggfej mit tervezhet, de egy pillanatig se gondoltam arra, hogy valaki okosabbat küldenek helyettük. És bárki volt is ez, elég okos.)ó terv volt, majdnem be is vált. Nem számítottam rá. És elvesztegettem egy csomó időt azzal, hogy veled társalogtam a légszákokról.

- Ne emészd magad emiatt.

- Leonnak volt egy alapszabálya: csináld jól, amit csinálsz. Hála istennek, hogy ő nem látta ezt a fiaskót. Szégyenkezne miattam.

Reacher látta, hogy)odie arca elfelhősödik. Csak most jött rá, hogy mit mondott.

- Ne haragudj. Nem tudom felfogni, hogy halott.

Kiérték a Lafayette sugárútra.)odie megállt a járda szélén, és taxit keresett.

- Pedig halott - mondta halkan. - Meg kell szoknunk.

Reacher bólintott. - És sajnálom a kocsidat. Számítanom kellett volna erre.

)odie vállat vont. - Csak lízingeltem. Majd kérek egy ugyanilyet. Most már legalább tudom, hogy jól bírja az ütközést. Talán pirosat kérek.

- Jelentsd be, hogy ellopták - mondta Reacher. - Mondd azt, hogy reggel nem volt ott a parkolóban.

- Ez csalás - mondta)odie.

- Nem, ez okos húzás. Ne felejtse el, én nem mehetek a rendőrségre. Még jogosítványom sincs.

)odie elgondolkozott, aztán elmosolyodott. Mint egy kishűg, ha megbocsátja, hogy a bátyja valami apróbb disznóságot követett el, gondolta Reacher.

- Oké - bólintott)odie. - Majd az irodából telefonálok.

- Az irodából? Csak nem képzeled, hogy bemész?

- Miért ne? - kérdezte meglepetten)odie.

Reacher bizonytalan mozdulattal a Broadway felé intett. - Azok után, ami történt? Szemmel akarlak tartani.

- Be kell mennem dolgozni - mondta)odie. - Gondolkozunk logikusan. Az iroda nem lett kevésbé biztonságos amiatt, ami történt. Ugyanolyan biztonságos, mint eddig. Ha eddig nem volt semmi kifogásod az ellen, hogy bemenjek, akkor most miért lenne?

Reacher ránézett. Szerette volna azt mondani, hogy minden

megváltozott. Mert most már egyértelmű, hogy profik is belekeveredtek abba az ügybe, amivel Leont megbízta az öreg házaspár a kardiológiai klinikán. Profik, akik ma reggel hajszál híján felülke-rekedtek rajta. És szeretne volna azt mondani: szeretlek, és veszélyben vagy. Nem akarom, hogy olyan helyen legyél, ahol nem vigyázhatok rád. De ezt nem mondhatta. Mert eldöntötte, hogy mindent elhallgat előle. Mindent – azt is, hogy szereti, azt is, hogy

veszélyben van. Úgyhogy végül csak esetlenül vállalt vont.

– Velem kell jönnöd – mondta.

– Minek? Hogy segítsék?

Reacher bólintott. – Igen, hogy segíts az öregekkel. Neked beszélni fognak, mert Leon lánya vagy.

– Azért akarod, hogy veled menjek, mert Leon lánya vagyok?

Reacher megint bólintott.)odie észrevett egy taxit, és le-intette.

– Ez rossz válasz volt, Reacher – mondta.

i~i;

LEE CHILD j L~ 2 A PÓK HÁL6JÁBAN LEE CHILD j 4 3 A P6K HAL6JABAN

Reacher próbálta meggyőzni)odie-t, de nem jutottak semmire.

A lány megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó változtatni a

döntésén. A legtöbb, amit Reacher ezek után tehetett, az volt,

hogy segített neki bérelni egy autót,)odie hitelkártyájára és joga-

sítványával. Taxival bementek a belvárosba, és kerestek egy Herz

autókölcsönzőt. Reacher kint várt a napon egy negyedórát, aztán

)odie megjelent a sarkon egy vadonatúj Taunusszal, és felvette.

Viisszamentek, végig a Broadwayen. Elhaladtak a ház előtt, ahol

)odie lakott, aztán három sarokkal lejjebb, a baleset színhelyénél.

Az összetört autók már nem voltak ott. A csatorna szélén üveg-

cserepek, az úttesten olajfoltok sötétlettek – ennyi emlékeztetett

a balesetre.)odie továbbhajtott déli irányba, aztán leparkolt egy

tűzcsapnál, szemben az irodaház kapujával. A motort nem kap-

csolta ki, és mielőtt kiszállt, átállította az ülést, a lehető legtávo-

labbra, hogy jó legyen Reachernek.

– Oké – mondta. – Akkor, ugye, felveszel itt hétkor?

– Olyan későn?

– Későn kezdek, akkor későn is fogok végezni.

– Ne menj ki az épületből, rendben?

Reacher kiszállt, és a kocsi mellett állva nézte, ahogy)odie

bemegy az irodaházba. Széles járda volt előtte.)odie sietve átvá-

gott rajta, meztelen lába villogott a napfényben. Visszafordult, és

mosolyogva integetett. Bement a forgóajtón, kezében lóbálva a

súlyos aktatáskát. Az épület magas volt, talán hatvanemeletes.

Valószínűleg több tucat iroda van benne, melyeket tucatnyi, vagy

talán több száz cég bérel. D~e úgy tűnt, elég biztonságos. A forgó-

ajtóval szemben egy széles recepciós pult terpeszkedett, ahol

több biztonsági őr üldögélt, mögöttük egy szilárd üvegfal húzó-

dott, rajta egyetlen ajtó, melyet a pultról lehetett irányítani egy

gombbal. Az üvegfal mögött voltak a liftek. Nem lehetett más-

képp bejutni, csak ha a biztonságiak engedtek be valakit. Rea-

cher helyeslően bólintott magában. Úgy néz ki, biztonságos. Ta-

lán. Attól függ, mennyire kötelességtudóak az őrök. Láttá, hogy

)odie épp az egyikkel beszél, lehajtott fejjel, előre hulló hajjal.

Az-

LEE CH11LD ~ q.L1, A PÓK HÁLÓJÁBAN

tán az ajtóhoz sétált, kicsit várt, majd kinyitotta. A lifthez ment,

megnyomott egy gombot, az ajtó kinyílt.)odie belépett, két kéz-

zel emelve át az aktatáskát a küszöbön. Aztán becsukódott mö-

götte az ajtó.

Reacher egy percig elácsorgott kint a járdán, aztán besietett

a forgóajtón. Odaballagott a pulthoz. A legöregebb biztonsági ört

választotta ki. Többnyire az idősebbek a hanyagabbak. A fiatalok

még reménykednek az előléptetésben.

- A Spencer Gutmanhoz jöttem - mondta.
- A neve? - kérdezte az őr.
- Lincoln - felelte Reacher.
Az ősz hajú őr fáradtnak látszott, de azért megtette kötelességét. Előkeresett egy listát, és tanulmányozni kezdte.
- Meg van beszélve?

- Az előbb hívtak - mondta Reacher. - Valami sürgős ügy lehet.

- Lincoln, mint az autómárka?

- Mint az elnök - mondta Reacher.

Az öreg bölcsen bölintott, és végighúzta vastag ujját a hosszú névsoron.

- Nincs rajta - állapította meg. - Nem engedhetem be, ha nincs rajta a listán.

- Costellónak dolgozom - mondta Reacher. - Azonnal szükségük van rám.

- Felszólhatok telefonon - mondta az őr. - Ki hívatta?

Reacher vállat vont. - Gondolom, Mr. Spencer. Vele szoktam intézni a dolgokat.

Az őr olyan képet vágott, mintha megsértették volna. Le- rakta a névsort.

- Mr. Spencer tíz éve meghalt - mondta. - Ha be akar jutni, találjon ki valami jobbat.

Reacher bölintott. Tényleg biztonságos hely. Sarkon fordult, és visszament a kocsihoz.

LEE CHILD ~ 4. 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Marilyn Stone megvárta, míg Chester Mercedese eltűnik a szemelől, aztán beszáadt a házba, és munkához látott. Tisztában volt vele, hogy az elkövetkező hetekben komoly munka vár rá, míg sikerül eladni a házat.

Először is hívta a takarítóvállalatot. A ház ugyan makulátlanul tiszta volt, de ki akart vitetni néhány bútordarabot. Úgy gondolta, ha úgy mutatja be a házat, hogy kicsit kevesebb benne a bútor, attól tágasabbnak hat. És a vevőt így nem befolyásolja semmi. Az olasz szekrény például az előszobában tökéletes darab ugyan, de nem akarta, hogy a vevő azt higgye, csak így lehet be- rendezni.)obb, ha nincs ott semmi, és a vevő képzelete betöltheti a teret, talán egy saját bútordarabjával.

Ha viszont kivitet néhány bútordarabot, ki kell takarítani a helyüket. Egy hiányzó bútor tágasabb hatást kelt, de nem jó, ha egyértelműen látszik, hogy volt ott valami. Tehát hívta a takarítókat, aztán a költöztetőket, akik elszállítják egy raktárba a fő- lősleges holmit. Aztán felhívta a medence-karbantartókat és a kertészt is. Az elkövetkező hetekben minden reggelre kirende- lte őket egy órára. Azt akarta, hogy a kert a lehető legjobban mutasson.

Próbálta még felidézni, mit olvasott ebben a témában, vagy mit meséltek az emberek. Virágok, persze, virágokkal teli vázák kellene mindenhová! Felhívta a virágüzletet. Eszébe jutott, hogy egyszer valaki azt mondta, kis csésze ablaktisztító semlegesíti a szagokat. Valahogy az ammónia miatt. Azt is olvasta valahol, hogy ha az ember pár kávészemet tesz a forró sütőbe, az csodá- latos illatot kelt az egész házban. Ezért előkészített egy csomag kávé. Ha betesz pár szemet a sütőbe, amikor Sheryl telefonál, hogy hozza a vevőt, úgy épp jó lesz az időzítés.

LEE CHILD ~ ~ L~, 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN

8. fejezet

Chester Stone napja átlagosan kezdődött. A szokásos időben elindult a munkába. A Benz ugyanolyan megnyugtató volt, mint máskor. A nap sütött, ahogy az júniusban illik. Az út a városba átlagos volt. Normális forgalom, nem sűrűbb, nem gyéresebb. A szokásos virág- és újságárusok az út szélén. Manhattanbe érve egyre sűrűbb lett a forgalom, ami jelezte, hogy épp időben van. A kocsit a bérelt parkolóhelyén hagyta az irodaépület alagsorá-

ban, és felment a lifttel az irodájába. De ezzel véget is ért a megszokottság.

Az iroda kihalt volt. Mintha egyetlen éjszaka leforgása alatt egyszerűen elpárolgott volna a vállalata. Az emberek ösztönösen elmenekültek, mint a patkányok a süllyedő hajóról. Egy távolabbi helyiségben egy magányos telefon csöngött. Senki nem volt ott, hogy felvegye. A számítógépek mind kikapcsolva álltak. A monitorok tompa szürke négyszögeiben visszatükrözödtek a mennyezeti lámpák. A saját irodája mindig nyugalmas volt, de most egészen különös csönd honolt odabent. Besétált, és olyan némaság vette körül, mint egy sírboltban.

- Chester Stone vagyok - szólalt meg a csöndben.

Csak azért mondta, hogy valami zajt keltsen, de úgy hangzott, mint egy káromlás. Visszhang nem volt, mert a vastag padlószőnyeg és a gipszkarton válaszfalak felszívták a hangot, mint egy szivacs. A hangja eltűnt az ürességben.

- A franc egye meg - mondta.

Dühös volt. Leginkább a titkárnőjére. Régóta dolgoztak együtt. Az ember az ilyen alkalmazotttól elvárna, hogy lojális legyen és kiálljon mellette, és csillogó szemmel, kezét a vállára téve megígérje, hogy kitart mellette a végsőkig. De ő is azt tette, amit a többiek. Meghallotta a hírt a gazdasági osztályról, hogy a vállalat a tönk szélén áll, és fizetésre ne is számítsa, mire fogott egy régi kartondobozt, kiszórta belőle a dossziékat, belepakolta a nyavalyás unokaöccseinek a fényképét az ízléstelen, olcsó rézke-

LEE CHILD ~ 4 7 A PÓK HALÓJÁBAN
retben, a kókadozó cserepesnövényét, a kacatjait a fiókokból, és szépen hazavitte metróval a kellemes kis lakásába. A kellemes kis lakásába, amit abból a pénzből rendezett be, amit nála keregett, amikor még jól ment az üzlet. Most ott üldögél pongyolában, kávéát iszogat, örül a váratlan szabadnapnak, és talán már az álláshirdetéseket böngészi az újságban.

- A franc egye meg - mondta megint Stone.

Sarkon fordult, és kiviharzott a lifthez. Lement a földszintre, és kilépett a napfényre. Nyugatnak fordult, és sietős léptekkel elindult, dühösen, dobogó szívvel. A Twin Towers hatalmas, csillogó tömege fölé tornyosult. Átvágott az előtte elterülő kis téren, és bement a liftekhez. Izzadt. Még a zakón keresztül is megcsapta az előcsarnok hűvössége. Felment a nyolcvannyolcadik emeletre. Kilépett a keskeny folyosóra, és huszonnégy óra alatt immár másodszor is belépett Hobie irodájának előszobájába.

A titkár ott ült az íróasztal mögött. A kis konyhából épp kilépett egy tagbaszakadt fiatalember, egyik kezében két bögrével. Stone megérezte a kávé illatát. Láttta, hogy felszáll a bögrékből a gőz, és barna hab kavarog a tetejükön. Egyik férfiről a másikkra pillantott.

- Hobie-val akarok beszélni - mondta.

Azok ketten nem vettek róla tudomást. A fiatalember az íróasztalhoz ment, és az egyik bögrét lerakta a titkár elé. Aztán Stone háta mögé sétált, és megállt közte meg az ajtó között. A titkár előbbre hajolt, és elforgatta a bögrét, hogy kényelmesen kézre essen a füle.

- Hobie-val akarok beszélni - ismételte meg Stone, mereven előre nézve.

- Az én nevem Tony - mondta a 'titkár.

Stone üres arccal bámult rá. A titkárnak egy vörösés horzsolás volt a homlokán, frissnek látszott. A haja rendesen megfésülve, de a halántékán nedves volt, mintha egy vizes ruhát szorított volna a fejére.

- Hobie-val akarok beszélni - mondta Stone harmadszor is.

LEE CHILD ~ IL~, 8 A PÓK HALÓJÁBAN

- Mr. Hobie ma nem lesz bent - mondta Tony. - Én intézem az ügyeit. Ugye, van némi megbeszélnivalónk?

- Igen, van - felelte Stone.

- Bemenjünk? - kérdezte Tony, és felállt.

Odabiccantett a másiknak, aki az íróasztalhoz ment, és leült a helyére. Tony odalépett a belső irodához vezető ajtóhoz. Kitárta, Stone pedig besétált a helyiségbe, ahol ugyanolyan félhomály uralkodott, mint előző nap. A szalagfüggöny összehúzva. Tony az íróasztalhoz ment, és leült Hobie helyére. A szék megnyikordult a csöndben. Stone követte, aztán megállt, és jobbra-balra pillantott, hogy hová üljön.

- Maga állva marad - mondta Tony.

- Tessék?

- Maga állva marad a beszélgetés alatt.

- Tessék? - ismételte Stone döbbenten.

- Itt az íróasztal előtt.

Stone csak állt, szorosan összeszorított szájjal.

- Karokat lelógatni - mondta Tony. - És húzza ki magát!

Nyugodtan és halkan beszélt, tárgyilagos hangon. Aztán csönd lett. Stone csak a halk háttérzajok zúgását hallotta az épületben, és a saját szívének dobogását. A szeme lassan hozzászokott a homályhoz. Láta a karcolásnyomokat az íróasztal lapján, amiket Hobie kampója hagyott. Dühös csipkemintázat, mélyen bevésődve a fába. A csönd nyugtalanította. Fogalma sem volt, hogyan reagáljon erre az egészre. A bal oldali kanapéra pillantott. Megalázó volt így állni. Kétszeresen is, amikor egy nyavalyás titkár parancsolgat neki. Tudta, hogy küzdenie kellene, egyszerűen odamenni és leülni az egyik kanapéra. Nem tudomást venni a főkőről. Csináld! Ül le, mutasd meg neki, ki a főnök! Ül már le, az ég szerelmére! - mondta magának. De a Iába nem engedelmeskedett. Mintha megbénult volna. Mozdulatlanul állt, egy méterrel az íróasztal előtt, mereven a dühtől és a megaláztatástól.

- Mr. Hobie zakója van magán - mondta Tony. - Lenne olyan szíves levenni?

Stone rámeredt a titkára. Aztán a zakójára pillantott. A

LEE CHILD ~ 4. C) A P6K HÁLÓJÁBAN

Savile Row-a csináltatott öltöny volt rajta. Átvillant az agyán, hogy életében először fordult elő vele, hogy egymás után két nap ugyanazt vette fel.

- Ez az én zakóm - mondta.

- Nem, Mr. Hobie-é.

Stone megrázta a fejét. - Egyértelműen az enyém. Londonban csináltattam.

Tony elmosolyodott a félhomályban.

- Nem érti, igaz?

- Mit? - kérdezte Stone értetlenül.

- Hogy maga most már Mr. Hobie tulajdona. És minden, ami a magáé, az az övé.

Stone rámeredt. Csönd volt az irodában. Megint csak a halk háttérzajokat hallotta, és a saját szívdobogását.

- Úgyhogy legyen szíves levenni Mr. Hobie zakóját - mondta halkán Tony.

Stone csak bámulta, a szája kinyílt, aztán becsukódott, de hang ne.-n jött ki rajta.

- Vegye le - mondta Tony. - Nem a magáé. Nincs joga másvalaki zakójában feszíteni.

A hangja halk volt, de fenyegető. Stone arca merev volt a megdöbbenéstől, de a karja hirtelen megmozdult, szinte magától, mintha nem tudná tudatosan irányítani. Nagy nehezen levette a zakót, és a gallérjánál fogva lógatta, mintha az áruházban visszaadna egy ruhadarabot az eladónak, amit felpróbált, és nem volt jó.

- Az íróasztalra kérném - utasította Tony.

Stone lefektette a zakót az íróasztalra. Kisimította, közben érezte, ahogy a finom gyapjuszövet meg-megakad a durva fafelületen. Tony közelebb húzta magához, és egyenként átnézte a zsebeket. A tartalmukat kis halomba rakta maga előtt. Aztán össze-

göngyölté a zakót, és lezserül odadobta a bal oldali kanapéra. Felemelte a Mont Blanc töltőtollat, elégedetten bólintott, és zsebre vágta. Aztán fogta a kulcsosomót. Legyezőszerűen kiterítette a kulcsokat az íróasztalon, és egyenként végignézte őket.

LEE CHILD 1 5 0 A P6K HÁLÓJÁBAN

Kiválasztotta a slusszkulcsot, és a mutató- és hüvelykujja között tartva, a magasba emelte.

- Mercedes?

Stone némán bólintott.

- Milyen modell?

- SOOSEL - motyogta Stone.

- Új?

Stone vállat vont. - Egyéves.

- Milyen színű?

- Sötétkék.

- Hol van?

- Az irodámnál, a parkolóban.

- Majd később érte megyünk - mondta Tony.

Kihúzott egy fiókot, és beleejtette a kulcsokat. Aztán becsukta a fiókot, és Stone tárcájával kezdett foglalkozni. Felemelte és kirázta a tartalmát. Mikor kiürült, bedobta az íróasztal alá.

Stone hallotta, hogy a szemétkosárban landol. Tony vetett egy pillantást Marilyn fényképére, aztán a tárcá után dobta. Stone hallotta a halk kis kattantást, ahogy a papír a fémkosár aljának ütközött. Tony három ujjal félretolta a hitelkártyákat, olyan mozdulattal, mint egy krupié.

- Ismerek egy pasast, aki ad ezekért száz dollárt - mondta.

Aztán fogta a bankjegyeket, szétválogatta címletek szerint, megszámolta, és összefogta egy gemkapoccsal. Belepottyantotta ugyanabba a fiókba, amelyikbe a kulcsokat.

- Mit akarnak tőlem? - kérdezte Stone.

Tony felnézett rá.

- Azt akarom, hogy vegye le Mr. Hobie nyakkendőjét - mondta.

Stone tehetetlenül vállat vont.

- Komolyan kérdezem, mit akarnak tőlem?

- Tizenhétmillió-egyszázezer dollárt. Épp ennyivel tartozik nekünk.

Stone bólintott. - Tudom. Vissza fogom fizetni.

- Mikor? - kérdezte Tony.

LEE CHILD ~ 5 ~ A PC~K HÁLÓJÁBAN

- Kell egy kis idő - felelte Stone.

Tony bólintott. - ~ó, van egy órája.

Stone rámeredt. - Ennél több időre van szükségem.

- Egy órája van, nem több.

- Egy óra alatt nem tudom előteremteni.

- Tudom - mondta Tony. - Nem tudja előteremteni egy óra alatt, egy nap alatt, egy hét alatt, egy hónap alatt, egy év alatt, mert egy hasznavehetetlen seggfej, aki nem tud kimászni a gödörből, így van?

- Tessék?

- Szégyellheti magát, Stone. Átvett egy vállalatot, amit a nagyapja kemény munkával létrehozott, az apja továbbfejlesztett, maga meg lehúzza a vécén, csak mert teljesen ostoba.

Stone vállat vont, aztán nagyot nyelt.

- ~ó, ért egy-két balszerencse - mondta rekedt hangon. -

Mit tehettem volna?

- Vegye le a nyakkendőt! - ordított rá Tony.

Stone összerendezte, a nyakához kapott, és bogozgatni kezdte a csomót.

- Vegye már le, seggfej! - ordította Tony.

Storie letépte a nyakából, és az íróasztalra dobta.

- Köszönöm, Mr. Stone - mondta halkán Tony.

- Mit akarnak? - suttogta Stone.

Tony kihúzott egy másik fiókot, és elővett egy kézzel teleírt papírlapot. Sárga volt, sűrűn telefirkálva. Valami lista, a lap alján összeadott számokkal.

- A vállalatának harminckilenc százaléka a mienk - mondta. - Ma reggelig. Még tizenkét százalékot akarunk.

Stone rábámult. A fejében villámgyors számítást végzett. - Át akarják venni az ellenőrzést?

- Pontosan - felelte Tony. - Így ötvenegy százalékunk lesz, amivel valóban ellenőrizhetjük a vállalatot.

Stone megint nyelt egyet, és megrázta a fejét.

- Nem - mondta. - Erre nem vagyok hajlandó.

LEE CHILD ~ 5 2 A PÓK HALÓJÁBAN

- - Oké, akkor egy órán belül kérjük a tizenhétmillió-egyszázezer dollárt.

Stone csak állt, és üzöttten jobbra, majd balra kapta a tekintetét. Az ajtó nyílt a háta mögött, és bejött a tagbaszakadt fiatalember ~ a drága öltönyben. Hang nélkül átlépkedett a vastag szőnyegenn, és összefont karokkal megállt Tony bal oldalán, kicsit a háta mögött.

- - Az órát kérem - mondta Tony.

Stone a bal csuklójára pillantott. Rolex órája volt. Úgy nézett ki, I, mintha acél lenne, de platina volt. Genfben vette.

Kicsatolta,

és átadta. Tony bólintott, és egy másik fiókba ejtette.

-- Most vegye le Mr. Hobie ingét!

-- Nem kényszeríthetnek, hogy több részvényt adjak át - mondta Stone.

-- Dehogynem. Vegye le az inget.

-- Nézze, engem nem fog megfélemlíteni - próbált ellenkezni Stone olyan magabiztosan, ahogy csak telt tőle.

-- Már meg van félemlítve - felelte Tony. - Vagy nem?

Össze fogja rondítani Mr. Hobie nadrágját, ami nagy hiba lenne.

Stone nem felelt, csak a levegőbe bámult a két férfi között.

-- Tizenkét százalék a törzsrészvényekből - mondta halkan

Tony. - - Miért is ne? Úgysem érnek semmit. És még mindig megmarad ~ magának negyvenkilenc százalék.

-- Beszélnem kell az ügyvéddel - mondta Stone.

-- Csak tessék.

Stone kétségbeesetten körbenézett az irodában. - Hol van a telefonszóron?

-- Itt nincs telefon - felelte Tony. - Mr. Hobie nem szereti a telefonát.

-- Akkor hogy?

-- Kiabáljon - mondta Tony. - ~ó hangosan, akkor talán meghallják.

-- Mi?

-- Kiabáljon - ismételte meg Tony. - Nagyon lassú a felfogás.

LEE CHILD ~ 5 3 A PÓK HALÓJÁBAN

sa, Mr. Stone. Itt nincs telefon, a szobából nem mehet ki. Beszélni akar az ügyvédjével, tehát kiabáljon.

Stone üresen bámult a levegőbe.

- Kiabáljon, maga seggfej! - ordított rá Tony.

- Nem értem, mit akarnak - mondta tehetetlenül Stone.

- Vegye le az inget! - ordította Tony.

Stone összerázkódott. Kicsit habozott, a karját félig felemelve.

- Vegye le, seggfej! - ordított rá megint Tony.

Stone felkapta a kezét, és kigombolta az ingét. Letépte magáról, és ott állt reszketve, fehér atlétatrikóban, a kezében tartva az inget.

- Hajtogassa össze szépen. Mr. Hobie szereti a rendet.

Stone kirázta az inget a gallérjánál fogva, aztán félbehajtotta, majd megint félbe. Előrehajolt, és a kanapén heverő zakó tetejére fektette.

- Adjon át tizenkét százalékot - ismételte Tony.
- Nem - mondta Stone ökölbe szorított kézzel.
Csönd lett. Csönd és félhomály.
- Mi szeretjük a hatékonyságot - mondta halkan Tony. -
Magának is több figyelmet kellett volna fordítania a hatékonyság-
ra, Mr. Stone. Akkor nem ment volna csődbe a vállalata. Tehát, mi
a leghatékonyabb mód a számunkra?

Stone tehetetlenül vállat vont. - Nem tudom, miről beszél.

- Majd elmagyarázom. Azt akarjuk, hogy engedelmesked-
jen nekünk. Az aláírását akarjuk egy papíron. Tehát, hogy szerez-
zük meg?

- Soha nem fogja megszerezni, szemét disznó. Semmit
nem fognak kiszedni belőlem. A világon semmit! Ezért börtönbe
fognak jutni, legalább öt évre.

Tony türelmesen csóválta a fejét, mint egy általános iskolai
tanító, aki pályafutása során már századszor hallja ugyanazt a
rössz választ.

- Csináljanak, amit akarnak. A vállalatomat nem adom.

- Bánthatjuk - jegyezte meg Tony.

LEE CHILD ~ 5 L~ A P6K HÁLÓJÁBAN

Stone tekintete az íróasztal lapjára esett. A nyakkendője ott
hevert egy csomóban, a karcolásokon, amiket a kampó ejtett.

- Vegye le Mr. Hobie nadrágját! - ordította el magát Tony.

- Nem veszem, a rohadt életbe! - ordított vissza Stone.

A fiatalember a hóna alá nyúlt. Bőr csikordult. Stone hitet-
lenkedve bámult rá. Egy kis fekete pisztolyt húzott elő. Felemelte,
egyenes karral, szemmagasságba, és célzott. Tett e~ lépést
Stone felé. Közelebb és közelebb. Stone tágra nyílt szemmel bá-
mult az arcára szegeződött fegyverre. Reszketett és kiverte a ve-
ríték. A fiatalember halkan lépkedett, a pisztoly egyre közelebb
ért. Stone már szinte kancsalított, ahogy követte a tekintetével. A
pisztoly csőve a homlokához ért. Kemény volt és hideg. Stone
reszketett. Hátrább hajolt a nyomás elől. Megbotlott, és próbált a
fekete foltra koncentrálni. Nem látta közben, hogy a fiatalember
másik keze ökölbe szorul és meglendül. Stone összezsugorlott az
ütéstől, mint egy krumpliszsák, zihált és öklendezett.

- Vegye le a nadrágot! - ordított rá Tony.

A fiatalember durván belerúgott. Stone felkiáltott, és az ol-
dalára fordult, aztán a hátára, mint egy teknősbéka, levegő után
kapkodva és öklendezve. A nadrágszíjához kapott, és kicsatolta.
Ügyetlenkedett a gombokkal és a cipzárral. Letolta a nadrágját,
áthúzta a cipőjén, és lerángatta, kifordítva.

- Álljon fel, Mr. Stone - mondta halkan Tony.

Stone feltápáskodott, és bizonytalanul előredőlve megállt,
lehajtott fejjel, zihálva, kavargó gyomorral. Fehér, szőrtelen láb-
szárain nevetségesen hatott a fekete zokni és cipő.

- Bánthatjuk, ugye, most már érti?

Stone zihálva bólintott. A gyomrára szorította a két kezét.

- Ugye, érti? - kérdezte újból Tony.

Stone nagy nehezen megint bólintott.

- Hadd halljam - mondta Tony. - Mondja, hogy bánthatjuk.

- Bánthatnak - zihálta Stone.

- De nem fogjuk. Mr. Hobie nem így szereti intézni a dol-
gokat.

LEE CHILD ~ 5 5 A PÓK HALÓJÁBAN

Stone egyik kezével letörölte a könnyeit, és reménykedve
felemelte a tekintetét.

- Mr. Hobie jobban szereti a klienseink feleségét bántani -
folytatta Tony. - Hatékonyság, ugye, érti? Így jobb eredményeket
lehet elérni. Úgyhogy nem ártana, ha gondolna Marilynre.

A bérelt Taunus sokkal gyorsabb volt, mint a Bravada. A száraz
júniusi utakon nem volt versenytársa. Talán a havas januári vagy
a síkos februári úton Reacher értékelte volna a négykerék-
meghajtás előnyeit, de egy kis kirándulásra a Hudson mentén,

egy szép nyári napon sokkal kellemesebb volt egy átlagos autó a dzsiphez képest, ez biztos. Alacsony volt, stabil, simán ment, és úgy vette a kanyarokat, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. És halk is volt. A rádión egy épp maga mögött hagyott kisváros adója szólt, és Wynonna)udd énekelt egy dalt. Az volt az érzése, nem kéne ennyire tetszenie neki, mert ha valaki megkérdezte volna, élvezne-e egy érzelmes countryszámot, az előítéletei alapján rávágta volna, hogy nem. De az énekesnőnek fantasztikus hangja volt, és volt egy remek gitárszóló is. A dal szövege is hatott rá, mert elképzelte, hogy ~odie énekli neki. Miért ne én lennék veled, ha megöregszel? Együtt dudorászott. vele, mély basszusa dörmögött a szárnyaló alt hang alatt, és mire véget ért a szám, és elkezdődtek a reklámok, már az járt a fejében, hogy ha egyszer lesz egy háza és CD-játszója, mint másoknak, ezt a lemezt be fogja szerezni.

Észak felé haladt a 9-es úton. Az ülésen egy térkép hevert nyitva, melyet az autókölcsönzőben adtak. Brighton félúton feködött Peekskill és Poughkeepsie között, kicsit nyugatabbra, közvetlenül a Hudson partján. Az öreg házaspár címe is ott hevert egy dr. McBannerman rendelőjéből származó receptre felfirkálva. Állandó 65 mérföldes sebességen tartotta a Taunust, elég gyorsan ment, hogy idejében odaérjen, de elég lassan, hogy ne köthesse-nek bele a rendőrök, akik minden fás kanyarban bújkálnak, és

LEE CHILD ~ 5 6 A P6K HÁLÓJÁBAN

arra várnak a radarjaikkal és az üres számlatömbjeikkel, hogy egy kis bevételre tegyenek szert.

Egy órába telt, míg elért Garrisonig. Úgy gondolta, az országúton fog továbbhaladni északnak. Úgy emlékezett, a folyó közeliében kanyarodik el Newburgh felé. Onnan majd végighajt a Hudson mentén, egyenesen Brightonig. Ott már csak a címet kell megkeresni, ami persze lehet, hogy nem lesz könnyű. De végül könnyen ment, mert az országút dél felől futott be Brightonba, és egyenesen abba az utcába vitt, ahol Hobie-ék laktak. Reacher lassan haladt, és figyelte az út szélén sorakozó postaládákat és a házszámokat. A postaládák hatos csoportokban voltak felállítva, úgy százméterenként, és nem volt egyértelmű, melyik láda melyik házhoz tartozik. Tulajdonképpen nagyon kevés házat lehetett látni. Az útról jobbra és balra kis behajtóutak I ágaztak el a fák közé.

Aztán megtalálta a postaládát, amit keresett. Egy fapóznán állt, amely már korpadozott az időjárás viszontagságaitól. Tüskés t iszalag és erőszakos indák fonták be. Nagyméretű volt, tompa-zöldre festve, a házszám az oldalára pingálva, megfakult, de szép számokkal. Az ajtaja félig nyitva állt, mert teljesen tele volt tömve. Reacher mindent kiszedett belőle, és lerakta maga mellé az ülésre. Aztán becsukta a láda ajtaját, amelyre ugyanaz a kéz festette fel a nevet: Hobie.

I

I A postaládák mind az út jobb oldalán sorakoztak, hogy a ~I postás dolgát megkönnyítsék, de a házak behajtóútjai jobbra és balra is elágaztak. Ahol Reacher megállt, onnan négyet látott, kettőt balra, kettőt jobbra. Vállat vont, és találomra elindult az

el-sőn, amely jobbra vezetett, a folyó irányába.

Az ösvény végében két házat is talált. Az egyik kapuján névtábla volt, Kozinsky felirattal. A másik előtt egy hatalmas, piros Pontiac Firebird parkolt. A garázs oldalfalán vadonatúj kosárpalánk. A ház előtti pázsiton gyerekbiciklik heverték. Nem úgy festett, mintha egy öreg házaspár háza lenne.

Az út bal oldalán az első behajtóút szintén tévesnek bizonyult. Végül a második jobb oldali út volt az, amit keresett. A

LEE CHILD ~ 5 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN

zos behajtóút a folyóval párhuzamosan, déli irányba húzódott. A kapunál egy régi, rozsdás postaláda, még ott maradt azokból az

időkből, amikor a postás hajlandó volt elmenni a kapuig. Ugyanolyan tompazöld, de még kopottabb, mint a kinti. Ugyanazzal a rendes írással készült, megfakult felirat állt rajta: Hobie. A házba póznán futott be a villanyvezeték és egy telefonkábel, a felkapaszkodott vadszőlő indái függönyként lógtak le róluk. Reacher megállt a behajtóút végében, ahol egy tető alatt kicsit ferdén egy I ősrégi Chevy parkolt. Óriási volt, mint egy repülőgép, tompabarna I színű, itt-ott rozsdafoltokkal.

Reacher leállította a motort, és kiszállt a néma csöndben. Behajolt, kivette az ülésről a levélcsomót, aztán megállt. A ház alacsony volt, földszintes, a folyó irányába nyúlt el. Ugyanolyan barna volt, mint az autó. Az udvaron óriási káosz uralkodott. Úgy festett, mintha legalább tizenöt éve nem nyúltak volna hozzá, esős tavaszokon és forró nyarakon át. A ház bejáratáig egy széles kerti út húzódott, de a két oldalról benövő bozót miatt már egészen elkeskenyedett. Reacher körbenézett, és az futott át a fején, hogy ide már nem is h;ertész kellene, hanem egy gyalogos szakasz, lángszórókkal.

Az ajtóhoz ment, közben a bokrok a bokáját súrolták. Volt egy csengőgomb, de úgy berozsdásodva, hogy meg se mozdult. Bekopogott az ajtón, aztán várt. Semmi válasz. Megint kopogott. Hallotta, hogy a háta mögött a bogarak zömmögnek a bokrok között. Megint kopogott. Várt. Odabentről parketta nyikorgása hallatszott. A léptek megálltak az ajtó túloldalán, és megszólalt egy vékony, letompított női hang.

- Ki az?

- Reacher. Garber altábornagy barátja.

A hangos kiáltás riadt motoszkálást keltett a bozótban, mintha valami kis állatot riasztott volna fel. Aztán meghallotta a zár és egy elhúzott retesz kattanasát. Az ajtó nyikorogva kinyílt. Odabent sötét volt. Reacher előbbre lépett, az eresz árnyékába, és meglátta az idős asszonyt. Talán nyolcvanéves lehetett, nagyon vékony, ősz hajú, és kifakult, virágmintás ruha volt rajta. A LEE CHILD ~ 5 8 A PÓK HALÓJÁBAN

szoknyája bővült lefelé, alatta nejlon alsószoknyák. Az a fajta ruha volt, amelyet régi fényképeken lehet látni a nőknél az ötvenes-hatvanas évekből kerti partikon. Amit többnyire könyékig érő fehér kesztyűvel, széles karimájú kalappal és elégedett burzsoá mosollyal volt szokás viselni.

- Már vártuk - mondta az asszony.

Megfordult, és félreállt az ajtóból. Reacher bólintott és belépett. A szoknya olyan bő volt, hogy amikor elment mellette, hangos nejlonzuhogással hozzáúrlódott.

- Behoztam a postájukat - mondta kedveskedve Reacher.

- Tele volt a láda.

Felemelte a vaskos borítékcsomót, és várt.

- Köszönöm, nagyon kedves - mondta Mrs. Hobie. - Sokat kellene kigyalogni a ládáig, amikor meg kocsival jövünk haza, nem akarunk megállni ott, mert félünk, hogy valaki belénk jön hátulról. Nagyon forgalmas ez az út. És az emberek borzasztó gyorsan vezetnek.

Reacher bólintott. Nagyjából ez volt a legcsendesebb utca, amit valaha is látott. Ha az ember kifeküdt volna az úttest közepére, hogy ott töltsse az éjszakát, jó esélye lett volna, hogy másnap reggel épen ébredjen. Még mindig szorongatta a kezében a borítékokat. Az idős hölgyet szemmel láthatóan nem érdekelték.

- Hová tehetem?

- A konyhába legyen szíves.

Az előszoba sötét volt, komor faborítással. A konyha még rosszabb. Egyetlen apró ablaka volt, sárga üveggel. A félhomályos helyiségben régimódi konyhaszekrény állt, különös, régi zománcozott edények, zöldek és szürkék. Ételszag és a sütő melege töltötte be a helyiséget, de tiszta volt és rendes. A kopott linóleumon rongyszőnyeg. Az asztalon egy kicsorbult üres bögre, beleál-

lítva egy szemüveg. Reacher lerakta mellé a postát. Ha a látogató elment, és miután visszarakta a legjobb ruháját a szekrénybe a molyirtó közé, majd ott elolvassa Mrs. Hobie.

- Megkínálhatom egy kis süteménnyel?

Reacher a sütő tetejére pillantott. Egy porcelántányér állt
LEE CHILD ~ 5 9 A PÓK HÁL6JÁBAN

1

rajta, kopott konyharuhával letakarva. Mrs. Hobie sütött valamit a kedvéért.

- És e~ kávét?

A tányér mellett egy ősrégi kávéfőző állt, zöld zománc, kopottas zsinórral bedugva a konnektorba. Reacher bólintott.

Nagyon jólesne - mondta.

Az öregasszony örömmel sűrögni-forogni kezdett, a ruhája suhogva súrlódott a sütő ajtajának. Vékony, remegő hüvelykujjával bekapcsolta a kávéfőzőt. Már meg volt töltve.

- Egy perc - mondta, aztán hallgatózni kezdett. A kávéfőző kotyogó hangot adott. - Amíg kijön a kávé, bemutatom a férjemnek. Már fent van, és nagyon várja, hogy megismerhesse magát.

Mrs. Hobie az előszobán át egy kis nappaliba vezette a vendéget, a ház hátsó részébe. Körülbelül négyszer négy méteres lehetett, telezsúfolva fotelekkel, egy kanapéval, és porcelántárgyakkal telezsúfolt vitrinekkel. Az egyik fotelben egy öregember ült. Sötétkék gyapjúsövet öltöny volt rajta, helyenként fényesre kopott, és vagy három számmal nagyobbnak látszott összeaszott testén. Az ingének gallérja mereven elállt sápadt, inas nyaka körül. A hajából néhány selymes szál maradt a feje tetején. A mandzsettájánál kilógó csuklója olyan vékony volt, mint egy ceruza. Sovány, csontos keze lazán a fotel karfáján pihent. A fülétől az orrlyukáig áttetsző műanyag csövecske vezetett, amely a mögötte kerekeken álló oxigénpalackhoz csatlakozott. Felnézett, és nagyot szippantott az oxigénből az erőfeszítéshez, hogy felemelje a kezét.

- Reacher őrnagy - mondta. - Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

Reacher közelebb lépett, és megrázta a kezét. Hideg volt és száraz, mintha egy csontváz keze lenne flanelba csavarva. Az öregember megint szippantott az oxigénből.

- A nevem Tom Hobie, őrnagy úr. A hölgy pedig a feleségem, Mary.

Reacher bólintott.

LEE CHILD ~ 6 0 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Nagyon örvendek - mondta finoman. - De már nem vagyok őrnagy.

Az öregember is bólintott, és megint szívott az oxigénből.

- De szolgált, és szerintem joga van a rangjához.

Az egyik fal közepébe beépítve egy terméskőből rakott kandalló volt, a párkánya telerakva fényképekkel, cirkalmas ezüstkeretekben. A legtöbb színes pillanatfelvétel volt, ugyanarról a személyről: egy olajzöld gyakorlóruhás fiatalemberről, a legkülönbözőbb pózokban. Volt közöttük egy régebbi felvétel is, retusált fekete-fehér kép, amely egy másik férfit ábrázolt, szintén egyenruhában. Magas volt, egyenes tartású, mosolygós - egy közlegény egy régebbi generációból. Valószínűleg Mr. Hobie, habár Reacher nem volt biztos benne. Nem hasonlított igazán.

- Én voltam az - mondta Hobie, követve a tekintetét.

- Második világóború? - kérdezte Reacher.

Az öreg bólintott, a szemében szomorúsággal.

- Soha nem voltam a fronton - mondta. - Önként jelentkeztem, jóval a kötelező sorozás előtt, de már akkor gyenge volt a szívem. Nem mehettem. Egy New Jersey-i raktárban szolgáltam.

Reacher bólintott. Hobie egyik karjával hátranyúlt, valamit állított a palackon, magasabbra csavarva az oxigént.

- Behozom a kávét meg a süteményt - mondta Mrs. Hobie.

- Ne segítsek? - kérdezte Reacher.
- Nem, köszönöm - felelte az öregasszony, és kitípett a szobából.
- Kérem, foglaljon helyet, őrnagy úr - mondta Tom Hobie.
Reacher szó nélkül leült egy kisebb fotelbe, amely elég közel volt, hogy hallja az öreg halk hangját. Hallotta, hogy zihálva lélegzik. Más nem hallatszott, csak a halk sziszegés az oxigénpalackból, és porcelán csilingelése a konyhából. Megnyugtató, házi-as hangok. Az ablakon halványzöld reluxa, félig elfordítva napfény ellen. A folyó valahol a gázos udvar mögött hömpölygött; talán harminc mérfölddel lehettek feljebb Garber házához képest.
- Tessék, már itt is vagyok - lépett be Mrs. Hobie az előszobából.

LEE CHILD ~ 6 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

Egy kis, kerek zsúrkocsit tölt. Rajta porcelán kávékészlet, süteményestányérok, kis r_Pjeskancsó és cukortartó. A tányérról levette a konyharuhát: egy torta volt alatta, valami sárga mázzal bevonva. Talán citrom. A régi kávéfőző is ott állt, kávéillatot árasztva.

- Hogy kéri?

- Feketén, cukor nélkül - mondta Reacher.

Mrs. Hobie kitöltötte a kávé, vékony csuklója beleremegett az erőfeszítésbe. A csésze zörgött az alátétben, ahogy átnyújtotta. Aztán egy nagy szelet tortát rakott egy kistányérra. A tányér is reszketett a kezében. Az oxigénpalack halkan sziszegett.

- Én nyomdász voltam - szólalt meg hirtelen az öregember. - Saját műhelyem volt. Mary az egyik nagy vevőmnél dolgozott. 47 tavaszán ismerkedtünk meg és házasodtunk össze. A ~unk 48 júniusában született.

Elfordult, és a tekintete végigsiklott a fényképeken.

- Ő a fiunk, Victor Truman Hobie.

A nappaliban csönd lett, mintha valami szertartás folyna.

- Én hittem a haza iránti köteletségben - mondta az öregember. - Nem voltam alkalmas az aktív szolgálatra, amit nagyon sajnáltam. A fiunkat ugyanígy neveltük fel, hogy szeresse és szolgálja a hazáját. Önként jelentkezett a vietnami háború idején. Mr. Hobie becsukta a száját, és szívott az orrán keresztül az oxigénből, egyszer, kétszer, aztán lehajolt, és a fotel mellől felvett a földről egy bőrmappát. Csontos térdére fektette és kinyitotta. Kivett belőle egy fényképet, és odaadta Reachernek. Reacher egyik kezében egyensúlyozta a csészét meg a tányért, és előbbre hajolt, hogy elvegye a fotót a reszkető kézről. Kifakult színes kép volt, egy kisfiút ábrázolt egy kertben. Talán kilenc- vagy tízéves lehetett, zömök volt, szeplős, teli szájjal vigyorgott, a fejére borít-

va egy lábos, a vállán játékpuska, a farmerja betűrve a zoknijába, hogy olyan legyen, mint egy katonai nadrág bakanccsal.

- Mindig katona akart lenni - mondta Mr. Hobie. - Ez volt az ambíciója. Én akkoriban természetesen helyeseltem. Nem lehetett több gyermekünk, úgyhogy Victor volt a szemünk fénye, és úgy gondoltuk, egy hazaszerető apa egyetlen fiának igazán szép hivatás a katonaság.

Megint csönd lett. Köhögés. Az oxigén sziszegése. Csönd.

- Őrnagy úr, ön helyeselte a vietnami háborút? - kérdezte hirtelen Hobie.

Reacher megvonta a vállát.

- Túl fiatal voltam akkor, hogy különösebb véleményem legyen - felelte. - De a mostani fejemmel azt hiszem, nem helyeseltem volna.

- Miért nem?

- Rossz hely, rossz időpont, rossz indokok, rossz módszerek, rossz vezetés. Nem volt igazi támogatottság, nem volt akarat a győzelemre, nem volt koherens stratégia.

- Maga elment volna?

Reacher bólintott.

- Igen. Nem lett volna más választásom. Az apám is katona volt. De irigyeltem volna az apám generációját. A második világháborúban harcolni sokkal egyszerűbb volt.

- Victor helikopterpilóta akart lenni - mondta Hobie. - Ez volt az álma. Ami, attól tartok, megint csak az én hibám. Egyszer elvittem egy vásárba, ahol két dollárért befizettem egy sétarepülésre egy helikopteren. Egy régi Bell volt, permetezésre használták. Ezután semmi más nem akart lenni, csak helikopterpilóta. És úgy döntött, a hadseregben lehet a legjobban megtanulni. Egy másik fényképet vett elő a mappából, és átadta. Ugyanaz a fiú volt rajta, kétszer olyan idősen. Magas volt, új gyakorlóruhában, még mindig vigyorgott, és egy katonai helikopter előtt állt. H-23-as Hiller volt, régi gyakorlógép.

- Ez Fort Woltersben készült - mondta Hobie. - Texasban.

A hadsereg helikopteres kiképzőtáborában.

Reacher bólintott. - És helikoptert vezetett Vietnamban?

- Ő lett a második legjobb az évfolyamában - mondta Hobie. - Ami nem lepett meg minket. Mindig kitűnő tanuló volt, végig a középiskolában. Főleg matematikából volt nagyon tehetséges. Úgy gondoltam, majd egyetemre megy, aztán beszáll hozzám a családi vállalkozásba, és ő végzi a könyvelést. Már nagyon vártam. Nekem nehezen ment annak idején az iskola. Nincs mit szégyellnem rajta. Nem vagyok művelt ember. Ezért istelt annyi öröömöm benne, mikor láttam, Victornak milyen jól megy. Nagyon jóeszű gyerek volt. És nagyon jó fiú. Okos, melegszívű, nagyszerű fiú. Az egyetlen fiunk...

Mrs. Hobie hallgatott. A süteménye és a kávéja érintetlen maradt.

- Fort Ruckerben volt a végzősök avatása - folytatta Hobie.

- Alabamában. Odautaztunk, hogy megnézzük.

Odanyújtotta a következő fényképet. A kandallópárkányon is ott állt belőle egy másolat. Megfakult, pasztellszínű fű és ég, egy magas fiú díszegyenruhában, a szemébe húzott sapkával. A karja Pgy idősebb nő vállán, aki virágos ruhát viselt. A nő karcsú volt és csinos. A fénykép homályos volt, a horizont ferde. A büszke apa kezében kicsit megbillent a fényképezőgép.

- Ez itt Victor és Mary - mondta Hobie. - Semmit nem változott, igaz?

- A világon semmit - hagyta rá Reacher.

- Nagyon szerettük ezt a fiút - mondta halkan Mrs. Hobie.

- Két héttel azután utazott el a tengerentúlra, hogy ez a kép készült róla.

-- 68 júliusában - mondta Hobie. - Húszéves volt.

- És mi történt vele? - kérdezte Reacher.

- Végigszolgált - felelte Hobie. - Kétszer felterjesztették, egyszer ki is tüntették. Azonnal láttam, hogy egy nyomdai műhely könyvelése nem neki való. Gondoltam, ha leszolgált az idejét, kaphatna munkát az olajfúrotornyoknál mint helikopterpilóta. Vagy talán az Öbölben. Akkoriban nagy pénzeket fizettek a volt katonai pilótáknak. Beléphetett volna a haditengerészethez, vagy persze a légierőköz.

- De ő megint elment Vietnamba - mondta Mrs. Hobie.

- jelentkezett másodszor is - sóhajtott Mr. Hobie. - Nem kellett volna, de azt mondta, kötelessége. A háború még mindig tart, és neki hazafias kötelessége részt venni benne.

- És mi történt? - kérdezte Reacher.

Hosszú pillanatig csend lett.

- Nem jött vissza - mondta végül Hobie.

A csönd súlyosan telepedett a szobára. Valahol egy óra ke-tyegett, egyre hangosabban és hangosabban, míg úgy töltötte be a szobát, mint egy kalapács ütései.

- Én beleroppantam - sóhajtott Hobie.
Az oxigén sziszegett, ahogy ki-be áradt az öregember torkán.
- Teljesen tönkretett. Mindig azt mondtam, az egész életemet odaadnám, ha még egy napot tölthetnék vele.
- Az egész életemet - visszhangozta a felesége. - Ha csak egy órát tölthetnék vele.
- Komolyan is gondoltam - mondta Hobie. - És még most is így gondolom. Persze; most már ez nem olyan nagy szó, igaz? Alig van bennem élet. Mindennap elmondtam harminc éven át, és isten a tanúm, hogy mindig így is gondoltam. Az egész életemet, egyetlen napért, amit vele tölthetek.
- Mikor halt meg? - kérdezte Reacher halkán.
- Nem halt meg - felelte Hobie. - Fogságba esett.
- Hadifogoly lett?

Az öregember bólintott. - Először csak annyit közöltek velünk, hogy eltűnt. Mi azt feltételeztük, meghalt, de azért kapaszkodtunk a reménybe. A hadsereg kitartott amellett, hogy eltűnt. Hivatalosan soha nem nyilvánították holtta.

- Így tehát vártunk - Folytatta Mrs. Hobie. - Vártunk és vártunk, éveken át. Aztán kezdtünk kérdezősködni. Azt mondták, Victor eltűnt, valószínűleg meghalt. Ennyit tudtak mondani. A fihelikopterét lelőtték valahol a dzsungel felett, soha nem találták meg a roncsokat.

- Ezt akkor mi el is fogadtuk - mondta Hobie. - Tudtuk, hogy meggy az ilyesmi. Sok fiatalember halt meg úgy, hogy nem tudták, hol a sírja. P háborúban ez mindig így van.

- Aztán megépítették az emlékművet - folytatta Mrs. Hobie. - Látta?

LEE CHILD ~ 6 L~, A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD ~ 6 5 A PÓK HALÓJÁBAN

- A falat? - kérdezte Reacher. - Washingtonban? Igen, vol- padt, kopott, rongyos katonaruhában. Félig elfordulva, riadt tekintet ott. Nagyon meghatónak találtam. tettel nézett az ázsiai katonára.

- Nem voltak hajlandók felírni rá a nevét - mondta Hobie. - Ez Victor - mutatott rá Mrs. Hobie. - A fiunk. Ez a fénykép

- Miért? tavalý készült.

- Soha nem kaptunk rá kielégítő magyarázatot. Kérdez-- Harminc éven át kutattunk utána - mondta Hobie. - Sentünk, könyörögtünk, de soha nem mondták meg, miért. Csak ki nem tudott segíteni. Mindenkit megkérdeztünk. Aztán talál- annyit, hogy nem tekintik halottnak. tunk egy embert, aki mesélt nekünk ezekről a titkos fogolytábo-

- Mire megkérdeztük, hogy minek tekintik - mondta Mrs. rokról.

Nincs belőlük sok, csak egy-kettő, egy maroknyi fogollyal.

Hobie. - Azt mondták, eltűnt bevetés közben. A legtöbben már meghaltak. Megöregedtek, vagy éhenhaltak. Ez

- Dehát az ilyenek neve is felkerült a falra - jegyezte meg az ember elutazott Vietnamba, és utánajárt a dolognak. Olyan kö-Reacher. zel jutott a táborhoz, hogy meg tudta csinálni ezt a képet. Beszélt

Megint csönd lett. Az óra ketyegett a másik szobában is az egyik fogollyal a szögesdróton keresztül. Titokban, éjszaka.

. Nagyon veszélyes vállalkozás volt. Megkérdezte, hogy hívják azt,

- Leon Garber mit szolt mindehhez? - kérdezte Reacher

. akit lefényképezett. Azt mondták neki, Vic Hobie, első gyalogos-

- Nem értette a dolgot - felelte Hobie. - Egyáltalán nem ezred helikopterpilótája.

értette. Épp utánajárt, amikor meghalt.

- Annak az embernek nem volt pénze, hogy megszervezze

- De tudjuk

mi történt - mondta Mrs

Hobie

,

. a megmenekítésüket - folytatta Mrs. Hobie. - És mi már minden

.

- Igen? Mi történt? pénzünket odaadtuk neki az utazásra. Nem maradt több. Úgy-

- Csak e ma arázat lehetsé es. Fo sá ba esett. hogy, amikor megismerkedtünk Garber altábornagy úrral a klini-
g g g

- És soha nem engedték szabadon - tette hozzá Hobie. kán, elmeséltük neki a történetünket, és megkértük, próbálja el-

- A hadsereg ezért titkolózik - mondta Mrs. Hobie. - A kor-
~ intézni, hogy a kormány fizesse az akciót.

mánynak kínos ez az ügy. Az igazság az, hogy néhány amerikai Reacher a fényképre meredt, a sovány, szürke arcú férfira.

katonát soha nem bocsátottak szabadon. A vietnamiak ott tartot- -
Látta még valaki ezt a fényképet?

ták őket túsznak, hogy felhasználhassák segélyek, kereskedelmi - Csak
Leon Garber - felelte Mrs. Hobie. - Aki a képet Isi-
szerződés és hitelek megszerzésére a háború után. Ezzel zsa- nálta, azt
mondta, tartsuk titokban. Mert politikailag nagyon ké-
roltak minket. A kormány évekig nem tett semmit. Úgyhogy ezt nyes és
veszélyes a dolog. Amerika múltjának sötét foltja. De
nem ismerhették be. Inkább eltitkolják, nem beszélnek róla. Garber
altábornagynak kénytelenek voltunk megmutatni, mert ő
- De most már be tudjuk bizonyítani - mondta Hobie. olyan pozícióban
volt, hogy segíthetett nekünk.

Újabb fényképet vett elő a dossziéból. Élénk színek, fényes- És mit
szeretnének, én miben segítek?

papír. Egy teleobjektívvel készült Felvétel volt. Egy trópusi őserdő- Az
oxigénpalack sziszegett a csöndben, ahogy áramlott a
ben bambuszpóznákra kifeszítve szögesdrót húzódott. Az előtér- gáz a vékony
műanyag csőben.

ben egy ázsiai férfi barna egyenruhában, a homloka köré egy-
Szeretném visszakapni a fiamat - mondta Hobie. - Sze-
kendő kötve. A kezében gépfegyver. Egyértelműen egy szovjetvetném látni
még egyszer, csak egy napra, mielőtt meghalok.

AK-47-es. Semmi kétség. A képen volt még egy személy: egy ma-
gas, fehér férfi, úgy ötven körül, sovány, szikár, hajlott hátú, sá-
LEE CHILD ~ 6 6 A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 6 7 A PÓK HÁL6JÁBAN

Az öregeknek ezután nem volt több mondanivalójuk. Egyszer-
re megfordultak, és elhomályosodott szemmel a kandallópárká-
nyon sorakozó fényképekre néztek. Aztán Hobie visszafordult,
két kézzel fogva felemelte csontos térdéről a mappát, és előre-
nyújtotta. Reacher odahajolt és elvette. Először azt hitte, azért
adta oda, hogy visszatehesse a három fényképet. Aztán rájött,
hogy most átadták neki a stafétabotot. Mintha egy ceremónia
lett volna. Az ügyeket vállalta Leon, most pedig ő.

A mappa vékony volt. A fényképeken kívül nem volt benne
más, csak a ritkán érkező levelek, illetve a hadseregtől kapott hi-
vatalos értesítések. És egy papírlap, amely arról tanúskodott,
hogy egész életük megtakarítását, tizennyolcezer dollárt csekken
átutalták egy bronz címré, hogy finanszírozzák a vietnami men-
tőakciót, amelyet egy Rutter nevű ember szervezett meg.

A fiuktól jött levelek eleinte csak rövid kis üzenetek voltak,
különböző déli állomáshelyekről. A kiképzése során megfordult
Dixben, Polkban, Woltersben, Ruckerban, majd Belvooirban és
Benningben. Aztán egy levélke az alabamai Mobile-ból, ahol
Victor hajóra szállt az egyhónapos útra, át a Panama-csatornán és
a Csendes-óceánon Indokína felé. Aztán megjöttek az első tábori
lapok Vietnamból, nyolc az első szolgálati időszakból, hat a máso-
dikból. A papír harmincéves volt, merev és vékony, mintha ősi pa-
pirusz lenne, amire régészek bukkantak rá valahol.

Victor nem volt túl jó levélíró. A levelek tele voltak a szoká-
sos banalitásokkal, amiket fiatal katonák haza szoktak írni. Szülők
milliói őrizgethetnek ilyen leveleket a világ minden táján, más
időkből, más háborúból, de ugyanazokkal a közlendőkkel: mi-

lyen a koszt, az idő, pletykák a közeledő bevetésről, és megnyugtató szavak.

A hadseregtől kapott választleveleken jól lehetett követni, hogy fejlődött harminc év alatt az irodatechnika. Az első levelek régimódi mechanikus írógépeken íródtak, egyes betűk felcsúsztak, helyenként elkenődött a festék. Aztán jöttek a villanyírógépek, egységesebb és szebb írásképpel. Aztán a szövegszerkesztővel készült levelek, kifogástalanul kinyomtatva jó minőségű papírra. De a mondandó mindig ugyanaz volt: nincs újabb információ. Victor Truman Hobie bevetés közben eltűnt, valószínűleg halott. Részvétüket nyilvánítják.

A Rutterrel kötött egyezsége az utolsó fillérük is ráment. Épp csak szerény kis összeg maradt a számlájukon. Volt egy papírlap, reszketeg kézírással, Reacher úgy sejtette, Mrs. Hobie-é lehet, rajta összeírva a havi kiadásait. A számok áthúzva, újra meg újra összeadva, míg végül sikerült úgy kihozni, hogy minden kijöjjön a nyugdíjukból. A megtakarított pénzüket tizennyolc hónappal ezelőtt vették ki, és az egészet elküldték Bronxba. Volt egy nyugta is Ruttertől, amely részletezte a felderítő út költségeit. Kérte, hogy küldjenek el minden információt Victor katonai szolgálatainak történetéről, fényképeket, a sorszámát. Aztán volt egy három hónappal későbbi levél, amely részletesen beszámolt az eldugott fogolytábor felfedezéséről, a fénykép elkészültéről, és a drótkerítésen át folytatott beszélgetésről. Rutter részletesen elárta kerülné: Ami persze nem állt rendelkezésükre.

- Segít nekünk? - szólalt meg a csöndben Mrs. Hobie. - Szeretne tudni esetleg még valamit?

Reacher ránézett, és látta, hogy az öregasszony végig le nem vette róla a szemét, míg ő a mappát vizsgálta. Becsukta, és a kopott bőrfedélre meredt. Egyetlen egy dolgot szeretett volna tudni: miért nem mondta meg Leon ezeknek az embereknek az igazat?

9. fejezet

Marilyn Stone annyira elfoglalt volt, hogy elmulasztotta az ebédet, de egyáltalán nem bánta, mert nagyon örült, hogy kezd elfogadható külsőt ölteni a ház. Azon kapta magát, hogy furcsa módon objektíven nézi az egész helyzetet, ami kicsit meglepte, LEE CHILD ~ 68 A P6K HÁLBJÁBAN LEE CHILD ~ 69 A P6K HÁLBJÁBAN hiszen végül is az otthonát készült eladni, a saját lakását, amit annyi gonddal és izgalommal választott ki nem is olyan sok évvel ezelőtt. Álmai otthona volt. Sokkal nagyobb és szebb, mint amilyet valaha is remélni mert magának. Szinte fizikai gyönyörűség volt akkoriban csak rágondolni, hogy ilyen háza lehet. amikor beköltöztek, úgy érezte, a mennyországba került. És most csak úgy tekint rá, mint valami kiállítási tárgyra. Nem a szobákat látta, amelyeket ő rendezett be, amelyekben élt, és amelyeket úgy szeretett. Nem érzett semmi fájdalmat. Nem vetett elmerengő pillantásokat a helyekre, ahol Chester és ő annyit bolondoztak és nevettek. Csak az elszánt és tárgyilagos elhatározás volt benne, hogy a lehető legeladhatóbbnak tüntesse fel a házat.

A költöztetők érkeztek először, ahogy tervezte. Kivitette velük a szekrényt az előszobából, aztán Chester fotelját a nappaliból. Nern mert csúnya volt, csak mert egyértelműen felesleges. Ez volt Chester kedvenc fotelja, és úgy választotta, ahogy a férfiak szoktak választani dolgokat, kényelem szempontjából, nem a stílusa miatt. Ez volt az egyetlen darab, amit magukkal hoztak az előző lakásukból. A kandalló mellé állították, kicsit ferdén. Marilynnek tetszett és szerette. Otthonos hangulata lett tőle a nappalinak, emiatt különbözött egy lakáskultúra-magazin felvételétől. És most épp ezért kellett megszabadulni tőle.

Kivitette a konyhából a hatalmas munkaasztalt is. Ezen hosszasan gondolkozott. Az biztos, hogy amolyan igazi konyha benyomását keltette tőle a helyiség, ahol nagy, komoly ebédek és vacsorák készülnek. De az asztal nélkül a kőlapokkal kirakott

padló üresen terült el az ablakokig. A frissen kifényesített kőpadló a ráeső fény csillogásában tágas benyomást keltett. Próbálta beleképzelni magát a vevő helyébe, és feltette magának a kérdést: rád mi tenne kedvezőbb benyomást? Egy komoly konyha? Vagy egy hihetetlenül tágas konyha? Így aztán végül az asztalnak is mennie kellett.

A tévét a dolgozószozában tartották. Chester nem rajongott a televízió-készülékekért. A videózás miatt vesztette el a házimozsi-üzletet, és nem lelkesedett érte, hogy megvegye a riválisai legmodernebb termékeit. A tévéjük egy vízözön előtti modell volt, az akváriumszerűen kidülledő képernyő körül kopottas krómzással. Marilyn látott már ennél sokkal jobbakat is kidobva a kukák mellé. Így hát ezt is elvitette a költöztetőkkel, és lehozatott a helyére egy könyvespolcot a vendégszobából. A könyvespolccal, a bőrkanapéval és a sötét lámpaernyőkkel kulturált benyomást keltett a helyiség. Mintha a vevő nem egyszerűen egy házat, hanem egy életstílust vásárolna meg.

Egy ideig válogatott, hogy milyen könyveket tegyen a napaliban a kisasztalra. Közben megérkezett a virágüzletből egy nő, lapos kartondobozokban rengeteg virággal. Kimosatta vele az összes vázát, aztán otthagya egy angol lakáskultúra-magazinnal, és megbízta, hogy másolja ki belőle a virágkompozíciókat. Közben megjött valaki Sheryl ingatlanközvetítőjéből, és hozott egy, az eladást hirdető táblát. Ezt Marilyn kirakatta vele a ház elé, a postaláda mellé. Aztán megérkeztek a kertészek, éppen akkor, amikor a költöztetők távoztak, kicsit manőverezniük kellett a behajtóúton, hogy kikerüljék egymást. Marilyn körbevezette a főkertészt a kertben, és elmagyarázta, mi a teendő, aztán viasszietett a házba, még mielőtt felzúgtak volna a fűnyírók. A takarítók és az úszómedencét karbantartó fiú egyszerre érkeztek. Marilyn egy pillanatra elbizonytalanodott, hogy melyikükkel kezdje, aztán határozottan bölintott, és szólt a takarítóknak, várjanak egy kicsit. Kivezette a fiút a medencéhez, és megmutatta, mi a dolga. Aztán viasszietett a házba. Csak most jött rá, mennyire éhes, de azért ragyogott az elégedettségtől, hogy milyen jól halad minden.

A két öreg kikísérte Reacher az előszobába. Hobie szívott annyi oxigént, hogy elég erőt gyűjtsön a felálláshoz, aztán lassan maga előtt tolta a kerekeken guruló palackot, félig rátámaszkodva. A felesége előtte suhogott el, a szoknyája az előszoba mindkét falát súrolta. Reacher követte őket, hóna alatt a bőrmappával. Mrs. Hobie kinyitotta a zárat, Hobie pedig zihálva megállt, a palee CHILD ~ 70 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD ~ 7 ~ A PÓK HALÓJÁBAN lack kocsijának fogójába kapaszkodva. Kinyílt az ajtó, és friss levegő áradt be.

- Laknak még errefelé Victor régi barátai? - kérdezte az ajtóból váratlanul visszafordulva Reacher.

- Fontos ez, őrnagy úr?

Reacher vállat vont. Rég megtanulta, hogy ha fel akarunk készíteni valakit egy rossz hírre, annak az a legjobb módja, ha úgy teszünk, mintha nagyon alaposak lennénk. Jobban elfogadják, ha úgy érzik, minden lehetőséget kimerítettek.

- Csak szeretném feltérképezni a hátterét - mondta.

A két öregén látszott, hogy nem értik, de mindenre hajlandóak voltak, hiszen Reacher jelentette nekik az utolsó reménységet. A kezében volt a fiuk sorsa.

- Talán Ed Steven, a vasáruboltban - mondta Mr. Hobie. -

Mindig jóban voltak Vidorral, az óvodától a középiskoláig. De ennek már harmincöt éve, őrnagy úr. Nem hiszem, hogy ez sokat számítana.

Reacher bölintott, mert tényleg nem számított.

- Megvan a telefonszámuk. Ahogy kiderítettem valamit, hívom önöket.

- Nagyon bízunk magában - mondta az idős hölgy.

Reacher megint bölintott. '

- Örülök, hogy megismerkedtünk - mondta. - Köszönöm a kávé meg a süteményt. És nagyon sajnálom, ami magukkal történt.

Hobie-ék nem válaszoltak. Persze, ostobaság volt ezt mondani. Harminc évnyi kinszenvedés, és ő sajnálja, ami velük történt? Reacher megrázta a két törékeny kezét, aztán elindult a gázos ösvényen, vissza a Taunushoz, hóna alatt szorongatva a mapát, tekintetét mereven előre szegezve.

Rükvercben kitolatott a behajtóútról. A bokrok mindkét oldalról súrolták a kocsi. Jobbra fordult, aztán elindult dél felé a csendes úton. Brighton központja nem volt messze. Az út kiszélesedett és simább lett. Benzikút, tűzoltólaktanya. Egy kis park. Szupermarket, előtte tágas parkoló, egy bank, az út szélétől kicsit távolabb húzódva kis üzletsor.

A szupermarket parkolójáról úgy tűnt, ez a város földrajzi középpontja. Reacher lassan elhajtott mellette. Egy óvoda következett; automata öntözőberendezés locsolta a dézsákba ültetett növényeket, a víz sugarában szivárvány játszott. Aztán egy különálló, fából készült kis épület következett, tompavörösre festve: Steven vasáruboltja. Reacher leparkolt a bolt mögötti kis faárutelenp mellett.

Odabent labirintusszerűen elhelyezett polcok sorakoztak, telepakolva minden elképzelhető dologgal, amiket Reacher életében nem vett. Csavarok, szögek, mindenféle szerszámok, villany-szerelési cikkek, postaládák, üvegtáblák, ajtók, ablakkeretek, festékek. A polcok négy pulthoz vezettek, amelyek négyszögben voltak felállítva egy erős fényű lámpa alatt. A pultok mögött egy férfi és két fiatalabb Fiú, farmerban, ingben és piros vászonkötényben. A férfi alacsony volt és vékony, ötven körül járhatott. A fiúk szemmel láthatóan a fiai: ugyanaz az arc és testalkat, fiatalabb kiadásban, talán tizenhét és húszévesek lehettek.

- Maga Ed Steven? - kérdezte Reacher a férfitől.

A férfi bólintott, félrehajtotta a fejét, és felvonta a szemöldökét, ahogy harminc éve csinálta az érdeklődő vevőkkel.

- Beszélhetnék magával Vidor Hobie-ról?

A férfi egy másodpercig üres arckifejezéssel bámult, aztán vetett egy pillantást a fiaira.

- Vidor meghalt Vietnamban - mondta.

- Szeretnék megtudni egyet-mást a múltjáról.

- Már megint a szülei kerestetik? - Meglepetés nélkül kérdezte, és kis fáradság is volt a hangjában. Mintha az egész város tudna Hobie-ék bánatáról, de már senkiből nem váltana ki együttérzést.

- Csak szeretném tudni, milyen ember volt. Úgy hallottam, maga elég jól ismerte.

Steven megint üres tekintettel nézett. - Igen, azt hiszem. De

LEE CHILD ~ 73 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD ~ 72 A PÓK HÁLÓJÁBAN

akkor még ugrifüles kölykök voltunk. A középiskola után már csak egyszer láttam.

- Nem mesélne nekem róla?

- Elég sok dolgom van éppen. Árut kell kirakodnom.

- Segíthetek. Közben is beszélgethetünk.

Steven automatikusan nemet akart mondani, de aztán vetett egy pillantást Reacherre, felmérte az izmait, és elmosolyodott.

- Oké. Kint az udvaron.

Kijött a pult mögül, és kivezette Reachert egy hátsó ajtón.

Odakint egy poros kisteharautó állt a napon, egy bádogtetővel fedett fészernél. A teherautó tele volt cementeszsákokkal. A fészernél a polcok üresen álltak.

A zsákok vastag papírból voltak. Reacher tapasztaltból tudta, hogy ha középen fogja meg őket az ember, hajlamosak ketté-

csuklani és elszakadni. A helyes módszer az, ha az ember megtámasztja a tenyerével a zsák egyik alsó sarkát, és a másik kezével emeli. És így az új inge se lesz poros. A zsákok ötvenkilósak voltak, kettőt fogott meg egyszerre, mindkét kezével egyet-egyet, nyújtott karral egyensúlyozva. Steven nézte, mint a cirkuszban az erőművészt.

- Akkor meséljen valamit Vidor Hobie-ról - nyögte Reacher. Steven vállat vont. Behúzódott a tető alá a nap elől, és egy póznának támaszkodott.

- Rég volt - mondta. - Mit is mesélhetnék? Gyerekek voltunk. Az ő apja és az én apám is tagja volt az iparosok szövetségének. Az ő apja nyomdász volt, az enyém ezt a boltot vezette, illetve akkoriban csak egy fatelep volt. Végig együttjártunk iskolába. Ugyanazon a napon kezdtük az óvodát is, és együtt végeztünk a középiskolában. Utána már csak egyszer találkoztunk, amikor itthon volt eltávozáson. Egy évet már eltöltött Vietnámban, és készült visszamenni.

- És milyen fickó volt?

Steven megint megvonta a vállát. - Nem szívesen mondanék róla semmit.

- Miért? Valami rosszat kellene?

- Nem, dehogy, szó sincs róla. Nincs semmi rejtegetnivalóm. Jó gyerek volt. De ez csak egy kölyök véleménye egy másik kölyökről, harmincöt évvel ezelőttről. Nem biztos, hogy megbízható vélemény.

Reacher egy pillanatra megállt, mindkét kezében egy-egy zsákkal. Stevenre pillantott, aki ott állt piros kötényében, tipikus óvatos kisvárosi jenki boltos, maga a megtestesült megbízhatóság és józan ítélőképesség. Reacher bólintott.

- Jó, értem. Majd így fogom hallgatni.

Steven is bólintott, mintha tisztázták volna a játékszabályokat. - Maga hány éves? - kérdezte.

- Harmincnyolc - felelte Reacher.

- Idevalósi?

Reacher megrázta fejét. - Nem tartozom igazán sehova.

- Akkor egy-két dolgot tudnia kell - mondta Steven. - Ez egy unalmas kisváros. Vidor és én is itt születünk, 48-ban. Már tizenöt évesek voltunk, amikor Kennedyt lelőtték, tizenhat évesek, amikor feltűnt a Beatles, húszévesek, amikor a lázongások voltak Chicagóban és Los Angelesben. Ugye, érti, hová akarok kilyukadni?

- Egy más világ - mondta Reacher.

- De még mennyire. Egy más világban nőttünk fel. Az egész gyerekkorunk így telt el. Nekünk az számított merésznek és felnőttnek, ha egy srác baseballkártyát mert dugni a bicájának küllőj közé. Ezt nem szabad elfelejtenie.

Reacher bólintott. Leemelte a kilencedik és a tizedik zsákot a teherautóról. Kicsit izzadt, és aggódott, milyen állapotban lesz az inge, mire találkoznia kell Jodie-val.

- Vidor nagyon rendes gyerek volt - folytatta Steven. -

Rendes és átlagos. És ahogy már mondtam, azokban az időkben, amikor a merészség csúcsa volt, ha szombat este fél kilencig ki-maradtunk, és turmixot ittunk a bisztróban.

- Mi érdekelte Victort? - kérdezte Reacher.

Steven fújt egyet és vállat vont. - Mit mondhatnék? Ami a LEE CHILD ~ 7 LI. A P6K HALÓJÁBAN LEE CHILD ~ 7 5 A P6K HALÓJÁBAN többiekét. Baseball, Mickey Mantle. Szerettük Elvist is. És fagyalt, Reacher már a zsákok háromnegyedét lepakolta. Megállt, képregények, ilyesmi. A szokásos dolgok. és nekitámaszkodott a teherautó oldalának. - Okos volt?

- Az apja azt mondta, mindig katona akart lenni. - Elég okos, azt hiszem. hól tanult, de azért nem feltűnően.

~- Ezzel mind í~ voltunk. Először cowboyok és indiánok, az- Az évek során volt itt egy-két gyerek, akikből aztán ügyvéd vagy

tán katonák. orvos vagy ilyesmi lett. Egyikük a NASA-nál dolgozik, kicsit fiata-

- Maga is volt Vietnamban? labb volt, mint Victor meg én. Victor is elég okos volt, de ha jól Steven megrázta a fejét. - Nem, én később eltávolodtam emlékszem, meg is kellett dolgoznia a jegyeiért.

ettől a dologtól. Nem mintha helytelenítettem volna. Meg kell ér- Reacher megint rakodni kezdett.

tenie, ez jóval a hippikorszak előtt volt. Senki nem ellenezte a ka- - Került valaha is valamilyen bajba? tonai szolgálatot. És nem is féltem. Akkoriban nem volt mitől fél- Steven türelmetlen pillantást vetett rá. - Bajba? Hát nem fi- ni. Majd mi megmutatjuk azoknak a ferdeszeműeknek, hat hónap gyelt arra, amit eddig mondtam? Victor jó gyerek volt, egy olyan lesz az egész. Senki nem félt elmenni. Csak nekem olyan régimó- időben, amikor a legrosszabb gyerek is olyan volt, hogy ma kisan- dinak tűnt. Mind tiszteletben tartottuk a háborút, szerettük a há- gyalnak tűnne.

borús történeteket, de az egész a múlté volt, ha érti, mire gondo- Még hat zsák volt hátra. Reacher nadrágjába törölte a te- lok. Én üzlettel szerettem volna foglalkozni. Továbbfejleszteni az nyerét.

apám fatelepét egy vállalatá. Ez volt az igazi feladat. Én ezt sok- - Amikor utoljára látta, a két vietnami szolgálat között, mi- kal inkább amerikaihoz illőnek tartottam, mint a katonáskodást. ilyen volt?

Akkoriban ez is legalább olyan hazafiasnak tűnt. Steven elgondolkodott. - Kicsit idősebbnek látszott. Mintha - Szóval, megúsza a sorozást? ő öt évet öregedett volna, míg én egyet.

De egyébként nem vál- Steven bólintott. - Behívtak, de épp folyamatban volt a főis- tozott. Ugyanaz volt, komoly, megfontolt. Nagy ünnepléssel fo- kolai jelentkezésem, és emiatt nem soroztak be. Az apám jól is- gadták itthon, mert kapott valami kitüntetést. Nagyon zavarban merte a bizottság elnökét, ami szintén segített. volt miatta, azt mondta, semmiség. Aztán megint elment, és töb-

- Victor hogy reagált erre? bé nem jött vissza.

- Nem volt semmi kifogása ellene. Nem voltam háborúelle- - Maga mit érzett?

nes, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak így döntöttem. Választanom Steven megint megállt. - Elszomorított. Egész életemben is- kellett a tegnap és a holnap között. Én a holnapot választottam, mertem. Örültem volna, ha hazatér, de annak is örültem, hogy Victor a hadsereget. Az az igazság, hogy meglehetősen befolyó- nem tolószékben, nyomorékon jött vissza, ahogy sokan mások.

solta az apja. Ő részt vett a második világháborúban. Az enyém Reacher végzett a zsákokkal. Az utolsót is belökte a polcra.

gyalogos volt, a Csendes-óceánnál harcolt. Victor úgy érezte, ez Megállt Steven mellett, és ő is a póznának támaszkodott.

amolyan családi hagyomány, amiből neki is kötelessége kivenni a - És mit tud az eltűnésének rejtélyéről?

részét. Kötelesség, ez ma már elég fennkölt hangzik, nem igaz? Steven megrázta a fejét, és szomorkásan elmosolyodott. -

De mind így gondoltunk rá. Egyáltalán nem úgy, mint a mai srá- Nincs itt semmi rejtély. Meghalt. Csak a két öreg nem hajlandó el- fogadni

cok. Mi eléggé komolyak és régimódiak voltunk errefelé. Vidor három kellemetlen igazságot, ennyi az egész.

talán még egy kicsit jobban, mint a többiek. Nagyon komoly gon- - Milyen kellemetlen igazságokat?

dolkodású volt. De azért nem lógott ki különösebben a sorból. i - Először

is, hogy a fiuk meghalt. Másodszor, az isten háta
LEE CHILD ~ 76 A PÓK HÁLÓJÁBAN fii; LEE CHILD ~ 7 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN
mögött, valami áthatolhatatlan dzsungelben, ahol soha senki
nem fog a nyomára bukkanni. A harmadik, hogy a kormány ak-
koriban kezdett becstelenné válni, és az eltűnteket már nem vet-
ték fel a listákra, hogy alacsonyabbak legyenek a számok. Vic he-
likopterén talán tízen lehettek, amikor lezuhant. Tíz névvel máris
kevesebb az esti hírekben. Akkoriban ez volt a kormánypolitika,
és most már túl késő elvárni tőlük, hogy bármit is bevalljanak.

- Maga így gondolja?

- Persze. A háború félresiklott, és a kormányzat is félresik-
lott vele együtt. Amit elég nehéz volt elfogadni az én generáci-
ómnak. Maguknak, akik fiatalabbak, talán könnyebb megemész-
teni, de az biztos, hogy az olyan öregek, mint Hobie-ék, soha nem
fognak napirendre térni fölötte.

Steven elhallgatott, és szórakozottan ide-oda pillantott a
megrakott polcok és az üres teherautó között. - Ez egy tonna ce-
ment volt. Nem akar bejönni megmosakodni egy kicsit? Aztán
meghívom egy italra.

- Inkább ennék valahol - mondta Reacher. - Lemaradtam
az ebédről.

Steven bólintott, aztán bánatosan elmosolyodott. - Induljon
el dél felé, és rögtön a vasútállomás után van egy bisztró. Kölyök-
korunkban ott iszogattuk a turmixot szombat esténként, és Frank
Sinatrának képzeltek magunkat.

A bisztrót nyilván sokszor átalakíthatták azóta, hogy a srácok a
biciklijük küllői között baseballkártyákkal, turmixot iszogattak itt
szombat esténként. Most a hetvenes évek stílusában rendezték
be. Alacsony, szögletes épület volt, téglá homlokzattal, zöld tető-
vel, az ablakokban viszont a kilencvenes évek divatjára valló,
élénk rózsaszín és kék színű neonok világítottak. Reacher magá-
val vitte a bőrmappát, és belépett az ajtón a légkondicionált hű-
vösségbe. Hamburger, freon és tisztítószer szaga terjengett, ami-
vel az asztalokat szokták letörölni. Leült a pultnál. Egy vidám, kö-
vérkés, huszonéves lány elérakott egy alátétet meg egy szalvé-
tát, és átadta az étlapot, amely akkora volt, mint egy hirdetőtáb-
la, az ételek leírása mellett hatalmas fényképekkel. Rendelt egy
maxi hamburgert sajttal, káposztasalátával és hagymakarikákkal,
és fogadott magával, hogy egyáltalán nem fog emlékeztetni a
fényképen láthatóra. Aztán megitta a jeges vizet, és kért még
egyet, mielőtt kinyitotta a mappát.

Elővette Victor szüleinek írott leveleit. Összesen huszonhét
volt, tizenhárom a kiképzés idejéből, tizennégy pedig Vietnamból.
Mindenben igazolták azt, amit Ed Steventől hallott. Nyelvtanilag
kifogástalanok, jó helyesírás, egyszerű, feszes megfogalmazás.
Ugyanaz a kézírás, amit mindenki használ, aki a húszas és a hat-
vanas évek között járt iskolába Amerikában, de kicsit hátradőlő
betűkkel. Balkezes lehetett.

A huszonhét levél mindegyike épp csak pár sorral volt
hosszabb egy oldalnál. Kötelességtudó valaki írta, aki tudja, hogy
udvariatlan dolog egyoldalas levelet írni. Egy kötelességtudó, ud-
varias, balkezes, unalmas, konvencionális, átlagos fiatalember.

A lány kihozta a hamburgert. Tűrhető volt, de igencsak kü-
lönbözött a képen látható gigantikus lakomától. A káposztasaláta
egy műanyag tálkában úszkált az ecetes lében, a hagymakarikák
egyformák voltak és barnák, mint kis autógumik. A sajt olyan vé-
kony szelet, hogy átlátszott, de azért sajttíze volt.

A fényképet, amely az avatás után készült Ruckerban, már
nehezebb volt értelmezni. A kép homályos volt, és a sapka ellen-
zője is árnyékot vetett Vidor szemére. A vállát hátrahúzta, a tes-
te feszült volt. A büszkeségtől, vagy zavarban volt az anyja miatt?
Nehéz lett volna megmondani. Reacher végül a büszkeség mel-
lett döntött, a szája miatt. Szoros, egyenes vonal, a sarka kicsit
le-

görbült; az a fajta száj, amit állandóan fegyelmezni kell, különben azonnal vigyorra húzódik. Egy fiatalember, aki a csúcson áll. Minden terve bevált, minden álmát megvalósította. Két héttel azután már Vietnamban volt. Reacher átlapozgatta a leveleket, és megkereste a Mobile-ból küldött üzenetet. A behajózás előtt írta a barakkban. Egyszerű frázisok, egy és egynegyed oldal. Szigorúan kordában tartott érzelmek. Semmi lényegeset nem közölt.

LEE CHILD ~ 78 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 79 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Reacher fizetett, és két dollár borraavalót adott a lánynak, amiért olyan jókedvű. Vajon ő is egy és egynegyed oldalnyi semiséget írt volna haza, mielőtt elhajózik egy háborúba? Nem valószínű - persze ő soha nem menne háborúba. Vidor helikoptére talán hét évvel azelőtt zuhanhatott le, hogy ő egyáltalán a világra jött, és a vietnami háború neki nem volt több, mint egy unalmas történelemóra a középiskolában.

Túl korán volt még, hogy visszainduljon a Wall Streetre.

Jodie hét órát mondott. Még legalább két órát el kell ütnie valamivel. Beült a Taunusba, és bekapcsolta a ventilátort, hogy kifújja a meleg levegőt. Aztán a mappára támasztva kiterelte a térképet, és keresett egy útvonalat. Elindulhat dél felé a 9-es úton, a Bear Mountain Parkwayig, azon kelet felé tovább Taconicig, azon dél felé a Sprainig, amely egyenesen beleviszi a Bronx River Parkwaybe. Ez pedig elvezet a bronxi botanikus kertbe, ahol még soha nem járt, de nagyon szerette volna látni.

Marilyn három óra után jutott hozzá, hogy megebédeljen, Ellenőrizte a takarítók munkáját, mielőtt elmentek volna. Tökéletes munkát végeztek. Forró gőzzel tisztították meg az előszobaszőnyeget. Nem mintha piszkos lett volna, de így lehetett a legjobban felbolyhosítani, ahol a szekrény lenyomta. Egy alapos gőzölés és porszívózás után senki meg nem mondta volna, hogy egy súlyos bútordarab állt ott.

Ebéd után alaposan lezuhanyozott, aztán letörölgette a csempét, hogy száraz és csillogó legyen. Kifésülte a haját, és hagyta magától megszáradni. Tudta, hogy így a júniusi párasságnak köszönhetően kicsit hullámos lesz. Aztán felöltözött. Csak egy ruhadarabot vett magára: Chester kedvencét, egy sötétrózsaszín, szűk selyemruhát. Úgy mutatott a legjobban, ha nem volt alatta semmi. Épp térd föléig ért, és nem volt ugyan szoros, de a kellő helyeken mégis tapadt, mintha csak rászabták volna. Ami azt illeti, tényleg rászabták egy szalonban, de Chester erről nem tudott. Azt hitte, csak szerencsés választás volt egy áruházban. Marilyn nem a pénz miatt hallgatta el a dolgot, hanem mert egy kicsit merésznek tartotta, hogy ilyen szexis ruhát csináltasson. De a hatása ellenállhatatlan volt. Úgy hatott Chesterre, mint egy startpisztoly. Marilyn mindig ezt vette fel, ha meg akarta jutal-

mazni valamiért, vagy ha el akarta vonni a figyelmét. És ma este ez igencsak rá fog férni. Hazajön, és rá kell jönnie, hogy a felesége átvette az irányítást, és el akarja adni a házat. Akárhogy is nézte, nehéz este lesz. És fel volt rá készülve, hogy minden eszközt felhasználjon.

Egy magas sarkú Gucci cipőt vett fel. Ugyanolyan színű volt, mint a ruha, és hosszabbnak látszott benne a lába. Aztán lement a konyába, és elfogyasztotta az ebédjét, amely egy almából és egy darab sovány sajtból állt, majd visszament az emeletre, megint fogat mosott, és eltűnődött, kifesse-e magát. Így, hogy nem volt a ruhája alatt semmi, és a haja is természetesen hullott a vállára, az lett volna a helyes, ha nincs rajta semmi smink, de be

kellett ismernie, hogy az ő korában ez már nem megy. Így aztán nekilátott a fáradságos feladatnak, hogy úgy sminkelje ki magát, mintha nem lenne rajta semmi festék.

Húsz percbe telt, míg elérte a kívánt eredményt, majd kilakozta a körmeit a kezén és a lábán is, mert valószínűleg a cipő

úgyis hamar lekerül a lábáról. Aztán a füle mögé fújta kicsit a ked-
venc parfümjéből, épp csak annyit, hogy észrevehető legyen, de
ne túl erős. Aztán megcsörrent a telefon. Sheryl volt az.

- Hat órája van a ház a piacon, és máris van érdeklődő! -
jelentette be.

- Tényleg? Kicsoda? És honnan tudta?

- Hát nem csodás, rögtön az első napon? Egy üzletember,
aki erre a vidékre költözik a családjával. Épp a környéken kocsi-
kázott, hogy felmérje, milyen a hangulata, és meglátta a táblát a
ház előtt. Egyenesen idejött hozzám, hogy megtudja a részlete-
ket. Készen vagy? Odavihetem?

- Most rögtön? Máris? Hát ez gyorsan ment! Igen, azt
hiszem, kész vagyok. És kicsoda az illető? Gondolod, hogy ko-
moly vevő?

LEE CHILD ~ 8 o A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 8 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Egyértelműen. Csak a mai napot tölti itt, holnap már haza
kell utaznia.

- Ó, akkor hozd el, addig összekapom magam.

Marilyn magában már ezerszer végiggondolta, mi a teendő.

Gyorsan cselekedett, de nem kapkodott. Lerakta a kagylót, lesza-
ladt a konyhába, és alacsony hőfokra állítva, bekapcsolta a sütőt.
Egy kistányéron berakott néhány kávészemet. Becsukta a sütő
ajtáját, és a mosogatóhoz fordult. Az almacsutkát kidobta, a tá-
nyért a mosogatógépbe rakta. A mosogatót kitörölte egy papír-
törölővel, és csípőre tett kézzel hátrább lépett, hogy szemügyre
vegye az összehatást. Az ablakhoz ment és úgy állította a relaxát,
hogy a fény épp a kőpadlóra essen.

- Tökéletes - állapította meg.

Visszaszaladt az emeletre, és végigjárt minden szobát, meg-
igazgatta a virágokat, felveregette a díszpárnákat. Mindenhol fel-
kattintotta a lámpákat. Valahol olvasta, hogy ha az ember a vevő
jelenlétében gyújtja fel a villanyt, az olyan, mintha beismerné,
hogy nem elég világos a szoba.

Aztán megint lesietett a földszintre. A hall ablakán felhúzta
a relaxát, hogy rá lehessen látni az úszómedencére. A dolgozó-
szobában felgyújtotta az olvasólámpát, és itt lehúzta a relaxát,
hogy barátságos, kuckószerű hangulatot teremtsen. A nappaliba
lépve észrevette, hogy a kisasztal, amely Chester fotelja mellett
állt, még mindig ott van. Hogy feledkezhetett meg róla? Megra-
gadta, és lecipelte az alagsorba. Közben meghallotta Sheryl autó-
jának csikorgását a kavicsal felszórta behajtóúton. Eldugta egy sa-
rokban az asztalt, aztán felsietett a lépcsőn. Gyorsan benyitott
még a kis előszobai mosdóba, kisimította a vendégeknek kézmo-
sáshoz odakészített törülközőt, belepillantott a tükörbe, és meg-
igazgatta a haját. Te jószágos ég, a rózsaszín selyemruha, alatta
semmi! Mit fog gondolni ez az ember, hogy így fogadja?

Megszólalt a csengő. Marilyn megdermedt. Van még ideje,
hogy felrohanjon átöltözni? Persze, hogy nincs. Itt állnak az ajtó
előtt. Vagy felkapjon egy blézert? Megint csöngettek. Nagy leve-
gőt vett, kicsit megriszálta magát, hogy ne tapadjon annyira a
ruha, és az előszobaajtóhoz sétált. Még egy levegőt vett, és kinyi-
totta az ajtót.

Sheryl szélesen rámosolygott, de Marilyn a vevőt nézte. Elég
magas volt, ötven-ötvenöt éves, sötét öltönyben. Kicsit félrehú-
zódva állt, és hátrafordulva a behajtóút melletti növényeket né-
zegette. Marilyn lepillantott a cipőjére, mert Chester mindig azt
mondta, hogy az igazi gazdagság és elegancia a lábakon mutat-
kozik meg. Elég jól festett. Kifényesített fekete bőrcipő. Marilyn
elmosolyodott. Vajon tényleg sikerülni fog rögtön az első napon
eladni a házat? Az nagyszerű lenne. Gyors, cinkos mosolyt váltott
Sherylrel, aztán a férfihoz fordult.

- Fáradjon beljebb - mondta vidáman, és kezet nyújtott.

A férfi szembefordult vele. Egyenesen és nyíltan ránézett.

Marilyn szinte meztelennek érezte magát a tekintetétől. Ami azt

illeti, majdnem az is volt. Mereven visszabámult a férfira.

Borzal-

mas égések csúfították el az arcát. Az egyik oldala csupa rózsaszín heg volt. Marilyn arcára ráfagyott az udvarias mosoly. A kezét kinyújtva tartotta. A férfi is felemelte a kezét. De nem kéz volt, hanem egy csillogó fémkampó. Nem műkéz, nem bonyolult művégtag, csak egy egyszerű, kegyetlen fémkampó, csillogó acélból. Reacher tíz perccel hét előtt ért a Wall Streetre, a hatvanemeletes irodaház elé. A motort nem állította le, és tekintetével végigpásztázta azt a háromszög alakú területet, amelynek csúcsát az épület kijárata képezte, oldalait pedig a kis tér, ahol esetleg

valaki megtámadhatta volna)odie-t, mielőtt odaér a kocsához. Senkit nem látott, aki aggasztotta volna. Senki nem álldogált egyhelyben, senki nem figyelt gyanúsán, csak az irodai dolgozók áradtak ki az utcára, a karjukra vetett zakóval, kezükben dagadó aktatáskával. Legtöbben balra indultak, a metróállomás felé. Néhányan a járdaszélen megállva taxira vadásztak.

Az ott parkoló autók is ártalmatlanok voltak. Egy UPS teherautó kettővel feljebb, egy-két limuzin sofőrrel, az utasra várva. Ártalmatlan nyüzsgés egy dolgozós nap végén. Reacher hátradőlt, LEE CHILD ~ 8 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 8 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN és várt. A tekintete állandóan jobbra-balra, előre-hátra villant, aztán mindig visszatért a forgóajtóhoz.

)odie hét előtt jött ki, korábban, mint Reacher számított rá.

Már az üvegajtón keresztül meglátta az előcsarnokban a haját, a ruháját, a lábának villanását, ahogy a kijárat felé indult. Arra gondolt, hogy talán már várta, az emeleti ablakból figyelte, és amikor meglátta a kocsit, rögtön elindult lefelé.)odie megtolta a forgóajtót, és kilépett a térre. Reacher kiszállt a kocsiból, megkerülte, a járdára ment, és megállt.)odie-nál ott volt a nagy akatáska. Átsétált egy napfény sugaron, amitől a haja úgy ragyogott, mint valami dicsfény. Tíz méternyire volt még tőle, és rámosolygott.

- Helló, Reacher - kiáltott oda.

- Helló,)odie.

)odie tudott valamit, ezt rögtön látta az arcán. Valami híre van, de a mosolyán látszott, hogy egy darabig még el akar játszani vele.

- Mi az? - kérdezte Reacher.

)odie csak mosolygott, és a fejét rázta. - Előbb te mesélj.

Beültek a kocsiba, és Reacher szép sorjában elmondott mindent, amit Hobie-éktől hallott.)odie arca elkomolyodott. Reacher odaadta neki a bőrmappát, és hagyta, hogy átnézze, miközben a szűk kis téren manőverezve megfordult, hogy déli irányba indulhassanak a Broadwayen. Már csak két saroknyira voltak)odie lakásától. Reacher megállt a járdaszélen egy presszó előtt.)odie épp Rutter beszámolóját olvasta, és a sovány, ősz férfi meg az ázsiai katona fényképét nézegette.

- Ez hihetetlen - mormolta halkan.

- Add ide a kulcsaidat - mondta Reacher. - Menj be, igyál egy kávét, én előremegyek, megnézem, hogy minden rendben van-e a házban, aztán visszajövök érted.

)odie nem tiltakozott. A fénykép nagyon megrázta. Szó nélkül belenyúlt a táskájába a kulcsokért, aztán kiszállt, és egyenesen besétált a presszóba. Reacher megvárta, míg bemegy, aztán elindult. Behajtott a parkolóba. Mivel a kocsi új volt, úgy gondolta,

ha várja is lent valaki, egy darabig habozni fog, míg megismeri, ami némi előnyt nyújt neki. De a parkoló kihalt volt. Ugyanazok az autók, mintha egész nap el se mozdultak volna onnan. Reacher beállt a helyére a Taunusszal, aztán felment az előcsarnokba. Sehol senki. A liftben sem, és a negyedik emeleti folyosón sem. Az ajtón semmi gyanús nyom. Kinyitotta, és bement. Csönd,

mozdulatlanság. Senki.

A tűzlépcsőn ment le az előcsarnokba, és kilépett az üvegezett kapun az utcára. Visszasétált két saroknyit a presszóhoz.)odie ott ült egy krómozott asztalnál, és Victor Hobie leveleit olvasgatta, a könyöke mellett egy csésze érintetlen kávé.

- Megiszod ezt? - kérdezte Reacher.

)odie letette a fényképet a levelek tetejére.

- Ennek súlyos következményei lehetnek - mondta.

Reacher ezt a választ „nem”-nek vette, maga elé húzta a csészét, és egy kortyra felhajtotta a kávé. Langyos volt és csodálatosan erős.

- Menjünk - mondta)odie. Hagyta, hogy Reacher vigye az aktatáskát, és belekaroít, úgy sétáltak két saroknyit. Reacher visszaadta a lakáskulcsot, aztán némán beléptek az előcsarnokba, és felmentek a lifttel.)odie kinyitotta az ajtót, és elsőnek lépett be.

- Szóval a kormány emberei üldöznek - mondta.

Reacher nem felelt. Csak ledobta az új zakót a kanapéra, a Mondrian-kép alá.

- Csak ők lehetnek - szögezte le)odie.

Reacher az ablakhoz ment és felhúzta a redőnyt. A napfény beáradt, és a fehér szoba fénnel telt meg.

- Közel jutottunk ezeknek a táboroknak a titkához -

mondta)odie. - És a kormány megpróbálja befogni a szánkat. A CIA vagy valami más szervezet.

Reacher kiment a konyhába. Kinyitotta a hűtőt, és kivett egy üveg ásványvizet.

- Komoly veszélyben vagyunk - folytatta)odie. - De úgy látom, téged nem aggaszt.

LEE CHILD ~ 8 4 A PbK HÁL6JÁBAN LEE CHILD ~ 8 5 A P6K HÁL6JÁBAN

Reacher vállat vont, és nagyot kortyolt a vízből. Hideg volt. dobban szerette szobahőmérsékleten.

- Az élet túl rövid ahhoz, hogy folyton aggódjunk - mondta.

- Apa aggódott. Meg is ártott a szívének.

Reacher bólintott. - Tudom. És sajnálom.

- Akkor miért nem veszed komolyan? Nem hiszel benne?

- Hiszek benne. Elhiszek mindent, amit Hobie-ék mondtak.

- És a fénykép be is bizonyítja, nem? Az a hely nyilvánvalóan létezik.

- Tudom. Voltam ott.

~odie rámeredt. - Voltál ott? Mikor? Hogyan?

- Nem is olyan régen - felelte Reacher. - Legalább olyan közel hozzá, mint ez a Rutter.

- Te jó ég, Reacher! Most mit fogsz csinálni?

- Veszek egy pisztolyt.

- Nem! EI kell mennünk a rendőrségre. Vagy talán a sajtóhoz. A kormány ezt nem teheti!

- Várj meg itt, rendben?

- Hová mész?

- Veszek egy pisztolyt. Aztán hozok pizzát.

- Az ég szerelmére, nem vehetsz csak úgy egy pisztolyt, még New Yorkban Bern! Törvények is vannak. Igazolvány kell hozzá és fegyvertartási engedély, meg mindenféle papírok, amikre egyébként is öt napot kell várni!

- Akárhol vehetek pisztolyt - mondta Reacher. - Főleg New Yorkban. Milyen pizzát kérsz?

- Van elég pénzed?

- A pizzára?

- A pisztolyra.

- A pisztoly kevesebbe fog kerülni, mint a pizza. Zárd be az ajtót, jó? És ne nyisd ki senkinek, csak nekem.

Reacher otthagyt a ~odie-t, aki csak állt a konyha közepén.

A tűzlépcsőn ment le az utcára, aztán megállt a ház előtti járdán, míg végiggondolta, merre is kell indulnia. A háztömb sar-

kán volt egy pizzeria. Bement, és rendelt egy nagy pizzát, az egyik felére szardellát és kapribogyót kért, a másikra csípős pepperonit, és azt mondta, félóra múlva jön érte. Aztán átvágott a forgalmas Broadwayen, és kelet felé indult. Elégszer járt már New Yorkban ahhoz, hogy tudja, mennyire igaz, amit mondani szoktak róla. New Yorkban minden gyorsan történik. Gyorsan változnak a dolgok, időben és térben egyaránt. Az egyik környék néhány sarknyi távolság után átvált egy egészen másfajta. Néha egy ház sor maga a középosztálybeli paradicsom, mögötte pedig csavargók alszanak a sikátorban. Tudta, hogy egy gyors tízperces séta olyan helyre viszi, melyet egy világ választ el)odie elegáns lakónegyedétől.

Meg is találta, amit keresett, a Brooklyn-híd árnyékában. Piszkos, kacskaringós kis utcák húzódtak erre, északon és keleten egy hatalmas építkezési terület feküdt. Néhány ütött-kopott, összebujó boltocska, egy drótkerítéssel körbevett kosárlabdapálya. A levegő forró volt és párás, mindent betöltött a kipufogógáz és az autók zaja. Reacher befordult egy sarkon, aztán megállt a kosárlabdapálya kerítésének támaszkodva, és elnézte, ahogy összetalálkozik a két világ. A kocsisor gyorsan áradt, a gyalogosok szaporán haladtak el a járdán, de voltak autók, amelyek megálltak, vagy egészen lassan gördültek, és itt-ott emberek is ácsorogtak kis csoportokban. A mozgó autók dudálva kerülgették az állókat, az emberek lökdösődtek és lelépkedtek a járdáról, hogy kiérüljék az ácsorgókat. Néha egy-két kocsi megállt, és egy fiú odarohant a vezető ablakához. Rövid beszélgetés után gazdát cserélt néhány bankjegy, mintha egy bűvészmutatvány lenne, a fiú pedig elrohant egy kapualjhoz, és eltűnt. Egy perc múlva megint megjelent, és visszarohant a kocsihoz. A vezető jobbra-balra nézett, aztán átvett egy kis csomagot, és dudálva, kipufogógazt eregetve viasszorolt a forgalomba. A fiú viasszent a járdára, és tovább várt.

Az üzletet néha gyalogosokkal kötötték, de a módszer ugyanaz volt. A fiúk voltak a küldöncök, ők vitték be pénzt, és hozták ki a kábítószercsomagokat. Olyan fiatalok voltak, hogy ha elkapják őket, akkor se állíthatják bíróság elé. Reacher figyelt. Lát-LEE CHILD ~ 8 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 8 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN ta, hogy főleg három kaput használnak a háztömbben. A közép-sőnél volt a legsűrűbb a forgalom. Nagyjából a kétszeresét bonylította, mint a másik két kapualj. A déli saroktól számítva a tizenegyedik ház volt. Reacher elindult a kerítéstől kelet felé. Kicsit előbb egy üres telek terült el, itt ki lehetett látni a folyóra. A híd a

feje fölött tornyosult. Északnak fordult, és a háztömb háta mögött húzódó, szűk sikátorba jutott. Számolta a t"úzlépcsőket, és megkereste a tizenegyediket. A ház hátsó bejáratánál egy fekete autó állt. Egy talán tizenkilenc éves fiú ült a motorháztetőn, a kezében mobiltelefonnal. (S volt az őr a hátsó kijáratnál; egy lépéssel feljebb jutott a ranglétrán a kisöccseihez képest, akik a járdán futkostak az áruval.

Reacher senki mást nem látott. A fiú egyedül volt. Reacher belépett a sikátorba. Ilyenkor gyors léptekkel kell menni, és a tekintetünket a célponton túl szegezni valamire, hogy úgy érezzé, nem ő érdekel minket. Reacher tüntetőleg megnézte az óráját, és elbámult a távolba. Szinte futva sietett el a fiú mellett. Az utolsó pillanatban a kocsira nézett, mintha hirtelen valami akadályba ütközött volna. A fiú figyelte. Reacher balfa húzódott, bár tudta, hogy onnan nem tudja kikerülni a kocsit a szűk sikátorban. Aztán jobbról próbálkozott, dühösen, mint akit valami sürgős dolgában tartóztatnak fel. Hirtelen felemelte a bal karját, és behúzott egyet a kölyöknek. Az összecsuclott, mire még egyszer megütötte, jobb kézzel, aránylag finoman. Nem akarta, hogy kórházba kerüljön.

Hagyta, hogy lecsússzon a motorháztetőről, hogy lássa, esz-

méleténél van-e. Ha magánál van, vigyázni fog, hogy esik. Nem tette. Hatalmasat puffant a porban. Reacher megfordította, és átvizsgálta a zsebeit. Volt nála egy pisztoly, de nem az, amire Reacher vágyott. Egy kínai gyártmányú .22-es, a másolata egy szovjet gyártmányú fegyvernek, ami szintén a másolata lehetett valaminek, ami valószínűleg már eleve nem volt túl használható. Berúgta a kocsi alá.

Tudta, hogy a lakás hátsó ajtaja nem lesz zárva, mivel épp ez a hátsó kijárat lényege, ha az ember virágzó kábítószer-kereskedelmet folytat alig 150 méterre a kapitányságtól. Ha előlről törnek rájuk, ki kell tudniuk menekülni hátul anélkül; hogy vacakolnának a kulccsal. A cipője orrával berúgta a kaput, és belesett a félhomályba. A folyosó végén jobbra egy ajtó nyílt, égett odabent a villany. Tíz lépésnyire lehetett. .

Várni nem lett volna értelme. Nem valószínű, hogy ebéd-szünetet tartanak. Odasétált, és megállt az ajtónál. Az elhagyatott épületnek vizelet-, izzadság- és rothadásszaga volt. Reacher hallgatózott. A szobában halkán beszélt valaki. Aztán valaki válaszolt. Minimum ketten vannak.

Ilyenkor nem a legjobb módszer kitárni az ajtót, megállni, és úgy felmérni a helyzetet. Ha valaki egy pillanatig is megáll, azonnal meghal. Úgy kellett megtennie a három-négy métert a lakásban, hogy fel se fogják, hogy valaki bement. Még mindig az ajtót fogják bámulni, amikor ő már rég bent lesz.

Ó nagy levegőt vett, és berontott az ajtón, úgy, mintha ott sem lett volna. Két hatalmas lépéssel már a szoba túlsó végébe ért. Félhomály volt, egyetlen villanykörte világított. Két férfi volt odabent. Az asztalon kis csomagok, pénz és egy pisztoly. Reacher hatalmas lendülettel halántékon vágta az egyik férfit. Az oldalra dőlt, Reacher pedig a gyomrába térdelt, miközben a második felé fordult, aki épp felállt a székről, a meglepetéstől leesett állal és tágra nyílt szemmel. Reacher neki is behúzott egyet, pont a szemöldöke és a haja közé. Elég keményen ahhoz, hogy egy óráig ne térjen magához, de azért a koponyája egyben maradjon.

Megállt, és hallgatózott, nem hall-e valamit odakintről. Semmi. Az utca zaja megakadályozta, hogy a kölykök odakint bármit meghalljanak. Az asztalra pillantott, aztán elkapta a tekintetét. Egy Colt Detective Special hevert ott, hatlövetű .38-as kaliberű, kékes acélból, fekete műanyag markolattal. Zömök, ötcentis kis csöve volt. Semmire nem jó. Meg sem közelíti azt, ami neki kell. A rövid cső nagy hátrány, és a kaliber a lehető legrosszabb.)ól emlékezett egy louisianai rendőrré, akivel egyszer találkozott. Rendőrkapitány volt valahol az isten háta mögött. Azért jött a katonai rendőrséghez, hogy a fegyverekkel kapcsolatos előadást tartson. LEE CHILD ~ g g A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 8 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN Rengeteg története volt arról, mennyi baj szokott lenni a .38-sokkal, amit az emberei használnak. Mesélt egy sztorit egy öngyilkosról, akinek öt golyót kellett a fejébe eresztetni, hogy végezzen magával. Reacherre mély benyomást tettek a hallottak, és akkor megfogadta, hogy kerülni fogja a 38-asokat. Amihez azóta is tartotta magát. Úgyhogy hátat fordított az asztalnak, megállt, és megint hallgatózott. Semmi. Leguggolt a fickó mellé, akit fejbe vágott, és átkutatta a zakóját.

A legnagyobb forgalmat bonyolító neppereknél van a legtöbb pénz, és akinek a legtöbb pénze van, azok veszik a legjobb játékszereket, ezért jött ide, és nem a lassúbb riválisokhoz. Meg is találta, amit keresett, a fickó bal oldali belső zsebében. Valamit, ami sokkal jobb volt, mint egy vacak kis .38-as Detective Special. Egy nagy, fekete, automata Steyr GB, kilenc milliméteres. Ez volt a különleges alakulatnál szolgáló bajtársainak a kedvence. Kihúzta és megnézte. A tárból tizennyolc töltény, és olyan szaga volt, mintha még soha nem lőttek volna vele. Meghúzta a ravaszt, és nézte, ahogy a mechanizmus működésbe lép. Aztán becsukta a tárat, a deréksíjába dugta a pisztolyt, és

elmosolyodott. Odahajolt az eszméletlen férfihoz, és odasúgta: - Megveszem a Steyredet egy dollárért. Ha nem felel meg az ajánlatom, csak ints a fejjel. Megint elmosolyodott, és felállt. Előkeresett egy egydolláros, és az asztalra rakta, a Detective Special alá. Kiment a folyosóra. Minden néma volt. Tíz lépéssel már kint is termett a sikátorban. Jobbra és balra nézett, aztán a parkoló autóhoz lépett. Kinyitotta az első ajtót, és lenyomta a kart, amely a csomagtartót nyitotta. Egy fekete műanyag sporttáska volt benne, üresen. Egy kis kartondobozban kilenc milliméteres lövedékeket talált. A táskába rakta, és elsetált. Mire visszaért a Broadwayre, a pizza már készen várta. Hirtelen történt, minden figyelmeztetés nélkül. Ahogy beléptek és becsukták az ajtót, a férfi megütötte Sherylt, kegyetlenül, visszakézből, az üres kabátujjában rejtőző valamivel. Marilyn megdermedt a döbbenettől. Láttá, hogy meglendül a férfi karja, látta, ahogy csillogó ívben repül a kampó, hallotta a puffanást, ahogy a karjával eltalálta Sheryl arcát. Marilyn a szájára szorította mind a két kezét, mintha fontos lenne, hogy ne sikoltson. A férfi felépördült, aztán benyúlt a jobb hónalja alá, és a bal kezével előkapott egy pisztolyt. Sheryl hátratántorodott, és elterült a szőnyegen, amely még mindig nedves volt kicsit a gőzöléstől. A pisztoly egyenesen Marilynre szegeződött. Sötétszürke, olajosan csillogó fémből volt.

- Lépjen közelebb - mondta a férfi.

Marilyn megbénult. A kezét még mindig az arcára szorította, és a szeme olyan tágra nyílt, hogy szinte úgy érezte, szétreped a bőre.

- Közelebb - mondta megint a férfi.

Marilyn Sherylre bámult, aki nagy nehezen feltápáskodott és felkönyökölt. Vér szivárgott az orrából. A felső ajka megdagadt, és vérpatakocská csordogált le az állára. Felhúzta a térdét, és a szoknyája felcsúszott. Kilátszott a harisnyanadrágjának felső része, ahol vastagabb lett az anyaga. Szaggatottan kapkodta a leve-

gőt. Aztán elfogyott az erő a könyökéből, megint elnyúlt a szőnyegen, a térdét kinyújtva. A feje halk koppanással ért padlót, aztán oldalra gördült.

- Lépjen közelebb - ismételte meg a férfi.

Marilyn az arcát bámulta. Teljesen merev volt. A heges rész mintha kemény műanyagból lett volna. Az egyik szemén egészen vastag volt a szemhéj. A másik hidegen, pislogás nélkül bámult. Marilyn a pisztolyra meredt. Harminc centire lehetett a mellétől. Nem mozdult. A kéz, amely tartotta, sima volt. A körömök manikűrözve. Marilyn előbbre lépett egy negyed lépést.

- Közelebb.

Még előbbre lépett, míg a pisztoly csöve hozzáért a ruhájához. Érezte a sötét fém hidegségét és keménységét a vékony selymen keresztül.

- Közelebb.

Marilyn a férfira szegezte a tekintetét. Az arca már csak har-
LEE CHILD i 9 o A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 9 j A PÓK HÁLÓJÁBAN
mint centire volt az övétől. A bal oldalon sápadt és barázdált volt a bőre. Az ép szeme körül szarkalábak. A jobb szemével pislogott. A szemhéja lassan és súlyosan mozdult, mint egy gép. Marilyn pár centivel közelebb dőlt. A pisztoly a mellének nyomódott.

- Közelebb.

Marilyn megmozdított a lábát. A férfi még erősebben nyomta a pisztolyt. A fém belenyomódott Marilyn húsába. Nyomta a mellét. Fájdalmat okozott neki. A férfi felemelte a jobb karját a kampóval. A szeme elé tartotta. Egyszerű fémkampó volt, csillogóra kifényesítve. Lassan, körben megmozgatta, az alkarjának esetlen mozdulatával. Marilyn hallotta, ahogy valami szerkezet nyikorog a zakója ujjában. A kampó csúcsa egészen hegyes volt. A férfi Marilyn homlokára fektette, nem a hegyével, hanem oldalt.

Marilyn összerezszent. Hideg volt a fém. A férfi lassan lecsúsztatta a homlokán, végig az orra ívén. Aztán a felső ajkához szorította. Még lejjebb, és odanyomta, míg kinyílt a szája. Finoman megkocogtatta a fogait. Megakadt az alsó ajkában. Aztán végigsimította az állát. Le a torkához. Kicsit megint feljebb csúsztatta, pár centit vissza, az állkapcsa alá, majd kényszerítette, hogy felemelje a fejét. Marilyn mereven a szemébe nézett.

- Az én nevem Hobie - mondta a férfi.

Marilyn lábujjhegyen ágaskodott, próbálva elhúzni a torkát a kampótól. Már kezdett öklendezi. Úgy érezte, mintha nem vett volna levegőt azóta, hogy kinyitotta az ajtót.

- Chester beszélt rólam?

Marilyn felfelé fordította a fejét, és a mennyezetet bámulta.

A pisztoly a melléhez nyomódott. Már nem volt hideg, a teste átmelegítette. Megrázta a fejét, kis, kapkodó mozdulattal, a kampó hegyén egyensúlyozva.

- Nem beszélt rólam?

- Nem - suttogta Marilyn. - Miért? Kellett volna?

- Titkolózó ember?

Marilyn ismét megrázta a fejét. Ugyanazzal az apró mozdulattal, jobbról balra, a kampó finoman megkarcolta tőle a bőrét.

- Az üzleti problémáiról beszélt?

Marilyn pislogott, és megint a fejét rázta.

- Szóval titkolózó ember.

- Azt hiszem, igen - zihálta Marilyn. - De azért én tudtam.

- Barátnője van?

Marilyn megint pislogott, és a fejét rázta.

- Hogy lehet ilyen biztos benne? - kérdezte Hobie. - Ha egyszer titkolózni szokott?

- Mit akar tőlem? - kérdezte Marilyn.

- Gondolom, nincs szüksége rá, hogy barátnőt tartson.

Maga gyönyörű nő.

Marilyn megint pislogott. Lábujjhegyen állt, a Gucci cipő sarka már nem érte a földet.

- Épp egy bókot mondtam. Nem illene szép udvariasan felelni rá?

Hobie erősebben odanyomta a kampót. Az acél belemélyedt Marilyn torkán a lágy húsba. Egyik lábát felemelte a földről.

- Köszönöm - suttogta.

A kampó lejjebb ereszkedett. Marilyn cipője sarka a szőnyeghez ért. Érezte, hogy lélegzik. Zihálva áradt a levegő ki-be, ki-be. - Nagyon gyönyörű nő.

Hobie leengedte a kampót, és megérintette vele Marilyn derekát. Végigsimította a csípője ívét. Le a combjára. Közben mereven az arcába bámult. A pisztolyt keményen a húsába nyomta.

Megfordította a kampót, és a hegyével érintette meg. Marilyn érezte, ahogy a selyemről lesiklik a meztelen lábára. Éles volt, nem mint egy tű, csak mint egy ceruza hegye. Megállt, aztán megint felfelé indult. Finoman odanyomta. De nem sebezte meg vele, csak belenyomódott a bőrébe. Feljebb csúszott, be a selyemruha alá. Érezte a fémes érintést a combján. Még feljebb csúszott. A ruhája meggyűrődött és feljebb csúszott. A kampó még feljebb siklott. A combja hátulján is érezte, hogy felemelkedik a szoknyája. Sheryl közben megmozdult a padlón. A kampó megtorpant, és Hobie lassan lejjebb fordította a tekintetét.

- Nyúljon be a zsebembe - mondta.

Marilyn csak nézett rá.

LEE CHILD ~ 9 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN ~ LEE CHILD j 9 3 A PÓK HALÓJÁBAN

- A bal kezével a jobb zsebembe - parancsolt rá Hobie.

Marilyn kénytelen volt kicsit közelebb hajolni, és benyúlt a férfi zsebébe. Az arcuk egészen közel került. A férfinak szapannilata volt. Marilyn kotorászott a zsebében. Az ujjai összecukódtak egy hengeres tárgy körül. Kihúzta. Egy megkezdett ragasztószalag volt, kétcenti széles. Ezüstös színű, talán öt méter lehetett még

rajta. Hobie kicsit hátrább lépett.

- Ragassza össze Sheryl csuklóját.

Marilyn kicsit megrázta a csípőjét, hogy a helyére csússzon a ruhája. Hobie figyelte, és elmosolyodott. Marilyn a ragasztószalagra pillantott, aztán a földön heverő Sherylre.

- Fordítsa meg - mondta Hobie.

Az ablakból jövő fény épp a pisztolyra esett. Marilyn letérdelt Sheryl mellé. Megfogta az egyik vállát, és a másiknál fogva addig húzta, míg át nem fordult a hátára.

- Fogja össze a könyökét - mondta Hobie.

Marilyn habozott. Hobie egy hajszálnyit feljebb emelte a pisztolyt, aztán a kampót is, széttárva a két karját, mintha a fegyverzetével dicsekedne. Marilyn elhúzta a száját. Sheryl megint megmozdult egy kicsit. A vére kis barnás tócsába gyűlt a szőnyegen. Marilyn a két kezével összeszorította Sheryl könyökét a háta mögött. Hobie lenézett rá.

- Szorosan - mondta.

Marilyn a körmével piszkálgatta a ragasztószalagot, és lehúzott egy darabot. Többször is áttekerte vele Sheryl karját, a könyöke alatt.

- Szorosabban - ismételte Hobie. - Végig.

Marilyn újra és újra áttekerte a szalagot, egészen. Sheryl csuklójáig, aki küzdött ellene.

- Oké, most ültesse fel - mondta Hobie.

Marilyn felrángatta a barátnőjét ülő helyzetbe. Az arca maszatos volt a vértől, az orra duzzadt és kékes. Az ajka megdagadt.

- Ragassza le a száját - utasította Hobie.

Marilyn a fogával elharapott a szalagból egy tízcentis darabot. Sheryl pislogva figyelte. Marilyn mentegetőzve vállat vont, LEE CHILD ~ 94 A PÓK HÁLÓJÁBAN

és leragasztotta a barátnője száját. Erősítő fémszálak voltak a műanyag ragasztószalagba préselve. Fényes volt, de mégsem csúszós, mert a felülete érdes lett a belepréselt fémszálacskák-tól. Marilyn jól odanyomta, hogy ragadjon. Sheryl az orrán át bugyborékolva kapkodni kezdte levegőt, és pánikban nagyra tárgult a szeme.

- Te jó ég, nem kap levegőt! - kiáltotta Marilyn.

Le akarta tépni a szalagot, de Hobie elrúgta a kezét.

- Eltörte az orrát - mondta Marilyn. - Nem kap levegőt!

A férF egyenesen a fejének szegezte a pisztolyt. Mereven tartva, negyven centire.

- Meg fog halni! - mondta Marilyn.

- Ez biztos - vágta rá Hobie.

Marilyn rémülten nézett fel rá. Sheryl törött orrából vér bugyborékol. A szeme riadt volt, zihálva lélegzett, Hobie Marilyn arcára szegezte a tekintetét.

- Akarja, hogy kedves legyek magához? - kérdezte.

Marilyn hevesen bólogatott.

- Maga is kedves lesz hozzám?

Marilyn a barátnőjére meredt, aki fuldokolva kapkodott levegő után, és rázta a fejét. Hobie lehajolt, és a kampó hegyével átszakította a szalagot Sheryl száján. Cikcakkos szakadás maradt a helyén, a levegő sípolva áradt ki-be rajta. Sheryl zihálva hol beszívta, hol kifújta a szalagot, a levegővel együtt.

- Én kedves voltam, most maga jön - mondta Hobie.

Sheryl lehunyta a szemét, és csak arra koncentrált, hogy levegőt kapjon. Marilyn a sarkán ülve figyelte, a félelemtől jéghideg testtel.

- Segítse ki a kocsinhoz - mondta Hobie.

LEE CHILD 19 5 A PÓK HALÓJÁBAN

10. fejezet

Chester Stone egyedül volt a nyolcvannyolcadik emeleti fürdőszobában. Tony kényszerítene, hogy bemenjen. Nem fizikailag; egyszerűen csak ott állt, és némán az ajtóra mutatott, Stone pe-

dig odabotorkált, alsónadrágban és atlétatrikóban, a lábán a fekete zoknival és kifényesített cipővel. Aztán Tony leengedte a karját, ráförmedt, hogy maradjon bent, és becsukta az ajtót. Az irodából tompa hangok szűrődtek be, aztán pár perc múlva a két férfi távozhatott, mert Stone ajtócsukódást hallott, és a lift zúgását. Aztán minden sötét lett és néma.

Leült a fürdőszoba padlójára, nekidőlt a szürke csempés falnak, és belebámult a semmibe. Az ajtó nem volt bezárva, ezt tudta. Nem hallotta a zár kattánását, amikor becsukták. Fázott. A padló köve hideg volt, érezte a vékony alsónadrágon keresztül. Megborzongott. Éhes volt és szomjas.

Hegyezte a fülét. Semmi. Feltápáskodott, és a mosdóhoz lépett. Kinyitotta a csapot, és víz csobogása mellett megint hallgatózott. Semmi. Lehajolt és ivott, a foga nekikoccant a csapnak. A víznek klóríze volt. A szájában tartott egy kortyot, hogy száraz nyelve átnedvesedjen, aztán lenyelte, és elzárta a csapot.

Egy órát várt. Egy teljes órát, a földön ülve. Bámulta a becsukott ajtót és hallgatta a csendet. Fájt, ahol a fiatalember megütötte. Az ökle lecsúszott a bordáiról, a csont keményen a csont-hoz ütközött. Lágy, émelyítő érzés támadt a gyomrában, ahol az ütés érte. A szemét az ajtóra szegezte, igyekezett nem figyelni a fájdalomra. Az épület halkan búgott és zúgott, mintha más emberek is lennének a világon, de valahol nagyon távol. A liftek, a légkondicionálás, a víz áramlása a csövekben és a szél az ablakokban halk, barátságos suttogássá olvadt egybe, épp a hallhatóság határán. Mintha hallotta volna a liftajtókat nyílni és csukódni, de az is lehet, hogy emeletekkel lejjebb, és csak a tompa hang szállt föl a liftaknában.

Fázott, görcsei voltak, éhes volt és félt. Felállt, összegörnyedve a fájdalomtól, és hallgatózott. Semmi. Bőrtalpú cipőjében halkan az ajtóhoz lépkedett, és megállt, kezével a kilincsen. Hegyezte a fülét. Semmi. Kinyitotta az ajtót. A tágas iroda félhomályos volt, néma és üres. Odasétált a recepciós helyiség ajtajához. Így már közelebb volt a folyosóhoz, és hallotta az aknában fel-le sikló liftek zúgását. Az ajtónál hallgatózott. Semmi. Benyitott. A recepciós helyiség is sötét és kihalt volt. Hallotta, hogy jobbra, a kis konyhában zúg a hűtőszekrény.

A folyosóra vezető ajtó zárva volt. Nagy, vastag ajtó volt, valószínűleg tűzbiztos, a szigorú városi előírásoknak megfelelően. Halvány tölgyfa borítása volt. Megrázta a kilincset, de az meg se mozdult. Sokáig állt ott, szemben az ajtóval, kibámulva a kis dróthálós ablakon, tízméternyire a lifttől és a szabadságtól. Aztán visszament az íróasztalhoz.

Tony széke előtt egy telefonkészülék állt az asztalon. Bonyolult konzol, baloldalt a kagyló, a jobb oldali részen gombok, fölöttük kis szürke ablakocska, melyen OFF felirat világított. Felfel emelte a kagylót, de nem hallott semmit, csak a vér zúgását a fülében. Találomra megnyomott néhány gombot. Semmi. Egyenként végigfuttatta az ujját az összes gombon, hátha talál valamit. Volt egy OPERATE feliratú. Lenyomta, mire az ablakocskában az ENTER CODE felirat jelent meg. Találomra benyomott néhány számot, mire megint OFF-ra váltott.

Az íróasztal alatt kis tölgyfa ajtókkal záródó szekrényke. Zárva volt. Visszasétált Hobie irodájába. A kanapékon nem volt semmi. A ruhái eltűntek. Az íróasztal tetején semmi. A fiókok bezárva. Lehajolt, és sorra megrángatta őket. Egy hajszálnyit engedtek, de tovább nem. Meglátta a szemétkosarat az asztal alatt. Nem túl magas, henger alakú, rézből készült. Megbillentette és belenézett. Ott volt a tárcája, üresen, mellette Marilyn fényképe, arccal lefelé. A hátulján Kodak felirat. Kivette és megfordította. Marilyn rámosolygott a képről. Egyszerű pillanatfelvétel volt, a feje és a válla látszott rajta. A rózsszín selyemruha volt rajta, a szexis, amit

úgy csináltatott. Marilyn nem tudta, hogy ő tudja, hogy csináltat-

ta. Akkor volt rajta először, mikor ez a fénykép készült. Félénken
LEE CHILD ~ C) 6 A PbK HAL6JÁBAN LEE CHILD ~ 9 7 A P6K HÁLÓJÁBAN

mosolygott, de a szemében merész csillogás volt. Rászólt, hogy csak a válláig vegye, mert a mellénél átlátszik a ruha. A tenyerében tartotta a képet, és bámulta, aztán visszarakta a szemétkosárba, mivel nem volt zsebe.

Hirtelen felállt, és a bőr karosszéket megkerülve, az ablakhoz lépett. Két kézzel széthúzta a szalagfüggönyt, és kinézett. Valamit tennie kellene, de hát nyolcvannyolc emelet magasságban van. Nem látott mást, csak a folyót és New Jerseyt. Nem voltak szomszédok, akiknek kiintegethetett volna. Semmi nem volt szemben, csak a távolban az Appalachian-hegység. Visszaengedte a függönyt, és kisétált az ajtóig, aztán megint vissza Hobie irodájának faláig. Reménytelen. Börtönben van. Megállt az iroda közepén, reszketett, és a feje üresen kongott.

Éhes volt. Fogalma sem volt, hány óra lehet. Az irodában nem volt óra, az övét meg elvették. A nap már egészen mélyre ereszkedett nyugaton. Késő délután lehet vagy kora este, és ő nem ebédelte. Megint hallgatózni kezdett. Semmi, csak az épület zúgása és a hűtőszekrény bűgása. Kiment a konyhába. Megállt egy pillanatig, ujjával a villanykapcsolón, aztán bátorságot gyűjtött, hogy felkattintsa a neoncsövet. Egy másodpercig pislákol, aztán erős fénnel árasztotta el a helyiséget, és ingerülten zúgni kezdett. A konyha kicsi volt, egy kis acél mosogatóval és konyhaszekrénnel. Lefelé fordított, elmosott bögrék, és egy mocskos szűrőjű, ősrégi kávéfőző. Aprócska hűtőszekrény. fejet talált benne, egy hatos csomag dobozos sört, és egy szépen összehajtogatott nejlonzacskóban valami csomagot. Kivette. Újságpapírba volt tekerve, elég nehéz volt és kemény. Kibontotta a papírt. Egy nejlonzacskó. Megragadta az alját és kiborította. A levágott kéz esett ki belőle. Az ujjak fehérek voltak és meggörbültek, a csuklónál kékeslilás volt a hús, és kilátszottak a fehér csontok. Chester körül megfordult a neonfényben úszó világ, és ájultan zuhant a padlóra.

Reacher a liftben lerakta a földre a pizzásdobozt, kivette a pisztolyt a derekából, és berakta a sporttáskába. Aztán leguggolt és felvette pizzát, épp, amikor a lifttajtó szétnyílt a negyedik emeleten.

Ahogy odalépett a kukucskálónyílása elé, azonnal nyílt is az ajtó.)odie az előszobában állt, és várta. Még mindig a lenvászon ruha volt rajta. Kicsit összegyűrődött a csípőjénél az egész napos üléstől. - Meghoztam a vacsorát - mondta Reacher.

De)odie a sporttáskát nézte.

- Ez az utolsó esélyünk, Reacher. Valakinek el kell mondani ezt az egészet.

- Nem lehet - rázta a fejét Reacher.

Letette a földre a táskát,)odie pedig becsukta az ajtót.

- Persze, ha a kormány csinál valami disznóságot, talán igazad van. Lehet, hogy jobb lenne távolmaradni a rendőrségtől.

- Bizony - bólintott Reacher.

- Akkor egyetértek veled, és mindenben segítek.

- Együnk.

Kivitte a pizzát konyhába.)odie már megterítette az asztalt. Szemben egymással két tányér, villa, kés, papírszalvéta, poharakban jeges víz. Mintha ketten laknának itt. Reacher lerakta az asztalra a dobozt, és felnyitotta.

- Válassz.

)odie mögötte állt. Reacher érezte parfümjének illatát, Érezte, ahogy a kezével megérinti a hátát. Szinte égetett.

- Felezzük el - mondta.

)odie kiszedegette a dobozból a pizzaszeleteket, és elosztotta a két tányérra. Reacher leült, a vizet kortyolgatta, és nézte a lányt. Karcsú volt és energikus, minden hétköznapi mozdulata olyan volt, mint egy kecses balett.)odie elfordult, és kidobta

a zsi-

ros dobott. A ruha minden mozdulatát követte. Leült. Reacher hallotta, ahogy a ruha anyaga a bőréhez súrlódik, és a térdük összekoccant az asztal alatt.

- Bocs - mondta Jodie.

Megtörölgette az ujjait a szalvétában, aztán hátradobta a haját, és a fejét ferdén tartva, beleharapott a pizzába. A bal kezében tartotta, és mohón esett neki.

LEE CHILD ~ C)8 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD ~ 99 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Nem ebédeltem, mert te azt mondtad, ne menjek ki az épületből.

A nyelvét kinyújtva elkapott egy megnyúlt sajtdarabkát. Zavartan elmosolyodva húzta be a nyelvét. A szája olajosan csillogott. Nagyon kortyolt a vízből. - A szardella a kedvencem - mondta. - Honnan tudtad? Csak az ember szönyen szomjas lesz rá.

A ruhája ujjatlan volt, és egész a válláig kilátszott a karja. Karcsú volt, barna és vékony. Szinte nem is voltak izmai, csak aprócska bicepsz fejeződött meg. Gyönyörű volt és lélegzetelállító, de fizikailag egy rejtély. Tulajdonképpen elég magas volt, de olyan fiatalon, hogy Reacher el sem tudta képzelni, hol férnek el a belső szervei. Vékony volt, mint egy nádszál, de tele élettel és energiával. Rejtély. Emlékezett rá, milyen érzés volt a derekára fonódó karja tizenöt évvel ezelőtt. Mintha egy vastag kötelet kötöttek volna köré.

- Ma este nem maradhatok itt - szólalt meg Reacher. Jodie ránézett. - Miért ne? Ha valami dolgod van, elkísérlek. Mondtam már, hogy mindenben segítek.

- Nem erről van szó, csak nem maradhatok.

- Miért ne? - kérdezte megint Jodie.

- Mert nem helyes, hogy itt aludjak.

- De hát miért?

Reacher zavartan vállat vont. - Csak. Mert te úgy gondolsz rám, mintha a bátyád vagy a nagybácsikád lennék, Leon miatt, de nem vagyok az. Jodie rámeredt.

- Sajnálom - mondta Reacher.

Jodie szeme tágra nyílt. - Micsoda?

- Ez nem helyes - folytatta gyengéden Reacher. - Nem vagy se a kishúgocskám, se az unokahúgom. Ez csak egy illúzió, mert olyan közel álltam az apához. Nekem te egy gyönyörű nő vagy, és nem maradhatok itt egyedül veled.

- Miért ne? - kérdezte megint fojtott hangon Jodie.

- Jézusom, Jodie, hogyhogy miért? Mert nem illik, azért.

Nem akarom részletezni. Nem vagy a húgom, és nem tudok úgy tenni, mintha az lennél. Megőrjíti az egész.

Jodie csak hallgatott, és mereven, visszafojtott lélegzettel nézte a férfit.

- Mióta érzel így? - kérdezte.

Reacher megint zavartan vállat vont. - Mindig is így éreztem, azt hiszem. Mióta csak megismertelek. Már akkor se voltak gyerekek. Közelebb álltam hozzád korábban, mint Leonhoz.

Jodie hallgatott. Reacher visszafojtotta lélegzetét, és várta, hogy a lány sírva fakadjon, vagy dühös legyen. Vagy döbbsen. De ő csak nézte. Reacher már megbánta, hogy elmondta. Jobban tette volna, ha befogja a száját. Volt már kínosabb helyzetben is, de hirtelen nem emlékezett, mikor.

- Sajnálom - mondta megint.

Jodie arca kifejezéstelen volt. Tágra nyílt kék szemét mereven Reacherre szegezte. Az asztalra könyökölt. A ruhája meggyűrődött elől a mellénél. Kilátszott a melltartója vékony, fehér pántja barna vállán. Reacher szomorú arcát nézte, lehunyta a szemét, és kétségbeesetten felsóhajtott. Hát, nem biztos, hogy az őszinteség a legjobb stratégia.

Aztán)odie valami furcsát csinált. Lassan felállt és hátratolta a székét. Előrelépett, és két kézzel megragadta az asztal szélét. A vékony izmok megfeszültek a karján. Félretolta az asztalt. Aztán oldalra fordulva, a csípőjével tolta tovább, míg nekiütközött a konyhaszekrénynek. Reacher ott maradt ülve a székén a konyha közepén.)odie megállt előtte. Reacherben bennakadt a levegő.

- Egyszerűen csak úgy gondoltál rám, mint egy nőre?

Reacher bólintott.

- Nem, mint a húgodra vagy az unokahúgodra?

Reacher zavartan és megadóan bólintott. - Még jó. Mit gondoltál? Nézd meg magad. Alig tudtam aludni múlt éjjel.

)odie csak állt.

- EI kellett mondanom. Nagyon sajnálom,)odie.

)odie lehunyta a szemét. Szorosan. Aztán Reacher látta, hogy mosoly terül szét az arcán. A keze ökölbe szorult, aztán a LEE CHILD 2 O O A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 O ~ A P6K HAL6JÁBAN férfi nyakába vetette magát. Az ölébe ült, szorosan átölelte és megcsókolta, úgy, mintha belehalna, ha abba kellene hagynia. kocsi Sherylé volt, de Marilyn vezetett. Hobie hátul ült, mellette az összekötözött kezű Sheryl. A ragasztószalag még mindig a száján volt, és nehezen lélegzett. Hobie Sheryl ölébe fektette a kampót, a hegye kicsit a combjába mélyedt. Bal kezében a pisztolyt szorongatta. Időnként Marilyn nyakához érintette a kampót, nehogy megfélekedzen róla, hogy ott van.

Tony az alagsori parkolóban várta őket. A munkaidőnek már vége volt, és az épületben csend honolt. Tony Sheryllet foglalkozott, Hobie pedig Marilyn karját fogta. A teherlifttel vitték fel

őket. Hobie kinyitotta az ajtót, és beléptek a recepciós helyiségbe. A konyhában égett a villany. A földön elterülve ott feküdt Stone, alsóneműben. Marilyn felkiáltott és odarohant. Hobie nézte a vékony ruha alatt kígyózó testét, és elmosolyodott. Visszafordult, és bezárta az ajtót. Zsebre vágta a kulcsot és a pisztolyt. Marilyn megtorpant a konyha küszöbén, és befelé bámult, a szájára szorított kézzel, nagyra tárgult szemmel, az arcán rémülettel. Hobie követte a tekintetét. A konyhaszekrényen ott hevert a levágott kéz, tenyérrel fölfelé, az ujjai begömbülve, mint egy koldusé. Marilyn rémülten lenézett.

- Ne aggódjon - mondta Hobie. - Nem az övé. De egész jó ötlet, nem? Ha nem teszi meg, amit akarok, levághatom a kezét.

Marilyn rámeredt.

- Vagy mondjuk, a magáét - folytatta Hobie. - Ő meg végignézheti. Vagy vele is megcsináltathatom.

- Maga örült - mondta Marilyn.

- Megtenné, ugye, tudja? Bármit megtenne. Szánalmas alak. Nézze meg. Maga szerint jól fest alsóneműben?

Marilyn nem felelt.

- Na és maga? - kérdezte Hobie. Maga jól fest alsóneműben? Nincs kedve levenni a ruháját és megmutatni?

Marilyn rémülten bámult.

- Nincs? Hát jó, talán majd később. Na és az ingatlanügynöke? Mit gondol, ő jól fest?

Sherylhez fordult. A nő hátrált és az ajtónak dőlt, az összekötözött karjára támaszkodva.

- Maga jól fest alsóneműben?

Sheryl vadul megrázta a fejét. A lélegzete sípolt a ragasztószalagba tépett nyíláson. Hobie közelebb lépett, az ajtónak nyomta Sherylt, és a kampó hegyét beakasztotta a szoknyája derékába.

- Nézzük meg.

Egyet rántott a kampóval, Sheryl megtántorodott, és a szoknya elszakadt. Gombok pattogtak szét, ő pedig térdre esett. Hobie a cipője talpával meglökte, amitől Sheryl elterült a földön. Odabólintott Tonymak. Tony lehajolt és lerántotta az elszakadt

szoknyát.

- Harisnyanadrág - fanyalgott Hobie. - Istenem, hogy utá-
lom a harisnyanadrágot. Olyan kevésbé romantikus.

A kampó hegyével leszaggatta a harisnyanadrágot. A cipője
is leejt. Tony gombócba gyűrte a szoknyát, a cipőt és a harisnyát
kivitte a konyhába, és kidobta a szemetesbe. Sheryl felült, maga
alá húzta meztelen lábát, és zihálva szedte a levegőt. Tenyéryi
fehér bugyi volt rajta, a lelógó blúzával próbálta eltakarni.

- Ez aztán a jó móka - vigyorgott Hobie. - Hát nem?

- De még mennyire - bólintott Tony. - De lesz ez még
jobb is!

Hobie nevetett. Stone ebben a pillanatban megmozdult a ~ i,
földön. Marilyn leguggolt mellé, és segített neki felülni. Hobie oda-
lépett, és felvette a levágott kezét.

- Ez egy fickóé volt, aki felbosszantott - közölte.

Stone kinyitotta majd becsukta a szemét, mintha azt re-
mélne, rájön, hogy csak álmodik. Aztán Sherylre bámult. Marilyn
rájött, hogy fogalma sincs, ki lehet, mert még soha nem talál-
koztak.

- A fürdőszobába - szólt rájuk Hobie.

Tony talpra állította Sherylt, Marilyn pedig Chesternek segí-
LEE CHILD 2 0 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 0 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

tett. Hobie mögöttük lépkedett. Bevonultak az irodába, aztán a
fürdőszobaaajtóhoz mentek.

- Befelé - parancsolta Hobie.

Stone ment be elsőnek. A nők követték. Hobie nézte, aztán
megállt az ajtóban, és Stone-hoz fordult.- Tony itt fog aludni kint
a kanapén. Úgyhogy ne jöjjenek ki. És töltsé hasznosan az időt,
beszélje meg a dolgokat a feleségével. Holnap elintézzük a rész-
vények átadását. Sokkal jobb lesz neki, ha kölcsönös megegye-
zéssel intézünk el mindent. Sokkal jobb. Egyébként kellemetlen
következményekkel járhat a dolog. Megértett?

Stone csak mereven bámult. Hobiemég legeltette egy kicsit
a szemét a két nőn, aztán a levágott kézzel búcsút intett, és be-
csukta az ajtót.

Jodie hófehér hálósobája úszott a fényben. Júniusban minden
este, ahogy a nap nyugat felé haladt, a sugarai öt percre találtak
egy keskeny kis rést Manhattan felhőkarcolói között, és teljes
erővel elárasztották az ablakot. A redőny úgy tüzelt, mintha
lángra lobban volna. A napfény továbbsiklott a falakra, vissza-
verődött róluk, míg az egész helyiség szinte fehéren izzott.
Reacher teljes mértékben a hangulatához illőnek találta a dol-
got. A hátán feküdt, és nem emlékezett rá, hogy valaha is boldo-
gabb lett volna.

Ha jobban elgondolkozik, tulajdonképpen aggódhatott vol-
na. Buta kis szólások jutottak eszébe, mint „Sajnálni kell azt, aki
megkapja, amit akar”, vagy „jobb reménykedve utazni, mint meg-
érkezni”. Furcsa érzés kellett volna hogy legyen, megkapni vala-
mit, amit tizenöt éven át akart. De nem volt az. Olyan volt, mint
egy gyönyörű utazás egy űrrakétával valami olyan helyre, amiről
nem is tudta, hogy létezik. Minden, amiről valaha is álmodott,
csak millióval megszorozva.)odie nem volt mítosz, hanem eleven,
lélegző teremtmény, erős és rugalmas, izmos és illatos, meleg és
szégyenlős és odaadó.

A karja hajlatába fészkelődve feküdt, a haja az arcába hul-
lott és belelógott Reacher szájába. A lány hátán nyugtatta a ke-
zét, a gerincének ívén. A szemét lehunyta és mosolygott. Reacher
tudta. Érezte a nyakán a szempillái csiklandozását, és a vállán a
szája érintését. Ebből érezte, hogy mosolyog. Megmozdította a
kezét. A bőre hűvös volt és selymes.

- Sírnom kellene - suttogetta)odie. - Mindig azt hittem, hogy
ha ez egyszer megtörténik, utána sírni fogok.

Reacher magához szorította. - Ugyan miért kellene sírni?

- Az elvesztegetett évek miatt.

-)obb későn, mint soha.

)odie felkönyökölt. A férfi fölé hajolt, a melle a mellkasához simult. - Amit mondtál nekem, azt én is elmondhattam volna szóról szóra. Bár megtettem volna, már régen. De nem tehettem.

- Én sem. Olyan volt, mint valami szégyenletes titok.

)odie ráfeküdt, aztán felült lovaglólútsban, és mosolygott.

- De már nem titok.

- Nem.

)odie nagyot nyújtózkodott, és ásítani kezdett, ami elégedett mosolyba fulladt. Reacher a lány vékony derekára tette a kezét, aztán feljebb csúsztatta a mellére.)odie mosolya szélesebb lett. - Megint?

Reacher a csípője mozdulatával oldalra billentette, és lágyan lefektette. - Be kell hoznunk az elmaradást.

)odie bólintott. Épp csak apró mozdulattal, alig súrolva a hájjával a párnát.

Marilyn átvette az irányítást. Úgy érezte, ő a legerősebb.

Chester és Sheryl még nem tértek magukhoz, ami érthető volt, hiszen ők szenvedtek a legtöbbet. EI tudta képzelni, milyen sebezhetőnek érzik magukat félmeztelenül. Tulajdonképpen ő is félmeztelennek érezte magát, de most nem akart ezzel foglalkozni. Levette a ragasztószalagot Sheryl szájáról, és átölelte, amikor a lány sírva fakadt. Aztán kiszabadította a karját is, és letekerte róla a szalagot. Összegöngyölte a ragacsos szalagot, a szemétkosárba

LEE CHILD 2 O 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD Z O 9, A PÓK HÁLÓJÁBAN

dobta, aztán megmasszírozta Sheryl elgémberedett vállát. Talált egy mosdókesztyűt, átítatta forró vízzel, és letörölte Sheryl arcáról az odaszáradt vért. Az orra meg volt dagadva, és szinte elfeketedett. Marilyn kezdett aggódni miatta. Orvosra lenne szüksége. Próbálgatni kezdte, mit mondhatna. Látott ilyen filmeket, ahol túszokat ejtettek. Valahogy mindig elintézték, hogy a betegek kórházba kerüljenek, de hogyan?

Levette a törülközőket az akasztóról, és odaadott egy fűrdőlepedőt Sherylnek, hogy tekerje maga köré szoknya helyett. A megmaradt törülközőket háromfelé osztotta, és leterítette a földre. A kő hideg, fontos, hogy ne fázzanak fel. A fal mellé terítette őket, és leült, hátával az ajtónak támaszkodva, Chesterrel a balján és Sherylrel a jobbán. Megfogta és rnegszorította a kezüket.

Chester vizsgonozta a szorítást.

- Nagyon sajnálom - motyogta.

- Mennyivel tartozol? - kérdezte Marilyn.

- Több mint tizenhétmillióval.

Marilyn nem kérdezte meg, hogy vissza tudja-e fizetni. Ha vissza tudná, nem ülné a fürdőszobában a földön, félmeztelenül.

- Mit akar Hobie?

Chester szánalmasan vállat vont.

- Mindent - felelte. - Az egész vállalatot.

Marilyn bólintott, és a krómozott csöveket bámulta a mosdókagyló alatt.

- Akkor nekünk mi marad?

Chester kicsit hallgatott, majd megint vállat vont. - A morzsák, amiket odavet nekünk. Lehet, hogy semmi.

- Na és a ház? Az még megvan, nem? Meghirdettem eladásra. Ez a hölgy az ingatlanügynök. Azt mondja, akár kétmilliót is kaphatunk érte.

Stone Sherylre pillantott. Aztán megrázta a fejét. - A ház a vállalat tulajdona. Technikailag egyszerűbb volt így intézni, amikor vettük. Úgyhogy az is Hobie-é, minden egyébbel.

Marilyn bólintott, és belebámult a semmibe. Sheryl a jobbán elaludt, ülve. Kifárasztották a szörnyűségek.

1

- Aludj te is egy kicsit - mondta Marilyn a férjének. - Majd

kitalálok valamit.

Chester megint megszorította a kezét, aztán hátradőlt. Lehuntya a szemét.

- Nagyon sajnálom - mondta még egyszer.

Marilyn nem felelt. Csak lesimitgatta a combján a selyemruhát, mereven előrebámult, és törte a fejét.

nap arrébb vonult, mire a vágyuk lecsillapodott. Már épp csak egy fényes sáv maradt az ablak mellett. Egy egész vékony, horizontális napsugár lassan végigvonult a fehér falon, porszemek táncoltak benne. Aztán eltűnt, mintha egy villanykapcsolót kattintottak volna le, és a szobában csak az est félhomálya maradt. Fáradtan heverték az összegabalyodott takaró alatt, ellazultan, halkán lélegezve. Aztán Reacher megint megérezte a vállán, hogy)odie mosolyog. Felkönyökölt és ránézett, ugyanazzal az ugrató mosollyal, amivel az irodánál fogadta.

- Mi az? - kérdezte Reacher.

- Mondanom kell valamit.

Reacher várt.

- Hivatalos minőségemben.

Reacher)odie arcába bámult. A lány még mindig mosolygott. A foga fehér volt és szeme kék, még a félhomályban is. Miféle hivatalos minőségben? - tűnődött Reacher.

- Nem tartozom senkinek - mondta. - És nem hiszem, hogy nekem bárki tartozna.

)odie megrázta a fejét, és még mindig mosolygott. - Mint apám végrendeletének végrehajtója.

Reacher bólintott. Érthető volt, hogy Leon őt bízta meg. A családban marad.

- Ma felnyitottam és elolvastam - folytatta)odie. - Bent az irodában.

- És mi volt benne? Kiderült, hogy titokban zsugori alak volt, és milliókat kuporgatott össze?

LEE CHILD 2 0 6 A P6K HALBJÁBAN LEE CHILD 2 0 7 A PÓK HÁL6JABAN

)odie megrázta a fejét, és nem felelt semmit.

- Tudja, mi történt Victor Hobie-val, és mindent leírt a végrendeletében?

Jodie még mindig mosolygott. - Hagyott rád valamit.

Reacher megint bólintott. Ez is érthető volt. Jellemző Leonra.

Biztos nem feledkezett meg róla, és hagyott rá emlékül valami apróságot, a barátság kedvéért. De mit? Valami emléktárgyat. Talán a kitüntetéseit? Vagy a gépfegyvert, amit Koreából hozott haza. Egy régi Mauser volt, eredetileg német, valószínűleg a szovjetek zsákmányolták a keleti fronton, aztán tíz évvel később eladták a koreaiaknak. Fantasztikus fegyver volt. Leonnal sokat beszélgettek róla, mennyi csatát láthatott. Kedves emléktárgy lenne. De hol a fenébe fogja tartani?

- Rád hagyta a házát - közölte)odie.

- Hogy micsodáját?

- A házát. Garrisonban.

Reacher értetlenül meredt rá. - A házát?

Jodie mosolyogva bólintott.

- Nem hiszem el. De különben sem fogadhatom el. Mihez kezdjek vele?

- Hogyhogy mihez kezdj vele? Lakjál benne. Erre valók a házak, nem?

- Én nem szoktam házban lakni. Soha életemben nem laktam házban.

- Hát majd most laksz.

Reacher hallgatott. Aztán megrázta a fejét. - Jodie, ezt nem fogadhatom el. A tiéd kell hogy legyen. A te örökséged.

- Nekem nem kell. Apa is tudta. Jobban szeretem a várost.

- Oké, akkor eladod. A tiéd. Add el, és tartsd meg a pénzt.

- Nincs szükségem a pénzre. Apa ezt is tudta. Egy év alatt többet keresek, mint amennyit az a ház ér.

- Azt hittem, az egy drága környék, ilyen közel a folyóhoz.
Jodie bólintott. - Az is.
Reacher zavartan hallgatott.
- A házat...?
LEE CHILD 2 08 A PÓK HÁLÓJÁBAN
Jodie ismét bólintott.
- Te tudtad, hogy ezt tervezi?
- Nem egyértelműen - mondta Jodie. - Csak azt, hogy nem
rám hagyja. Azt hittem, azt akarja, hogy eladjam, és valami jóté-
konysági szervezetnek utaljam át a pénzt. Öreg veteránoknak,
vagy ilyesmi.
- Oké, akkor csináld azt.
Jodie megint elmosolyodott. - Reacher, ezt nem tehetem.
Nem az én döntésem. A végrendeletében egyértelmű utasítások
vannak. Engedelmeskednem kell neki.
- A házat... - mondta bizonytalanul Reacher. - Rám hagyta
a házat?
- Nagyon aggódott miattad, két éven át, mióta leszereltek.
Tudta, milyen rossz lehet neked, azok után, hogy az egész élete-
det a hadseregben töltötted. Hirtelen ott állsz, és nincs semmi.
Aggódott miattad.
- De nem tudta, hogyan élek.
Jodie bólintott. - De ki tudta találni. Okos volt. Tudta, hogy
csak hányódsz ide-oda. Mindig azt mondta, hogy ez nem rossz,
három-négy évre. De mi lesz veled ötvenévesen? Hatvan- vagy
hetvenévesen? Sokat gondolt rád.
Reacher a hátán fekvé megvonta a vállát, és a mennyezetet
bámulta.
- Én soha nem gondoltam erre. Mindig csak a mai nap
gondja számít, ez volt a mottóm.
Jodie nem felelt, csak lehajtotta a fejét, és megcsókolta
Reacher mellkasát.
- Olyan érzés, mintha ellopnám tőled - mondta Reacher. -
A te örökséged. A tiéd kell hogy legyen.
Jodie megint megcsókolta. - A ház apáé volt. Még ha kelle-
ne nekem, akkor is tiszteletben tartanám az akaratát. De nekem
nem kell, soha nem is kellett. Ezt ő is tudta. Azt csinált vele,
amit
akart. Rád hagyta, mert azt akarta, hogy a tiéd legyen.
Reacher a mennyezetet bámulta, de gondolatban a házban
barangolt. Az ember végigmegy a behajtóúton, a fák között.)obb-
LEE CHILD 2 0 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN
ra a garázs, balra az alacsony ház. A dolgozószoba, a nappali,
melynek ablakából látszik a széles, lassan hömpölygő Hurison. A
bútorok. Minden nagyon kényelmesnek látszott. Talán vehetne
egy hifiberendezést. Pár könyvet. Egy ház... Az ő háza. Próbálta ki-
mondani magában: a házam. De nem nagyon ment. Kicsit meg-
borzongott.
- Apa azt akarta, hogy a tiéd legyen - mondta megint
Jodie. - Egy végrendeletet nem vonhatsz kétségbe. És nekem
nem okoz semmi problémát, esküszöm.
Reacher lassan bólintott.
- Rendben. De azért fura. Nagyon, nagyon fura.
- Kérsz kávét? - kérdezte Jodie.
- Azt hiszem.
Jodie kibújt az ágyból, és megkereste a cipőjét.
- Feketén, cukor nélkül, ugye?
Ott állt, meztelenül, csak cipő volt rajta. Pántos, magas sar-
kú. Észrevette, hogy Reacher nézi.
- A konyhában hideg a kő. Soha nem megyek ki mezítláb.
- Tudod, mit? Felejtük el a kávét.
Jodie ágyában aludtak, egész éjszaka, kora reggelig. Reacher éb-
redt először, óvatosan kihúzta a karját Jodie feje alól, és megnéz-
te az óráját. Majdnem hét. Kilenc órát aludt. Életében nem aludt

még ilyen jól. És ilyen jó ágyban. Sok ágyban aludt már, több százban, vagy talán több ezerben is. De ez volt a legjobb mind közül.)odie még aludt. A hasán feküdt, a takaró lecsúszott róla. A háta meztelen volt egészen a derekáig. Látszott a mellének domborulata. A haja a vállára omlott. Az egyik térde felhúzza a másik combjára. A feje kicsit előre hajolt, a térde felé. Reacher megcsókolta a nyakát.)odie megmoccan.

-)ó reggelt,)odie.

Kinyitotta a szemét. Aztán lehunyta, majd megint kinyitotta. Elmosolyodott, meleg, üdvözlő reggeli mosollyal.

- Attól féltem, hogy álmodtam az egészet - mondta. - Egyszer álmodtam is ilyet.

Reacher megint megcsókolta. Gyöngéden, a nyakán. Aztán nem olyan gyöngéden a száját.)odie átkarolta a nyakát, és ő fölérhajolt. Megint szeretkeztek, tizenöt év alatt negyedszer. Aztán együtt álltak be a zuhany alá. Utána reggeliztek. Úgy ettek, mint ha hetek óta éheznének.

- EI kell mennem Bronxba - mondta Reacher.

)odie bólintott. - Ehhez a Rutterhez? Majd én vezetek. Nagyjából tudom, merre van.

- Azt hittem, be kell menned dolgozni.

)odie értetlenül nézett rá.

- Azt mondtad, nagyon sok a dolgod.

)odie elmosolyodott. - Azt csak kitaláltam. Valójában azt mondták bent, hogy akár egy hetet is kivehetek. Csak nem akartam ott lenni veled az első este, azért rohantam ellefeküdni.

Illett

volna megmutatni a vendégszobát, mint egy igazi háziasszony, de nem akartam kettesben lenni veled a hálószoobában. Megörjített volna.

- És mit csináltál tegnap egész nap az irodában?

)odie vihogott. - Semmit. Csak ültem egész nap, és nem csináltam semmit.

- Te tiszta bolond vagy. Miért nem mondtad meg?

- Te miért nem mondtad meg?

- Megmondtam.

- Persze, végül. Tizenöt év után.

- Tudom, de féltem. Azt hittem, megbántalak vagy ilyesmi.

Azt gondoltam, nem akarsz erről hallani.

- Én is pontosan így gondoltam. Azt hittem, meggyűlölnél.

Csak nézték egymást és mosolyogtak. Aztán elnevettek magukat, és percekig abba se hagyták.

- Megyek, felöltözöm - mondta)odie még mindig nevetve.

Reacher követte a hálószoobába, és megkereste a saját ruháit a földön.)odie a gardróbban kotorászott. Reacher figyelte, és eltűnődött, Leon házában van-e gardrób. Illetve az ő házában. Hát LEE CHILD 2 ~ O A PÓK HÁLÓJÁBAN r LEE CHILD ~ ~ ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN persze, biztosan. Akkor most ruhákat is kell vennie, hogy legyen mit belerakni?

)odie egy Fehér blúzt és egy farmert vett fel, széles bőrvvel és elegáns, drága cipővel. Reacher megkereste a zakóját, amit a nappaliban hagyott, és a sporttáskából átrakta a zsebébe a Seyrt. A másik zsebébe húsz töltényt tett. SÚlyos lett tőle a zakó.)odie kijött hozzá, kezében a bőrmappával. Épp Rutter pontos címét nézte meg benne.

- Kész vagy? - kérdezte.

- Tökéletesen.

Reacher kicsit előre ment, hogy ellenőrizze a terepet,)odie hátramaradva várt. Ugyanúgy, mint előző nap. De mindenhol tiszta volt a levegő. A folyosó üres, a lift üres, az előcsarnok üres, a parkoló üres. Beszálltak a Taunusba, megkerülték a háztömböt, aztán észak felé indultak.

- East River Drive, aztán onnan az I-95-ös út, így jó lesz? - kérdezte. - Az a Cross Bronx Expresswaybe visz.

Reacher vállat vont, és próbálta maga elé idézni a Herz tér-képet. - Akkor menjünk inkább észak felé a Bronx River Park-wayen. Az állatkerthez kell mennünk.

- Az állatkerthez? Rutter nem arra lakik.

- Nem igazán az állatkerthez. Pontosabban a botanikus kertbe. Valamit meg akarok mutatni.

)odie vetett rá egy oldalpillantást, aztán megint az útra koncentrált. Sűrű volt a forgalom, épp csak elmúlt a csúcsidő. Észak felé haladtak a folyó mentén, aztán a George Washington-hídhöz, majd annak hátat fordítva, kelet felé, Bronxba. Erre már gyorsabban lehetett haladni, mert ez az út kivezet a városból, és ilyenkor New York inkább befelé szippantja az embereket.

- Merre? - kérdezte)odie.

- Menj el a Fordham University mellett. Álljunk meg az üvegház előtt.

)odie bólintott, és többször is sávot váltott. A Fordham elslott bal kéz felől, aztán megjelent jobbról az üvegház.)odie a főbejáratnál megkereste a parkolót. Majdnem üres volt.

LEE CHILD 2 ~ 2 A PÓK HAL6JÁBAN

- És most?

Reacher fogta a bőrmappát.

- Majd meglátod - mondta.

Az üvegház száz méternyire volt, Reacher olvasott róla egy ingyenes kis tájékoztató füzetben, amit előző nap szerzett be. Egy Enid Haupt nevű emberről lett elnevezve, és egy vagyona került a megépítése 1902-ben, tízszer annyiba, mint a felújítása kilencvenöt évvel később, de megérte, mert az eredmény pompázatos lett. Hatalmas, díszes, vasból és tejüvegből készült szerkezet volt.

Odabent forróság és pára fogadta őket. Reacher odavezette

)odie-t ahhoz a helyhez, amit meg akart mutatni neki. Az egzotikus növények nagy ágyásokba voltak ültetve, alacsony fal és korlát övezte őket. A sétányok szélén padok sorakoztak. A tejüveg megszűrte a napfényt. Nedves föld szaga és átható virágillat szállt a levegőben.

- Mi ez? - kérdezte)odie. Részben szórakoztatta a dolog, részben türelmetlen volt. Reacher megkeresett egy bizonyos padot, és kicsit hátrább lépett, a korlát mellé. Fél lépést balra, aztán még egyet, míg pontosan megtalálta a kellő helyet.

- Állj ide - mondta.

Hátulról megfogta)odie vállát, és pontosan oda állította, ahol az előbb ő állt. Lehajtotta a fejét az ő szemmagasságába, és ellenőrizte a látványt.

- Állj lábujjhegyre - mondta. - És nézz egyenesen előre.

)odie nyújtózkodott, és előre bámult.

- Oké. Halljuk, mit látsz.

- Semmit - felelte)odie. - Növényeket.

Reacher bólintott, és kinyitotta a bőrmappát. Kivette a lesoványodott fogolyról készült fényképet, és kinyújtott karral)odie elé tartotta. Ő ránézett.

- Mi ez? - kérdezte megint, félig szórakozottan, félig boszúsán. '

- Hasonlítsd össze - mondta Reacher.

LEE CHILD 2 ~ 3 A PÓK HALÓJÁBAN

jodie egyenesen tartotta a fejét, és hol a fényképre, hol a növényekre nézett. A szeme tágra nyílt, és elsápadt az arca.

- Jesszusom... A fenébe, ez itt készült! Pontosán itt! Ezek a növények ugyanazok, mint a képen.

Reacher megint lejjebb hajtott a fejét, és még egyszer ellenőrizte.)odie úgy tartotta a képet, hogy pont egybeessen a növényekkel. Valami három-négy méter magas pálmaféle bal oldalon, jobbra egy nagy páfránybokor, mögötte bozótos. A két alak öt-hat méternyire bent állhatott a virágágyásban, a teleobjektív lencse rájuk összpontosított, és így összenyomta a perspektívát. A

háttérben álló kemény törzsű trópusi fák, amelyek a képen már elmosódtak, valójában egy távolabbi ágyásban álltak.

- A fenébe - mondta megint)odie. - Ezt el se hiszem.

A megvilágítás is pontjó hatást keltett. A tejszínű üveg pont annyi fényt eresztett be, mintha egy félhomályos dzsungelben lennének. Vietnamban többnyire felhős az ég. A hegycsúcsok le- húzzák maguk közé a felhőket, és gyakoriak a ködök, mintha a föld állandóan gőzölögne.)odie bámulta a képet és a növényeket, hajszálnyit jobbra-balra mozgatva a fényképet.

- Na és a szögesdrót meg a bambuszpóznák? Olyan valódi- nak látszanak.

- Színpadi kellékek. Három pózna, tízméter szögesdrót. Ezt nem nehéz beszerezni. Összetekerve simán behozhatták.

- De mikor és hogyan?

Reacher vállat vont.

- Talán kora reget, amikor még zárva van az üvegház. Le- het, hogy ismernek valakit, aki itt dolgozik. Vagy amikor be volt

zárva a felújítás miatt.

)odie a szeméhez közel tartva vizsgálgatta a fényképet. -

Várjunk csak. Látszik a pad. Itt belelóg a sarka.

A körme hegyével a képre bökve megmutatta. Egy kis el- mosódott fehér Foltocska. Az egyik kovácsoltvas pad széle.

- Ezt észre se vettem - mondta Reacher. -)ó a szemed.

)odie szembefordult vele. - Ez felháborító. Ez a Rutter tizen- nyolcezer dollárt szedett ki Hobie-ékhól egy hamis fényképért!

- Még rosszabb. Hamis reményeket keltett bennük.

- Most mit csinálunk?

- Meglátogatjuk Ruttert.

Negyedóra múlva már vissza is értek a Taunushoz.)odie ujjai- val dobolt a kormányon vezetés közben, és gyorsan beszélt. - De te azt mondtad nekem, elhiszed. Mikor azt mondtam, a fénykép bizonyítja, hogy ez a hely létezik, azt mondtad, persze. Azt mond- tad, voltál ott, nem is olyan rég, olyan közel, mint ez a Rutter.

- Mind igaz is volt - felelte Reacher. - Híttem benne, hogy a botanikus kert létezik. Épp onnan jöttem. Olyan közel álltam, mint Rutter, ahonnan a képet csinálta.

- Jézusom, Reacher, mi ez az egész, valami játék?

Reacher vállat vont. - Tegnap még nem tudtam, mi ez. Úgy értem, nem tudtam, mennyit osszak meg veled.

)odie bólintott, és a bosszúsága ellenére elmosolyodott. Ő is tisztában volt vele, mennyire más volt minden tegnap, mint ma. - Mégis, hogy képzelte, hogy ezt megússza? A New York-i botani- kus kert! Van bőr a képén!

Reacher nyújtózkodott egyet. Egészen a szélvédőig nyújtva a karját.

- Pszichológia - mondta. - Ez minden szélhámosság alapja.

Azt kell mondani az embereknek, amit hallani akarnak. Ezek az öregek azt akarták hallani, hogy a fiuk még életben van. Úgyhogy azt mondja nekik, életben van, ők meg belefektetnek egy csomó pénzt és reményt, három hónapig tükön ülve várnak, mire átad nekik egy fényképet, és láthatják, amit látni akartak. Okosan csi- nálta. Kért róla fényképeket, tehát ki tudott választani egy nagy- jából hozzá hasonló, középkorú fickót. Pszichológia. Az öregek azt látják, amit látni akarnak. Ha egy gorillamezbe öltözött pasast odatesznek a képre, arról is elhiszik, hogy igazi.

- Te hogy szúrtad ki, hogy valami nem stimmel?

- Ugyanaz a pszichológiai folyamat, csak megfordítva. Én nem akartam hinni benne, mert tudtam, hogy nem lehet igaz.

Ezért olyan valamit kerestem, ami nem stimmel. A ruhája volt a legárulkodóbb. Észrevetted? Régi, kopott amerikai katonai gya- LEE CHILD 2 ~ 9, A PÓK HAL6JÁBAN LEE CHILD 2 ~ 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN korlóruha. Állítólag harminc évvel ezelőtt esett fogságba. Nem va- lószínű, hogy a duzsungelban harminc évig eltartana ez a ruha.

Hat hét alatt lerohadna róla.

- De hogy jöttél rá, hogy a botanikus kertben kell keresgélni?

Reacher az ujjaival a szélvédőnek támaszkodott, hogy enyhítse a feszültséget a válláiban. - Hol máshol találna ilyen növényzetet? Talán Hawaii, de miért költene repülőjegyre három embernek, mikor itt is elérhető?

- És a vietnami kölyök?

- Talán egy főiskolás srác. Lehet, hogy ide jár a Fordhamre. Vagy a Columbiára. Lehet, hogy nem is vietnami. Lehet egy pincér egy kínai étteremből. Rutter talán húsz dollárt fizetett neki a képert. Valószínűleg van négy állandó haverja, akik az amerikai foglyot játsszák. Egy magas fehér, egy alacsony fehér, egy magas fekete, egy alacsony fekete, így minden eshetőségre megvan a szereplő. Valószínűleg mind hajléktalan csavargó, azért ilyen soványak és nyüzögtek. Lehet, hogy piával fizet nekik. Valószínűleg egy alkalommal megcsinál több képet is, és alkalomadtán felhasználja őket. Ugyanazt a képet akár egy tucatszor is elsózhatja. Ha valakinek magas és fehér az eltűnt fia, kap egy ilyen képet. Aztán megesketi őket, hogy titokban tartják, beadja nekik ezt a dumát a kormányösszeesküvésről, úgyhogy senki nem jár utána különösebben a dolognak.

- Ez undorító - mondta)odie.

Reacher bólintott. - Az biztos. Még mindig sok ilyen család van, akiknek a fia eltűnt Vietnamban, Rutter meg élösködik rajtuk, mint valami féreg.

- Te nem hiszel benne, hogy még vannak hadifoglyok?

Reacher megrázta a fejét.

- Már nincsenek hadifoglyok,)odie - mondta. - Ez marhaság.

- Biztos vagy benne?

- A legteljesebb mértékben.

- Hogy lehetsz ilyen biztos benne?

- Mert tudom. Ahogy azt tudom, hogy az ég kék, a fű zöld, és neked remek segged van.

)odie elmosolyodott. - Én ügyvéd vagyok, Reacher, nekem ez nem elég bizonyítéknak.

- Ott vannak a történelmi tények - mondta Reacher. - Az, hogy a vietnamiak túszokat tartottak volna, hogy amerikai segélyeket csikarjanak ki, teljes képtelenség. Azt tervezték, hogy dél felé nyomulnak a Ho Shi Minh ösvényen, azonnal, ahogy mi kitértük a lábunkat, ami ellentétes volt a párizsi békeszerződéssel, úgyhogy nagyon jól tudták, hogy soha nem fognak semmiféle segélyt kapni. 73-ban elengedtek minden hadifoglyot. Kicsit lassan ment, de elengedték őket. Amikor 75-ben az amerikaiak végleg távoztak, még összeszedtek vagy százat, és azokat is átadták. Ezenkívül arra -is szükségük volt, hogy felszedjék az aknákat a kikötőikben, tehát már csak ezért sem játszottak volna buta játékokat a túszokkal.

- Viszont nagyon is lassan voltak hajlandóak visszaadni a holttesteket - mondta)odie. - Azoknak a maradványait, akik csatában vagy lezuhant repülőkből haltak meg. Ezzel igenis buta játékokat játszottak.

Reacher bólintott. - Nem igazán értették, miért olyan fontos ez nekünk. Kétezer holttestet akartunk visszakapni. Ők nem értették, miért. Több mint negyven éven át háborúztak, a japánokkal, franciákkal, kínaiakkal. Talán egymillió katonájuk is eltűnt. A mi kétezerünk ehhez képest csepp a tengerben. Ők nem értik azt, hogy nekünk milyen értékes az egyén. Ez megint pszichológiai dolog. De ez még nem jelenti azt, hogy hadifoglyokat tartottak titkos táborokban.

- Nem tút meggyőző az érvelésed - mondta szárazon)odie.

Reacher megint bólintott. - A fő érvem Leon. Ő és a hozzá hasonlóak. Ismerem ezeket az embereket. Bátrak és becsülete-

sek. Harcoltak Vietnamban, később pedig magas rangra emelkedtek. A Pentagon tele van seggfejekkel, ezt én is ugyanolyan jól tudom, mint mindenki, de mindig volt elég olyan ember, mint Leon, akik őrizték a hadsereg becsületét. Válaszolj nekem:

LEE CHILD 2 ~ 7 A P6K HALÓJÁBAN

LEE CHILD A P6K HALÓJÁBAN

ha Leon tudta volna, hogy még mindig vannak titkos fogolytáborok, mit csinált volna?

)odie vállat vont. - Nem tudom. Valamit biztos.

- De még mennyire. Leon téglánként szétszedte volna a Fehér Házat, míg mindenkit haza nem hoznak. De nem tette. És azért, mert nem tudott ilyesmiről. Márpedig ő aztán mindent tudott. Képtelenség, hogy egy ilyen valami titokban maradhatott volna Leon és társai előtt, ennyi időn keresztül. Egy hatalmas összeesküvés, ami hat kormányzaton keresztül tartott? Amit Leon ne szagolt volna ki? Ugyan. Szerintem ez egyértelmű bizonyíték.

- Nem, te csak hiszel benne - ellenkezett)odie.

- Nekem ez elég.

)odie előrebámult az útra, és elgondolkozott. Aztán bólintott. Ha az apja hitt valamiben, az neki is elég volt.

- Szóval Vidor Hobie halott?

Reacher bólintott. - Biztosan. Meghalt bevetés közben, és a holtteste nem került elő.

)odie lassan vezetett tovább. Dél felé haladtak. Sűrű volt a forgalom.

- Oké, nincsenek foglyok, nincsenek táborok, nincs kormányösszeesküvés. Akkor viszont nem a kormány emberei lőttek ránk, és nem ők jöttek nekünk.

- Én soha nem is gondoltam, hogy ők voltak - mondta

Reacher. - A kormány emberei ennél sokkal hatékonyabban szoktak dolgozni. Ha úgy vesszük, én is a kormánynak dolgoztam. EI tudod képzelni, hogy ekkora bakot lőjek kétszer is?

)odie jobbra kormányozta a kocsit, és megállt az út szélén.

Szembefordult Reacherrel, tágra nyitva kék szemét.

- Akkor csak Rutter lehet - mondta. - Ki más? Felfedeztük a piszkos kis üzelmeit, ő meg mindenre hajlandó, hogy fedezze magát. Azt hiszi, le akarjuk leplezni. És most egyenesen besétálunk a karjaiba.

Reacher elmosolyodott.

- Az élet veszélyes dolog - mondta.

LEE CHILD 2 ~ 8 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Marilyn zsibbadtan és átfázva arra ébredt, hogy hangok hallatszanak az ajtó túloldaláról. A fürdőszobának nem volt ablaka, így nem tudta kitalálni, hány óra lehet. Úgy sejtette, reggel, mert az volt az érzése, elég sokat alhatott. A balján Chester ernyedten feküdt, és a semmibe bámult. Marilyn odafordult és egyenesen ránézett, de Chester nem reagált. A jobbján Sheryl, összegömbölyödve. A száján át, hangosan lélegzett. Az orra megfeketedett és csúnyán megdagadt. Marilyn elnézte, aztán nagyot nyelt. Az ajtóhoz szorította a fülét, és hallgatózott.

Két férfi volt kint az irodában. Két mély hang, halkan beszélgettek. A távolból hallotta a liftek zúgását is. Nagyon halkan az autók zaját, amelyet néha egy-egy sziréna szakított meg. Egy repülőgép bűgása is hallatszott, mintha a Kennedy repülőtérről szállna fel egy nagy sugárhajtású gép a kikötő fölé. Marilyn feltápáskodott a padlóról.

A cipője lecsúszott az éjszaka. A törülközők alatt találta meg. Belebújt, és halkan a mosdóhoz ment. Chester keresztülnézett rajta. Marilyn a tükörbe pillantott. Nem is olyan rossz, gondolta.

Utoljára több mint húsz évvel ezelőtt töltött el egy éjszakát egy fürdőszoba kövén, egy egyetemi buli után, de most sem nézett ki sokkal rosszabbul, mint akkor. Az ujjával megfésülgette a haját, és hideg vízzel megmosta a szemét. Aztán visszaosont az

ajtóhoz, és megint hallgatózott.

Két férfi, de biztos volt benne, hogy egyikük sem Hobie.

Volt valami a hangokban, ami egyenrangú partnerek közti beszélgetésre vallott. Marilyn a lábával hátratulolta a törülközőket, vett egy jó nagy levegőt, és kinyitotta az ajtót.

A két férfi elhallgatott, és felé fordultak. Az egyik a Tony nevezetű volt, aki féloldalasán ült a kanapén az íróasztal előtt. A másikat, aki a dohányzóasztalka szélén ült, még nem látta. Az íróasztalnál nem volt senki. Hobie-nak semmi nyoma. Az ismeretlen egy nem túl magas, de tagbaszakadt fiatalember volt. A szalagfüggöny összezárva, de azért I "atni lehetett, hogy odakint süt a

LEE CHILD 2 ~ 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

nap. Későbbre járhat, mint gondolta. A kanapéra pillantott, és látta, hogy Tony rámosolyog.

-)ól aludt? - kérdezte.

Marilyn nem felelt. Csak közönyösen rászegezte a tekintét, míg Tony arcáról lehervadt a mosoly. Egy pont nekem, gondolta Marilyn.

- Megbeszéltem a dolgokat a férjemmel - mondta.

Tony várakozóan nézett. Marilyn hagyta, hadd várjon. Két pont, gondolta.

- Beleegyezőnk a részvényátadásba - folytatta -, de ez nem lesz egyszerű. Kis időbe telik. Nem hiszem, hogy maguk mindent átgondoltak. Megtesszük, amit kérnek, de ehhez az is kell, hogy hajlandóak legyenek a minimális együttműködésre. Tony bólintott. - Mint például?

- Ezt Hobie-val akarom megbeszélni, nem magával.

Csönd lett az irodában. Csak a külvilág tompa zajai szűrődtek be. Marilyn a saját lélegzésére koncentrált. Ki-be, ki-be.

- Rendben - bólintott Tony.

Három pont, gondolta Marilyn.

- Szeretnénk kávét - mondta. - Hármat, tejszínnel és cukorral.

Megint csönd lett. Aztán Tony bólintott, a tagbaszakadt fiatalember pedig felállt, és elindult a konyha felé. Négy pont, gondolta Marilyn elégedetten.

Rutter levelén feladóként megjelölt címen egy lerobbant boltocskát találtak, egy olyan környéken, amelyről már remélni sem lehetett, hogy rendbe hozható. A deszkaburkolatú ház mindkét oldalán omladozó, háromemeletes téglapépületek álltak, amelyek gyárak vagy raktárak lehettek, míg évtizedekkel ezelőtt a sorsukra nem hagyták őket. Rutter boltjának volt egy mocskos kirakata baloldalt, a bejárat közepén, jobboldalt pedig egy felhúzható ajtó mögött egy szűk kis garázs nyílt. Egy vadonatúj Lincoln Navigator állt ott bepréssel. Reacher csak a hirdetésekől ismerte ezt a modellt. Hatalmas, népkerek-meghajtású Ford volt, rengeteg luxus extrával felszerelve, ami feljogosította arra, hogy felkerüljön a

Lincolnnak közé. Fekete volt, és valószínűleg többet ért, mint az egész ingatlan.

)odie elhajtott a bolt előtt, nem túl gyorsan, nem túl lassan, csak átlagos sebességgel, ahogy az ember egy kátyús városi úton halad. Reacher a nyakát nyújtogatva hátrabámult, hogy felmérje a környéket.)odie befordult balra, és megkerülte az egész háztömböt. A házak mögött kis sikátor húzódott, rozsdás tűzlépcsőkkel és szeméthalmokkal.

- Akkor hogy csináljuk? - kérdezte)odie.

- Szépen bemegyünk - felelte Reacher. - Először is figyeljük, hogy reagál ránk. Ha tudja, hogy kik vagyunk, akkor így játszunk, ha nem, akkor úgy.

)odie leparkolt, két kapualjjal odébb, egy megfeketedett raktáépület árnyékában. Bezárta a kocsit, és a bolt felé sétáltak. A járdáról már látták, mi van a piszkos üvegű kirakatban. Érdektelen, a hadsereg raktárából kikerült holmik: poros, terepmintás

dzsekik, bakancsok, kulacsok, rádió adó-vevők, gyalogsági sisakok. Volt köztük olyan, ami már akkor idejét múlta, amikor Reacher kikerült a West Point akadémiáról.

Az ajtó nehezen nyílt, és kis harangocska csilingelt fölötte. A bolt üres volt. Jobbra egy pult, mögötte egy ajtó, amely a garázsba vezetett. Egy krómozott állványon ruhák voltak kirakva, egy polcon nagy halomban mindenféle kacat. Volt egy hátsó ajtó is, amely a sikátorba nyílt, ez be volt zárva, és riasztóval ellátva. Az ajtó mellett sorba állítva öt párnázott műanyag szék. A székek körül cigarettacsikkek és üres sörösüvegek heverték a földön. A világítás gyenge volt, de azért látszott, hogy az évek során felgyülemlett por borít mindent.

Reacher)odie előtt lépett be. A padló nyikorgott a lába alatt. Miután tett két lépést, a pult mögött meglátott egy csapóajtót. Szilárd volt, fenyődeszkákból, réz sarokvasakkal, a fogója fényesre kopva a sok használatból. A nyílásban egy keskeny létra vezetett lefelé, ugyanabból a fából. Egy erős villanykörte világított.

LEE CHILD Z 2 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD 2 Z 0 A P6K HÁL6JÁBAN

tott odalent. Reacher hallotta, hogy a cementpadlón kemény léptek kopognak.

- Nem tudom, ki a fene az, de rögtön megyek! - kiáltott ki egy hang.

Középkorú férfi hangja lehetett, meglepetés és ingerültség keveréke szólt benne. Egy olyan valakinek a hangja, aki nem számított látogatókra.)odie Reacherre pillantott, ő pedig megszorította a zsebében a Steyr markolatát.

Egy férfi Feje jelent meg a nyílásban, aztán a vállai és a felsőteste, ahogy felfelé kapaszkodott a létrán. Testes volt, neheze esett kimászni. Kifakult olajzöld gyakorlóruha volt rajta, Zsíros, szürkülő haj, ápolatlan, őszes szakáll, húsos arc, apró szemek. Négykézláb kimászott, aztán feltápászkodott.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte.

Aztán megjelent a nyílásban egy másik fej és váll is. Aztán még egy, majd még egy és még egy. Négy férfi mászott fel a pincéből. Mindegyik kiegyenesedett, némán bámultak Reacherre és)odie-ra, aztán a székekhez mentek. Nagydarab volt mind, izmos, tetovált, és egyforma katonaruhát viseltek. Leültek, és összefonták izmos karjukat.

- Segíthetek? - kérdezte megint a szakállas férfi.

- Maga Rutter? - kérdezte Reacher.

A férfi bólintott. Nem látszott a szemén, hogy megismerte volna őket. Reacher a székeken ülő négy férfira pillantott. Erre a komplikációra nem számított.

- Mit akar? - kérdezte Rutter.

Reacher villámgyorsan megváltoztatta a tervét. EI tudta képzelni, valójában mit árulnak a boltban, és mi van felhalmozva lent a pincében.

- Hangtompítót szeretnék egy Steyr GB-hez - mondta.

Rutter elmosolyodott. A szeme csillogásában és a száján úgy látszott, szórakoztatja a dolog.

- Törvényellenes ilyesmit árulni, és törvényellenes birto-
kolni.

Az éneklő hanglejtés, amivel ezt mondta, nyílt beismerése volt annak, hogy ilyesmit árul. Volt a hangjában valami leereszkedés, ami azt fejezte ki, hogy „Nekem van valamim, amit te akarsz, és ettől én több vagyok nálad”. Nem érződött a hangjában semmi óvatosság. Nem is gyanakodott, hogy Reacher esetleg zsaru. Soha senki nem nézte zsarunak. Túl nagydarab és túl kemény külsejű volt hozzá. Nem volt jellegzetesen sápadt, mint a városi rendőrök. Rutter egyáltalán nem ijedt meg tőle. Akkor már inkább)odie aggasztotta. Nem tudta hová tenni. Reacherhez beszélt, de közben a lányt nézte.)odie mereven viszonzta a pillantását. - Kinek a törvénye ellen? - kérdezte gúnyosan.

Rutter megvakargatta a szakállát. - Elég drága lesz.

- Mihez képest? - kérdezte ~odie.

Reacher magában elmosolyodott. Rutter eddig se tudta hová tenni Jodie-t, ő meg a két mondattal végképp teljesen elbizonytalanította. Azt gondolhatja, hogy bárki lehet: gazdag manhattani feleség, akinek emberrablók fenyegetik a gyerekeit, egy milliomos felesége, aki korán szeretne örökölni, vagy akár az is tehet, hogy egy bonyolult szerelmi háromszöget akar megoldani. ~odie úgy nézett rá, mint aki hozzá van szokva, hogy megszerzi, amit akar, és senki nem mond ellent neki. Se a törvény, se egy kis Bronxi fegyverkereskedő.

- Steyr GB-hez? - kérdezte Rutter. - Az eredeti osztrák gyártmányút akarják?

Reacher bólintott, mintha ő intézné a triviális üzleti ügyeket. Rutter az ujjával csettintett és odaintett az egyik férfinak, aki

felállt a székről, és lemászott a csapóajtón. Pár perc múlva visszatért, a kezében valami fekete, hengeres tárggyal, papírba göngyölve, ami szinte átlátszóra ázott az olajtól.

- Kétezer dollár - mondta Rutter.

Reacher bólintott. Az ár majdhogynem tisztos volt. A pisztolyt már nem gyártják, de úgy számította, amikor utoljára kapni lehetett, nyolc-kilencszáz dollárba került. A hangtompító gyári ára nem lehetett több kétszáznál. Kétezer dollár tíz évvel később egy illegális üzlet során, négyezer mérföldnyire a gyárkaputól, majdhogynem elfogadható.

LEE CHILD Z Z J A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 2 ~ 2 A PÓK HALÓJÁBAN

- Hadd nézzem meg - mondta.

Rutter beletörölte a hengeres tárgyat a nadrágjába, és átadta. Reacher előhúzta a pisztolyt, és rácsavarta. Nem úgy, mint a filmekben, a szeme elé tartva, lassan és elgondolkozva, hanem gyors mozdulattal odanyomta a csőhöz, és egy félfordulattal már a helyén is volt, mint teleobjektív lencséje a fényképezőgépen. Sokat javított a fegyveren.)obb lett az egyensúlya. Száz esetből kilencvenkilencszer a pisztoly felfelé húz, mert a lövés ereje felfelé löki a csövet. A hangtompító súlya viszont ezt ellensúlyozta.

-)ól működik? - kérdezte Reacher.

- Naná, hogy működik - felelte Rutter. - Láthatja, eredeti gyári darab.

A férfi, aki felhozta, már visszaült a székre. Négy férfi a négy széken. Ha az ember egy bandával akar szembeszállni, először a vezért kell elintézni, ezt az egyetemes alapszabályt Reacher négyéves korában megtanulta. Ki kell deríteni, ki a vezér, és először őt elintézni, méghozzá keményen. Most azonban más volt a helyzet. Itt Rutter a vezér, de neki egyelőre egy darabban kell maradnia, mert Reacher mást tervezett vele.

- Kétezer dollár - mondta megint Rutter.

- Próbáljuk ki előbb - mondta Reacher.

A Steyr GB-a nincs biztosító mechanizmus. A ravaszt hét kilopondos erővel kell meghúzni. Azért ilyen nehéz, hogy ne tudjon véletlenül elsülni, ha valaki, mondjuk, elejti. Reacher balra rántotta a kezét, és teljes erejéből meghúzta a ravaszt. A fegyver elsült, és szétlőtte az üres széket. Hatalmas dörrenés csattant. Nem úgy, mint a filmekben, ahol csak kis puffanást hallani. Olyan volt, mintha fognánk a mahattani telefonkönyvet, a fejünk fölé emelnénk, és teljes erőből lecsapnánk az asztalra. Mindenesetre a tompítóval még mindig halkabb volt a dörrenés, mint egyébként lett volna.

A négy férfi kővé dermedt a meglepetéstől. A levegőben műanyagdarabkák és lószórfecnik szálltak. Rutter mozdulatlanul bámult. Reacher hirtelen behúzott neki egy óriásit, bal kézzel a

LEE CHILD 2 2 q. A PÓK HÁLÓJÁBAN

gyomrába, majd kirúgta alóla a lábát, és a padlóra lökte. Aztán a szétlőtt szék melletti széken ülő férfira szegezte a pisztolyt.

- Lefelé a pincébe - förmedt rá. - Mind a négyen. Most azonnal.

Egyikük sem mozdult, úgyhogy Reacher hangosan számolni kezdett: egy, kettő, három, aztán ismét lőtt. Az első férfi lábánál szilánkká lőtte a padlódeszkát. Egy, kettő, három, és megint lőtt. Aztán megint. Faszilánkok repkedtek és por. Az ismételt lövések zaja fülsiketítő volt. Égett puszkapor és a hangtompító belsejét kitöltő forró acélgyapot szaga terjengett. A harmadik lövés után a három férfi egyszerre felállt. Szinte lökdösődtek a csapóajtónál, úgy igyekeztek lefelé. Reacher lecsukta utánuk az ajtót, és a tetejére húzta a puttót. Rutter közben feltápáskodott négykézlábra. Reacher egy rúgással visszalökte.

)odie kezében ott volt a hamisított fénykép. Leguggolt, és odatartotta Rutter orra elé, aki pislogva megnézte. A szája megmozdult, de csak egy nyílás volt a szakállában. Reacher lehajolt, és megragadta a bal csuklóját. Feljebb rángatta a kezét, és megmarkolt a kisujját.

- Most felteszek néhány kérdést - mondta. - És ahányszor hazudsz, eltöröm egy ujjadat.

Rutter küzdött, teljes erejével próbálta elrántani a kezét.

Reacher megütötte, alaposan behúzott a gyomrába, amitől Rutter lehanyatlott a földre.

- Tudod, kik vagyunk?

- Nem - zihálta Rutter.

- Hol készült ez a fénykép?

- Egy titkos fogolytáborban - lihegte Rutter. - Vietnámban.

Reacher eltörte a kisujját. Egyszerűen csak oldalra hajlította, így könnyebb, mint hátrafelé. Rutter felordított a fájdalomtól. Reacher megfogta a következő ujját. Egy arany karikagyűrű csillogott rajta.

- Hol készült?

- A bronz botanikus kertben - lihegte Rutter.

- Ki az az ázsiai kölyök?

LEE CHILD 2 2 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Csak egy srác.

- És kicsoda a férfi?

- Egy barátom.

- Hányszor csináltad ezt meg?

- Talán tizenötször.

Reacher oldalra hajlította az ujját.

- Ez az igazság! - ordította Rutter. - Tizenötnél nem többször, esküszöm! És maguknak soha nem ártottam. Azt se tudom, kicsodák!

- Hobie-ékat ismered? - kérdezte Reacher. - Brightonban.

Látta, hogy Rutter szédelegve kutat az emlékezetében. Aztán látta, hogy emlékszik. És el sem tudja képzelni, azok a szálmás öregek hogyan tudtak ilyen kellemetlenséget hozni a fejére.

- Undorító, szarházi alak vagy!

Rutter rázta fejét a fájdalomtól.

- Halljam, Rutter! - ordított rá Reacher.

- Szarházi alak vagyok - nyüszítette Rutter.

- Hol van a bankod?

- A bankom? - ismételte meg Rutter.

- A bankod.

Rutter habozott. Reacher hátrább hajlította a gyűrűsujját.

- Innen tíz saroknyira - ordította Rutter.

- A kocsi forgalmija?

- A fiókban van.

Reacher biccentett)odie-vak. A lány felállt, és bement a pult mögé. Kihúzogatta a fiókokat, és kivett egy halom papírt. Átlapozta őket, és bólintott. - Itt van. A nevére szól. Negyvenezer dollár volt.

Reacher elengedte Rutter kezét, aztán nyakon ragadta. Lehajolt, és a tenyerét az állkapcsa alá nyomta, alaposan megszorítva a nyakát.

- Megveszem az autót egy dollárért - mondta. - Ha valami nem tetszik, csak rázd meg a fejedet.

Rutter meg se moccant. A szeme kidülledt a szorítástól.

LEE CHILD Z G 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Aztán elmegyünk a bankodba. Az én új autómon. Kiveszel tizenhatalézer dollárt, és én visszaadom Hobie-ékvak.

- Nem - szólt közbe)odie. - Tizenkilencezer-hatszázötven dollárt. Értékpapírokban volt a pénzük. Hatszázalékos kamat, másfél évre.

- Oké - mondta Reacher, és még jobban megszorította Rutter nyakát. - Tizenkilencezer-hatszázötven Hobie-ékvak, és ugyanennyi nekünk.

Rutter könyörgő és értetlen tekintettel bámult Reacher arcába.

- Átverted őket. Azt mondtad, kideríted, mi történt a fiukkal. Nem tetted meg. Most nekünk kell megtenni. És valamiből fedezni kell a költségeinket.

Rutter arca már kezdett kékülni. Nyirkos kezével Reacher csuklójához kapott, kétségbeesetten próbálva szabadulni a szorítástól.

- Rendben? - kérdezte Reacher. - Tehát akkor ezt fogjuk csinálni. Csak rázd meg a fejed, ha valami nem tetszik.

Rutter rángatta Reacher csuklóját, de a feje nem mozdult.

- Vedd úgy, hogy ez egyfajta adó - mondta Reacher. - Szarházi alakokra kivetett adó.

Elengedte Rutter nyakát, és hátrább lépett. Tizenöt perccel később már Rutter bankjában voltak. Rutter a zsebében tartotta fájó bal kezét, a jobbal pedig aláírta a csekket. Öt perccel ezután Reacher berakta a 39 300 dollárt a cipzáras sporttáskába. Tizenöt perccel később kirakták Ruttert a boltja mögötti kis sikátorban, a szájába tömve két egydolláros, az egyiket a hangtompítóért, a másikat az autóért. Öt perc múlva már Reacher)odie Taunusát követve a LaGuardia felé tartott, ahol visszaadták a kocsit a Herz autókölcsönzőben. Tizenöt perccel később pedig együtt ültek az új Lincolnban, és visszaindultak Manhattanbe.

LEE CHILD 2 Z 1 A PÓK HÁLÓJÁBAN

I ql

11. fejezet

Hanoiban tizenkét órával korábban száll le az este, mint New Yorkban. A nap tehát még mindig magasan járt az égbolton, amikor Reacher és)odie elhagyták Bronxot, Laosz északi részén vizont, kétszáz mérföldnyire a Noi Bai repülőtértől, már lesüllyedt a fennsík horizontja alá. Az ég alja narancsvörösen izzott, és a késő délutáni hosszú árnyakat felváltotta a hirtelen leereszkedő trópusi alkonyat félhomálya. A város és a dzsungel szagát elnyomta a kerozin bűze, az autódudák harsogását és az éjszakai rovarok zümmögését az üresben járó sugárhajtású motor zúgása. Az amerikai légierő hatalmas C-141 Starlifter gépe állt a betonon, egy mérföldnyire a zsúfolt utastermináloktól, egy jelöletlen hangár mellett. A gép hátsó rámpája le volt engedve, és a motorokat eléggé Felpörgették ahhoz, hogy áramot szolgáltatssanak a belső világításhoz. A hangár belsejében is égtek a lámpák. Száz ívlámpa világított, magasan elhelyezve a rozsdás fémtetőzet alatt, és ragyogó sárga fényben fürdették a barlangszerű helyiséget. A hangár akkora volt, mint egy stadion, de nem volt benne semmi más, csak hét láda. Mindegyik két méter hosszú, alumínium, csillogóra kifényesített, és nagyjából olyan alakú, mint egy koporsó - merthogy azok is voltak. Szépen sorba rakva faemelőnyeken, mindegyik leterítve az amerikai lobogóval. A zászlók frissen mosva és vasalva, a középső sáv mindegyiken pontosan beállítva a koporsó középvonalához.

Kilenc férfi és két nő ácsorgott a koporsók mellett. A férfiak közül hatan a díszőrséget alkották. Az amerikai hadsereg katonái voltak, Frissen lezuhanyozva, megborotválkozva, kifogástalan díszegyenruhában, merev vigyázállásban, kicsit távolabb az öt másik embertől. Ezek közül hárman vietnamiak voltak, két Férfi meg egy nő, alacsonyok, fekete hajúak, közömbösek. Ők is egyenruhában voltak, de nem díszegyenruhában. Sötét olajzöld volt, kopott, gyűrött, idegen rangjelzésekkel ellátva.

A másik kettő amerikai volt, civil öltözképpen, de olyasfajta-
LEE CHILD 2 2 8 A P6K HÁLÓJÁBAN

ban, ami talán még az egyenruhánál is jobban elárulta, hogy a hadsereghez tartoznak. A nő fiatal volt, közepes hosszúságú vázszoneknyát viselt, hosszú újfíú khakiblúzt és otromba, sötétbar-na cipőt. A férfi magas volt, ezüstös hajú, talán ötvenöt éves, trópusi khakiöltözképpen, könnyű esőkabáttal. Egy ütött-kopott bar-na aktatáska volt a kezében, a lábánál a földön egy hasonlóan ócska utazótáska.

A magas férfi odabólintott a díszőrségnek, apró jelzéssel, szinte észrevehetetlenül. A rangidős katona egy halk parancsot adott ki, mire a hat Férfi kétszer hármassorban állt fel. Lassan elő- ~

relépkedtek, jobbra átot csináltak, majd felsorakoztak az első koporsó két oldalánál. Egy pillanatig mereven álltak, aztán lehajol-tak, és egyetlen sima mozdulattal a vállukra emelték a koporsót. A rangidős megint mondott valamit, mire lassú léptekkel a han-gár ajtaja felé indultak. Nem hallatszott más, csak a bakancsok csikorgása a betonon és a várakozó motorok zúgása.

A katonák jobbra Fordultak, és széles félkörívben a rámpához vonultak. Fellépkedtek a közepéig, a lábukkal óvatosan megka-paszkodva a fémbordázatba, aztán bemasíroztak a gép gyomrába. A pilóta ott várta őket. Nő volt, a légierő kapitánya, trópusi pilótaöl-tözképpen. A legénység - a másodpilóta, a fedélzeti mérnök, a navi-gátor és a rádiós - vigyázállásban mögötte feszített. Velük szem-ben a fedélzetmester az embereivel, akik némán álltak zöld gya-korlóruhájukban. Néma sorokban vártak, míg a díszőrség lassan el-vonult közöttük, a csomagtér végéig. Ott behajlították a térdüket, és óvatosan leeresztették a koporsót a géptörzs falába épített polcra. Négy katona hátrább lépett, és meghajtotta a fejét. Az első és a leghátsó katona a helyére csúsztatta a koporsót. A Fedélzet-mester gumiszalagokkal rögzítette, aztán hátrább lépett a díszőr-ség tagjai közé, és néma tisztelgéssel álltak.

Egy órába telt, míg mind a hét koporsót felrakták a gépre.

A hangárban az emberek végig némán álltak, végül követték a hetedik koporsót ki a betonra. A díszőrség lassú díszlépéseihez igazították a lépteiket, aztán megálltak a Starlifter rámpájának végénél a forró, párás estében. A díszőrség kijött, elvégezte a
LEE CHILD 2 2 9 A PbK HÁLbJÁBAN

feladatát. A magas, ezüstös hajú amerikai tisztelgett nekik, ke-zet rázott a három vietnami tiszttel, és odabólintott az amerikai nőnek. Egyetlen szót sem váltottak. A vállára akasztotta az úti-táskát, és gyors léptekkel felsietett a rámpán a gépre. Egy erős motor felbúgott, és a rámpa becsukódott utána. A motorok fel-pörögtek, és a hatalmas gép gördülni kezdett a kifutón. Széles ívben balra kanyarodott, aztán eltűnt a hangár mögött. A zaja lassan elhalkult. Aztán megint felerősödött, ahogy a gép si:wöltő motorokkal, felgyorsulva végigszánguldott a kifutópályán, majd felemelkedett. jobbra kanyarodott, egyre magasabbra emelke-dett, egyik szárnya kicsit oldalra dőlt, aztán eltűnt. Hamarosan már csak három pislákoló lámpácska látszott belőle, és az egé-szen halványan feketéllő kerozinfelhő alapján lehetett követni az útját az esti égbolton.

A díszőrség csöndben feloszlott, az amerikai nő kezét rázott a három vietnamival, és viaszasétált a kocsijához. A vietnami tisz-tek ellenkező irányba indultak, a saját kocsijukhoz.)apán kocsi

volt, tompa katonai zöldre festve. A nő vezetett, a két férfi hátra ült. Nem volt messze Hanoi központja. A nő leparkolt egy drótkerítéssel körbevett komplexumban, egy alacsony betonépület mögött, amely homokszínűre volt festve. A férfiak szó nélkül kiszálltak, és bementek egy ajtón. A nő bezárta az autót, megkerülte az épületet, és egy másik bejáratához ment. Egy rövid lépcsősoron felsietett az irodájába. Az íróasztalon egy nyitott, bőrfedelű irattartó hevert. Rendes kézírással bejegyezte, hogy a rakományt átadták, és becsukta az irattartót. Az iroda ajtaja mellett álló iratszekrényhez vitte, berakta, aztán kinézett a folyosóra, mindkét irányba. Visszament az íróasztalához, felemelte a telefonkagylót, és hívott egy számot, tizenegyezer mérföldnyire, New Yorkban. Marilyn felébresztette Sherylt, és úgy-ahogy Chestert is felrázta, még mielőtt a fiatalember bejött volna a kávéval. Bögrékben hozta, kettőt tartott az egyik kezében, egyet a másikban, és nem tudta, hova tegye. Megállt, aztán a mosdókagylóhoz lépett, lerakta a tükör alatti keskeny polcra, szó nélkül megfordult, és kisétált. Határozottan becsukta maga után az ajtót, de azért nem csapta be.

Marilyn egyesével vitte oda a bögréket, mert annyira remeggett a keze, hogy félt, hogy kilötytyintené, ha kettővel próbálkozna egyszerre. Leguggolt, először Sherylnek adta oda a bögrét, és segített neki belekortyolni. Aztán visszament Chester kávéjáért. Chester üres arckifejezéssel vette át tőle, és úgy bámult rá, mint-ha nem tudná, mi az. Aztán elvette magának a harmadikat, neki-dőlt a mosdó szélének, és szomjasan megitta. ~ó volt. Energiát adott a tejszín és a cukor.

- Hol vannak a részvényigazolások? - kérdezte suttogva.

Chester bágyadtan felnézett rá. - A bankomban, a széfben.

Marilyn bólintott. Csak most jött rá, hogy fogalma sincs, melyik Chester bankja, és hol van. És egyáltalán, mire valók a részvényigazolások.

- Hány van?

Chester vállat vont. - Eredetileg ezer darab. Háromszázat felhasználtam fedezetnek a kölcsönökre, átmenetileg át kellett adnom a banknak.

- És ezek most Hobie-nál vannak?

Chester bólintott. - Megvásárolta az adósságomat. Valószínűleg még ma átküldik neki a részvényeket a bankból. Nekik már nem kell. És én ígértem neki még kilencvenet. Ezek még a széfben vannak. Gondolom, ide kell majd hoznom.

- És tulajdonképpen hogy történik a részvényátruházás?

Chester bizonytalanul, fáradtan vállat vont. - Én átadom neki a részvényigazolásokat, ő bejegyezteti a tőzsdén, és amikor ötszázegy darab van a nevében, attól kezdve ő a többségi tulajdonos.

- És hol van a bankod?

Chester belekortyolt a kávéba. - Talán három saroknyira innen. Öt perc séta. Aztán még öt perc a tőzsdéig. Összesen tíz perc, és ott állunk egy fillér nélkül az utcán.

Letette a bögrét a padlóra, és megint mereven bámult a semmibe. Sheryl mozdulatlan volt. Nem itta a kávé. A bőre nyir-

LEE CHILD 2 3 j A PÓK HAL6JÁBAN

LEE CHILD 2 3 O A PÓK HÁL6JÁBAN

kosnak látszott. Talán agyrázkódást is kapott, vagy csak a sokk miatt, Marilyn nem tudta. Nem voltak ilyen tapasztalatai. Sheryl orra szörnyen nézett ki, fekete volt és duzzadt. A kék foltok a szeme alá is átterjedtek. Az ajka cserepes volt és száraz, mert egész éjszaka a száján át lélegzett.

- Próbálj meg inni még egy kis kávé - mondta Marilyn. -)ót fog tenni.

Leguggolt Sheryl mellé, a szájához emelte a kezét a bögrével, és megdöntötte. Sheryl ivott egy kortyot. A forró kávé lecsorgott az állán. Még egyet kortyolt. Felnézett Marilynre, és a tekintetével mintha mondani akart volna valamit. Marilyn oem értette,

de azért bátorítóan rámosolygott.

- Kórházba fogunk vinni, ne félj - suttogta.

Sheryl lehunyta a szemét és bólintott, mintha hirtelen megkönnyebbülés fogta volna el. Marilyn letérdelt mellé, és átölelte. Az ajtót bámulta, és azon tűnődött, hogy fogja beváltani az ígéretét. Meg akarod tartani? - kérdezte)odie.

A Lincoln Navigatorra célzott. Reacher gondolkozott, miközben várakoztak a dugóban. Elakadtak útban Triborough felé.

- Talán - mondta.

Az autó gyakorlatilag vadonatúj volt. Nagyon halkan és simán ment. Kívül fekete volt, belül drapp bőrborítással, az órában négyszáz mérföld. Vadonatúj bőr- és műanyagszaga volt, mintha most került volna le a futószalagról. Hatalmas ülések, széles műszerfal, italszekrényke és kis ajtók, mögöttük további tárolóhelyekkel.

- Szerintem bököm nagy - állapította meg)odie.

Reacher elmosolyodott. - Mihez képest? Ahhoz az aprócska kis tragacshoz, amit te vezettél?

- Az sokkal kisebb volt ennél.

- Te is sokkal kisebb vagy nálam.

)odie egy pillanatig hallgatott.

- Rutteré volt - mondta aztán. - Mocskos.

A kocsisor meglódult, aztán megint leállt a híd közepén a Harlem folyó fölött. A belváros toronyházai messze, balra derengtek ködösen, mint valami homályos ígéret.

- Ez csak egy tárgy - vont vállat Reacher. - A tárgyaknak nincs memóriájuk.

- Gyűlölöm ezt a Ruttert - jelentette ki)odie. - Azt hiszem, még soha senkit nem gyűlöltem így.

Reacher bólintott.

- Tudom - mondta. - Egész idő alatt, míg ott voltunk, folyton Hobie-ékra gondoltam, egyedül a kis házukban. Elküldeni egy háborúba az egyetlen fiadat, az is pokoli, de hogy utána hazudjanak neked és becsapjanak, erre már nincs mentség. És Rutter tizenötször megcsinálta. Alaposabban is elbánhattam volna vele, megérdemelte volna.

- Reméljük, többször nem csinálja.

Reacher megrázta a fejét. - Egyre kevesebben vannak, akiket átverhet. Nincs már sok olyan család, akiknek eltűnt a fiuk, és akik bedőlnének neki.

Lehajtottak a hídról, és dél felé tartottak a Second Avenue-n. A sugárúton végig jó volt a közlekedés.

- És ezek szerint mégsem ó támadt ránk - mondta halkan

)odie. - Nem is sejtette, kik vagyunk.

- Hát igen. Vajon hány hamisított fotót kellene eladnia ahhoz, hogy megengedhesse magának, hogy összetörjön egy Suburbant? Újból át kell gondolnunk mindent a legelejétől. Aki minket üldöz, annak dolgozik két ember, akiket utánam küldött Key Westbe, aztán Garrisonba. Két fizetés, plusz a fegyverek, repülőjegyek és a többi. Egy Tahoe-val járnak, aztán megjelenik egy harmadik egy Suburbannel, amit minden további nélkül ripityára törnek, és csak úgy otthagynak az utcán... Ez rengeteg pénz, és valószínűleg csak a jéghegy csúcsa. Több millió dollárnak kell a rendelkezésükre állni. Rutter ennyi pénzt nem szedhetett össze.

- Akkor mi a fene ez az egész?

Reacher csak vállat vont, és tovább vezetett, egész úton figyelve a visszapillantó tükröt.

LEE CHILD Z 3 3 A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 2 3 2 A PÓK HALÓJÁBAN

Hobie-t otthon érte a telefonhívás Hanoiból. Meghallgatta a vietnami nő rövid jelentését, aztán válasz nélkül lerakta a kagylót. Megállt a nappali közepén, félrehajtotta a fejét, és az ép szemét összehúzta, mintha valamit figyelne, ami ott történik az orra előtt. Mintha egy baseball-labda útját követné, amely felfelé ível

a reflektorok fényében. A fogadójátékos kesztyűs keze magasba emelkedik, a labda repül, a játékos a labda után vetődik... Elkapja-e vagy sem? Hobie nem tudta.

Kisétált a teraszra, amely nyugatra nézett, a parkra, harminc emelet magasságból. Utálta ezt a kilátást, mert a fák a gyerekkorára emlékeztették. De nagyban növelte a lakás értékét, és ez volt a lényeg. Nem tehet róla, mások ízlése irányítja a piacot. Őt csak az érdekelte, hogy húzhat hasznot belőle. Megfordult és balra nézett, amerre ellátott a belvárosig, az irodája épületére is. A Twin Towers a föld görbülete miatt alacsonyabbnak látszott, mint amilyen a valóságban volt. ViSSzament a szobába, és behúzta maga mögött az erkélyajtót. Kisétált a lakásból a lifthez, és lement a parkolóba. A kocsija semmilyen módon nem volt átigazítva a fogyatékosságához. Legújabb Cadillac modell volt, a gyújtás és a sebességváltó a kormánytól jobbra helyezkedett el. Kicsit ügyetlenkedett a slusszkulccsal, a bal kezével kellett keresztben odanyúl

ni a kormány alatt. De ezután több probléma már nem volt. Fél kézzel vezetett ki a parkolóból, a bal kezét használva, a kampó az ölben nyugodott.

Ahogy kiért a Fifty-ninth Streetre, azonnal jobban érezte magát. A park eltűnt, és máris bent járt a belváros zajos kanyonjaiban, a felhőkarcolók között. A forgalom megvigasztalta. A Cadillac légkondicionálása enyhítette a hegek viszketését. A június volt a legrosszabb időszak, volt valami a hőség és a páratartalom különleges kombinációjában, ami megőrjítette. De a Cadillacben jól érezte magát. Futólag eltűnődött, vajon Stone Mercedes is ilyen kényelmes lesz-e, de nem nagyon bízott a külföldi kocsik légkondicionálásában. Inkább majd eladja. Ismert egy pasast Queensben, aki kapni fog rajta. De ez csak még egy feladat az elvégzendők listáján. Sok dolga lesz, az idő viszont kevés. A játékos már ugrott a labdáért.

Leparkolt az alagsori parkolóban, azon a helyen, ahol korábban a Suburban állt. Kiszállt, és bezárta a Cadillacet. A teherlifttel

ment fel. Tony az íróasztalánál ült.

- Megint telefonáltak Hanoiból - közölte Hobie. - Már felszállt a gép.

Tony elfordította a tekintetét, és nem felelt semmit.

- Mi az? - kérdezte Hobie.

- Abba kellene hagyni ezt a Stone-ügyet.

- Még bele fog telni nekik pár napba, amíg bármit is felfedeznek, nem?

- Pár nap nem lesz elég - mondta Tony. - Komplikációk adódtak. A nő azt mondja, mindent megbeszél a férjével, beleegyeznek az üzletbe, de vannak komplikációk, amikre mi nem gondoltunk.

- Miféle komplikációk?

Tony megrázta a fejét. - Nekem nem volt hajlandó elmondani. Vele akar beszélni.

Hobie az iroda ajtajára meredt. - Az a nő viccel. Nem engedhetek meg magamnak semmiféle komplikációt, épp most. Már előre eladtam a telkeket, három vevőnek. Szavamat adtam nekik. A gépezet beindult. Miféle komplikációk?

- Nekem nem hajlandó elmondani.

Hobie arca viszkedett. A parkolóban nem volt légkondicionálás, és a rövid út a liftig elég volt, hogy irritálni kezdje a bőrét. A homlokához szorította a kampót, de az is meleg volt.

- Mi van Mrs. Jacobbal? - kérdezte.

- Egész éjjel otthon volt - felelte Tony. - Azzal a Reacherrel. Ellenőriztem. Reggel nagyon nevettek valamin, hallottam a fo-

lyosóról. Aztán elmentek valahová kocsival, észak felé a Roosevelt Drive-on. Talán vissza Garrisonba.

- Nem akarom, hogy Garrisonban legyen, azt akarom, hogy itt legyen. Reacherrel együtt!

Tony hallgatott.

LEE CHILD 2 3 4 A PÓK HAL6JÁBAN LEE CHILD 2 3 5 A PbK HÁLÓJÁBAN

- Hozd ide Mrs. Stone-t.

Hobie besétált az irodájába, és leült az íróasztalhoz. Tony bement a fürdőszobába. Egy perc múlva kijött, maga előtt lökdösve Marilynt, aki fáradtnak látszott. A selyemruha nevetségesen ide nem illő volt, mintha egy előző esti parti vendége egy vihar miatt ittragadt volna másnap reggelig.

Hobie a kanapéra mutatott.

- Üljön le - mondta.

Marilyn állva maradt. A kanapé túl alacsony volt ahhoz, hogy egy ilyen rövid ruhában leüljön rá, és a kellő pszichológiai ~,! előnytől is megfosztotta volna. De az se lett volna jó, ha megáll az

L

íróasztal előtt. Túl behódolónak hatott volna. Odasétált az ablakhoz, széthúzta a szalagfüggönyt, és kilesett a reggeli napsütésbe.

Aztán megfordult, és az ablakpárkánynak támaszkodott. Hobie

' kénytelen volt megfordítani a székét, hogy szemben üljön vele.

- Milyen komplikációkról van szó? - kérdezte.

Marilyn ránézett, és vett egy nagy levegőt.

i'' - Majd erről is beszélünk - mondta. - De előbb el kell vinni Sherylt egy kórházba.

~ Csönd lett. Semmi zaj, csak az emberekkel teli épület zúgása-zsongása. Valahonnan messziről, nyugat felől egy sziréna halatszott halkan, az is lehet, hogy Jersey Cityből.

- Milyen komplikációkról van szó? - kérdezte újból Hobie, pontosan azon a hangon és intonációval, mint az előbb, mintha hajlandó lenne elnézni a hibát, amit Marilyn elkövetett.

- Előbb a kórház.

Megint csönd lett. Hobie hátrafordult Tonyhoz.

- Hozd ide Stone-t - mondta.

Stone kibotorkált a fürdőszobából, Tony lökdöste hátulról, egészen az íróasztalig. Stone beleütötte a sípcsontját a dohányzóasztalukába, felszisszent a fájdalomtól.

- Miféle komplikációkról van szó? - kérdezte tőle Hobie.

,~ Stone csak kétségbeesetten ide-oda jártatta a tekintetét, '' mintha túl ijedt vagy zavart lenne, hogy beszéljen. Hobie várt. Az-

tán bólintott.

LEE CHILD 2 3 6 A P6K HÁL6JÁBAN

- Törd el a lábát - mondta Tonymak. Megfordult és Marilynre nézett. Csönd volt. Semmi zaj, csak Stone szaggatott lélegzése, és az épület halk zúgása. Hobie mereven Marilynre bámult. Ő viszonzta a tekintetét.

- Csak tessék - mondta halkan. - Törjék el a lábát, érdekel engem? Tönkretette az életemet. Felőlem aztán mind a két lábát eltörhetik. De attól még nem fogja gyorsabban megkapni, amit akar. Minél előbb elintézzük ezeket a komplikációkat, annál jobb magának is. De amíg Sheryl nem kerül kórházba, szó sem lehet másról. Marilyn megint az ablakpárkánynak támaszkodott a tenyerével. Remélte, könnyednek és nyugodtnak látszik, pedig azért támaszkodott meg, hogy ne essen össze.

- Először a kórház - mondta megint. Annyira koncentrált a hangjára, hogy egészen idegenül hangzott. De megfelelőnek találta: halk, határozott és nyugodt volt.

- Aztán jöhet az üzlet - mondta.

Hobie a kampó hegyével kocogtatta az íróasztalt. Stone rábámult. Hobie nem vett róla tudomást. Tonyra pillantott.

- Vidd be azt a nőszemélyt kórházba - mondta savanyúan.

- Chester velük megy - szólt közbe Marilyn. - Hogy igazolja, tényleg oda vitték. Látnia kell, hogy bemegy az elsősegély osz-

tálya, egyedül. Én itt maradok túsznak.

Hobie tovább kopogott. Marilynre nézett és elmosolyodott.

- Nem bízik bennem?

- Nem, nem bízom magában. Ha nem így csinálnánk, egyszerűen elvinnék máshová és bezárnák.

Hobie még mindig mosolygott. - Ez eszembe se jutott volna. Én agyonlövettem volna Tonyval, és beledobtuk volna a kikötőnél a vízbe.

Megint csönd lett. Marilyn egész bensejében reszketett.

- Biztos, hogy így akarja? - kérdezte Hobie. - Ha Sheryl egy szót is kikotyog az orvosoknak, maga meghal, ugye, tudja?

Marilyn bólintott. - Senkinek nem fog mondani semmit. Így, hogy tudja, én a kezében vagyok.

- Imádkozzon, hogy így legyen.

LEE CHILD 2 3 7 A PÓK HÁL6JÁBAN

Marilyn a párkányra támaszkodott, és Hobie-ra nézett. Úgy érezte, elájul. Fürkészte a férfi arcát, látja-e rajta valami nyomát az együttérzésnek vagy felelősségtudatnak. Hobie visszabámult rá. Az arcán nem tükröződött semmi, csak bosszúság. Marilyn nyelt egyet, és vett egy nagy levegőt.

- És szüksége lesz egy szoknyára. Így nem mehet el. Gyanút keltene. A kórháziak hívnák a rendőrséget. Ezt egyikünk sem akarja, ugye? Tony előbb menjen el és szerezzen be neki egy szoknyát.

- Adja kölcsön neki a ruháját maga - mondta Hobie. - Vegy le, és adja oda neki.

Hosszú csönd.

- Nem lenne jó a méret - mondta végül Marilyn.

- Nem ez az igazi oka, ugye?

Marilyn nem felelt. Csönd lett. Hobie vállat vont.

-)ól van - mondta.

Marilyn megint nyelt egyet. - És cipőt is.

- Micsodát?

- Cipőre is szüksége van. Nem mehet mezítláb.

- Jézusom, mi jöhet még ezután?

- Ezután megkötjük az üzletet. Amint Chester visszaért, és igazolja, hogy látta bemenni Sherylt a kórházba.

Hobie bal kezével a kampó hegyét simogatta.

- Maga nagyon okos nő - mondta.

Tudom, gondolta Marilyn, és ez az egyik legfőbb komplikáció, amire nem számítottál.

Reacher lerakta a sporttáskát a fehér kanapéra a Mondrian-kép alá. Elhúzta a cipzárat, megfordította a táskát, és kirázta belőle az ötvendolláros kötegeket. Harminckilencezer-háromszáz dollár, készpénzben. Elfelelte a pénzt, úgy, hogy egyesével szétdobálta a kötegeket, egyet a kanapé egyik végébe, egyet a másikba. Két jelentős halom lett a végeredmény.

- Négy fordulóval visszük be bankba - mondta)odie. - Tízezer dollár alatt nincs bejelentési kötelezettségünk, márpedig

LEE CHILD 2 3 8 A PÓK HÁLÓJÁBAN

nem lenne jó, ha nagyon kérdezősködnének, honnan származik a pénz. Betesszük a számlára, és kiállítunk egy csekket Hobie-éknak tizenkilencezer-hatszázötven dollárról. A saját részünket a hitelkártyaszámlámra tesszük.

Reacher bólintott. - Kellene repülőjegyek St. Louisba, és hotelszoba. Tizenkilencezerrel a bankszámlánkon akár rendes helyen is megszállhatunk, és repülhetünk első osztályon.

- Másképp nem is érdemes. -)odie átkarolta Reacher derekát, lábujjhegyre állt, és megcsókolta. Reacher visszacsókolta.

- Egész jó buli, nem? - kérdezte)odie.

- Nekünk talán. Hobie-éknak kevésbé.

Együtt elmentek három különböző bankba, aztán a negyedikbe, ahol)odie kiállított egy csekket Mr. és Mrs. Hobie nevére 19 650 dollárról. A banktisztviselő egy krémszínű borítékba tette,)odie pedig elrakta a noteszába. Aztán kézenfogva hazasétáltak a

Broadwayen, hogy)odie összecsomagolhasson az utazásra. A borítékot az íróasztalra rakta, aztán telefonon kiderítette, hogy ha St. Louisba akarnak menni, a leghamarabb a)FK reptérről indul a United járata.

- Taxival menjünk? - kérdezte.

Reacher megrázta a fejét. - Kocsival.

A Lincoln hatalmas zajt csapott az alagsori parkolóban.

Reacher párszor a gázpedálra taposott, és jól megtúráztatta a motort. Elvigyorodott. A súlyos jármű jó erősen rugózott.

- A játékszer ára... - jegyezte meg)odie.

Reacher ránézett.

- Még nem hallottad? Azt szokták mondani, hogy a férFakat az különbözteti meg a kisfiúktól, hogy drágábbak a játékszereik.

Reacher megint elvigyorodott. - Ez egy dollárba került.

- És épp most füstöltél el két dollárnyi üzemanyagot.

Felhajtottak a rámpán az utcára. Kelet felé fordultak a Midtown Tunnelnél, és a 495-ös úton mentek végig a repülőtérig.

- Állj be a fizetőparkolóba - mondta)odie. - Megengedhetjük magunknak, nem?

A Steyrt és a hangtompítót Reacher kénytelen volt a kocsiban hagyni. A repülőtéri biztonsági ellenőrzésen nehéz lenne át-

LEE CHILD 2 3 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

csempészni. Elrejtette a sofőrülés alatt. A Lincolnt a United termináljával szemben hagyták. Öt perccel később már ott álltak a pultnál, és vettek két első osztályú jegyet St. Louisba, csak oda. A drága jegyek feljogosították őket arra, hogy külön váróteremben várakozzanak, ahol egy egyenruhás steward finom kávét szolgáltat fel porceláncsészékben, és olvasgathatták a Wall Street Journalt. Aztán felszálltak a gépre. Reacher vitte)odie táskáját. Az elsőosztályon két-két ülés állt egy oldalon, az első hat sorban. Széles, kényelmes ülések. Reacher elmosolyodott.

- Még soha nem repültem így - mondta.

Leült az ablak melletti ülésre. Volt annyi hely, hogy kinyújtóztassa a lábát.)odie egész elveszett az ülésen. Három is elfért volna belőle. A stewardess naracsdzsúzt hozott, még mielőtt elindultak volna. Pár perc múlva aztán a levegőbe emelkedtek, és nyugat felé indultak, elhúzva Manhattan déli csücske fölé.

Tony a kezében két elegáns butik zsinóros papírtáskájával érkezett vissza az irodába. Marilyn bevonult velük a fürdőszobába.

Öt perc múlva kijött Sheryl. Az új szoknya mérete pont jó volt, de a színe rémes. Sheryl bizonytalan mozdulattal lesimítgatta a csipőjén. A cipő egyáltalán nem illett a szoknyához, és túl nagy volt. Sheryl arca szörnyen festett. A tekintete üres volt és megadó.

- Mít fog mondani az orvosoknak? - kérdezte Hobie.

Sheryl elfordította a tekintetét, és arra koncentrált, hogy mit mondott neki Marilyn.

- Nekimentem egy ajtónak.

A hangja halk volt és nazális. Tompán csengett, mintha még mindig sokk hatása alatt állna.

- Szólni fog a rendőröknek?

Sheryl megrázta a fejét. - Nem, dehogy.

Hobie bólintott. - Mi fog történni, ha megteszi?

- Nem tudom - felelte tompa hangon Sheryl.

LEE CHILD 2 40 A PÓK HALÓJÁBAN

- A barátnője meghal, méghozzá a legszörnyűbb kínok között. Megértette?

Hobie felemelte a kampót, hogy Sheryl jól megnézhesse.

Aztán felállt az íróasztaltól, és odasétált Marilyn mellé. A bal kezével félretolta a nő haját, a keze súrolta a bőrét. Marilyn megdermedt. Hobie megérintette az arcát a kampóval. Sheryl tétován bólintott.

- Igen, értem - mondta.

Gyorsan kellett eljutniuk a parkolóig, mert bár Sheryl már rendszeren fel volt öltözve, Chester még mindig atlétatrikóban és

boxersortban pompázott. Tony rájuk szólt, hogy várjanak a recepción, míg ő hívta a teherliftet, aztán kiterelgette őket a folyosóra, és be a liftbe. A parkolóba érve elsőnek lépett ki, és jól körbenézett. Odakísérte őket a Tahoe-hoz, belökdöste Chestert a hátsó ülésre, Sheryl pedig előre. Bezárta az ajtókat, és felhajtott a rámpán az utcára.

Kapásból vagy egy tucat kórházat is tudott Manhattanben, és úgy gondolta, mindegyikben van sürgősségi osztály. Északnak indult, a Mount Sinai kórház felé, a 100th Streeten, úgy érezte, jobb, ha kicsit távolabb mennek. Csakhogy áthajtani a belvároson és vissza, az talán egy órába telne. Egy óra, amit nem pazarolhatnak el. Úgyhogy végül inkább a St. Vincent mellett döntött, az Eleventh Street és a Seventh Avenue sarkán. A Bellevue talán még jobb lett volna, a Twenty-Seventh Street és a First sarkán, de tapasztalatból tudta, hogy ott ilyen vagy olyan okból állandóan nyüzsgögnék a zsaruk. Tehát marad a St. Vincent. Azt is tudta, hogy ennél a kórháznál széles járda terül el a bejárat előtt, ahol a Greenwich Avenue belefut a Seventy Streetbe, majdnem térré szélesedik. Ott nyugodtan végignézhetik, ahogy Sheryl bemegy, anélkül, hogy túl közel kellene állniuk.

Nyolc percbe telt az út. Tony megállt a járdaszélen a Seventh Street nyugati oldalán, és egy gombbal kinyitotta az ajtókat.

- Kifelé - mondta.

LEE CHILD Z q, j A PÓK HÁLÓJÁBAN

Sheryl kinyitotta az ajtót, és kilépett a járdára. Bizonytalanul megállt. Aztán elindult a zebra felé, anélkül, hogy hátranézett volna. Tony odahajolt a nyitva hagyott ajtóhoz, és becsapta. Aztán Stone-hoz fordult.

- Akkor most figyelje - mondta.

Stone már magától is Sherylt nézte. Láttá, hogy az autók megállnak, és zöldre vált a lámpa a gyalogosoknak. Sheryl szédelegve megindult a tömeggel. Lassabban ment, mint a többiek, mert csoszogott a túl nagy cipőben.)óval azután ért át a túloldalra, hogy pirosra váltott a lámpa. Egy türelmetlen teherautósofőr már el is indult, úgy kellett kikerülnie. Sheryl tovább botladozott a kórház bejárata felé. Átvágott a széles járdán. Egy kétszárnyú üvegajtó volt a bejárat. Három ápolónő ácsorgott előtte, épp cigarettaszünetet tartottak. Sheryl elhaladt mellettük, és az ajtóhoz lépett. Megállt, és bizonytalanul, két kézzel megnyomta. Az ajtó kinyílt, és ő belépett. Az ajtó becsukódott mögötte.

- Oké, látta? - kérdezte Tony.

Stone bólintott. - Igen, bent van.

Tony a visszapillantó tükörbe nézett, aztán besorolt az autóáradatba. Alig haladtak száz métert, Sheryl akkor már a sorban állt a bejelentkezéshez, és újra meg újra átgondolta magában, Marilyn mit mondott, mit kell tennie.

taxiút rövid és olcsó volt a St. Louis-i repülőtérrel a hadsereg Országos Személyi Irattáráig, amely ismerős terület volt Reacher számára. Annakidején nem egyszer kellett böngésznie az archívumokban, ilyen vagy olyan ügyben. De most más lesz a helyzet. Most civilként megy oda, ami nem ugyanaz, mint őrnagyi egyenruhában. Ezzel nagyon is tisztában volt.

A látogatókat az előcsarnokban fogadták egy pultnál. Az archívum tulajdonképpen nyilvános, de a személyzet mindent megtesz, hogy ezt a tényt eltitkolja. Reacher régebben habozás nélkül egyetértett ezzel a taktikával. A katonai feljegyzések sokszor nagyon őszinték és szókimondóak, és tudni kell, milyen összefüggésben olvassa őket az ember. Mindig örült neki, hogy a nagyközönséget igyekeznek távol tartani. Csakhogy most ő is a nagyközönséghez tartozott. Több tucatnyi tárolóhelyiségben milliónyi dossziét őriztek, és gyakran előfordult, hogy napokat vagy heteket kell várni, míg előkerítenek egy bizonyos anyagot. Miután kifizették a taxit, és megbeszélték, milyen taktikát alkalmazzanak, megálltak a forró missouri napsütésben. Aztán

besétáltak az épületbe, és rögtön megláttak egy nagy táblát Egy-
szerre csak egy dossziét adunk ki felirattal. Megálltak a pult
előtt,

és vártak. Egy testes, középkorú nő ült mögötte, törzsőrmesteri
egyenruhában, és tüntetőleg foglalatoskodott valamivel, aminek
szemmel láthatóan csak az volt a célja, hogy megvárakoztassa
őket. Egy hosszú perc múlva odalökött két nyomtatványt a pult-
ra, és rábökött egy madzaggal odakötözött ceruzára.

A nyomtatványok kérelmek voltak a kívánt dossziéhoz.

Jodie Jacob néven kért információt Jack Reacherről, a hadsereg
katonai nyomozó osztályáról. Aztán Reacher átvette tőle a ceru-
zát, és kikért minden információt Leon Jerome Garber altábor-
nagyról. Ezek után odacsúsztatta a két kérelmet a nő elé, aki ve-
tett rájuk egy pillantást, és odarakta őket egy irattálcára. Meg-
nyomott egy csengőt a könyökénél, majd folytatta a munkáját. A
csengetésre idejön egy közlegény, elviszi a kérelmeket, és neki-
lát keresgélni a dossziékat.

- Ki ma az ügyeletes tiszt? - érdeklődött Reacher.

Ez egyenes kérdés volt. A nő kicsit keresgélte a módját, ho-
gyan lehetne nem tudomást venni róla, de nem sikerült semmit
kitalálnia.

- Theodore Conrad őrnagy - felelte kelletlenül.

Reacher bólintott. Conrad? Nem emlékezett ilyen névre.

- Megmondaná neki, hogy szeretnénk beszélni vele egy
percre? És lenne szíves az irodájába küldetni a kért dossziékat?

A hangvétel, amivel ezt mondta, pontosan félúton volt az
udvarias kérdés és a kimondatlan parancs között. Ezt a hangot ré-
gen mindig nagyon hasznosnak találta a törzsőrmesterekkel való
érintkezésben. A nő azonnal fel is emelte a kagylót, és telefonált.

LEE CHILD 2 L~ 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 L~ 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Leküldet magukért valakit - közölte, olyan hangon, ami
azt sugallta, hogy szerintem most aztán hihetetlen nagy szívességet
tesz nekik Conrad.

- Nem szükséges, ismerem a járást - mondta Reacher.

Mutatta Jodie-nak az utat, és az előcsarnokból felmentek a
lépcsőn az első emeleti irodába. Theodore Conrad őrnagy az ajtó-
ban várta őket. Nyári egyenruhát viselt, a mellzsebére kis névtáb-
la volt tűzve. Barátságosnak látszott, de kicsit már megsavanyod-
hatott a posztján. Negyvenöt éves lehetett, és ha ennyi idősen
még mindig őrnagy, és az irattár első emeletén üldögél, ez arra
utalt, hogy nem fűti túlságosan az ambíció. Egy közlegény sietett
felé a folyosón, a kezében két vaskos dossziéval. Reacher magá-
ban elmosolyodott. Elsőrangú kiszolgálás. Ha itt gyorsan akarnak
csinálni valamit, akkor nagyon gyorsak tudnak lenni. Conrad át-
vette a dossziékat, és elbocsátotta a küldöncöt.

- Tehát, miben állhatok a szolgálatukra? - kérdezte. -

Lassan hömpölygő volt a beszéde, mint a Mississippi, de
azért elég barátságos.

- Nagy szükségünk lenne a segítségére, őrnagy úr - mond-
ta Reacher. - Remélem, ha belenéz azokba a dossziékba, hajlan-
dó lesz rá.

Conrad vetett egy pillantást a kezében tartott dossziékra,
aztán félreállt az ajtóból, és bevezette őket az irodába. Csendes
szoba volt, a falakon faboritással. Conrad két egyforma bőr karos-
székre mutatott, ő pedig az íróasztal mögé ült. Kinyitotta az első
dossziét, Leonét, és lapozgatni kezdte.

Tíz perc alatt mindent át is tekintett. Reacher és Jodie csak
ültek, és kibámultak az ablakon. A városra tűzött a vakító fehér
nap. Conrad végzett a dossziékkal, és megnézte a neveket a ké-
relmeken. Aztán felnézett rájuk.

- Két nagyon szép dosszié - mondta. - Igen figyelemre-
méltóak. És ha jól sejtem, ön Jack Reacher személyesen, a hölgy
pedig Mrs. Jodie Jacob, vagyis Jodie Garber, aki a dossziében az al-

tábornagy lányaként szerepel. Nem tévedek?

)odie bólintott és elmosolyodott.

LEE CHILD 24q. A PÓK HALÓJÁBAN

- Gondoltam - mondta Conrad. - És azt hiszik, a családi kapcsolatok, hogy úgy mondjam, jobb hozzáférést biztosítanak az archívumhoz?

Reacher komolyan megrázta a fejét. - Ilyesmi eszünkbe sem jutott - tiltakozott. - Tudjuk, hogy minden érdeklődő teljesen egyforma bánásmódban részesül.

Conrad elmosolyodott, aztán hangosan elnevette magát.

- Nagyon jó! Szokott pókerezni? Játszania kellene. Tehát, miben segíthetek?

- Szükségünk lenne minden információra egy bizonyos

Victor Truman Hobie-ról - mondta Reacher.

- Vietnam?

- Ismeri? - kérdezte meglepetten Reacher.

- Soha nem hallottam róla. De ha valakinek Truman a második keresztnéve, az csak valamikor 1945 és 1952 között született. Tehát túl fiatal Koreához, és túl öreg az Öböl-háborúhoz. Reacher bólintott. Egyre jobban tetszett neki Theodore Conrad. Éles esze volt. Szívesen belenézett volna a dossziéjába, hogy vajon miért őrnagy még mindig, negyvenöt évesen, és miért üldögél Missouriban egy íróasztal mögött.

- Szívesen segíték - mondta Conrad. - Innen az irodából is utánanézhethünk.

Felemelte a kagylót, és letelefonált egyenesen az irattárba, megkerülve a törzsőrmestert. Reacherre kacsintott, és felkérte a Hobie-dossziét. Aztán kínos csöndben üldögéltek, míg a küldönc meg nem érkezett az aktával, öt perc múlva.

- Ez gyorsan ment - mondta)odie.

- Ami azt illeti, inkább kicsit lassan - felelte Conrad. - Gondolja végig a közlegény szempontjából. Megkapja az utasítást, odarohan a H betűhöz, kikeresi a dossziét, megragadja, és felrohan vele ide. Az embereimnek is teljesíteniük kell a hadsereg fizikai követelményeit,

ami azt jelenti, hogy öt perc alatt talán egy mérföldet is le tudnak futni. Úgyhogy, ha így vesszük, inkább kicsit lassú volt. Azt gyanítom, a törzsőrmester akadályozta, csak hogy engem bosszantson.

LEE CHILD 24 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Victor Hobie dossziéja régi volt és kopott. A borítójára egy kis nyomtatott cédulát ragasztottak, ahová feljegyezték, hogy az évek során kik kérték ki a dossziét. Csak két név szerepelt. Conrad végighúzta rajtuk az ujját.

- Telefonon érdeklődtek - mondta. - Egyszer Garber altábornagy, idén márciusban. Aztán egy Costello nevű illető, aki New Yorkból telefonált, a múlt héten. Miért ez a hirtelen érdeklődés?

- Mi is ezt szeretnénk kideríteni - mondta Reacher.

A háborúban részt vett katonáknak vaskos dossziéjuk szokott lenni, főleg azoknak, akik harminc évvel ezelőtt harcoltak. Három évtized elég ahhoz, hogy minden feljegyzés beérkezzen ide.

Victor Hobie iratai vagy ötcenti vastagságúak voltak, a borító szorosan rájuk volt hajtvva. Reachernek Costello fekete tárcája jutott az eszébe, amit Key Westben a bárban látott nála. Közelebb húzta a székét)odie-éhez és Conrad íróasztalának széléhez. Conrad lerakta a dossziét, feljűk fordította a fényes asztallapon, és kinyitotta, mintha valami ritka kincset mutatna meg hozzáértő inyenceknek. Marilyn utasításai nagyon pontosak voltak, és Sheryl az utolsó betűig követte őket. Az első teendője az volt, hogy kezeltesse magát. Bejelentkezett, aztán leült egy kemény műanyag székre, és várt. A kórház sürgősségi osztálya kevésbé volt zsúfolt, mint általában, és tíz perc múlva már oda is került egy doktornőhöz, aki olyan fiatal volt, hogy a lánya lehetett volna.

- Hogy történt a sérülés? - kérdezte.

- Nekimentem egy ajtónak - felelte Sheryl.

A doktornő egy függönnyel elkerített részhez vezette, és leültette a vizsgálóasztal szélére. Ellenőrizte a reflexeit.

- Egy ajtónak? Biztos ebben?

Sheryl bólintott. Ragaszkodnia kellett a meséjéhez, Marilyn ezt nagyon a lelkére kötötte.

- Félig nyitva állt. Én hirtelen megfordultam, és nem vettem észre.

A doktornő nem mondott semmit, csak belevilágított Sheryl jobb szemébe, aztán a balba.

- A látása nem homályos?

Sheryl bólintott. - Egy kicsit.

- Fejfájás?

- Szörnyűbb nem is lehetne.

A doktornő tanulmányozta Sheryl felvételi lapját.

- Rendben, akkor kell egy röntgen az arccsontokról, és egy teljes koponyafelvétel is. Látnunk kell, mi is történt odabent. A biztosítása érvényes, úgyhogy azonnal hívok is egy sebészt, hogy megnézzze, mert ha kell valami műtét, akkor jobb minél előbb sort keríteni rá. Vegye fel ezt a köpenyt, és feküdjön le. Adok egy fájdalomcsillapítót a fejfájás ellen.

Marilyn ragaszkodott hozzá, hogy telefonáljon, mielőtt bármiféle fájdalomcsillapítót kapna, mert attól csak eltompul a feje, és esetleg megfeledeznek róla.

- Telefonálnom kell - mondta Sheryl aggódalmasan.

- Ha óhajtja, felhívhatjuk a férjét - felelte semleges hangon a doktornő.

- Nem, nem vagyok férjnél. Egy ügyvédet kell felhívnom, valakinek a megbízásából.

A doktornő ránézett, és vállat vont.

- Kint a folyosón van a telefon. De siessen.

Sheryl a felvételi pulttal szemben sorakozó telefonokhoz sietett, hívta a központot, és R-beszélgetést kért, ahogy Marilyn mondta. Ismételte magában a fejébe vésett számot. A második csöngésre felvették.

- Forster és Abelstein ügyvédi iroda - szólt a kagylóba egy udvarias hang.

- Mr. Chester Stone megbízásából telefonálok - mondta

Sheryl. - Az ügyvédjével szeretnék beszélni.

- Akkor küldöm Mr. Fostert. Kérem, várjon.

Míg Sheryl a zenét hallgatta, a doktornő tőle pár méternyire a felvételi íróasztalnál szintén telefonált. A rendőrséget hívta, a családon belüli erőszakkal foglalkozó osztályt.

LEE CHILD 2 q, 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 `t 1 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- St. Vincent - mondta. - Megint van egy gyanús eset. Azt mondja, nekiment egy ajtónak. Még azt se hajlandó beismerni, hogy férjnél van, hát még, hogy a férje verte meg. Ha beszélni akarnak vele, jöjjenek ide.

Az első irat a dossziében Victor Hobie jelentkezése volt a hadsereghez. A szélénél már megbarnult a régi papír. Kézírással ~ródott, ugyanazzal a rendes, balkezes, iskolás írással, amit a levelein

is láttak. Felsorolta az iskoláit, és leírta, hogy mennyire vágyik rá, hogy helikopterpilóta lehessen - más nemigen volt benne. Első ránézésre nem egy nyilvánvaló nagy ígéret. De ekkoriban már igencsak kezdett megcsappanni az önként jelentkezők száma, és egyre többen menekültek át Kanadába a sorozás elől, úgyhogy a toborzóirodán két kézzel kaptak Hobie-n, és azonnal elküldték orvosi vizsgálatra.

Átesett az átlagosnál szigorúbb repülőorvosi vizsgálaton, ahol főleg a látást és az egyensúlyérzékét vizsgálták. A-1 minősítést kapott, a legjobbat. 183 centi, 75 kiló, jó tüdőkapacitás, mindkét szemre tökéletes látás, semmi fertőző betegség. A vizsgálat dátuma kora tavasz volt. Reacher szinte látta maga előtt a New

York-i téltől sápadt fiút, ahogy ott áll alsónadrágban a csupasz padlón a sorozóbizottság előtt.

A következő irat azt igazolta, hogy utazási utalványt kapott, és jelentkeznie kellett Fort Dixben, két hét múlva. A következő iratcsomó ott keletkezett. Az első a megérkezésénél aláírvott bejelentkezési lap volt. Fort Dixben Hobie tizenkét hetes alapkiképzést kapott. A hat ellenőrző teszten jóval az átlag fölött teljesített.

A következő papír az utazási utalvány volt Fort Polkba, ahol jelentkeznie kellett az egy hónapos gyalogsági kiképzésre. Feljegyzések a haladásáról a fegyverek kezelésének elsajátításában. Ő minősítést kapott, amit Polkban nem könnyen osztogatnak. Az ilyen minősítés azt jelentette, hogy az illetőnek jó a kéz-szem koordinációja, biztosak a mozdulatai, és nyugodt a temperamentuma. Reacher úgy sejtette, a fegyveres oktatók nem szívesen adták át ezt a fickót a helikoptereseeknek.

Ezután a texasi Fort Wolters következett, ahol a hadsereg helikopteres kiképzőtáborra található. A felettese egy megjegyzésében közölte, hogy Hnbie lemondott az egyhetes eltávozásról, és inkább azonnal a kiképzőtáborba indult.

Woltersben megsűrűsödtek az iratok. Hobie öt hónapig tartózkodott itt, és komoly tanfolyamokat végzett el, szinte főiskolai szinten. Az egy hónapos elméleti előkészítőn fizikával, aeronautikával és navigációs ismeretekkel foglalkoztak. Hobie játszva elvégezte. Ő hasznát vette a matematikai tehetségének, amit az apja könyvelőként akart hasznosítani. Első lett az osztályban. Az egyetlen negatív dolog egy rövid kis megjegyzés volt a magatartásáról. Egy tiszt kritizálta amiatt, hogy apró szívességeket fogadott el a társaitól cserébe a korrepetálásért. Hobie segített a nehézfűeknek az egyenletek megoldásában, cserébe azok kipucolták a bakancsát, és tisztogatták a fegyvereit. Reacher magában vállalt vont. Ez a tiszt egy marha. Hobie helikopterpilótának készült, nem szentnek.

A következő négy hónap Woltersben repülési gyakorlattal telt, először H-23 Hillers gépeken. Hobie első oktatója egy Lanark nevű tiszt volt. A feljegyzések ronda macskakaparással íródtak, és egyáltalán nem voltak hivatalos vagy katonai jellegűek, inkább anekdoták, sokszor mulatságosak. Azt írta, helikoptert vezetni olyan, mint a biciklizés: eleinte az istennek sem megy, de ha az ember egyszer rájön a nyitjára, akkor már soha többé nem lehet elfelejteni. Lanark szerint Hobie-nak kicsit hosszabb időbe telt a

kelleténél az elsajátítása, de miután egyszer rájött, kitűnő eredményeket produkált. A Hitlerről átkerült a H-19 Sikorsky gépre. Ezeken már jobb volt a teljesítménye, és minél bonyolultabb gépek kerültek a keze alá, annál jobban ment neki.

Woltersben a második legjobbként végzett, egy A. A. DeWitt nevű zseni mögött. Az utazási utalványok tanulsága szerint együtt mentek át az alabamai Fort Ruckerbe, újabb egy hónapos továbbképzésre.

LEE CHILD A P6K HAL6JÁBAN

LEE CHILD Z 4 9 A P6K HALOJABAN

- Olyan ismerősen hangzik ez a DeWitt név - tűnődött

Reacher.

Conrad fejfelé kísérté figyelemmel az iratokat.

- Lehet, hogy DeWitt tábornok - mondta. - Most ő vezeti a helikopter kiképzést Woltersban. Csak ő lehet. Rögtön utánanézünk.

Letelefonált az irattárba, és felkérte A. A. D2Witt dossziéját is. Közben az órájára pillantott. - Ez gyorsabban fog menni, mert a D betű közelebb van az íróasztalához. Hacsak nem avatkozik bele megint a törzsőrmester.

Reacher futólag elmosolyodott, és megint belemerült a dossziéba és a harminc évvel ezelőtti múltba. Fort Ruckerben már igazi gépeken repültek, a gyakorlóhelikopterek helyett vado-

natú j harci gépeken. Bell Uh-1-eken, amelyeket Hueynak becéztek. Nagy, erőszakos gépek, gázturbinás motorral. Felejthetetlenül zúgó hangot adtak a forgólapátjaik, amelyek 14 méter hosszúak és 52 centi szélesek voltak. Vidor Hobie tizenhét hosszú héten át gyakorolt az alabamai égbolton, aztán felavatták. Az ünnepségen a szülei is jelen voltak.

- Három perc negyven másodperc - sutto gta Conrad.

A közlegény belépett a DeWitt dossziéval. Conrad előbbre hajolt, és átvette tőle. A közlegény tisztelgett és kiment.

- Ezt sajnos nem mutathatom meg - mondta Conrad. - A tábornok jelenleg is szolgáló tiszt. De azt megmondom, hogy ugyanarról a DeWitttről van-e szó.

Kinyitotta a dossziét, és ugyanolyan iratok villantak elő, mint Hobie dossziéjából. Conrad átlapozta, és bólintott. - Ugyanaz. Túlélte Vietnámot, és utána is a hadseregben maradt. Helikopter-őrült. Gondolom, Woltersből fog nyugállományba vonulni. Reacher bólintott. Kinézett az ablakon. A nap már lefelé hanyatlott.

- Kérnek kávét? - kérdezte Conrad.

- Az remek lenne, köszönjük - mondta ~odie. Reacher megint bólintott.

Conrad felemelte a telefont, és leszólt az irattárba.

LEE CHILD 2 5 0 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Kávét - mondta. - Ez nem egy dosszié. Három csésze, a legszebb porcelánban.

A küldönc ezüsttálcán hozta a kávét. Reacher ekkor már a Fort Belvoirnál tartott a dossziében. Ide érkezett Vidor Hobie és barátja, A. A. DeWitt, az első gyalogos hadosztály harmadik századához. Két hetet töltöttek itt, aztán átkerültek a B század 229. helikopteres zászlóaljába. A két hét végeztével a század kihajózott az alabamai partokról, egy tizenhét hajóból álló flotta részeként, amely harmincegy napos tengeri utazás után érkezett meg a Long Mai-öbölbe, húsz mérfölddel délre Qui Nhontól.

Harmincegy nap a tengeren hosszú idő, de a parancsnokság talált tennivalót, hogy ne unatkozzanak. Hobie a dossziéja szerint önként jelentkezett karbantartásra. Egyfolytában tisztogatták és olajozgatták a szétszedett Hueykat, hogy a sós tengeri levegő ne ártson meg nekik. Dicséreteket kapott, és már főhadnagyként lépett Indokína földjére, miután hadnagyként jött el az Államokból. Mindez tizenhárom hónappal azután, hogy jelentkezett a hadseregbe.)ól megérdemelt előléptetések egy ígéretes közlegénynek. Rendes fickó lehetett. Reachernek eszébe jutottak Ed Steven szavai: „nagyon komoly gondolkodású volt, de azért nem lógott ki különösebben a sorból”.

- Tejszínt? - kérdezte Conrad.

Reacher és ~odie is megrázta a fejét. - Feketén - mondták egyszerre.

Conrad kitöltötte a kávét, Reacher pedig tovább olvasott. Akkoriban kétféle Hueyt használtak: az egyik gépfegyverekkel volt felszerelve, a másik csak szállításra alkalmas. A B század ilyenekkel rendelkezett, az volt a feladatuk, hogy az első gyalogos hadosztály

szállítási szükségleteiről gondoskodjanak. De azért a helikoptereken fegyverek is voltak. Pilóta és másodpilóta ült benne, két lövész és egy mérnöki és gépészi feladatokat ellátó mindenek. Annyi embert bírt el, ahányan befértek a két lövész háta mögötti üres részre, vagy pedig egy tonnányi muníciót. Az oldalsó ajtókat kivetették, és egy nehéz gépfegyver lógott ki mindkét oldalon.

A pilóták Vietnámban továbbra is tanultak, hiszen minden

LEE CHILD 2 ~ ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

per órás sebességgel. DeWitt arról számolt be, hogy egy hatalmas nagyon különbözött Alabamától. Itt nem kaptak külön minősí-zöldes villanást látott a dzsungelből, ami csak azt jelenthette, tést, de Hobie és DeWitt voltak az elsők, akiket a dzsungelbe hogy

a becsapódáskor felrobbant az üzemanyagtartály. Megszer-
küldtek. Öt küldetést kellett teljesíteni másodpilótaként, ezután veztek a
mentőakciót, de végül az időjárási viszonyok miatt nem
lehetett elfoglalni a pilótaülést. Ezzel megkezdődött a komoly tudtak
elindulni. A helikopter törmelékeit nem találták meg. Mi-
szakasz. A dosszié második fele a bevetésekről szóló beszámó- vel a körn
éket áthatolhatatlan dzsungel nőtte be, nem volt való-
lókkal volt megtömve, vékony, átlátszó papíron. A nyelvezet szá- színű,
hogy vietnamiak járnának arra. Tehát nem állt fenn a ve-
raz és objektív. Ezeket nem Hobie írta hanem a század írnoka. szélye,
hogy ha volt is túlélő, elfoghatják. A Hueyn ült nyolc em-
A háború tombolt körülötte, de Hobie elég sok időt töltött a bert bevetés
közben eltűntnek nyilvánították.

földön, az időjárási viszonyok miatt. Napokon át olyan ködök vol- - De
hát miért? - kérdezte ~odie. - DeWitt látta, hogy fel-
tak, hogy öngyilkosság lett volna a dzsungel fölött
helikopterre robbant a gép. Miért nyilvánították őket eltűntnek? Nem
egyértel-

szállni. Aztán néha hirtelen kitisztult az idő, és egy-két nap
alatt mű, hogy meghaltak?

',,t több bevetésre is sor került, olykor naponta három, öt vagy
hét Conrad őrnagy megvonta a vállát.

alkalommal is. Aztán megint leszálltak a ködök, és a helikopterek -
Gondolom, igen. De senki nem tudhatta biztosan. DeWitt
tehetetlenül várakoztak. Reacher elképzelte Hobie-t, ahogy
ott látott egy villanást a lombokon keresztül, ez minden. Elméletileg
fekszik hosszú napokon át, bosszúsan és me könnyebbülve, lehetett
volna e titkos lőszerraktár, amit véletlenül eltaláltak.
unatkozva vagy feszülten, aztán egyszer csak megint belecsöp- Csak
akkor nyilvánítottak halottnak bárkit is, ha teljesen bizonyo-
pen a legvadabb csata kellős köze ébe.

P sak voltak benne. Ha valaki a saját szemével látta, ho me halt.

~ g

Az első szolgálati időszak végén megkapta az ilyenkor szo- Ha egy
vadászgép lezuhant kétszáz mérfölddel az óceán felett, a
kásos kitüntetést, majd jött a hazautazás és a szabadsá . Aztán pilótát
eltűntnek nyilvánították, nem halottnak, mert hátha sike-
megkezdődött a második szakasz az újabb bevetésekkeg A má- rült partra
úsznia. Mutathatnék egy tízszer ilyen vastag dossziét, a
sodik alkalommal kevesebb volt belőlük. A legutolsó papír
a szabályzatot arról, hogyan kell minősíteni az ilyen eseteket.
dossziében Victor Hobie főhadnagy 991. bevetéséről számolt be.

- De hát miért? - kérdezte ismét~odie. - A sajtótól féltek?

Ez nem rutinfeladat volt, hanem valami speciális megbízatás. Conrad
megrázta a fejét. - Nem, itt belső dolgokról van szó.

Pleikuból szállt fel, és kelet felé repült egy rögtönzött kis leszálló- Ha
a sajtótól tartottak, akkor egyszerűen hazudtak. De ez más ok-
pályára An Khe közelében. A parancs az volt, hogy szálljon le és ből
volt. Először is, nem akartak téves információt közölni a hozzá-
hozza el a zónában rá várókat. DeWitt kísérte e másik heliko
- tartozókkal. Történtek furcsa dolgok is. Ez egy teljesen idegen
kör-

terrel. Hobie ért oda elsőnek. Leszállt a kis zón ~öze én,
mikop- nyezet volt, és az emberek olyasmiket éltek túl, amiről senki
nem

ben a dzsungelből súlyos gépfegyvertűz alá vették. Három em- gondolta
volna, és jóval később felbukkantak. Állandóan folytak a
bert vett fel a fedélzetre. Szinte azonnal me int
Felszállt kutatóexpedíciók. Sokan Fogságba estek, és a vietnamiak nem
ad-

A Hue t

^

. tak ki listát a hadifoglyokról, csak évekkel később. Nem lehetett
! több helyen is eltalálták a gépfegyverek. Altaját fegyveresei va-

kon viszonzották a tüzet a dzsungel fái közé. DeWitt ott körözött azt mondani az embereknek, hogy a fiuk meghalt, hogy aztán egy-
, szer csak előkerüljön. Úgyhogy ragaszkodtak ahhoz, hogy ameddig
míg Hobie elindult. Látták, hogy telibe találják a motort. A Hue

Y

forgólapátja megállt, és lángok csaptak fel a tank mellől. A
heti- lehet, azt mondják, hogy bevetés közben eltűnt.
kopter végül lezuhant a dzsungelba, négy mérfölddel nyugatra a Conrad
egy hosszú pillanatig hallgatott.

leszállóznától, DeWitt úgy becsülte, legalább nyolcvan mérföld

LEE CHILD Z ~ 3 A PÓK HÁL6JÁBAN

LEE CHILD 2 5 2 A P6K HAL6JÁBAN

- A második ok az, hogy tényleg féltek. De nem a sajtótól.
Saját maguktól. Attól, hogy be kelljen ismerniük, hogy vesztesre
állnak, méghozzá csúnyán.

Reacher az utolsó bevetés jelentését nézegette. Megkereste
a másodpilóta nevét. F. G. Kaplan főhadnagy. Többnyire ő volt
Hobie partnere.

- Megnézhetném ennek a fickónak a dossziéját is? - kér-
dezte.

- K betű? Az úgy négy percbe fog telni.

Hallgatagon üldögéltek a kihűlt kávé mellett, míg a küldönc
felhozta F. G. Kaplan dossziéját. Vastag, kopottas dosszié volt,
ugyanolyan régi, mint Hobie-é. Az elején a kis cédula, melyen az
érdeklődők neve állt, az egyetlen húsz évnél frissebb név Leon
Garberé volt, aki áprilisban érdeklődött utána telefonon. Reacher
az elejével lefelé lefektette a dossziét, és hátulról nyitotta ki. Az
utolsó előtti papírlappal kezdte. Pontosan olyan volt, mint a
Hobie-dosszié utolsó oldala. Ugyanarról a bevetésről készült je-
lentés, ugyanaz a beszámoló DeWitt-től, ugyanaz az írnok írta,
ugyanazzal kézírással.

Kaplan dossziéjában azonban ezután következett még egy
utolsó oldal is, két évvel későbből. A hadsereg kellő megfontolás
után úgy döntött, hogy F. G. Kaplan bevetés közben életét vesz-
tette, négy mérfölddel nyugatra An Khétől, ahol a helikopter,
amelynek másodpilótája volt, lezuhant. A holttestet nem találták
meg, mindazonáltal a halálát igazoltnak tekintik. Reacher az író-
asztalra fektette a papírlapot.

- Victor Hobie dossziéjában miért nincs ilyen? -kérdezte.

Conrad megrázta a fejét. - Fogalmam sincs.

- EI kell mennem Texasba - jelentette ki Reacher.

Hanoi melletti Noi Bai repülőtér és a Honolulu melletti

Hickam Field repülőtér pontosan ugyanazon a szélességi fokon
fekszik, így tehát a Starlifternek nem kellett sem északra, sem
délre kitérni, egyenes vonalban repült nyugatról keletre, át a
Csendes-óceánon, szép kényelmesen a Ráktérítő és a huszadik
szélességi fok között. Hatezer mérföld, óránként hatszáz mérföld,
tízórás repülés, de hét órával azelőtt, hogy elindult, már közele-
dett is a céljához, délután három órakor, az előző napon. A kapi-
tány megtette az ilyenkor szokásos bejelentést, amikor áthalad-
tak a dátumvonal fölött. A magas, ezüstös hajú amerikai hátraállí-
totta az óráját, és nyert egy napot.

A Hickam Field Hawaii legfőbb katonai repülőtere, de né-
hány kifutópályája és a légűrányítása közös a honolulu-i nemzet-
közi repülőtérrel, így a Starlifternek nagy kört kellett tennie az
óceán fölött, hogy megvárja, rníg egy)AL 747-es Tokióból leszállt.
Aztán nagy kanyart tett, és csikorgó kerekekkel földet ért. A piló-
tát nem érdekelték a finomságok, mint az utasszállító gépek piló-
táit, jó keményen a fékbe taposott, és az első lehajtónál lefordult
a kifutópályáról. A repülőtér azt kérte, hogy a katonai gépeket le-
hetőleg tartsák távol a turistáktól. Főleg a japán turistáktól. A piló-
ta connecticuti volt, és nem érdekelte Hawaii turistaipara és a ke-
leti érzékenység, azért ment erre, mert így közelebb volt a kato-
nai épületegyüttes.

A Starlifter lassan gördült végig a pályán, és megállt ötven méternyire egy alacsony betonépület előtt, a dróthálós kerítés közelében. A pilóta leállította a motorokat. Reptéri munkások siettek a géphez, akik egy vastag kábelt húztak maguk után. Be-dugták az orr alatt, és ettől kezdve a gép a reptéri áramforrást használta, így a ceremónia néma csöndben zajlott.

A díszőrség ezen a napon a szokásos nyolc emberből állt, akik négy különböző díszegyenruhát viseltek: ketten az amerikai hadseregtől voltak, ketten a tengerészgyalogosoktól, ketten a flottától és ketten a légierőtől. Lassú léptekkel előbbre vonultak, és némán megálltak. A pilóta megnyomott egy gombot, mire lassan legördült a rámpa. A díszőrség lassú díszlépésben felvonult a gépre. Elhaladtak a némán felsorakozott legénység két sora között. A fedélzetmester levette a gumiszalagokat, és a díszőrség tagjai a vállukra emelték az első koporsót. Lassan levonultak vele a rámpán, a gép gyomrának sötétségéből a ragyogó délutáni napfényre. A fényes alumínium csillogott, a zászló színei élénken - A St. Vincentbe - mondta Tony.

ragyogtak. A betonon jobbra kanyarodtak, és megtették az ötven Stone e~bólintással megerősítette. Láttá, hogy Marilyn métert egy melléképületig. Bementek, és odabent meghajtott megkönnyebbülten elmosolyodik.

térddel lerakták a koporsót. Némán megálltak, kezüket a hátuk - hól van - mondta Hobie. - Akkor megvolt a mai napra mögött összekulcsolva, aztán hátraarcot csináltak, és visszaindul-tak a géphez. rendelt jó cselekedet. Rátérhetünk az üzletre. Milyen komplikáci-

Egy órába telt, míg mind a hét koporsót lehozták. Az ezü- ókról van szó? tös hajú amerikai csak akkor hagyta ott az ülését, miután végez- Tony a kisasztalt megkerülve, a kanapéhoz lökdöste Stone-t.

tek. A pilóta lépcsőjén lépkedett le a gépről, de a tetején előbb Súlyos huppanással leült Marilyn mellé, és előrebámult, a semmibe.

még megállt, és kinyújtóztatta elgémberedett tagjait a ragyogó y - Nos? - kérdezte ismét Hobie.

nap sütésben. j - A részvények nincsenek közvetlenül Chester birtokában - mondta Marilyn.

Hobie rámeredt. - Már hogyan lennének. Utánanéztem a tőzsdén.

I2. fejezet

Stone-nak öt percet kellett várakoznia a Tahoe hátsó ülésén, mert a World Trade Center parkolójában nagy volt a forgalom. Tony a közelben lézengett, egy oszlopnak támaszkodott a zajos sötétségben, és megvárta, amíg egy teherautó nagy dízeldübör-géssel távozott, és akadt néhány üres perc, míg nem jött a követ-kező. Ezt a pillanatot használta ki, hogy sietve odakísérje Stone-t a parkolón át a teherlifthez. Megnyomta a gombot, és néma csöndben tették meg az utat. Stone érezte a padló átható gumi-szagát. A nyolcvannyolcadik emeleti folyosó végébe érkeztek meg. Tony kinézett. Tiszta volt az út Hobie irodájáig.

A tagbaszakadt fiatalember az íróasztalnál ült. Elsétáltak mellette, be az irodába. Sötét volt és csönd, mint mindig. Hobie az asztalánál ült, mozdulatlanul, némán, és Marilyn bámulta, aki a kanapén kuporgott, a lábát maga alá húzva.

- Nos? - kérdezte Hobie. - Sikerült elintézni?

Stone bólintott.

- Igen, bement a kórházba.

- Melyik kórházba? - kérdezte Marilyn.

Marilyn bólintott. - Na igen, az ő tulajdonában vannak. De nem ő ellenőrzi őket egyedül. Nincs szabad döntési joga.

- Miért nincs?

- Letétben vannak. A részvények hozzáférhetőségét egy felügyelő bizottság ellenőrzi.

- Miféle felügyelő bizottság?

- Az édesapja intézte így a halála előtt. Nem bízott benne, hogy Chester egyedül is kezelni tudja a vagyont. Úgy érezte, felügyeletre van szüksége.

Hobie mereven nézte Marilyn.

- Minden nagyobb részvényátruházást a felügyelőknek is ellenjegyezni kell.

Csönd lett.

- Mindkettőjüknek - tette hozzá Marilyn.

Hobie Chester Stone-ra fordította tekintetét, mint egy reflektor sugarát. Marilyn figyelte az ép szemét. Figyelte, ahogy gondolkodik. És ahogy beveszi a hazugságot. Tudta, hogy így lesz, mert egybehangzik azzal, amit ő gondol. Chester vállalata csődbe jutott, mert rossz üzletember, amit az apja nyilván tudott, és természetes, hogy próbálta megóvni a családi vagyont.

- Nem lehet kibújni alóla - mondta Marilyn. - Próbáltuk már nem egyszer.

LEE CHILD 2 5 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD 2 5 1 A PÓK HALÓJÁBAN

Hobie bólintott, alig rezzentve a fejét. Marilyn diadalmasan mosolygott magában.

- Kik a felügyelők? - kérdezte halkan Hobie.

- Az egyik én vagyok - felelte Marilyn. - A másik egy ügyvéd az irodából, amely Chester érdekeit képviseli.

- Csak ketten?

Marilyn bólintott.

- És maga az egyik?

Marilyn megint bólintott. - És az én aláírásomat megkapja. Szeretnék végre túlesni ezen az egészen.

Hobie bólintott. - Maga okos nő.

- Melyik ügyvédi iroda? - kérdezte Tony.

- A Forster és Abelstein - mondta Marilyn. - Itt New Yorkban.

- Ki az illető ügyvéd? - kérdezte Tony.

- David Forsternek hívják.

- Hogy beszélhetünk meg vele találkozót? - kérdezte Hobie.

- Majd én felhívom, vagy Chester, de szerintem jobb, ha én.

- Akkor hívja fel, és beszélje meg vele ma délutánra.

Marilyn megrázta a fejét. - Ilyen gyorsan nem fog menni.

Pár napba is beletelhet.

Csönd lett. Hobie az íróasztalt kocogtatta a kampóval. Lehunyta a szemét, de a sérült szemhéja résnyire nyitva maradt. Kilátszott a szeme fehérje, mint egy kis félhold.

- Holnap reggel - mondta halkan. - Legkésőbb. Mondja meg neki, hogy rendkívül sürgős a dolog.

Aztán kinyitotta a szemét.

- És mondja meg, hogy küldje el faxon a bizottság alapszabályzatát. Azonnal. Tudnom kell, mivel állok szemben.

Marilyn belül reszketett. Megkapaszkodott a kanapé szélében. - Nem lesz semmi probléma. Csak Formalitás a egész.

- Akkor menjen, hívja fel - utasította Hobie.

Marilyn bizonytalanul feltápászkodott. Ingadozva megállt, és lesimítgatta a ruháját. Chester egy pillanatra megérintette a könyökét, támogató gesztussal. Marilyn kihúzta magát, és követte Hobie-t.

LEE CHILD 2 5 8 A P6K HÁL6JÁBAN

- A kilencest nyomja meg, akkor kap vonalat.

Marilyn belépett az íróasztal mögé. A három férfi figyelte. Végigpillantott a telefon gombjain, és úgy látta, nem lehet kihangosítani. Ettől kicsit megnyugodott, és Felemelte a kagylót. Le nyomta a kilencest, és meghallotta a vonal bűgását.

- És viselkedjen rendesen - figyelmeztette Hobie. - Legyen okos, különben megbánja.

Marilyn bólintott. Hobie felemelte a kampót, amely megcsillant a lámpafényben. Súlyosnak látszott. Marilyn elképzelte, hogy miket művelhetne vele.

- Forster és Abelstein ügyvédi iroda, tessék - szólt bele egy élénk hang a kagylóba. - Miben segíthetek?
- Marilyn Stone vagyok, és Mr. Forsterrel szeretnék beszélni.
A torka hirtelen kiszáradt, halk és rekedtes lett tőle a hangja.
A háttérben az iroda zsongása hallatszott.

- Forster - szólalt meg egy mély hang.
- Jó napot, David, Marilyn Stone vagyok.
Egy pillantra halálos csönd lett. Marilyn ebből megértette, hogy Sheryl végrehajtotta, amivel megbízta.

- Vannak ott, vagy tud beszélni? - kérdezte halkán Forster.
- Igen, jól vagyok, köszönöm - felelte Marilyn vidám hangon. Hobie az íróasztalon nyugtatta a kampót, nem messze tőle.
- Hívni kell a rendőrséget - mondta Forster.
- Nem, csak egy részvényátruházási problémáról lenne szó.

Mikor tudnánk megoldani a leghamarabb a találkozót?

- A barátnője, Sheryl elmondta, mit akar - felelte Forster. - De vannak problémák. A mi embereink nem tudnak egy ilyen ügyet megoldani. Nem vagyunk felkészülve rá. Ehhez keresnünk kell egy magándetektívet.

- A holnap reggel nekünk jó lenne - mondta Marilyn. - Attól tartok, eléggé sürgős a dolog.

- Hadd hívjam a rendőrséget - ismételte meg Forster.
- Nem, David, a jövő hét már nagyon késő lenne. A lehető leggyorsabban kell lépünk.

LEE CHILD 2 5 9 A PbK HÁL6JÁBAN

- De nem tudom, hová Forduljak, még soha nem volt szükségünk magándetektívre.

- Várjon egy pillanatra, David - Marilyn befogta a kagylót, és felnézett Hobie-ra. - Ha holnap akarja, az ő irodájában kell lenni a találkozóknak.

Hobie megrázta a fejét. - Itt kell tartani, az én pályámon.

- David, mit szólna a holnaputánhoz? De attól tartok, itt kell lenni a találkozóknak. Fontos tárgyalás lenne.

- Komolyan nem akarja bevonni a rendőrséget? Teljesen biztos benne?

- Vannak bizonyos komplikációk, kicsit kényes a dolog.

- Jól van, de akkor keresek valaki nagyon jót. Beletelhet egy kis időbe. Körbe kell kérdezősködnöm, hogy kit ajánlanak.

- Ez nagyszerű lesz, David.

- Jól van. Ha tényleg biztos benne, akkor azonnal intézkedem. De nem értem igazán, mit akar ezzel elérni.

- Igen, egyetértetek - mondta Marilyn. - Mi is mindig utál-
tuk, hogy Chester apja így intézte. A külső beavatkozás nem lenne helyes.

- Délután kettőkor - mondta Forster. - Holnapután. Nem tudom, kit fogok küldeni, de olyan valakit, aki érti a dolgát. Így rendben lesz?

- Holnapután, délután kettőkor - ismételte meg Marilyn. - Remek. Köszönöm, David.

A keze reszketett, ahogy lerakta a telefont.

- Nem kérte a szabályzatot - mondta Hobie.

Marilyn idegesen vállat vont. - Nem volt rá szükség. Formalitás az egész. Csak gyanút fogott volna.

Csönd lett. Aztán Hobie bólintott.

- Jó, akkor holnapután, kettőkor.

- Szükségünk lesz rendes ruhákra - jelentette ki Marilyn. - Nem jelenhetünk meg így egy üzleti találkozón.

Hobie elmosolyodott. - Nekem tetszenek így. De azt hiszem, a jó öreg Chesternek visszaadom az öltönyömet a találkozóra. Maga marad így.

LEE CHILD 2 60 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Marilyn bizonytalanul bólintott. Túl kimerült volt; hogy tovább küzdjön.

- Vissza a fürdőszobába - parancsolt rá Hobie. - Holnap-

után kettőkor kijöhetnek. Viselkedjenek jól, akkor kapnak napon-
ta kétszer enni.

Némán mentek Tony előtt, aki rájuk csukta a fődőszoba-
ajtót, aztán visszament Hobie-hoz az irodába.

- A holnapután túl késő - mondta. - Az ég szerelmére, Ha-
waon már ma rá fognak jönni a dologra. Legkésőbb holnap.
Hobie bólintott.

- Igen, kicsit szoros határidő.

- Örülten szoros. Jobb lenne eltűnni.

- Nem tehetem, Tony. Szavamat adtam, kellene a részvé-
nyek. Nem lesz semmi baj. Holnapután fél háromkor az enyém
lesz a részvény, háromra bejegyeztetem, ötre eladom, és vacsora-
időre már itt sem leszünk. Holnapután túl leszünk az egészen.

- Dehát ez örülség! Egy ügyvédet is belekeverni? Nem en-
gedhetjük meg, hogy idejöjjön egy ügyvéd.

Hobie rámeredt.

- Egy ügyvéd - ismételte lassan. - Tudod, mi a jog alapja?

- Mi?

- Az igazságosság - mondta Hobie. - Igazságosság és egyen-
lőség. Ha ők hoznak egy ügyvédet, nekünk is kell egy, nem?

- Az ég szerelmére, nem lehet itt két ügyvéd!

Hobie megkerülte az íróasztalt, és leült. A bőrszék még me-
leg volt Marilyn testétől. Fogta a telefonkönyvet és kikeresett egy
számot. Felemelte a kagylót, lenyomta a kilenccet. Aztán a kam-
pó hegyével hét precíz kis mozdulattal benyomkodta a számokat.

- Spencer Gutman, tessék - szólalt meg egy élénk hang. -

Miben segíthetek?

Sheryl a hátán feküdt az ágyban, a karjához ragtapasszal odara-
gasztva az infúzió tűje. Az ágy mellett acélállványon lógott az át-
tetsző folyadékkal teli műanyag zsákocskák. Érezte, ahogy cseppen-
LEE CHILD 2 6 ~ A P6K HÁLÓJÁBAN

ként szivárog a kezébe, és magasabbra emelkedik tőle a vérnyo-

ves.

Szarkalábak vették körül. Mint egy nagybácsi. Biztos vannak
mása. A halántékában sziszegett valami, és lüktetett a füle. A fo-
unokahúgocskái és unokaöccsei, akik nagyon szeretik.
lyadék áttetsző volt, mint a tiszta víz, de használt. Az arca már
nem - Szeretném, ha elmondaná, mi történt - kérte a nő.

hasogatott, a fájdalom tompult, nyugodtnak és álmosnak érezte
lehunyta a szemét. Nem is igazán emlékezett, hogy

Sheryl

magát. Majdnem szólt a nővérnek, hogy most már meglesz fájdá-

mi

történt. Arra még emlékezett, hogy belépett Marilyn házának
lomcsillapító nélkül, de aztán rájött, hogy épp a gyógyszertől múlt
ajtaján.

Emlékezett a szőnyegtisztítószer illatára, és arra, hogy azt
el a fájdalom, és ha elvennék az infúziót, nyilván újra kezdődne.

Le- gondolta, ez hiba volt. Az ügyfél elgondolkozhat, mit kellett
kitisz-

hunyta a szemét, és lebegett, körbevette az ágy melegsége.

títani a

szőnyegből. Aztán egyszer csak ott feküdt az előszobában

Aztán valami zajt hallott. Kinyitotta a szemét, és a mennye-
padlón, és az orra majd szétrobbant a fájdalomtól.

a

zetre bámult. Fehér volt, és felülről jött a fény. A lába felé
fordította - El tudná mondani, mi történt? - kérdezte a férfi.

tekintetét, ami nagy erőfeszítésébe került. Két ember állt az ágya

-

Nekimentem egy ajtónak - suttogta Sheryl. Aztán bólin-

végében, egy férfi és egy nő. Őt nézték. Egyenruhát viseltek. Rövid
tott,

mintha megerősítené. Marilyn azt mondta, semmiképp nem

ujjú kék ing, hosszú szárú sötét nadrág, kényelmes cipő, rangjelzé-
szabad

belekeverni a rendőrséget. Egyelőre legalábbis.

sek. A nadrágszíjukról mindenféle holmi lógott. Gumibot, adóvevő,

-

Milyen ajtónak?

bilincs. Famarkolatú revolverek pisztolytáskában. Rendőrök

voltak. Sheryl nem tudta, mit feleljen. Marilyn erről nem mondott Mindketten idősebbek, elég alacsonyok és testesek semmit. Nem beszélték meg. Milyen ajtónak? Pánikba esett. Türelmesen néztek rá. A férfi kopaszodott. A fényben úszó - Az irodában - mondta.

mennyezet fehérsége tükröződött a feje tetején. A nőnek Nullá- - Itt van az irodája a belvárosban? - kérdezte O'Hallinan. mosra volt dauerolva a haja, és narancsvörösre festve. Idősebb Sheryl nem felelt, csak mereven bámulta a nő kedves arcát. volt, mint a férfi, ötvenes. Egy anya, ezt Sheryl rögtön látta rajta. - Az adatai szerint Westchesterben dolgozik - mondta Kedves arckifejezéssel nézett le rá, ahogy egy anya a gyermekére. Sark. - Egy ingatlanügynökségnél, Pound Ridge-ben. - Leülhetünk? - kérdezte a nő. ~ Sheryl óvatosan bólintott. Sheryl bólintott. A halántékában zúgott valami, összezava- - Tehát Westchesterben, az irodában nekiment egy ajtó- rodott tőle. A nő odahúzott egy széket, és leült Sheryl jobbja, az ~ nak - mondta O'Hallinan. - És most itt van, ötven mérföldnyire, infúzióállvány mellé. A férfi mögé. A nő odahajolt az ágyhoz, a fér- ~ egy New York-i kórházban. fi kicsit oldalról, a válla fölött kukucskált át. Sheryl küszködött, - Hogy történt ez, Sheryl? - kérdezte Sark. hogy az arcukra tudja fókuszálni a tekintetét. Sheryl nem válaszolt. Csönd lett. Zúgás a halántékában. Sheryl nem válaszolt. - A nevem O'Hallinan - mutatkozott be a nő. - Mi segíteni akarunk - hajolt közelebb O'Hallinan. - Ezért Sheryl bólintott. Illetett hozzá a neve. A vörös haj, a széles arc, vagyunk itt. Tehetünk róla, hogy többé ne történjen ilyen magával. a testes alkat ír származásra vallott. Sok New York-i rendőr ír, Sheryl megint tétován bólintott. Sheryl ezt tudta. Mintha egy nagy családi vállalkozás lenne az - De el kell mondania, hogyan történt. Gyakran teszi ezt egész. Egyik generáció követi a másikat. magával? - Engem pedig Sarknak hívnak - mondta a férfi. Sheryl összezavartan bámult rá.

Az arca sápadt volt, szinte falfehér. Borotválkozott, de már - Ezért jött ide? Új kórházba, ahol nincsenek feljegyzések a sötét árnyék látszott az arcán. A szeme mélyen ülő volt, de ked- régebbi esetekről? Ha utánanéznénk Mount Kistóban vagy White Plainsben, találnánk valamit? Régebben is előfordult már, hogy ezt tette magával?

- Nekimentem egy ajtónak - suttogta Sheryl. O'Hallinan megcsóválta a fejét. - Sheryl, mi tudjuk, hogy nem ez történt. Felállt, és levette a röntgenképeket a világító falitábláról. A mennyezet felé tartva szemügyre vette őket, mint egy orvos. - Ez itt az orra - mutatott rá. - Ez az arccsont, ez a homlok, ez pedig az álla. Látja? Eltört az orra és az arccsontja. De homloká- nak és az állának semmi baja. Ezt csak valami horizontális tárgy ütése okozhatta.' Például egy baseballütő. Sheryl a röntgenfelvételt bámulta. Szürke volt és homályos. A csontok elmosódott foltok, a szemüregek óriásiak. A fájdalom- csillapítótól zúgott a feje, gyöngének és álmosnak érezte magát. - Nekimentem egy ajtónak - suttogta. - Az ajtó széle vertikális - mondta Sark türelmesen. - Akkor a homlokának és az állának is meg kellett volna sérülnie, nem? - Mi segíthetünk - bízta O'Hallinan. - Elmondja, mi tör- tént, és mi teszünk róla, hogy ne történhessen meg még egyszer. - Aludni akarok - suttogta Sheryl. O'Hallinan közelebb hajolt, és halkan odasúgta: - Segítene, ha a kollégám kimenne? Ha csak ketten beszélgetnénk? - Nekimentem egy ajtónak - suttogta Sheryl. - Most aludni szeretnék.

O'Hallinan bölcsen és türelmesen bólintott. - Itt hagyom a névjegykártyámat. Ha szeretne beszélni velem, miután felébredt, csak hívjon, rendben?

Sheryl bágyadtan bólintott, O'Hallinan pedig elővett a zsebéből egy névjegyet, és az éjjeliszekrényre rakta.

- Ne felejtse el, mi segíthetünk.

Sheryl nem felelt. Vagy aludt, vagy csak úgy tett. O'Hallinan és Sark elhúzták a függönyt az ágy körül, és a doktornőhöz mentek, aki felnézett rájuk az íróasztal mögül. O'Hallinan megrázta a fejét. - Mindent letagad.

- Azt mondja, nekiment egy ajtónak - tette hozzá Sark. - Az ajtó valószínűleg részeg volt, száz kilós, és egy baseballütő volt nála.

A doktornő megcsóválta a fejét. - Miért védelmezik ezeket a disznókat?

Egy nővér lépett oda. - Én láttam, amikor bejött. Elég furcsa volt. Épp cigarettaszünetet tartottam a kapu előtt. Egy kocsiból szállt ki, a túloldalon, egyedül jött be. Túl nagy neki a cipő, ami rajta van, észrevették? A kocsiban két pasas ült, végig szemmel tartották, aztán sietve elhúztak.

- Milyen kocsi volt? - kérdezte Sark.

- Valami nagy, fekete.

- A rendszámra nem emlékszik?

- Mi vagyok én, memóriaművész?

O'Hallinan vállat vont, és elindult.

- De a videón rajta lesz - szólalt meg hirtelen a nővér.

- Milyen videón? - kérdezte Sark.

- A kapu fölötti biztonsági kamera felvételein. Mindig pont alá állunk, hogy a főnökség ne tudja ellenőrizni, mennyi ideig voltunk kint. Amit mi láttunk onnan, azt a kamera is látta.

Sheryl érkezésének időpontja rajta volt a felvételi lapján, Egy percben telt visszatekerni a videokazettát. Még egy perc visszafelé lejátszani az érkezését, egészen a nagy fekete autóig.

O'Hallinan közelebb hajolt a monitorhoz, és megnézte a rendszám táblát. - Megvan - mondta.

Jodie választotta ki a hotelt, úgy, hogy bementek a legközelebbi könyvesboltba, és megkeresték az útikönyvek polcát. Átlapozta a helyi útikalauzokat, míg talált egy olyan hotelt, amelyet három könyvben is ajánlottak.

- Vicces, nem? Több könyv van St. Louisról, mint bármilyen másról.

Reacher kicsit idegesen figyelte. Neki új volt ez a módszer. Azok a helyek, ahol ő általában megszállt, soha nem szerepeltek útikönyvekben. Neonreklámmal hirdették magukat magas pozíciókban. A PÓK HALÓJÁBAN az út szélén, és csak olyan attrakciókkal dicsekedhettek, amelyek már vagy húsz éve alapvető emberi jognak számítanak, mint a légkondicionálás, a kábeltevé és az úszómedence.

- Fogd csak meg - nyújtotta oda az útikönyvet Jodie.

Reacher átvette tőle, és bedugta a hüvelykujját a megjelölt oldalhoz, míg Jodie leguggolt, és kinyitotta a táskáját. Kicsit kórosan benne, és megkereste a mobilját. Aztán visszavette a könyvet, és ott helyben a könyvesboltban felhívta a szállodát.

Reacher figyelte. Ő még életében nem telefonált egy szállodába. Ahová ő járt, ott mindig akadt üres szoba. Már annak is örültek, ha ötven százalékos a kihasználtság. Hallgatta Jodie-t, aki olyan összegeket emlegetett, amelyekből ő egy hónapra is tudott volna szállást szerezni, ha kicsit alkudozik.

- Oké - mondta végül Jodie. - Megvan a szoba. A nászutas lakosztályt kaptuk. Baldachinos ágy van, ehhez mit szólsz? Nászutas lakosztály. Reacher elmosolyodott.

- Enni kéne valamit - mondta. - Lehet ott vacsorázni?

Jodie megrázta a fejét, és átlapozta az útikönyv étteremajánló részét.

- Érdekesebb lenne máshol vacsorázni. Szereted a francia konyhát?

Reacher bólintott. - Az anyám francia volt.

)odie keresgélt a könyvben, aztán megint fogta a mobiltelefon, és foglalt egy kétszemélyes asztalt egy elegáns étteremben az óvárosban, a hoteltől nem messze.

- Nyolc óra - mondta. - Addig lesz időnk körülnézni. Aztán elmegyünk a szállodába, és kicsit rendbe hozzuk magunkat.

- Hívd fel a repülőtérrel is - mondta Reacher. - Korán kell indulnunk. A Dallas-Fort Worth jó lenne.

- Előbb menjünk ki, ne itt a könyvesboltban.

Reacher vitte)odie táskáját, ő meg vett egy turistatérképet St. Louisról, aztán kiléptek a késő délutáni tűző napra. Reacher a térképet nézegette,)odie pedig hívta a repülőtérrel, és foglalt két első osztályú jegyet Texasba, a másnap reggeli, fél kilences járatra. Aztán sétálni kezdtek a várost átszelő Mississippi partján.

Kart karba öltve sétálgattak másfél órát, ami alatt nagyjából négy mérföldet tettek meg, körbejárva a város történelmi negyedét. A hotel közepes méretű, ódon épület volt, egy széles, csendes utcában állt, amelyet gesztenyefák szegélyeztek. Hatalmas kapuja fényes feketére festve, a padlózat tölgyfából. A recepció egy antik mahagóni íróasztalnál volt, amely a hall sarkában állt. Reacher megbámulta. Ahol ő szokott megszállni, ott többnyire golyóálló plexiablak vagy drótháló mögött volt a recepció. Egy ősz hajú, elegáns hölgy áthúzta)odie kártyáját a leolvasókészüléken, és a gép berregve kiadta a számlát.)odie lehajolt, hogy aláírja, a hölgy pedig átadott Reachernek egy sárgaréz kulcsot.

- Remélem, jól fogják érezni magukat, Mrs.)acob - mondta.

A nászutas lakosztály a teljes tetőteret elfoglalta. Itt is világos mézszínű parketta volt, rajta antik szőnyegek. A lakosztály egyik végében nappali, két, virágos huzatú kanapéval. Utána a fürdőszoba, aztán a háló. Az ágy hatalmas volt, baldachinos, egy magas emelvényen állt, ugyanolyan virágmintás takaróval leterítve.)odie felugrott rá és leült, a térde alá szorított kézzel lóbálva a lábát. Mosolygott. A háta mögött besütött a nap az ablakon.

Reacher lerakta a táskáját a földre, mozdulatlanul állt, és csak nézte a lányt. A blúzának kéksége valahol a búzavirág és a szeme kékje között volt. Valami lágy anyagból készült, talán selyemből. A gombok mintha apró gyöngyszemek lettek volna. A felső kettő ki volt gombolva, a gallérja szétnyílt. A bőre kilátszott a nyakánál, kicsit sápadtabb mézszínű volt, mint a parketta. A blúz szűk volt, de valahogy mégis lazán vette körül a testét. A széles Fekete bőröv szorosan fogta körbe vékony derekát. A szabad vége hosszan kilógott a farmer övbújtatóiból. A farmer régi volt, agyonmosott.)odie meztelen lábán apró, kék, lapos sarkú mokasszint viselt, finom bőrből volt, talán olasz lehetett. Reacher látta a sarkát, ahogy)odie lóbálta a lábát. Szinte egyáltalán nem volt lekopva. Vadonatúj lehetett.

- Mit nézel? - kérdezte)odie, szégyenlősen félrehajtva a fejét.

- Téged - felelte Reacher.

A gombok tényleg kis gyöngyszemek voltak, mintha egy el-

LEE CHILD Z 6 6 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 2 6 7 A PÓK HALÓJÁBAN szakadt gyöngysorról varrták volna a blúzra. Aprók és csúszósak voltak esetlen ujjai között. Öt darab volt. Négyet átügyetlenkedett a gomblyukakon, és óvatosan kihúzta a farmer derekából, aztán kigombolta az ötödiket is.)odie felemelte a karját, hogy a csuklójánál is kigombolhassa. Reacher lehámozta a válláról. Nem volt alatta semmi.

)odie előrehajolt, és elkezdte kigombolgatni Reacher ingét.

ő ügyesebb volt. A keze apró volt és fürge. Az ing mandzsettája már ki volt gombolva. Túl vastag volt Reacher csuklója, hogy bármely áruházi ing jó legyen rá.)odie végigsimított Reacher széles mellkasán, és széthúzta az inget. Lecsúsztatta a vállán, és lehúzta a karjain. Az ing a padlóra hullott, a pamut lágyan susogott, a

gombok nagyot koppantak.)odie végigsimította az égési sebet.

- Elhoztad a kenőcsöt?

- Nem - felelte Reacher.

)odie átkarolta a derekát, lehajolt és megcsókolta a sebet.

Reacher érezte a száját, hűvös és sima volt a fájós hólyagocskán.

Aztán szeretkeztek, tizenöt éve ötödször, a baldachinos ágyon, miközben odakint egyre nyugatabbra haladt a nap a ragyogó kansasi égbolton.

New Yorki-i rendőrség családon belüli erőszakkal foglalkozó alosztálya ott keresett irodát, ahol lehetett. Jelenleg egy nagyméretű emeleti helyiséget foglaltak el a One Police Plaza irodái fölött.

O'Hallinan és Sark egy órával a szolgálati idejük lejárta előtt értek vissza. Ezt az egy órát a papírmunkára szánták. Egyenesen az íróasztalukhoz mentek, kinyitották a noteszukat a napi feljegyzések kezdeténél, és gépelni kezdtek.

Még negyedórájuk maradt, mire elértek a St. Vincent kórházbeli esethez. Azt írták a jelentésbe, hogy valószínűleg bűncselekmény történt, de az áldozat nem hajlandó együttműködni.

O'Hallinan már ki akarta húzni a papírt az írógépből, amikor észrevette a noteszlap aljára odafirkálva a Tahoe rendszámát. Felemelte a telefonkagylót, és hívta a jármű-nyilvántartási osztályt.

LEE CHILD Z 6 8 A P6K HÁLÓJÁBAN

- Egy fekete Chevrolet Tahoe - mondta neki az ügyeletes, miután utánanézett a rendszámnak. - Egy kajmán-szigeteki társaság nevén van, az irodájuk a World Trade Centerben található.

O'Hallinan vállat vont, és mindent felírt a noteszába. Azon tűnődött, visszafűzze-e a jelentést az írógépbe, és hozzáírja-e ezeket az adatokat, amikor az ügyeletes hirtelen megint megszólalt.

- Van itt egy feljegyzés a dossziében - mondta. - Ugyanez a tulajdonos tegnap otthagytott egy balesetet szenvedett fekete Chevrolet Suburbant a Lower Broadwayen. Három kocsi szaladt egymásba. A 15. körzet emberei elvontatták a járművet.

- Tudja, ki foglalkozik az ügygel?

- Sajnos, nem.

O'Hallinan lerakta a kagylót, és hívta a 15. körzeti rendőrsöt, de épp műszakváltás volt, és nem jutott semmire. Úgy döntött, holnap majd utánanéz, és felfirkantott magának egy emlékeztetőt. Az óramutató elérkezett a tizenketteshez, és Sark felállt vele szemben az asztalától.

- Mehetünk - mondta. - Besavanyodik az ember, ha ennyit dolgozik.

- Megiszunk egy sört? - kérdezte O'Hallinan.

- Legalább egyet. De lehet kettő is.

- Én benne vagyok!

~gyütt hosszasan lezuhanyoztak alakosztály tágas fürdőszobájában, aztán Reacher egyszál törülközőben elhevert a kanapén, és nézte, ahogy)odie készülődik. Beleketort a táskába, és előhúzott egy ruhát. Ugyanolyan volt, mint a sárga lenvászon nyári ruha, amit az irodába vett fel, csak ez sötétkék volt és selyem. Átcsúsztatta a fején, és a helyére rázogatta magán. Egyszerű, kerek nyakkivágása volt, és épp eltakarta a térdét. Ugyanaz a kék cipő maradt rajta. Megtörölgette a haját, és hátrafésülte. Aztán megint beleketort a táskába, és előkerült az arany nyaklánc, amit Reacher Manilában vett neki.

- Bekapcsolnád?

LEE CHILD 2 6 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Felemelte a haját a tarkójáról, és Reacher odahajolt, hogy bekapcsolja a csatot. A lánc vastag volt és sodrott mintájú. Talán nem is igazi arany, amennyibe került, habár a Fülöp-szigeteken minden lehetséges. Reacher ujjai vastagok voltak, és a körme le-töredezett az ásástól. Visszafojtott lélegzettel, másodikra sikerült csak boldogulnia a csattal. Aztán megcsókolta)odie nyakát, ő meg visszaejtette a haját. Súlyos volt, nedves és nyárillatú.

- Akkor kész is vagyok - mondta.

Elmosolyodott, és odadobta Reachernek a ruháit a földről, ő pedig felöltözött. A pamut hozzátapadt még mindig nedves bőréhez. Kölcsönvette)odie fésűjét, és párszor végighúzta a haján. A tükörben látta, hogy)odie mögötte ácsorog. Olyan volt, mint egy hercegnő, aki épp a kertészével készül elmenni vacsorázni.

- Lehet, hogy be se fognak engedni - jegyezte meg Reacher.)odie felágaskodott, és megigazgatta az ingének gallérját.

- Kivel dobatnának ki? A Nemzeti Gárdával?

Az étterem négy saroknyira volt. Júniusi este Missouriban, a folyó közelében: a levegő lágy volt és párás, a csillagok már ragyogtak a sötétkék égbolton, amely pont olyan színű volt, mint)odie ruhája. A gesztenyefák susogtak az enyhe, langyos szellőben. Az utcák egyre nyüzsgőbbek lettek. Autók jöttek-mentek és parkoltak le a fák alatt. Az épületek közül sok szálloda volt, de voltak alacsonyabb és kisebb épületek is, francia nevű éttermekkel. Az elegáns táblák megvilágítva. Neon sehol. A helyet, amelyet)odie választott, La Préfecture-nak hívták.

Egy fiatal pincér melegen üdvözölte őket. Amerika középnyugati részéről származhatott, de azért francia akcentussal beszélt, és kivezette őket az asztalukhoz, a kertre néző, gyertyafényben úszó teraszra. Egy alulról megvilágított szökőkút csobogott halkan, a fákat a törzsükhöz erősített kis kerti lámpák világították meg. Az abrosz fehér damaszt volt, az evőeszközök ezüstből. Reacher sört kért,)odie Pernod-t és vizet.

- Szép hely, igaz? - kérdezte.

Reacher bólintott. Az éjszaka meleg volt és rezzenéstelenül nyugodt.

- Hogy érzed magad? - kérdezte.

)odie meglepetten nézett rá. -)ól.

- Hogyan jól?

)odie gyanakvóan elmosolyodott. - Reacher, miért nem mondd meg, mit akarsz?

Reacher is elmosolyodott. - Csak gondolkozom valamin.

Szóval, nyugodtnak érzed magad?

)odie bólintott.

Biztonságban?

)odie megint bólintot~

- Én is - mondta Reacher. Nyugodtnak és biztonságban.

vajon mit jelent ez? r',~-

A fiatal pincér meghozta egy talcán az italokat. A Pernod magas pohárban volt, mellette igazi francia vizeskancsó. A sör pá-j-rás korsóban érkezett.

- Tehát, mit jelent ez? - kérdezett vissza)odie.

Belelöttyentett egy kis vizet a borostyánszínű italba, amely tejszínűvé változott. Meglöttyögtette a poharat, hogy összekeveredjen. Reacher orrát megcsapta az erős ánizsillat.

- Azt jelenti, hogy bármi folyik is, nem nagyszabású akció.

Egy kisebb akcióról van szó, aminek New York a központja. Ott mindig féltünk, itt viszont biztonságban érezzük magunkat.

Nagyot kortyolt a sörből.

- Ez csak egy megérzés - mondta)odie. - Ez még nem bizonyít semmit.

Reacher bólintott. - Nem, de az érzések fontosak. És egyértelműbb bizonyítékaink is vannak. New Yorkban követtek, és megtámadtak, itt viszont nincs a nyomunkban senki.

- Figyelted? - kérdezte)odie kicsit ijedten.

- Mindig figyelek. Egy csomót mászkáltunk, teljesen nyilvánosan, de senki nem követett.

- Nincs elég emberük?

Reacher megint bólintott. - Volt a két fickó, akik utánam jöttek Key Westbe meg Garrisonba, meg a harmadik, aki a LEE CHILD ~ 7o A P6K HÁL6JÁBAN LEE CHILD 2 71 A P6K HÁLÓJÁBAN Suburbant vezette. Szerintem ennyien vannak. Tehát egy New

York-i bázisú, kis csoportról van szó.

)odie bólintott. - Szerintem Victor Hobie az - mondta.

A pincér visszajött egy jegyzetkönyvvel és ceruzával a kezében.)odie pástétomot és báránysültet rendelt, Reacher levest és Porc aux pruneaux-t. Gyerekkorában mindig ez volt a vasárnapi ebéd, már ha az édesanyjának sikerült disznóhúst és aszaltszilvát beszerezni az isten háta mögötti helyeken, ahol épp állomásoztak. Ez egy Loire-vidéki étel, és habár az anyja Párizsban született, szere-

tett illet Főzni a fiainak, mintegy bevezetésképp a francia kultúrába.

- Én nem hiszem, hogy Vidor Hobie lenne - ingatta a fejét Reacher.

- Szerintem ő az. Valahogy túlélte a háborút, és azóta rejtőzködik, és nem akarja, hogy megtalálják.

Reacher megrázta a fejét. - Én is gondoltam erre, elejétől fogva. De pszichológiailag nem stimmel. Te is olvastad a dossziéját, a leveleit. Meséltem, miket mondott a barátja, Ed Steven. Ez egy tisztességes srác volt,)odie. Teljesen unalmas és átlagos. Nem tudom elhinni, hogy ilyen bizonytalanságban hagyná a szüleit, harminc éven át. Miért tenne ilyet? Egyszerűen nem vág egybe azzal, amit tudunk róla.

- Talán megváltozott - vélekedett)odie. - Apa mindig azt mondta, Vietnam megváltoztatta az embereket. Többnyire rosszabbra.

Reacher megrázta a fejét.

- Hobie meghalt. Négy mérfölddel nyugatra An Khétől, harminc évvel ezelőtt.

- New Yorkban van - mondta)odie. - És nem akarja, hogy a nyomára jussunk.

Hobie a balkonon állt, harminc emelet magasban, és a korlátnak támaszkodott, hátat fordítva a parknak. Egy vezetékek nélküli telefont szorított a füléhez, és épp Chester Stone Mercedesét próbálta eladni egy queensi autókereskedőnek.

LEE CHILD 2 7 Z A PÓK HÁL6JÁBAN

- Van egy BMW is - mondta. - Nyolcas széria, kupé. Pilla-natnyilag Pound Ridge-ben van. Egyezzünk ki dolláronként ötven centben, készpénzben, holnapra.

Hobie hallgatta, ahogy a fickó szívja a fogát, ahogy az autókereskedők szokták, ha pénzről esik szó.

- Legyen harminc rongy a kettőért együtt, készpénzben, holnap.

Az autókereskedő kinyögött egy igent.

- Van még egy Tahoe és egy Cadillac - folytatta Hobie. - Legyen negyven rongy, és akkor ezek közül is hozzácsapjuk az egyiket, amelyiket maga választja.

A kereskedő kicsit habozott, aztán a Tahoe-t választotta.

Négykerék-meghajtású autók iránt nagyobb a Kereslet, főleg lent délen. Hobie tudta, hogy ott adja majd el. Kikapcsolta a telefont,

és bement a nappaliba. A bal kezével kinyitotta kis bőrfedelű noteszt, és a kampóval leszorítva tartotta. Megint bekapcsolta a telefont, és felhívott egy ingatlanügynököt, aki komoly összeggel tartozott neki.

- Szeretném visszakapni a kölcsönt - mondta neki.

Hallotta, hogy a férfi rémülten nagyot nyel. Hosszú ideig kétségbeesett csönd volt. Aztán Hobie hallotta, hogy az ingatlanügynök súlyos huppanással leül.

- Tud fizetni? - kérdezte.

Nem kapott választ.

- Ugye; tisztában van vele, mi történik azokkal, akik nem tudnak fizetni?

További csönd és nagy nyelések.

- Ne aggódjon - mondta Hobie. - Majd kitalálunk valamit.

Van nekem két eladásra váró ingatlanom. Egy ház Pound Ridge-ben, és a lakásom a Fifth Avenue-n. Kétmilliót akarok a házáért, három és fél milliót a lakásért. Ezt megszerzi nekem, és én levonom a tartozását a jutalékából, rendben?

Az ingatlanügynöknek nem volt más választása, mint beleegyezni: Hobie lediktálta neki a kajmán-szigeteki bankszámlája számát, és azt mondta, egy hónapon belül kéri a pénzt.

LEE CHILD 2 7 3 A PÓK HÁL6JABAN

- Egy hónap elég optimista előrejelzés.

- Hogy van a kedves felesége és a csemeték? - kérdezte nyájasan Hobie.

Nagy nyelés.

- Rendben, egy hónap - mondta az ingatlanügynök.

Hobie kikapcsolta a telefont, és felírt 5 000 545 dollárt a noteszébe arra a lapra, ahol a három autó és a két ingatlan szerepelt. Aztán Felhívta a légitársaságot, és megérdeklődte, holnapután este milyen járatok indulnak a nyugati partra. Bőven volt miből választani. Elégedetten elmosolyodott.

1' Bután Hobie elment, Marilyn eléggé biztonságban érezte magát ahhoz, hogy lezuhanyozzon. Amíg ott volt az irodában, nem mert volna. Túl feltűnően bámulta mindig. Az lett volna az érzése, átlát a fürdőszobaajtón. De Tony nem okozott problémát. Ideges volt és engedelmes. Hobie annyit mondott neki, gondoskodjon róla, hogy ne jöjjenek ki a fürdőszobából. Ennyit biztosan megtesz, de mást nem. Nem fogja zaklatni őket, ebben Marilyn biztos volt. A másik pedig, a tagbaszakadt fiatalember, aki a kávé hozta, azt csinálja, amit Tony mond neki. Úgyhogy eléggé biztonságban érezte magát, de azért odaállította Chestert az ajtóba, hogy fogja a kilincset.

Kinyitotta a zuhanyt, jó forróra állította, aztán levette a ruháját és a cipőjét. A ruhát szépen összehajtogatva odaterítette a függönyrúdra, olyan messze, hogy ne spriccelje össze, de azért elég közel, hogy a forró gőz kicsit kisimítsa a ráncokat. Aztán beállt a zuhany alá, megmosta a haját, és tetőtől talpig végigszappanozta magát. hólesett. Megnyugtató érzés volt, elmúlt a feszültség. Az arcát felfelé fordítva, hosszú ideig csorgatta magára a Forró vizet. Aztán kilépett, fogott egy törülközőt, de a vizet nem zárta el.

- Menj te is - mondta Chesternek. - dót fog tenni.

Chester néma volt. Csak bólintott, és elengedte a kilincset.

Egy másodpercig állt, aztán levette az atlétatrikót és a sortot.

Meztelenül leült a padlóra, és levette a cipőjét meg a zokniját.

Marilyn csak most látta meg, hogy az oldalán kékes folt van.

- Megütöttek? - kérdezte suttogva.

Chester megint bólintott. Belépett a zuhany alá, és megállt a vízsugár alatt lehunyt szemmel, nyitott szájjal. A víz Felélésztette. Megkereste a szappant, és alaposan megmosakodott.

- Ne zárd el a vizet - mondta Marilyn. - Felmelegíti a helyiséget.

Ez igaz volt. A forró víztől kicsit kellemesebb lett a fürdőszoba. Chester kilépett, és fogott egy törülközőt. Megtörölgette az arcát, aztán a dereka köré tekerte.

- És a csobogástól nem hallják kint, mit beszélünk - mondta Marilyn.

- Meg kell beszélünk egyet-mást, nemdebár?

Chester vállat vont, mintha nem lenne miről beszélni. -

Nem értem, mit művelsz. Nincs semmiféle felügyelő bizottság.

Hobie rá fog jönni, és akkor csak feldühödik.

Marilyn épp a haját törölgette. Abbahagyta, és Chesterre nézett a gőzfelhőn keresztül. - Szükségünk van egy tanúra. Hát nem érted?

- Minek?

- Hogy lássa, mi történik. David Forster ideküld valami magányomozót. Akkor már mit tehet Hobie? Bevalljuk, hogy nincs felügyelő bizottság, aztán mind elmegyünk a bankba, és átadjuk neki a részvényeket. Nyilvános helyen, egy tanú jelenlétében, aki

bizonyos értelemben testőr is. Aztán szépen elsétálunk.

- Be fog ez válni?

- Azt hiszem. Valamiért nagyon kapkod, nem látod? Valami határidő szorítja. Pánikban van. A legjobb, amit tehetünk, hogy addig húzzuk az időt, amíg lehet, aztán eltűnünk. Egy tanúval, aki végignézi az egészet és vigyáz ránk. Hobie-nak nem lesz ideje reagálni, nagyon szorítja az idő:

- Nem értem - mondta Chester. - Úgy gondolod, ez a de-
tektív tanúsítani fogja, hogy kényszer alatt cselekedtünk, és be-
perelhetjük Hobie-t, hogy adja vissza a részvényeket?

Marilyn egy pillanatig hallgatott. Megdöbbsentette Chester
LEE CHILD Z 7 LI, A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 7 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN
ostobasága. - Nem, Chester, nem perelünk be senkit. Hobie meg-
kapja a részvényeket, mi pedig elfelejtjük.

Chester rábámult a gőzben. - Dehát ezzel nem mentjük
meg a vállalatot.

Marilyn a férjére meredt. - Az ég szerelmére, Chester, hát
nem érted? A vállalatnak vége! A vállalat a múlté, ezzel jobb
szembenézni. Itt már nem a nyavalyás vállalatodat kell megmen-
teni, hanem az életünket.

leves csodálatos volt, a disznósült még jobb. Reacher úgy
gondolta, az édesanyja is büszke lett volna rá. Megittak egy
üveg kaliforniai bort, és elégedett csöndben fogyasztották el a
vacsorát. Az étterem az a fajta hely volt, ahol hosszú idő telik el
az előétel és a desszert között. Senki nem sürget, nem várnak az
asztalra. Reacher élvezte a fényűzést. Nem volt hozzászokva.
Hátradőlt és kinyújtóztatta a lábát. A bokája)odie lábához ért az
asztal alatt.

- Hobie-ék a normális amerikai család mintaképei. Azzal
egyetérttek, hogy Vietnam megváltoztatta az embereket. EI tudom
képzelné, hogy szélesítette Vidor látókörét. A szülei ezzel tisztában
is voltak. Tudták, hogy nem fog visszamenni azért, hogy egy vacak
kis műhelyben dolgozzon Brightonban. De azért még kapcsolatban
maradt volna velük, nem? Nem hagyta volna itt őket csak így. Ez
nagyon kegyetlen lett volna, harminc éven át. Látsz bármit az élet-
történetében, ami azt igazolná, hogy ilyesmit tegyen?

- Talán elkövetett valamit - mondta ~odie. - Valami szé-
gyenleteset. Részt vett valami tömegmészárlásban vagy ilyesmi.
Szégyellt hazamenni. Lehet, hogy valami bűnös titkot rejteget.
Reacher türelmetlenül rázta a fejét. - Az benne lenne a
dossziéjában. Különben sem volt alkalma ilyesmire. Helikopterpi-
lóta volt, nem gyalogos. Soha nem is látta közeli az ellenséget.
A pincér visszajött a jegyzetömbbel és a ceruzával.

- Desszertet? - kérdezte. - Vagy kávé?

LEE CHILD 2 76 A PÓK HÁLÓJÁBAN

Málnasörbetet rendeltek és feketekávé. ~odie felhajtotta az
utolsó korty bort, amely tompavörösen csillogott a pohár alján.

- Akkor most mit csinálunk?

- Hobie meghalt - mondta Reacher. - Előbb vagy utóbb ta-
lálunk rá valami határozott bizonyítékot. Akkor visszamegyünk a
szüleihez, és szépen megmondjuk nekik, hogy hiába pazaroltak a
keresésére harminc évet.

- És minket ki támadott meg? Kísértetek?

Reacher vállat vont, és nem felelt. Megérkezett a desszert.

Némán fogyasztották el. Aztán jött a kávé, és a számla egy bőr-
mappában, rajta az étterem aranyozott emblémája.)odie odarak-
ta a hitelkártyáját, anélkül, hogy megnézte volna a számla össze-
gét. Aztán elmosolyodott.

- Remek volt a vacsora - mondta.

Reacher is elmosolyodott. - Remek volt a társaság.

- Felejtsük el egy időre Victor Hobie-t.

- Kicsodát? - kérdezte Reacher, ~odie pedig nevetett.

- Mire gondoljunk helyette?

- Én a ruhádra gondoltam.

- Tetszik?

- Szerintem nagyszerű.

- De?

- De jobban is festhetne. Például a padlóra ledobva.

- Gondolod?

- Biztos vagyok benne. De ez egyelőre csak találgatás. Kel-
lene tapasztalati adatokat szerezni.

~odie megjátszott fáradtsággal felsóhajtott. - Reacher, hol-
nap hétkor kell kelniünk. Korán indul a gépünk.

- Te még fiatal vagy. Ha én bírom a gyűrődést, te is.

~odie hátratolta a székét, és felállt. Ellépett az asztaltól, és
lassan kifelé indult az asztalok között. Gyönyörű volt hátulról. A
haja aranszínben csillogott a gyertyafényben. Reacher közelebb
lépett hozzá, és a füléhez hajolt. -)ól van, megjegyeztem, hogy
most milyen a ruhád, siessünk, mielőtt elfelejtem.

LEE CHILD 2 7 7 A PÓK HÁL6JÁBAN

~ew Yorkban egy órával korábban van reggel hét óra, mint St.
Louisban. O'Hallinan és Sark ezt az órát a kapitányságon töltötték,
eltervezve az aznapi feladataikat. Az éjszaka érkezett bejelenté-
sek ott várták őket az íróasztalon. Hívások érkeztek kórházakból,
jelentések az éjszakai ügyeletesektől, akiket otthoni zűrökhöz
hívtak ki. Ezt mind át kellett nézni, értékelni, és kidolgozni, mi le-
gyen az útvonaluk, a sürgősséget és helyszín közelségét figye-
lembe véve. Átlagos éjszaka volt New Yorkban, ami azt jelentet-
te, hogy huszonnyolc új esetet jelentettek be, í~ aztán a 15. kör-
zeti közlekedési osztályt csak nyolc előtt tíz perccel tudták felhív-
ni. A tizedik csöngetésre vették fel.

- Egy fekete Suburbanról érdeklődnék - mondta O'Halli-
nan. - A Lower Broadwayen szenvedett balesetet pár nappal ez-
előtt. Van valami fejlemény?

Papírsuhogás hallatszott, ahogy iratokban lapozgattak a vo-
nal túlsó végén.

- A telepen van. Érdekli valamiért?

- Van egy nő a kórházban, akinek eltört az orra, és egy
Tahoe vitte be, amelynek ugyanaz a tulajdonosa.

- Talán a nő vezetett. A balesetben három autó sérült meg,
de csak az egyik vezetője ismert. Volt a Suburban, ez okozta a
balesetet, a vezetője eltűnt. Volt egy Olds Bravada, ez elhajtott
egy sikátorba, a vezető és az utas eltűnt. A Suburban vállalati
autó, valami pénzügyi cégé.

- Egy kajmán-szigeteki társaság? - kérdezte O'Hallinan. -
Mert a Tahoe az övék.

- Igen. A Bravada egy bizonyos Mrs.)odie)acob nevén van,
de bejelentette, hogy ellopták. De nem ő a törött orrú nő, ugye?

-)odie)acob? Nem, ezt a nőt Sherylnek hívják.

- Lehet, hogy a Suburban vezetője. Alacsony?

- Eléggé, azt hiszem. Miért?

- Mert a légzsák felfúvódott ugyan, de egy alacsonyabb
termetű nő így is megsérülhet. Elő szokott fordulni.

- Utánanézzünk?

- Nem, minket nem érdekel különösebben a dolog. Ha kell
nekik a kocsijuk, majd érte jönnek.

O'Hallinan lerakta a kagylót, Sark pedig kérdő pillantást ve-
tett rá.

- Vajon miért mondaná, hogy nekiment egy ajtónak, ami-
kor autóbaleset volt? - kérdezte.

O'Hallinan vállat vont. - Fogalmam sincs. És mit keres egy
westchesteri ingatlanügynökségnél dolgozó nő egy olyan cég ko-
csijában, amelyiknek a World Trade Centerben van az irodája?

- Az autóbaleset megmagyarázná a sérüléseit - mondta
Sark. - Talán a kormánykerék széle okozta.

- Talán - bólintott O'Hallinan.

- Akkor, utánanézzünk?

- Megpróbálhatjuk. Ha autóbaleset volt, akkor lezárhatjuk

az ügyet.

-)ó, de egyelőre ne írjuk bele a jelentésbe, mert ha mégse baleset, akkor csak a nyakunkon marad az ügy.

Felálltak, az egyenruhájuk zsebébe rakták a noteszüket, le-sétáltak a lépcsőn, és a reggeli napsütésben átvágtak az udvaron a kocsijukhoz.

nap továbbhaladt az útján nyugat felé, és St. Louisban is be-köszöntött a reggel hét óra. Besütött a tetőtéri ablakon, és suga-rai végigkúsztak a baldachinos ágyon.)odie ébredt fel először, már a zuhany alatt volt. Reacher egyedül feküdt a meleg ágyban, nyújtózkodott és hallgatta a fojtott, ciripelő hangot, amely vala-honnan a nappaliból szólt.

Az éjjeliszekrényre pillantott, hogy nem a telefon csöng-e, vagy)odie állított be talán egy ébresztőórát. Nem látott semmit. A csöngés tovább folytatódott, tompán, de kitartóan. Reacher fel-ült. Így már hallotta, hogy)odie táskájából jön a hang. Kibújt az ágyból, és meztelenül odaballagott. Elhúzta a cipzárat. A csöngés hangosabb lett. A mobiltelefon volt. Reacher a fürdőszobaajtóra pillantott, és kivette a telefont. Hangosan csöngött a kezében. Ta-LEE CHILD 2 78 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 79 A PÓK HÁLÓJÁBAN nulkmányozta a gombokat, és lenyomta a SEND feliratút. A csön-gés elhallgatott.

- Halló? - szólt bele.

Kis csönd lett, aztán megszólalt egy hang. - Kivel beszélek?

Mrs.)acobot keresem.

Férfi hang volt, fiatal, sürgető, nyugtalan. Ismertea hangot. A titkár az ügyvédi irodából, aki Leon címét is megadta.

Épp zuhanyozik.

- Á - mondta a hang.

Megint csönd lett.

- Egy barátja vagyok - közölte Reacher.

- Értem - nyugtázta a hang - Még mindig Garrisonban vannak?

- Nem, St. Louisban.

- Te jó ég! Így kicsit bonyolult lesz a dolog. Beszélhetnék

Mrs.)acobbal?

- Épp zuhanyozik. Majd visszahívja. Vagy ha gondolja, hagy-jon üzenetet.

- Megtenné, hogy átadja? Attól tartok, sürgős a dolog.

- Várjon egy pillanatig. - Reacher visszament az ágyhoz, el-vette a kis szállodai jegyzettömböt és tollat a telefon mellől, leült, és bal kezében ügyetlenkedett a mobillal.

- Oké, mondhatja. - A fiatalember elmondta az üzenetet.

Nagyon homályosan fogalmazott, gondosan úgy válogatta a sza-vait, hogy ne derüljön ki belőle semmi. Nem akarta bizalmas jogi ügyek részleteit egy idegenre bízni. Reacher lerakta a jegyzet-tömböt meg a tollat. Nem volt szükség rájuk.

- Ha valami nem világos, majd visszahívja - mondta célza-tosan.

- Köszönöm, és elnézést a zavarásért, már ha megzavar-tam valamit.

- Nem zavart meg semmit - felelte Reacher. - Már mond-tam,)odie épp zuhanyozik. Ha tíz perccel előbb hívja, nem lett volna semmi probléma.

A telefon elnémult. Reacher elmosolyodott. Megint tanul-mányozta a gombokat, és megnyomta az END feliratút. Az ágyra dobta a telefont, és hallotta, hogy a fürdőszobában eláll a vízcso-bogás. Az ajtó kinyílt, és kilépett)odie, egy törülközőbe és gőzpá-rába burkolva.

- A titkárod hívott a mobilodra - mondta Reacher. - Azt hiszem, kicsit meglepődött, amikor én vettem föl.

)odie elmosolyodott. - Na tessék, oda a jó hírem. Délre már mindenki tudni fogja az irodában. Mit akart?

- Vissza kell menned New Yorkba.

- Minek? A részleteket nem mondta?

Reacher megrázta a fejét. - Nem. Nagyon diszkrét volt, ahogy egy titkárhoz illik, gondolom. Csak annyi derült ki, hogy te vagy a világ legjobb ügyvédje, és szükség van a szolgálataidra.)odie elmosolyodott. - Kinek van rám szüksége?

- Valaki odatelefonált az irodátokba. Egy pénzügyi cégnek van valami elintézendő ügye. Személyesen téged kértek. Feltehetően, mert te vagy a legjobb.

)odie mosolyogva bólintott. - Elmondta, hogy mégis milyen ügyről van szó?

Reacher vállat vont. - Gondolom, a szokásos. Valaki tartozik valakinek, és vita van közöttük. Holnap délután el kell menned valami találkozóra, és valami egyezséget létrehozni köztük. Ugyanebben a pillanatban több ezer telefonbeszélgetés zajlott a Wall Streeten, köztük egy a Forster és Abelstein ügyvédi iroda és egy William Curry nevű magándetektív között. Curry húsz éven át dolgozott a New York-i rendőrségnél, majd negyvenhét évesen nyugdíjba ment, és azóta magándetektívként kereste meg a felelősségtartásra valót, míg a volt felesége újból férjhez nem megy, meg nem hal, vagy meg nem feledkezik róla. Két éve csinálta, és elég szűk esztendőket jártak rá, úgyhogy, amikor egy jónevű Wall Street-i ügyvédi iroda vezetője kereste egy megbízással, az nagy áttörésnek számított, aminek örült, de nem lepte meg. Két év LEE CHILD 2 8 O A PÓK HÁL6)ÁBAN LEE CHILD 2 8 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN alatt eléggő munkát végzett, és az árai elfogadhatóak voltak, ami elég ahhoz, hogy némi szakmai hírnévre tegyen szert.

A feladat jellege azonban meglepte.

- Önt kellene megismerítenem? - ismételte meg.

- Igen, egy nagyon fontos tárgyaláson - mondta Forster. -

Egy ügyvédet várnak David Forster néven, így kell bemutatkoznia. Nem lesz szó semmi jogi kérdésről. Sőt azt hiszem, nemigen lesz semmi dolga, csak jelen kell lenni. Egyszerű lesz a feladat. Ez így
rendben van?

- Azt hiszem, igen - felelte Curry. Felírta a címet, ahol meg kell jelennie. A megszokott honoráriumának kétszeresét kérte. Nem akart olcsónak látszani egy Wall Street-i ügyvéd előtt. Az ilyenekre mindig nagy hatást tesz, ha drága a szolgáltatás. És az volt az érzése, meg is fog dolgozni érte. Forster szó nélkül elfogadta az árat, és megígérte, hogy postán küldik a csekket. Curry lerakta a kagylót, és azon töprengett, mit vegyen föl, hogy úgy fessen, mint egy nagy Wall Street-i ügyvédi iroda vezetője.
í 3. fejezet

St. Louistól a Dallas-Fort Worth reptérig 568 mérföld a távolság légvonalban, kilencven perces út, ebből harminc perc meredek emelkedés, harminc gyors repülés, harminc a leereszkedés. Reacher és)odie első osztályon ültek, a gép bal oldalán, nagyon másféle emberek között, mint akikkel New Yorkból idefelé repültek. Az utasfülke nagy részét texasi üzletemberek foglalták el, kék és szürke árnyalatú műszálas öltönyben, alligátorbőr csizmában és széles karimájú kalapban. Testesebbek, napbarnítottabbak és hangosabbak voltak, mint a New York-iak, és keményebben megdolgoztatták a stewardesszt.)odie egyszerű, vöröses ruhát viselt, amely leginkább Audrey Hepburnhoz illett volna. Az üzletemberek lopott pillantásokat vetettek rá, viszont kerülték Reacher tekintetét, aki a szélső ülésen ült, gyűrött, khakinadrágjában és tízéves angol cipőjében. Próbálták elhelyezni valahová. Bámulták a barnaságát, a kezét és az útitársát, és úgy ítélték meg, valami tahó, akinek véletlenül szerencséje volt. De aztán úgy döntöttek, ilyesmi manapság nem történik, és újból kezdték a tűnődést. Reacher nem vett róluk tudomást, kortyolgatta a remek kávé a porceláncsészéből, és azon gondolkodott, hogy jussanak be Woltersba, és hogyan szedjenek ki valamit DeWittből.

Ha egy katonai rendőr ki akar szedni valamit egy kétcsillagos tábornokból, az ugyanúgy kétéseélyes vállalkozás, mintha egy érmét dobna fel. Fej: az illetőnek talán voltak nehézségei a múltban, amiket esetleg épp a katonai rendőrség oldott meg neki, tapintatosan és hatékonyan. Tehát hisz a hasznosságukban, és támogatja őket. De az is lehet, hogy írás: olyan valakiről van szó, aki maga volt bajkeverő, és meggyűlt a baja a katonai rendőrökkel. Akkor semmit nem lehet várni tőle, csak ellenségességet. Fej vagy írás; de mivel minden intézmény gyűlöli a saját rendfenntartóit, sokkal gyakrabban jön ki írás, mint fej. Reacher legalábbis így tapasztalta. És ami még rosszabb, ő most már civil. Két rosszpont, kapásból.

A gép odagördült a kapuhoz, és a leszállásnál az üzletemberek maguk elé engedték ~odie-t. Vagy régimódi texasi udvariaságból, vagy hogy megbámulhassák hátulról, de Reacher ezért nem ítélhette el őket, mivel ő is ugyanezt tette. Vitte ~odie táskáját, és követte a terminálba. Odatépett mellé, átkarolta a vállát, és érezte, hogy fél tucat szempár fűródik közben a hátába.

- Kinyilvánítod a tulajdonjogodat?

- Észrevetted őket?

~odie átkarolta Reacher derekát, és elindultak.

- Nehéz lett volna nem észrevenni. Gondolom, nem lett volna nehéz ma estére egy randevút megbeszélni valamelyikkel.

- Bottal se lehetett volna távol tartani őket.

- A ruha miatt van. Talán inkább nadrágot kellett volna vennem. De úgy gondoltam, errefelé hagyományosabb a divat.

LEE CHILD 2 8 2 A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 8 3 A P6K HÁLÓJÁBAN

- Akár egy szovjet tankvezető egyenruhájában is lehetett volna, akkor is kigúvadt volna a szemük.

~odie nevetett. - Láttam szovjet tankvezetőket, apa mutatott képeket. Százkilósak, bajuszosak, tetováltak és pipáztak, és ekkor ezek még a nők voltak.

A terminálban légkondicionált hűvösség volt, de ahogy kiléptek a taxiállomáshoz, szinte mellbe vágta őket a hőség. Június Texasban, valamivel reggel tíz óra után. Már is jóval harminc fok fölött volt a hőmérséklet, a levegő párás.

- Hú, lehet, hogy mégis jó ötlet volt a ruha - állapította meg ~odie.

A fejük fölött húzódó felüljáró árnyékában álltak, de a nap fehéren és fémesen ragyogott. A beton szinte sistergett és csillogott a hőségtől. ~odie lehajolt és előkereste a táskájából a nap-szemüvegét, amitől végképp olyan lett, mint Audrey Hepburn, szőke kiadásban. Az első taxi a sorban egy vadonatúj Caprice volt. A visszapillantó tükörről fészületek és rózsafigurák lógtak. A sofőr hallgatag volt a negyvenperces úton. Többnyire széles autópályán haladtak, ahol eleinte sűrűbb volt a forgalom, aztán egyre gyéresebb.

A Fort Wolters nagyméretű katonai támaszpont a nagy semmi közepén, földszintes, elegáns épületekkel, körülöttük a park szépen rendben tartva, olyan steril módon, amire csak a hadsereg képes. Az egész támaszpontot magas drótkerítés vette körül, több mérföldön át, végig feszes volt és hibátlan, gaz nem nőtt a tövében. Az út belső felére Fehér csík volt festve. Odabent az épületek között szürke betonutak kanyarogtak. Az ablakok csillogtak a napsütésben. A taxi bekanyarodott, és megpillantottak egy sportpálya nagyságú területet, ahol helikopterek sorakoztak. Szakaszokban masíroztak közöttük a kiképzésben részt vevő fiatal katonák.

A főkapu az úttól kicsit beljebb volt, magas, fehér zászlóárbócok szegélyezték. A zászlók ernyedten lógtak a hőségben. A piros-fehér sorompóval elrekesztett kapu mellett négyszögletes kis portásfülke állt. Az ablakok alacsonyan voltak, és Reacher látta,

LEE CHILD 2 84 A PÓK HÁLÓJÁBAN

hogy katonai rendőrök figyelik odabentről a közeledő taxit. Teljes

felszerelésben voltak, a fehér sisakot is beleértve. Reacher elmosolyodott. Ez a része nem lesz probléma. Ők inkább barátjuknak fogják tekinteni, mint azokat, akiket őriznek.

A taxi lerakta őket a kapu előtt, és elhajtott. A perzselő hőségben odasétáltak az őrház ereszének árnyékába. Egy őrmester elhúzta az ablakot, és kérdően nézett rájuk. Reacher érezte, hogy odabentről hűvösség árad ki.

- DeWitt tábornokkal szeretnénk találkozni - mondta. -

Van rá valami esély, hogy sikerüljön elintézni?

Az őrmester végigmérte. - Gondolom, attól függ, ki maga.

Reacher elmondta, hogy kicsoda és hogy ki volt, aztán hogy kicsoda)odie, és ki volt az apja, és egy perc múlva már mindketten bent is voltak az őrház hűvösében. Az őrmester felhívta telefonon a parancsnokságot.

- Rendben, elő vannak jegyezve - mondta. - A tábornok fél óra múlva szabad lesz.

Reacher elmosolyodott. Valószínűleg a tábornok most is ráér, a fél óra arra kell, hogy utánanézzenek, tényleg azok-e, akiknek mondják magukat.

- Milyen ember a tábornok? -kérdezte.

- Rendes fiú, de néha rájön a dili - felelte mosolyogva az őrmester.

Reacher is elmosolyodott. Meglepően jól érezte magát az őrházban, mintha otthon lenne. Ezek szerint, ha megfelelően közelítenek a tábornokhoz, talán hajlandó lesz az együttműködésre. Persze az is lehet, hogy nem. Így aztán volt min töprengenie a várakozás ideje alatt.

Harminckét perccel később megállt a sorompónál egy sima zöld Chevy, és az őrmester biccentett, hogy értük jött. A sofőr egy közlegény volt, aki egy árva szót sem szólt. Csak megvárta, míg beülnek, aztán lassan elindult az épületek között. Reacher nézte az ismerős látnivalókat. Soha nem járt ugyan Woltersben, de mégis ismerősnek tűnt, mert pontosan olyan volt, mint tucatnyi más bázis. Ugyanaz az elrendezés, ugyanazok az emberek, LEE CHILD 2 g 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

ugyanazok a részletek, mintha egy terv alapján készült volna minden. A főépület egy hosszan elnyúló, egyemeletes téglaház volt, előtte gyakorlótér. Pontosán olyan volt, mint a berlini támaszpont főépülete. Csak az időjárás volt más errefelé.

A Chevy megállt az épület lépcsője előtt. A sofőr némán bámult kifelé a szélvédőn. Reacher kinyitotta az ajtót, és kilépett a hőségbe.

- Köszönjük - szólt vissza.

A fiatal fiú csak ült, és mereven előre bámult. Reacher felsétált)odie-val a lépcsőn, és beléptek a kapun. Az előcsarnokban a katonai rendőrség egy közlegénye őrködött, fehér sisakban és lábszárvédőben, a mellkasa előtt keresztben tartva a csillogó M-16-ost.)odie táncolva közeledő lábára szegezte a tekintetét.

- Reacher és Garber, DeWitt tábornokhoz jöttünk - mondta Reacher.

Az őr felfelé állította a fegyverét, ami szimbolikusan azt jelezte, hogy szabad az út. Reacher bólintott, és elindult a lépcső felé. Az épület olyan volt, mint minden katonai intézmény, valahol félúton az elegáns és a funkcionális között. Makulátlanul tiszta volt, minden a lehető legfinomabb anyagból készült, de a dekoráció hivatalos és hűvös. A lépcső tetején egy íróasztal állt a folyosón. Mögötte egy nagydarab őrmester, nyakig papírokba merülve. A háta mögött tölgyfa ajtó, rajta tábla DeWitt nevével, rangjával és kitüntetéseivel. Elég nagy tábla volt.

- Reacher és Garber a tábornok úrhoz - mondta Reacher.

Az őrmester bólintott, és felemelte a telefont. Lenyomott egy gombot. - Megjöttek a látogatók, tábornok úr - szólt bele. Meghallgatta a választ, aztán föllállt, és kinyitotta az ajtót. Félrelépett, hogy beengedje őket, majd becsukta utánuk az ajtót.

Az irodahelyiség akkora volt, mint egy tenispálya. A falakon tölgyfa borítás, a padlón hatalmas, sötét szőnyeg, amely már megkopott a sok porszívózástól. DeWitt az óriási, tölgyfából készült íróasztal mögött ült. Ötven-ötvenöt éves lehetett, csontos, szikár, ritkuló és szürkülő hajjal, amely egészen rövidre volt nyírva. Félig lehunyt szürke szemével figyelte, ahogy közelednek, az arckifejezése félig kíváncsiságot, félig bosszúságot tükrözött.

- Foglaljanak helyet - mondta.

Az íróasztal előtt két bőr karosszék állt a látogatóknak. Az iroda falai tele voltak rakva fényképekkel és emléktárgyakkal, oklevelek, régi fekete-fehér fotók. Fényképek és ábrák egy tucatnyi különböző helikopterről. Semmi személyes DeWitttről, az íróasztalán sem voltak családi fotók.

- Miben állhatok a rendelkezésükre? - kérdezte.

Azzal a semleges, hadseregbeli kiejtéssel beszélt, ami attól ragadt rá, hogy annyi éven át együtt szolgált az ország legkülönbözőbb részéről érkezett emberekkel. Ő maga középnyugatról származhatott, talán Chicagóból, gondolta Reacher.

- A nevem Reacher, és a katonai rendőrség őrnagya voltam - kezdte.

- Tudom. Utánanéztünk.

Semleges válasz, nem árult el semmit. Nem volt benne ellenségesség, de helyeslés sem.

- Az én apám Garber altábornagy volt - szólalt meg)odie. DeWitt szó nélkül bólintott.

- Magánjellegű ügyben vagyunk itt - folytatta Reacher. Rövid csönd.

- Vagyis civil minőségben - mondta lassan DeWitt.

Reacher bólintott.

- Egy Vidor Hobie nevű helikopterpilótával kapcsolatban. Együtt szolgált vele Vietnamban.

DeWitt üres tekintettel nézett. Felvonta a szemöldökét.

- Igen? Nem emlékszem rá.

- Szeretnénk kideríteni, mi történt vele.

Újabb rövid csönd. Aztán DeWitt lassan, szórakozottan bólintott.

- Miért? A rég eltűnt nagybácsikája? Vagy talán az apja? Futó kalandja volt az édesanyjával? Vagy megvették a régi házát, és megtalálták a kamaszkori naplóját?

Nem elég, hogy nem segítőkész, még agresszív is, gondolta LEE CHILD 2 8 6 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 2 8 7 A P6K HÁL6JABAN Reacher. Az irodában csönd lett. Valahonnan messziről egy helikopter forgólapátjának zúgása hallatszott.)odie előbbre húzta a székét, és halkán megszólalt.

- A szülei megbízásából vagyunk itt, tábornok úr. Harminc évvel ezelőtt elvesztették a fiukat, és soha nem tudták kideríteni, mi történt vele. Még mindig gyászolják.

DeWitt ránézett szürke szemével, és megrázta a fejét.

- Nem emlékszem rá, sajnálom.

- Magával együtt vett részt a kiképzésen, itt Woltersben - mondta Reacher. - Aztán együtt mentek át Ruckersbe, és együtt hajóztak el Qui Nhonba. Az idejük nagy részét együtt szolgálták le a pleikui helikopterbázison.

- A maga apja is katona volt? - kérdezte DeWitt.

Reacher bólintott. - A gyalogságnál. Kerek harmic éven át.

Semper Fi.

- Az enyém a légierőnél szolgált - mondta DeWitt. - A második világháborúban bombázógépeken repült, Angliából Berlinbe és vissza. Tudja, mit mondott nekem, amikor jelentkeztem a helikopteres kiképzésre?

Reacher várt.

- Adott egy jó tanácsot - folytatta DeWitt. - Azt mondta: soha ne barátkozz össze pilótákkal, mert úgyis mind meghalnak, és csak szenvedsz miattuk.

Reacher bólintott. - Tényleg nem emlékszik rá?

DeWitt vállat vont.

- Akkor sem, ha a családja keresteti? - mondta)odie. -

Nem helyes, hogy soha ne tudhassák meg, mi történt a fiukkal, nem gondolja?

Csend lett. A távolban elhalt a forgólapátok zúgása. DeWitt)odie-ra nézett. Aztán az íróasztalra rakta nem túl nagy kezét, és felsóhajtott.

- Hát valamennyire azért emlékszem rá. Leginkább az első időkből. Később, amikor már egyre többen meghaltak, megfogadtam az apám tanácsát, és inkább bezárkóztam.

- És milyen volt Hobie? - kérdezte)odie.

LEE CHILD 2 g g A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Hogy milyen volt? Nem olyan, mint én, az biztos. Vagy mint bárki más, akit ismertem. Két lábon járó ellentmondás volt. Önként jelentkezett, tudták? Én is, és még sokan a fiúk közül. De Vic nem olyan volt, mint a többiek. Nagy szakadék volt a besorozottak és az önkéntesek között. Az önkéntesek mind azért jelentkeztek, mert lelkesen hittek a háborúban. De Vic nem. Önként jelentkezett, de olyan csendes volt, mint a legszürkébb közlegény. De úgy tudott repülni, mintha forgólapáttal a seggén született volna.

- Tehát jól csinálta? - kérdezte)odie.

- Még annál is jobban. Csak én voltam jobb nála, ami nagy szó volt, mert én aztán tényleg úgy születtem, mintha hozzám lett volna nőve a forgólapát. Vic okos is volt, erre emlékszem.)ól tanult. Mindenkinél jobb volt az osztályban az elméleti képzésen.

- Voltak ezzel kapcsolatos magatartási problémái? - kérdezte Reacher. - Például olyasmi, hogy szívességeket kért cserébe a segítségért?

DeWitt felé fordította szürke szemét.

- Látom, utánajártak. Látták a dossziéját.

- Épp most jövünk az irattárból - mondta Reacher.

DeWitt közönyös arccal bólintott. - Remélem, az én dossziémat nem olvasták.

- Az ügyeletes nem engedte - felelte Reacher.

- Nem akarunk olyasmi után kutatni, ami után nem szabad

- mondta)odie.

DeWitt bólintott.

- Vic elfogadott szívességeket. Volt is egy kis konfliktus emiatt, ha jól emlékszem. Azért kellett 'segíteni a többieknek, mert az ember örömmel segít a társainak. Emlékszik ezekre a marhaságokra...

Elhallgatott, és Reacherre pillantott, aki bólintott. Sokat segített, hogy ott van)odie. A kedvessége inkább az ő oldalukra állította a tábornokot.

- De Vic nagyon hidegen fogta fel a dolgot. Mintha ez is csak egy egyenlet lenne. Ahogy x felhajtóerő kell ahhoz, hogy fel-

LEE CHILD 2 8 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

szálljon a helikopter, ennyi és ennyi segítség kell ahhoz, hogy cserébe kipucolják a bakancsát. A többiek ezt hidegnek és számító-nak találták.

- Hideg volt? - kérdezte)odie.

DeWitt bólintott. - Érzelemmentes, a leghidegebb ember, akit valaha ismertem. Mindig csodálkoztam rajta. Eleinte azt hittem, csak amiatt van, mert kisvárosból jött, ahol soha nem történt vele semmi. De később rájöttem, hogy egyszerűen nem érez semmit. Az égvilágon semmit. Nagyon furcsa volt. De ettől lett olyan fantasztikusan jó pilóta.

- Mert nem félt? - kérdezte Reacher.

- Pontosan. Nem bátor volt, mert bátor az, aki érez ugyan félelmet, de legyőzi. Viceleve nem érzett semmit. Ettől volt jobb, mint én. Ruckerben ugyan én végeztem elsőként, és én kaptam az oklevelet, de amikor Vietnamba kerültünk, ő jobb volt nálam,

ez kétségtelen.

- Milyen értelemben volt jobb?

DeWitt vállat vont, mintha nem tudná megmagyarázni. -

Mindent ott helyben, gyakorlatban tanultunk meg. Az az igazság, hogy a kiképzés szart se ért. Olyan volt, mintha valakinek mutatnának egy kis kerek labdát, és azt mondanák, hogy ez itt a baseball, aztán beküldenék játszani egy ligameccsre. Most, hogy én irányítom a kiképzőtáborot, igyekszem ezen változtatni. Nem akarom, hogy a fiaink olyan felkészületlenül kerüljenek ki innen, mint mi annak idején.

- Hobie jól belejött? - kérdezte Reacher.

- Ó volt a legjobb. Ért valamit a helikopterekhez és a dzsungelháborúhoz?

Reacher megrázta a fejét, - Nem sokat.

- Az első fő probléma a leszállóhely. Egy csapat kétségesbeesett, kimerült gyalogos valahol tűz alá kerül, és ki kell menteni őket. Rádión segítséget kérnek, mire a diszpécser azt mondja, rendben, készítsenek egy leszállóhelyet, és kihozzuk őket. Ők robbanószerekkel, fűrészekkel, és ami csak van, nekiesnek a dzsungelnek, és csinálnak egy átmeneti leszállópályát. Egy Huey-nak pontosan 14 méter széles és 17 méter hosszú leszállóhelyre van szüksége. De az emberek fáradtak, kapkodnak, a vietnamiak folyamatosan lőnek rájuk, és többnyire nem sikerül elég nagyra a pálya. Így nem tudjuk kihozni őket. Miután ez kétszer-háromszor is megtörtént, nagyon odavoltunk miatta. Egyik este látom, hogy Vic a Huey forgólapátját vizsgálgatja. Kérdezem tőle, hogy mit néz. Azt mondja: „Ez fémből van.” Naná, majd bambuszból, gondoltam én, de nem szóltam semmit. Aztán másnap megint egy ideiglenes leszállópályára kellett repülnünk, és persze megint kisebb volt a kelleténél, úgy egy méterrel. Én nem tudtam leszállni. De Vic mégis leszállt. Egyszerűen utat vágott a fák lombjában a forgólapáttal, mintha egy hatalmas fűnyíró lenne. Félelmetes volt. Mindenfelé faágak röpködtek. Hét vagy nyolc embert mentett ki, és utána már a többi helikopter is le tudott szállni, és kihoztuk a többieket. Később ez bevett módszer lett, amit ő talált ki, mert hidegfejű és logikus volt, és nem félt kipróbálni. Ez a manőver az évek során több száz ember életét mentette meg. Vagy talán ezrekét is.

- Figyelemreméltó - ismerte el Reacher.

- De még mennyire, hogy az. A második nagy probléma a súly volt. Tegyük fel, valami nyílt helyen vagyuk, mondjuk, egy mezőn. Az emberek előzönlik a helikoptert, míg a végén már olyan nehéz lesz, hogy nem tud felszállni. Úgyhogy a lövészeknek kell visszatartani őket, és aki nem fér fel, azokat ott kell hagyni a mezőn, ahol talán nem is maradnak életben. Nem kellemes érzés. Egy nap aztán az történt, hogy Vic hagyta, hogy mind felszálljanak, és persze, nem tudott felemelkedni. Úgyhogy siklani kezdett a mezőn, míg végül a sebesség és felhajtóerő együtt felemelte. Ez is bevett manőver lett később. Néha hegyoldalakon vagy lejtőn csinálta, olyan volt, mintha lezuhanna, aztán mégis felemelkedett. Ahogy mondtam, ott helyben kellett kitalálnunk mindent. És az az igazság, hogy nagyon sok hasznos dolgot Vidor Hobie talált ki.

- Csodálta, ugye? - kérdezte)odie.

DeWitt bólintott. - Igen, ezt készséggel beismerem.

LEE CHILD 2 90 A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 9 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

- De nem állt közel hozzá.

DeWitt megrázta a fejét. - Nem barátkoztam pilótákkal, ahogy az apám tanácsolta. És örülök is, hogy így tettem. Nagyon sokan meghaltak közülük.

- És mivel töltötte Victor a szabadidejét? - kérdezte Reacher. - A dossziéból az derült ki, sok olyan nap volt, amikor nem szállhattak fel.

- Az időjárás borzalmas volt. Tényleg borzalmas, el sem tudják képzelni. Legszívesebben ezt a kiképzőtáborot is átköltöztetném valahová, talán Washington államba, ahol legalább néha van köd és felhő is. Mi értelme a napos Texasban gyakorolni, ha olyan helyre megyünk háborúba, ahol egészen más a klíma?

- Szóval, mivel töltötték a szabadidejüket?

- Én? Mindenfélével. Néha szórakoztam, néha aludtam.

Időnként felültünk egy teherautóra és elindultunk beszerzőkörútra. Mindig kellett valami.

- Na és Vidor? - kérdezte Jodie. - Ő mit csinált?

DeWitt vállat vont. - Fogalmam sincs. Mindig elfoglalta magát valamivel, de nem tudom, mivel. Ahogy mondtam, nem szívesen barátkoztam a többi pilótával.

- A második szolgálati időszak alatt más volt? - kérdezte Reacher.

DeWitt arcán mosoly futott át. - Minden más a második alkalommal.

- Miben? - kérdezte Jodie.

- Az ember dühösebb lesz - felelte DeWitt. - Még ha a legelőjén jelentkezett is valaki, mire másodszor visszakerült, eltelt közben kilenc hónap, vagy egy év. Aztán visszamegy, és rájön, hogy minden tönkrement a távollétében. Amit felépített, összeomlott, az árkok, amiket ástunk, félig megteltek vízzel, a tisztást, amit kiirtottunk helikopterparkolónak, benőtte a növényzet. Úgy éreztük, a kis birodalmunkat tönkretette egy csapat idióta. Az ember dühös és depressziós lett tőle. Az egész vietnami vállalkozás lefelé tartott, kicsúszott a kezünkből. Ráadásul az emberanyag is egyre rosszabb lett.

- Tehát azt mondaná, Hobie elvesztette az illúzióit? - kérdezte Reacher.

DeWitt vállat vont. - Nem igazán emlékszem rá, hogy érezte magát. Talán megbirkózott vele. Arra emlékszem, hogy nagyon erős volt benne a kötelességtudat.

- Mi volt az utolsó küldetése?

A szürke szempár hirtelen üres lett, mintha egy redőnyt húztak volna le elé. - Nem emlékszem.

- Lelőtték a levegőből - mondta Reacher. - Közvetlenül maga mellől. Nem emlékszik, mi volt a küldetés?

- Nyolcezer helikoptert veszítettünk el Vietnámban -- mondta DeWitt. - Nyolcezret, Mr. Reacher. És úgy érzem, mintha személyesen láttam volna mindet lezuhanni. Hogy emlékeznék egyre?

- Mi volt a küldetés?

- Miért akarja tudni?

- Segítene.

- Miben?

- Kérdezte megint Reacher.

- Kérdezett vissza DeWitt.

- Szeretném azt mondani a családjának, hogy a fiuk úgy halt meg, hogy valami hasznosat csinált.

DeWitt elmosolyodott. Keserű, gúnyos mosollyal, amely kicsit már megkopott és meglágyult attól, hogy harminc éve használta. - Nos, barátom, ezt semmiképp nem teheti.

- Miért nem?

- Mert egyetlen küldetésünk sem volt hasznos. Időpocsékolás volt és emberéletek pazarlása. Elvesztettük a háborút, vagy nem?

- Titkos küldetés volt?

Csönd lett a tágas irodában.

- Miért lett volna titkos? - kérdezte semleges hangon DeWitt.

- Mert csak három embert vettek fel. Nekem speciális küldetésnek tűnik.

- Nem emlékszem - mondta DeWitt.

Reacher csak nézte, némán. DeWitt visszabámult rá.

LEE CHILD 2 7 G A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 2 9 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Hogyan emlékeznék? Most merül fel ez a dolog először javasoltam, mert úgyis letagadom, és nekem Fognak hinni, nem harminc év után, és nekem emlékezni kellene minden apró magának. részletre?

Reacher elfordította a tekintetét. DeWitt visszasétált az író-
- Nem most merül fel először. Pár hónappal ezelőtt isasztalához, és leült.

érdeklődött róla valaki. Idén áprilisban. - Lehetséges, hogy Vidor Hobie még mindig életben van? -

DeWitt hallgatott. kérdezte)odie.

- Garber altábornagy felhívta az irattárat Hobie ügyében - A helikoptermotorok leálltak. Teljes csönd lett.

mondta Reacher. - Nem tudom elképzelni, hogy utána ne hívta- Erről nincs mondanivalóm - felelte DeWitt.

volna fel magát. Nem mondaná el nekünk, hogy mit mondott neki? - Más is feltette már ezt a kérdést? - kérdezte)odie.

DeWitt elmosolyodott. - Neki is azt mondtam - Nincs mondanivalóm

- ismételte meg DeWitt.

hogyan nem

, - Maga látta a robbanást. Lehetséges, hogy bárki túlélte? emlékszem.

Megint csönd lett. Kintről aztán közeledő forgólapátok zaja

- Egy robbanást láttam a dzsungel lomboszatán keresztül, hallatszott. ez minden. A helikopter tankja még több, mint félig volt. Vonja le

- A családja kedvéért se mondaná el? - kérdezte halkán a következtetést, Miss Garber.

~odie. - Még mindig gyászolják. Tudni szeretnék, mi történt vele. - Túlélte?

DeWitt megrázta a fejét. - Nem tehetem. - Nincs mit mondanom.

Kaplant miért nyilvánították halottnak, és

- Tábornok úr

- Nem teheti, vagy nem akarja? - kérdezte Reacher. ,

Hobie-t miért nem?

DeWitt lassan felállt, és az ablakhoz sétált. Alacsony férfi

- Nincs mit mondanom.

volt. Megállt a napsütésben, és hunyorogva balra nézett, ahol lát- y pillanatig gondolkodott, aztán átfogat-

E

bólintott

di

ta a leszálló helikoptert. g

.

~o

e

mint egy ügyvéd a vonakodó tanúnak. - Akkor

urazta a kérdést

- Titkosított információ - közölte végül. - Nem áll módom- , csak elméletileg. Tegyük fel, hogy egy fiatalember Victor Hobie ban semmiféle kommentárt fűzni hozzá, és nem is fogok.

Amikor személyiségével és jellemével és hátterével túléli a balesetet. Le- Garber kérdezte, ugyanezt mondtam. De céloztam rá, hogy job- hogy egy ilyen valaki ezek után soha többé ne lépjen

hetséges

ban tenné, ha körülnézne a saját háza táján, és magának is ,

kapcsolatba a szüleivel.

ugyanezt tanácsolom, Mr. Reacher. DeWitt ismét fölállt. Szemmel láthatóan kínosan érezte

- A saját háza táján?

magát.

DeWitt háttal fordult az ablaknak. - Kaplan dossziéját meg-Miss Garber. Nem vagyok pszichiáter. És

- Nem tudom nézték?

amint már mondtam, igyekeztem nem túl közel kerülni hozzá.

- A másodpilótáét? Nagyon kötelességtudó volt, de nagyon hideg egyéniség. Mindent

DeWitt bólintott. - Olvasták az utolsó előtti küldetéséről egybevéve, azt hiszem, nem valószínű, hogy ilyet tenne. De ne Fe-

szóló jelentést? lejtsék el, hogy Vietnam megváltoztatta az embereket. Engem Reacher megrázta a fejét. például biztos, hogy megváltoztatott. Régen nagyon kedves fickó

- EI kellett volna olvasniuk. Micsoda Felületesség a katonai

rendőrség egykori őrnagyától? De ne mondja senkinek, hogy én

EEE CHILD 2 9 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD 2 94 A PÓK HÁLÓJÁBAN

mark negyvennégy éves volt, de többnek nézett ki. Megártott a szegény gyerekkor és az, hogy felnőtt életének nagy részét meglehetősen hanyagul élte le. A bőre tésztás volt és sápadt, korán kihullott a haja. Összeesettnek, betegesnek és idő előtt megöregedettnek látszott. De aztán rájött, hogy ez így nem lesz jó, és küzdeni kezdett ellene. Olvasott tájékoztató anyagokat, amelyeket a rendőrség orvosai állítottak össze a testmozgásról és a helyes táplálkozásról. Kirekesztette a táplálkozásából a zsírokat, és elkezdett kicsit napozni, épp csak annyit, hogy ne legyen olyan sápadt, de azért nehogy bőrrákot kapjon. Amikor csaktehetette, gyalogolt. Hazafelé menet egy megállóval előbb szállt le a metróról, és a hátralévő utat gyalog tette meg, elég gyors tempóban ahhoz, hogy felgyorsuljon a légzése és a szívverése, ahogy olvas-ta. Munkaidőben pedig mindig rábeszélte O'Hallinant, hogy a céltól kicsit távolabb parkoljanak le.

O'Hallinant nem érdekelte az aerobik, de barátságos és engedékeny volt, és mindig beleegyezett a sétába, főleg a nyári hónapokban, amikor szépen sütött nap. Így aztán most is a Trinity Church árnyékában hagyták a kocsit, és onnan indultak a World Trade Centerbe.)ó hatszáz méteres séta volt a napon, aminek Sark örült, a kocsit viszont olyan helyen hagyták, ahonnan a környéken bárhová indulhattak, és mivel a jelentésükbe sem írtak semmit, senki nem tudta, hogy milyen címre mentek.

vitetem magukat a repülőtérre - ajánlotta fel DeWitt.

Reacher ezt úgy értelmezte, hogy egyrészt szeretne meg-szabadulni tőlük, másrészt kicsit enyhíteni próbál a barátságtalan viselkedésén. Bólintott. A hadsereg Chevroletjével hamarabb kiér-nek, mint egy taxival, hiszen odakint várakozik.

DeWitt hívott egy számot, és kiadott valami parancsot.

- Várjanak itt - mondta. - Három perc.

Jodie felállt, és lesimítgatta a ruháját. Az ablakhoz sétált, és kinézett. Reacher a másik falhoz lépett, és a mementókat néze-gette. Az egyik fénykép egy híressé vált sajtófotó másolata volt. Egy helikopter emelkedett fel a saigoni nagykövetség területéről, odalent a tömeg felemelt karokkal nyúlt utána, mintha vissza akarnák húzni.

- Maga volt pilóta? - kérdezte Reacher.

DeWitt odanézett, és bólintott.

- 75-ben még mindig ott volt?

DeWitt megint bólintott. - Ötször voltam Vietnamban, aztán még egy ideig a főhadiszálláson is. Azt hiszem, mindent egybevé-ve, jobb szerettem a tűzvonalban lenni.

A távolban valami zaj harsant. Egyre közeledett egy heli-kopter basszus dübörgése. Reacher odalépett)odie mellé az ablakhoz. Egy Huey volt a levegőben, a pálya felől az épületek fölé húzott.

- A maguké - mondta DeWitt.

- Helikopter? - csodálkozott)odie.

DeWitt elmosolyodott. - Miért, mit vártak? Ez egy helikopter kiképző tábor, nem autósiskola.

A forgólapátok egyre hangosabban zúgtak, aztán lassan egy élesebb sivítás is belevegyült a zajba, ahogy a helikopter egyre közelebb ért, és már a motor is hallatszott.

- Ma már szélesebbek a forgólapátok - kiabálta túl a zajt DeWitt. - És kevert anyagból vannak, nem fémből. Nem tudom, Vic mit szólna hozzá.

A Huey oldalazva húzott, aztán lebegni kezdett az épület előtti gyakorlótér fölött. A zaj megremegettette az ablakokat. Aztán a helikopter leszállt.

- Örülök, hogy találkoztunk - kiabálta DeWitt.

Kezet ráztak vele, és kifelé indultak. Az őrmester az íróasztaltól odabólintott nekik, aztán folytatta a papírmunkát. Lementek a lépcsőn, és kiléptek a Forróságba, porba és zajba. A másodpilóta elhúzta nekik az ajtót. Lehajtott fejjel odaszaladtak. Jodie nevetett, a haja szanaszét szállt a szélben. A másodpilóta nyújtotta a kezét, és segített neki beszállni. Reacher követte. Becsatolták az öveket, a másodpilóta becsukta az ajtót, és bemászott a kabinba. Az egész gép megrázkódott, és felemelkedett a levegőbe. A padlózata megbillent, az ablakokban az épületek kavaroztak körülöttük, aztán már csak a tetejük látszott, majd a környező mezők zöldje, melyeken úgy húzódott keresztül az autópálya, mint egy szürke ceruzavonal. A motor egyre hangosabban zúgott, a gép orra kiegyenesedett, és százmérföldes sebességgel neki-vágtak az útnak.

tájékoztató anyagban, amit Sark olvasott, ezt „erőgyaloglásnak” nevezték, és az volt lényege, hogy az ember elérje az óránkénti négy mérföldes sebességet. Így felgyorsul a szívverése, ami az aerobik lényege, de nem károsítja a sípcsontját és a térdét, mint a kocogás. Meggyőzően hangzott, és ő hitt benne. Ha az ember jól csinálja, hatszáz métert négy mérföldes óránkénti sebességgel valamivel több mint öt perc alatt kell megtenni, de majdnem nyolcra telt, míg odaértek a célhoz, mert O'Hallinan hátráltatta. Nem volt ugyan elnehezült, de azért mindig azt mondta, hogy ez a sebesség nem neki való. De hát Sark kénytelen volt kompromisszumot kötni. Szüksége volt rá, hogy O'Hallinan egyáltalán beleegyezzen, hogy gyalog menjenek, úgyhogy nem kifogásolhatta a tempóját. Úgy gondolta, ez még mindig jobb, mint a semmi. Valamit csak használ.

- Melyik épület? - kérdezte Sark.

- Azt hiszem, a déli - felelte O'Hallinan.

Odasétáltak a déli toronyépület főbejáratához, és bementek az előcsarnokba. A pult mögött három biztonsági ember ült, de épp egy csoport szürke öltönyös külföldivel voltak elfoglalva, úgyhogy Sark és O'Hallinan odamentek a táblához, ahol felsorolták az épületben székelő cégeket. A Cayman Corporate Trust a nyolcvannyolcadik emeleten volt. Az expresszlifthez mentek, és beléptek. A biztonsági őrök észre sem vették őket.

A lift száguldva elindult felfelé. Aztán lelassult és megállt a nyolcvannyolcadik emeleten. Az ajtó szétnyílt, tompa csengetés hallatszott, és kiléptek egy kopár folyosóra. A mennyezet alacsony volt, a folyosó keskeny. A Cayman Corporate Trust irodájának modern tölgyfa ajtaja volt, kis ablakocskával és sárgaréz kilinccsel. Sark kinyitotta az ajtót, és előreengedte O'Hallinant.

Az előszobában egy tölgyfa íróasztal mögött egy tagbaszakkadt fiatalember ült, sötét öltönyben. Sark megállt középen. A megpakolt derékszíj csak még szélesebbé tette a csípőjét, amitől parancsoló lett a külseje. O'Hallinan odalépett az íróasztalhoz. Úgy döntött, nem teketóriázik sokat, hanem közvetlen támadást indít.

- Sheryl miatt jöttünk - jelentette be.

1 V ekem haza kell mennem - mondta Jodie.

- Hogyisne, velem jössz Hawaiira.

A Dallas-Fort Worth repülőtér jéghidegre légkondicionált termináljában voltak. A Hueyról a beton egy távoli részén szálltak le, aztán a másodpilóta egy kis reptéri kocsin odavitte őket a terminálhoz, mutatott egy hátsó ajtót, ahol bementek, aztán fel egy lépcsőn, és máris kiértek a nyüzsgő terminálba.

- Hawaiiira? Reacher, én most nem mehetek Hawaiiira!

Vissza kell mennem New Yorkba.

- Nem mehetsz vissza egyedül. New York veszélyes, nagyon jól tudod. Nekem pedig el kell mennem Hawaiiira, tehát neked is velem kell jönnöd, ez ilyen egyszerű.

- Reacher, én nem mehetek - mondta megint Jodie. - Holnap egy találkozóra kell mennem, tudod. Te vetted át az üzenetet.

- Akkor sem mehetsz vissza egyedül.

Amikor aznap reggel kijelentkeztek a szállodából St. Louisban, Reacherben megváltozott valami. Agyának egy rejtett zugában valami azt súgta, hogy a szórakozásnak vége, most kezdődnek a problémák. Igyekezett nem tudomást venni róla, de most már kénytelen volt. Életében először nemcsak magára kellett gondolnia, hanem volt valaki, aki miatt aggódott. Ami többnyire öröm volt ugyan, de azért teher is.

- Vissza kell mennem - makacszkodott Jodie. - Nem hagyhatom cserben a többieket.

LEE CHILD 2 C) 8 A PÓK HAL6JABAN LEE CHILD 2 9 9 A P6K HÁLÓJÁBAN

- Hívd fel őket, és mondd meg, hogy nem tudsz menni.

Mondd azt, hogy beteg vagy, vagy bármit.

- Ezt nem tehetem. A titkárom tudja, hogy nem vagyok beteg. És a karrieremre is gondolnom kell. Nekem ez fontos.

- Nem mehetsz vissza egyedül!

- Egyáltalán minek kell Hawaiiira menned? '

- Mert ott van a válasz - mondta Reacher.

Odalépett az egyik jegyárusító pulthoz, és egy kis krómózott állványról elvett egy vaskos menetrendet. Megállt a hideg neonfényben, felütötte a D betűnél, és megnézte a Dallas-Fort Worthról Honoluluba induló járatokat. Előrelapozott a honolului indulásokhoz, és keresett egy New York-i gépet, aztán összevetette a kettőt, és megkönnyebbülten elmosolyodott.

- Meg tudjuk csinálni, belefért. Nézd meg. Innen indul egy gép negyed egykor. Ottani idő szerint háromkor Honoluluban vagyunk. Aztán hétkor visszaindulhatunk egy New York-i géppel, így holnap délre a ~FK-a vagyunk. A találkozód délután van, nem? Még pont odaérhetsz.

- Tájékozódnom kell előtte, hogy miről van szó. Fogalmam sincs, mi ez az ügy - mondta Jodie.

- Lesz rá pár órád. Elég gyorsan vág az eszed.

- Ez örültség. Így összesen négy óránk lenne Hawaiiion.

- Nem is kell több. Majd odatelefonálok, és előkészítek mindent.

- Az egész éjszakát a gépen töltjük. Úgy menjek oda egy találkozóra, hogy egész éjjel nem aludtam?

- Első osztályon repülünk. Úgyis Rutter fizeti. Ott tudunk aludni, kényelmesek az ülések.

~odie vállat vont és felsóhajtott. - Ez örültség.

- Add ide a mobilodat.

~odie kivette a telefont a táskájából, Reacher pedig hívta a távolsági tudakozót, és egy szám után érdeklődött. Aztán felhívta, és hallgatta, ahogy hatezer mérfölddel odébb kicsöng. Nyolcszor csöngött, és az a hang szólt bele, amelyikre számított.

LEE CHILD 3 OO A PÓK HÁLÓJÁBAN

- ~ack Reacher vagyok - mondta. - Egész nap bent lesz az irodában?

A válasz lassú és álmos volt, mert Hawaiiion még kora reggel volt, de Reacher azt a választ kapta, amit hallani akart.

Kikapcsolta

a telefont, és visszaadta ~odie-nak, aki megint nagyot sóhajtott,

de

most már félig mosolyogva. Odalépett a pulthoz, és hitelkártyájával vett két első osztályú jegyet Honoluluba, onnan pedig New Yorkba. A jegyárus azonnal intézkedett, bár kissé csodálkozott, hogy miért költi el valaki ennyit használt sportkocsi árát arra, hogy húsz órát repülőn töltsön, és négyet Hawaiiön. Átadta a jegyeket, és húsz perccel később Reacher már ott ült a hatalmas, bőrborítású ülésen,)odie pedig biztonságban, karnyújtásnyira az oldalán.

Hobie emberei részletesen kidolgozták, mi lesz a teendő, ha egyszer bekövetkezik egy ehhez hasonló vészhelyzet. Még soha nem történt meg, de azért gyakran elpróbálták, mit kell tenni ilyenkor. A fiatalember az íróasztal mögött alig észrevehetően megmozdította a kezét, és a mutatóujjával lenyomott egy gombot, a középső ujjával pedig egy másikat. Az első gomb lezárta a tölgyfa ajtót, egy elektromágneses mechanizmussal, amely némán a helyére csúsztatott egy acél zárnyelvet, amit semmiféle kulccsal nem lehetett kinyitni. A második gombtól villogni kezdett egy piros lámpácska Hobie íróasztalán, amit lehetetlen volt nem észrevenni a mindig félhomályos irodában.

- Ki miatt jöttek? - kérdezett vissza a fiatalember.

- Sheryl - felelte O'Hallinan.

- Sajnálom, de itt nem dolgozik semmiféle Sheryl. jelenleg három emberünk van, mindegyikük férfi.

A keze kicsit balra mozdult, és megpihent egy gombon, amely bekapcsolt egy mikrofont, és így Hobie is hallhatta a beszélgetést.

- Van egy fekete Tahoe-juk? - kérdezte O'Hallinan.

A fiatalember bólintott. - igen, az egyik vállalati autónk egy fekete Tahoe.

LEE CHILD 3 O ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

- És egy Suburban?

- Igen, azt hiszem, egy olyanunk is van. Valami közlekedési kihágásról van szó?

- Arról van szó, hogy Sheryl kórházba került - mondta nyomatékosan O'Hallinan.

- Kicsoda? - kérdezte megint a fiatalember.

Sark közelebb lépett. - Beszélni akarunk a főnökével.

- Rendben, megnézem, hogy ráér-e. Megkérdezhetem a nevüket?

- Sark és O'Hallinan nyomozók.

Nyílt a belső iroda ajtaja. Tony állt ott hátra tett kézzel, és kérdően nézett rájuk.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte.

A próbák során úgy gondolták ki, hogy erre a rendőrök megfordulnak, és Tonyra néznek. Talán tesznek egy-két lépést felé. És pontosan ez is történt. Sark és O'Hallinan hátat fordítottak a fiatal-

embernek, aki előrehajolt, és kinyitotta az íróasztal alatti szekrény-

két. Előhúzott egy puskát, és az asztal széle alatt tartotta.

- Sheryl miatt jöttünk - mondta megint O'Hallinan.

- Milyen Sheryl? - kérdezte Tony.

- Sheryl, aki kórházban fekszik törött orral, törött arccsonttal és agyrázkódással. Aki a maguk Tahoe-fából szállt ki a St. Vincent kórház előtt.

- Á, értem már, az az idegen nő! - mondta Tony. - Nem értettük a nevét, mert nem tudott beszélni, a sérülései miatt.

- És hogy került a maguk kocsijába? - kérdezte O'Hallinan.

- Épp a Grand Central pályaudvarra vittük ki egy ügyfelünket. Ott találtuk a nőt az utcán a pályaudvar előtt. A Mount Kisco-i vonatról szállt le, és csak ott lézengett. Felajánlottuk; hogy elvisszük egy kórházba, mert nagyon úgy festett, mint aki rászorul. Kitettük a St. Vincentnél, mert az útba esett visszafelé jövet.

- A Bellevue közelebb van a Grand Centralhoz - jegyezte

meg O'Hallinan.

- Arrafelé rossz a közlekedés - felelte nyugodtan Tony. - A St. Vincent kényelmesebb volt.

- És nem gondolkoztak el rajta, mi történhetett vele? - kérdezte Sark. - Hogyan szerezte a sérüléseit?

- Természetesen elgondolkoztunk - felelte Tony. - Meg is kérdeztük, de nem tudott beszélni. Ezért nem tudtuk a nevét se. O'Hallinan tétován állt. Sark tett egy lépést előre.

- Az utcán találtak rá?

Tony bólintott. - A pályaudvar bejárata előtt.

- És nem tudott beszélni?

- Egy árva szót se.

- Akkor honnan tudják, hogy a kiscói vonatról szállt le?

A próbák során azt nem tudták begyakorolni, mikor jön el az a pillanat, amikor a védekezésből át kell váltani a támadásra. Ez az ösztöneikre volt bízva. Bízta benne, hogy ha kellemetlenre fordul a helyzet, meg Fogják érezni. És így is lett. A fiatalember fel-

állt, a helyére kattintotta a tárat, és az íróasztala fölé emelte a puskát.

- Ne mozduljanak! - ordította el magát.

Tony kezében megjelent egy kilenc milliméteres pisztoly.

Sark és O'Hallinan csak bámultak, és azonnal felemelték a kezüket. Nem származhat kis mozdulattal, mint a filmekben. Úgy kapták fel és nyújtották a magasba, mintha az életük függne tőle, hogy megérintsék a mennyezetet a fejük fölött. A fiatalember közelebb lépett, és Sark hátába nyomta a puska csövét, Tony pedig O'Hallinanhoz ment, és ugyanezt tette a pisztolyával. Aztán megjelent még valaki a félhomályos iroda ajtajában.

- A nevem Kampós Hobie - jelentette ki.

A rendőrök rámeredtek. Nem mondtak semmit. Tekintetük az eltorzult arcra lesiklott az üres zakóujjra.

- Melyikük melyik?

A rendőrök nem feleltek. A kampót bámulták. Hobie fel-emelte, és hagyta, hogy megcsillanjon rajta a fény.

- Melyikük O'Hallinan?

A nő biccentett a fejével válaszul. Hobie a férfihoz fordult. - Szóval maga Sark.

Sark bólintott, épp csak megmozdítva a fejét.

- És egy Suburban?

- Igen, azt hiszem, egy olyanunk is van. Valami közlekedési kihágásról van szó?

- Arról van szó, hogy Sheryl kórházba került - mondta nyomtatékosan O'Hallinan.

- Kicsoda? - kérdezte megint a fiatalember.

Sark közelebb lépett. - Beszélni akarunk a főnökével.

- Rendben, megnézem, hogy ráér-e. Megkérdezhetem a nevüket?

- Sark és O'Hallinan nyomozók.

Nyílt a belső iroda ajtaja. Tony állt ott hátra tett kézzel, és kérdően nézett rájuk.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte.

A próbák során úgy gondolták ki, hogy erre a rendőrök megfordulnak, és Tonyra néznek. Talán tesznek egy-két lépést felé. És pontosan ez is történt. Sark és O'Hallinan hátat fordítottak a fiatal-

embernek, aki előrehajolt, és kinyitotta az íróasztal alatti szekrény-

két. Előhúzott egy puskát, és az asztal széle alatt tartotta.

- Sheryl miatt jöttünk - mondta megint O'Hallinan.

- Milyen Sheryl? - kérdezte Tony.

- Sheryl, aki kórházban fekszik törött orral, törött arccsonttal és agyrázkódással. Aki a maguk Tahoe-fából szállt ki a St.

Vincent kórház előtt.

- Á, értem már, az az idegen nő! - mondta Tony. - Nem értettük a nevét, mert nem tudott beszélni, a sérülései miatt.
- És hogy került a maguk kocsijába? - kérdezte O'Hallinan.
- Épp a Grand Central pályaudvarra vittük ki egy ügyfelünket. Ott találtuk a nőt az utcán a pályaudvar előtt. A Mount Kiscó-i vonatról szállt le, és csak ott lézengett. Felajánlottuk; hogy elvisszük egy kórházba, mert nagyon úgy festett, mint aki rászorul. Kitettük a St. Vincentnél, mert az útba esett visszafelé jövet.
- A Bellevue közelebb van a Grand Centralhoz - jegyezte meg O'Hallinan.

- Arrafelé rossz a közlekedés - felelte nyugodtan Tony. - A St. Vincent kényelmesebb volt.

- És nem gondolkoztak el rajta, mi történhetett vele? - kérdezte Sark. - Hogyan szerezte a sérüléseit?

- Természetesen elgondolkoztunk - felelte Tony. - Meg is kérdeztük, de nem tudott beszélni. Ezért nem tudtuk a nevét se. O'Hallinan tétován állt. Sark tett egy lépést előre.

- Az utcán találtak rá?

Tony bólintott. - A pályaudvar bejárata előtt.

- És nem tudott beszélni?

- Egy árva szót se.

- Akkor honnan tudják, hogy a kiscói vonatról szállt le?

A próbák során azt nem tudták begyakorolni, mikor jön el az a pillanat, amikor a védekezésből át kell váltani a támadásra. Ez az ösztöneikre volt bízva. Bízta benne, hogy ha kellemetlenre fordul a helyzet, meg fogják érezni. És így is lett. A fiatalember felállt, a helyére kattintotta a tárat, és az íróasztala fölé emelte a puskát.

- Ne mozduljanak! - ordította el magát.

Tony kezében megjelent egy kilenc milliméteres pisztoly.

Sark és O'Hallinan csak bámultak, és azonnal felemelték a kezüket. Nem szánalmas kis mozdulattal, mint a filmekben. Úgy kapták fel és nyújtották a magasba, mintha az életük függne tőle, hogy megérintsék a mennyezetet a fejük fölött. A fiatalember közelebb lépett, és Sark hátába nyomta a puska csövét, Tony pedig O'Hallinanhoz ment, és ugyanezt tette a pisztolyával. Aztán megjelent még valaki a félhomályos iroda ajtajában.

- A nevem Kampós Hobie - jelentette ki.

A rendőrök rámeredtek. Nem mondtak semmit. Tekintetük az eltorzult arcra lesiklott az üres zakóujjra.

- Melyikük melyik?

A rendőrök nem feleltek. A kampót bámulták. Hobie fel-emelte, és hagyta, hogy megcsillanjon rajta a fény.

- Melyikük O'Hallinan?

A nő biccentett a fejével válaszul. Hobie a férfihoz fordult. - Szóval maga Sark.

Sark bólintott, épp csak megmozdítva a fejét.

LEE CHILD 3 O J A P6K HALÓJÁBAN

LEE CHILD 3 O Z A PÓK HÁL6JÁBAN

- Csatolják ki a derékszíjukat - mondta Hobie. - Gyerünk, szaporán.

Sark volt az első. Kicsit babrált a csattal, és a súlyos szíj puffanva a lábához esett a padlóra. Aztán megint magasba nyújtotta a kezét.

- Most maga - szólt Hobie O'Hallinanre.

A nő is ugyanezt tette. A súlyos derékszíj a revolverrel, a rádióval, a bilincsel és a gumibottal koppant a szőnyegen. Hobie lehajolt, a kampót beleakasztotta a két csatba, felemelte a szíjakat, és meglóbálta, mint egy sikeres horgász a zsákmányt. A másik kezével levette a két bilincset.

- Forduljanak meg, a kezeket hátra.

Sark és O'Hallinan mozdulatlanul álltak, így Hobie egy kézzel

is rájuk tudta kattintani a bilincset. Aztán viisszasétált az irodájába, kezében a derékszíjakkal, elég magasan tartva, hogy ne húzza őket a földön.

- jöjjenek be - szólt vissza.

Az íróasztal mögé ment, és ráfektette a derékszíjakat. Megvárta, míg Tony felsorakoztatja előtte a két foglyot. Aztán mindent leszedeegetett a derékszíjakról. A revolvereket egy fiókba dobta. Levette a rádiókat, és csavargatni kezdte a gombot, míg hangos sziszegés és recsegés nem hallatszott. Lefektette őket az asztalra, kihúzott antennával. Egy pillantig félrehajtott fejfel hall-

gatta az elektrosztatikus zúgást. Aztán levette az övre csatolt összecsuható gumibotokat. Az egyiket az íróasztalra fektette, a másikat a bal kezébe vette, és alaposan megvizsgálta. Modern eszköz volt, külön fogóval és egy teleszkopikusan kihúzható résszel. Hobie érdeklődve bámulta.

- Ez hogy működik?

Sark és O'Hallinan nem feleltek. Hobie egy darabig eljátszodozott a bottal, aztán a fiatalembere pillantott, aki meglökte a puskával Sarkot, és behúzott neki egyet a veséje tájékán.

- Kérdeztem valamit - mondta Hobie.

- Az ember meglóbálja és suhint egyet - motyogta Sark.

Hobie-nak ehhez hely kellett, ezért felállt. Meglóbálta a gumi-
LEE CHILD 3 04 A PÓK HÁLÓJÁBAN

botot, és suhintótt, mintha egy ostorral csapkodna. A teleszkopikus

rész ettől kinyílt és a helyére kattant. Hobie elvigyorodott arcának ép felével. Összetolta a botot, és újból megpróbálta. Megint elvigyorodott. Nagy körben járkált az íróasztal körül, és lóbálta a botot. Hirtelen megpördült, és O'Hallinan arcába vágott vele.

A nő hátratántorodott, de Tony megtartotta a pisztolyával.

O'Hallinan térde megrogyott, és előreesett, neki az íróasztalnak.

Az orra és a szája vérzett.

- Sheryl mit mondott maguknak? - kérdezte Hobie.

Sark lenézett O'Hallinanre. - Hogy nekiment egy ajtónak.

- Akkor miért zaklatnak engem? Minek jöttek ide?

Sark felemelte a tekintetét, és Hobie arcába nézett.

- Mert nem hittünk neki. Nyilvánvaló, hogy valaki megütötte. A Tahoe rendszáma alapján ide jutottunk, és úgy látom, jó helyre.

Az irodában csönd lett. Csak a rádiók sziszegése hallatszott. Hobie bólintott.

- A lehető legjobb helyre - mondta. - Szó sem volt ajtóról.

Sark is bólintott. Aránylag bátor volt. A rendőrségnek ez az osztálya nem épp gyáváknak való hely. Állandóan szembekerültek olyan emberekkel, akik a legvadabb erőszakra képesek. És Sark elég jól el tudott banni velük.

- Nagy hibát követ el - mondta halkan Hobie-nak.

- Milyen értelemben? - kérdezte érdeklődve Hobie.

- Épp elég, amit Sheryl-lel tett, nem kellene mást is belekeverni. Hivatalos személlyel szembeni erőszakkal súlyosbítani a dolgot. A Sheryl-ügyet még csak elintézhethjük valahogy. Találhatunk enyhítő körülményt, talán provokálta magát, vagy ilyesmi. De ha velünk ujjat húz, azt nem tudjuk elkenni. Így csak nagyobb bajba keveri magát.

Elhallgatott, és óvatosan várta a választ. Ez a megközelítés gyakran bevált, ha sikerült rávenni az elkövetőt, hogy vegye figyelembe a saját érdekeit. De Hobie nem reagált. Nem mondott semmit. Az iroda néma volt. Sark már épp kezdte megfogalmazgatni a következő mondatot, amikor megreccsent a két rádió, és
LEE CHILD 3 0 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

megszólalt egy diszpécser, aki ezzel aláírta a két rendőr halálos ítéletét.

- Halló, 51-es és 52-es, kérünk megerősítést a pillanatnyi

pozíciójukról!

Sarkba annyira beidegződött, hogy erre válaszolni kell, hogy a keze önkéntelenül a dereka felé mozdult. A rádió elnémult. Hobie a levegőbe bámult.

- 51-es és 52-es, közöljék a pillanatnyi pozíciójukat!

Sark rémulten bámulta a rádiót. Hobie követte a tekintetét, és elmosolyodott.

- Nem tudják, hogy hol vannak - mondta.

Sark megrázta a fejét, és kapkodva gondolkozott.

- Tudják, hol vagyunk. Tudják, hogy ide jöttünk, csak megerősítést kérnek. Mindig ellenőrizni szokták, hogy hol vagyunk.

A rádiók megint megreccscentek. - 51 és 52-es, választ kérek!

Hobie Sarkra bámult. O'Hallinan küszködve feltérdelt, és a rádiókra bámult. Tony rászégezte a pisztolyát.

- 51-es és 52-es, hallanak?

A hang beleveszett az elektrosztatikus sziszegésbe, majd tisztábban megszólalt. - 51-es és 52-es, a Houston és D-Avenue sarkán szükségünk lenne emberre. A közelben vannak?

Hobie elmosolyodott. - Az innen úgy két mérföldre van - mondta. - A központban fogalmuk sincs, hogy maguk hol vannak, igaz?

Aztán elvigyorodott. Az arcának bal fele meggyűrődött, de hegekkel tarkított jobb oldala merev maradt, akár egy maszk.

14. fejezet

Reacher életében először érezte magát kényelmesen egy repülőgépen. Születése óta folyton repült, először egy katona gye-
rekeként, aztán katonaként. Összesen talán több millió mérföldet is megtett, de mindig spártai körülmények között, katonai gépe-
ken szorongva, vagy olyan üléseken, amelyek a vállánál is keske-
nyebbek voltak. Első osztály egy utasszállító gépen - ez teljesen új luxus volt a számára.

A kabin nagyon elegáns volt. Szinte sértés a turistaosztályon utazóknak, akik egy pillanatra beleshettek a folyosóról, miközben elhaladtak a saját egyszerű üléseikhez. Minden hűvös pasztellszínű, egy sorban négy ülés, ahol a turistaosztályon tíz. Reacher gyorsan kiszámolta, hogy ezek szerint minden ülés két és félszer szélesebb, de még ennél is kényelmesebbnek hatott. Mintha kanapé lett volna, elég széles ahhoz, hogy jobbra-balra fészkelődjön, anélkül, hogy hozzáért volna a karfához. A lábánál hihetetlenül tágas volt a hely. Ki tudta nyújtani anélkül, hogy beleütközött volna az előtte lévő ülésbe. Ha megnyomta a gombot, és szinte teljesen horizon-
tálisra állította az ülést, azzal sem zavarta a háta mögött ülőt. Pár-
szor kipróbálta, mint egy gyerek az új játékát, aztán megállapodott egy ésszerű középhelyzetnél, és kinyitotta a légitársaság magazin-
ját, amely friss volt és ropogós, nem gyűrött és ragacsos, mint ami-
ket negyven sorral hátrább olvasgattak az utasok.

Ő ma szinte elveszett az ülésben. A cipőjét levette, és maga alá húzta a lábát, az ölében nyitva a magazin, a könyökénél egy pohár hideg pezsgő. A kabinban csend volt. A motorok elég messze voltak, a zajuk halk sziszegéssé tompult, alig volt hango-
sabb, mint a fejük fölötti ventilátor zümmögése. Semmi rázkódást nem éreztek. Reacher a buborékos, aranyszínű italt figyelte ő ma poharában, melynek a felülete meg se rezdült.

- Ehhez a kényelemhez könnyen hozzá tudnék szokni - je-
gyezte meg.

Ő ma felnézett és elmosolyodott.

- A te izetésedből nehéz lenne fedezni.

Reacher bólintott, és megint számolgatni kezdett. Egynapi keresete az úszómedence-ásással ötvenmérföldnyi első osztályú repülőút árának felel meg. Ez körülbelül öt perc. Tíz órányi munkája bére öt perc alatt semmivé lesz. Százhuszszor gyorsabban költi a pénzét, mint ahogy megkeresi.

LEE CHILD 3 O 6 A P6K HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 O 1 A PÓK HALÓJÁBAN

- Mit fogsz csinálni, ha ennek az egésznek vége lesz? - kérdezte)odie.

- Nem tudom - felelte Reacher.

A kérdés ott motoszkált az agyában, mióta ~odie elmondta neki, hogy Leon ráhagyta a házat. A ház ott terpeszkedett a gondolataiban, néha jóindulatúan, néha fenyegetően, mint egy háromdimenziós kép, ami mindig mást mutat, aszerint, hogy tartjuk. Néha kényelmesnek és barátságosnak látszott, ahogy körbevette a hívogató, kicsit gazos kert, és olyan volt, mintha az otthon lenne. Máskor viszont olyan, mint egy gigantikus malomkő, amit felé hajítottak, és neki rohannia kell előle. Ismert embereket, akiknek volt háza. Úgy beszélgetett velük, azzal a közönyös érdeklődéssel, mint azokkal, akik kígyót tartottak háziállatnak, vagy akiknek a társastánc a hobbijuk. A ház egy bizonyos életstílust kényszerít az emberre. Még ha ingyen kapja, mint ő Leontót, akkor is egy csomó kötelezettség jár vele. Ott az ingatlanadó. Biztosítás, arra az esetre, ha leég, vagy elfújja a hurrikán. A karbantartás költségei. Az ismerősei, akiknek háza volt, állandóan felújítottak rajta valamit. A tél elején ki kellett cserélni a fűtés csöveket, vagy a pincében szivárgott a víz, vagy a tetővel volt valami baj.

- Keresel valami állást? - kérdezte ~odie.

Reacher kibámult az ovális ablakon Kaliforniára, mely szárazon és barnán terült el odalent hétmérföldes mélységben. Miféle állást? A ház talán tízezer dollárba is bele fog kerülni évente, ha beleszámítja az adót és a fenntartását is. És mivel messze van a várostól, Rutter kocsiját is meg kellene tartania. Ingyen van, mint a ház, de annak is pénzbe kerül a fenntartása. Biztosítás, szerviz, tankolás. Talán még háromezer évente. Az ennivaló, a ruhák és egyébek még ezután jönnek. És ha háza van, akkor más dolgokat is akar majd. Hifiberendezést, Wynonna Judd lemezét. Mrs. Hobie számításai jutottak eszébe. Mindent egybevéve úgy számolta, legalább harmincezerre lenne szüksége évente, ami azt jelenti, hogy ötvenezret kellene keresnie, beleszámítva a jövedelemadót és annak a költségeit, hogy hetente öt napon ingáznia kellene New Yorkba a munkahelyére, bármilyen állást vállal is.

LEE CHILD 308 A PÓK HALÓJÁBAN

- Nem tudom - mondta megint.

- Sok mindent csinálhatnál.

- Mint például?

- Annyi dologhoz értesz. Például kitűnő nyomozó vagy.

Apa mindig azt mondta, nálad jobbat soha nem látott.

- Az a hadseregben volt. Annak már vége.

- A tehetőség nem vész el, Reacher. A legjobbakra mindig van kereslet.

~odie hirtelen felnézett, és felragyogott az arca, mintha valami eszébe jutott volna. - Átvehetnéd Costello irodáját.- Szükség lesz utódra. Mi is nagyon sokat használtuk.

- Remek. Először megölik miattam, aztán átveszem az irodáját.

- Nem a te hibád volt. Gondold meg a dolgot.

Reacher megint kinézett az ablakon, és meggondolta. Elképzelte Costello kopottas bőr karosszékét, elképzelte, hogy ott ül a pasztellszínű irodában, és egész életét azzal tölti, hogy telefonálgat. Elgondolta, mennyibe kerülne fenntartani a Greenwich Avenue-i irodát meg a titkárnőt, számítógépekkel, telefonokkal, egészségbiztosítással és fizetett szabadsággal. Mindez ráadás-ként, a garrisoni ház fenntartásán felül. Ha tíz hónapot dolgozna egy évben, akkor se nagyon jutna ötről a hatra.

- Nem tudom - mondta újból. - Nem vagyok biztos benne, hogy van kedvem gondolkozni rajta.

- Előbb-utóbb muszáj lesz.

- Talán. De nem feltétlenül most.

~odie elmosolyodott, mintha értené, és megint elhallgattak.

A repülő zúgva száguldott, és a stewardessek ismét megjelentek az italoskocsival. ~odie poharát újratöltötték pezsgővel, Reacher pedig egy dobozós sört kért. Átlapozgatta a magazint. Tele volt semmiről nem szóló cikkekkel. Hirdetések bankokról, és kis, bizonyult gépezetekről, mindegyik fekete volt és elemmel működött. Odaért ahhoz a részhez, ahol a légitársaság flottáját ábrázolták kis színes rajzokon. Megkereste azt a gépet, amelyiken utaztak, és elolvasta, hány utas fér rá, és milyen kapacitású a motor.

LEE CHILD 3 09 A PÓK HALÓJÁBAN

Aztán az utolsó oldalra lapozott a keresztrejtvényhez. Az egész oldalt betöltötte, és elég nehéznek látszott. ~odie. már ott tartott a saját példányában.

- Függőleges tizenegy - szólalt meg.

Reacher megnézte.

- „Súlyosan nyomasztja az ember vállát” - olvasta fel a meghatározást. - Tíz betű.

- Felelősség - mondta jodie.

Marilyn és Chester Stone összebújva ültek a bal oldali kanapén, az íróasztal előtt. Hobie a fürdőszobában volt, a két rendőrrel. Az öltönyös fiatalember a szemben lévő kanapén üldögélt, puskával az ölében. Tony mellette nyúlt el, a lábát fölrakva a kisasztalra. Marilyn fázott, éhes volt és nagyon félt. A tekintetét körbejártatta a szobában. A fürdőszobában néma csönd volt.

- Mit csinál bent velük? - kérdezte suttogva.

Tony vállat vont. - Valószínűleg csak elbeszélget velük.

- Miről?

- Kérdéseket tesz fel, hogy mit szeretnek és mit nem. Már ami a fájdalmat illeti. Szereti ezt csinálni.

- Úristen, de miért?

Tony elmosolyodott. - Úgy érzi, demokratikusabb, ha az áldozat döntheti el a saját sorsát.

Marilyn megborzongott. - Te jó ég! Miért nem engedi el őket? Azt hitték, Sherylt a férje verte meg, ennyi az egész. Nem is tudtak Hobie-ról.

- Hát nemsokára megtudnak róla valamit. Választaniuk kell majd egy számot. Soha nem tudják, hogy alacsonyat vagy magasat válasszanak, mert nem tudják, mire kell. Azt hiszik, a kedvében járhatnak, ha jól eltalálják.

- Nem engedhetné el őket? Kicsit később?

Tony megrázta a fejét.

- Nem. Nagyon ideges. Ezzel vezeti le. Olyan ez, mint valami terápia.

Marilyn egy pillanatig hallgatott. Nem tudta megállni, hogy ne kérdezze meg:

- Mire való a szám?

- Hogy hány órába teljen, míg meghalnak - mondta Tony.

- Akik nagy számot választanak, elég rosszul járnak.

- Vadállat.

- Egyszer egy fickó százat mondott, de megúsza tíz órával.

A fürdőszobában csönd volt.

- Ez az ember örült - suttogta Marilyn.

Tony megvonta a vállát. - Egy kicsit lehet. De én kedvelem. Sok fájdalomban volt része élete során. Talán ezért érdekli annyira. ,

Marilyn rémülten meredt rá. Ekkor hirtelen megszólalt a csengő a folyosóra vezető tölgyfa ajtónál. Nagyon hangos volt a szörnyű csöndben. Tony és a fiatalember is felkapták a fejüket és odafordultak.

- Nézd meg, ki az - mondta Tony.

A zakójába nyúlt, és előhúzta a pisztolyát. Chesterre és Marilynre szegezte. A fiatalember feltápáskodott az alacsony kanapéról, és kísértált az irodából. Becsukta maga mögött az ajtót. Tony felállt, és odament a fürdőszoba ajtajához. A pisztoly csövével bekopogott, aztán résnyire nyitotta és bedugta a fejét.

- Látogató - szólt be halkán.

Marilyn jobbra és balra kapta a fejét. Tony hat méterre lehetett tőle. Marilyn felpattant, és nagy levegőt vett. Félrelökte a kisasztalt, az iroda ajtajához rohant és feltépte. Az öltönyös fiatalember a recepciós helyiség túlsó végében beszélgetett egy alacsony férfival, aki a folyosóra nyíló ajtóban állt.

- Kérem, segítsen! - kiáltotta neki Marilyn.

A férfi rábámult. Sötétkék nadrág volt rajta és kék ing, nyitott, rövid zakó, ugyanolyan kék, mint a nadrág. Mintha valami egyenruha lett volna. A zakó bal mellzsebében kis embléma virított. A karjaiban egy barna papírzacskót szorongatott.

- Segítsen! - kiáltotta megint Marilyn.

A fiatalember gyorsan előbbre lépett, berángatta a látogatót, és becsukta utána az ajtót, Tony pedig megragadta hátulról Marilynt, erős karjával átfogva a derekát. Visszarángatta az irodába. Marilyn a hátát megfeszítve próbált kiszabadulni a szorításból.

- Az ég szerelmére, segítsen!

Tony felemelte Marilynt a melle alatt átkarolva, a rövid ruha felcsúszott a combján. Marilyn rúgkapálva küzdött. A kék zakós alacsony férfi csak bámult. Marilyn lábáról leesett a cipő. Aztán a férfi elvigyorodott. Utánuk ment az irodába, óvatosan átlépve a cipőkön, a kezében a zacskóval.

- Ezzel én is szívesen elszórakoznék egy kicsit - mondta.

- Felejtse el - lihegte Tony. - Egyelőre szó sem lehet róla.

- Kár. Nem mindennap látok ilyet.

Tony visszacipelte Marilynt a kanapéhoz. Lelökte Chester mellé. A látogató szomorúan vállat vont, és kiborította a zacskó tartalmát az íróasztalra. Bankjegyekötegek koppantak az asztalra. Kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és kilépett Hobie. A zakója nem volt rajta, az inge ujja könyékig felhajtva. A bal karja izmos volt és

szőrös. A jobb oldalon a bőr- és fémszerkezet a fényes kampóval.

- Számold meg a pénzt, Tony - mondta.

Marilyn kihúzta magát, és szembefordult a látogatóval.

- Két rendőrt tart fogva a fürdőszobában - kiáltotta. - Meg akarja ölni őket.

A férfi vállat vont. - Felőlem - mondta. - Szerintem mind ki kellene nyírni.

Marilyn döbbenten meredt rá. Tony az íróasztalhoz ment, és rakosgatni kezdte a bankjegyekötegeket. Szép kis halomba rakta, és hangosan megszámolta, az asztal egyik feléről a másikra tologatva őket.

- Negyvenezer dollár - közölte.

- Hol vannak a kulcsok?

Tony kihúzott egy fiókot. - Ez a Benz kulcsa.

Odadobta, aztán a zsebéből előhúzott egy másik kulcscsomót.

- Ez a Tahoe-é. Lent van a parkolóban.

- Na és a BMW?

LEE CHILD 3 ~ 2 A P6K HÁL6JABAN

- Az még Pound Ridge-ben van - mondta Hobie.

- A kulcsok?

- Gondolom, a házban - felelte Hobie. - Nem úgy néz ki a hölgy, mintha bárhol rejtegetné, nem igaz?

A férfi Marilyn ruhájára bámult, és ocsmányul elvigyorodott.

- Valamit rejteget benne, az biztos, de nem hiszem, hogy a kulcsokat.

Marilyn undorodó pillantást vetett rá. A zakó zsebére Mo's Motors felirat volt hímezve piros selyemmel. Hobie átsétált az irodán, és megállt Marilyn háta mögött. Lenyújtotta a kampót, és az orra elé tartotta. Marilyn bámulta és összerázkódott.

- Hol vannak a kulcsok? - kérdezte Hobie.

- A BMW az enyém - mondta Marilyn.

- Nem, már nem.

Hobie közelebb vitte a kampót. Marilyn érezte a bőr és a fém szagát.

- Megmotozhatnánk - mondta a látogató. - Talán mégis nála vannak a kulcsok. EI tudok képzelni egy-két érdekes rejtekhelyet.

Marilyn megborzongott.

- A kulcsok - mondta halkan Hobie.

- A konyhaszekrényen - felelte halkan Marilyn.

Hobie elvette a kampót, és megkerülte a kanapét, mosolyogva. A látogató csalódottnak látszott. Bólintott, és lassan az ajtóhoz ment, kezében lóbálva a Benz és a Tahoe kulcsait.

- Öröm volt üzletet kötni magával - szólt vissza.

Az ajtónál megállt, és visszanézett Marilynre.

- Biztos, hogy nem lehet vele kicsit elszórakozni, Hobie? A régi barátság és sok jó üzlet kedvéért?

Hobie határozottan megrázta a fejét. - Felejtse el. Ez az enyém.

A férfi vállat vont, és kísértelt az irodából. Pár pillanat múlva hallották a kinti ajtó csapódását is. Aztán a lift zúgása hallatszott, majd megint csönd lett az irodában. Hobie az asztalon heverő pénzhalomra pillantott, aztán visszaindult a fürdőszobába. MARILEE CHILD 3 ~ 3 A P6K HÁLÓJÁBAN

lyn és Chester egymás mellett ült a kanapén, fáztak és éhesek voltak. A függöny résein beszivárgó fény tompa estisárgába váltott, és a fürdőszobában csönd volt, egészen addig, míg Marilyn úgy becsülte, este nyolc körül járhat az idő. Akkor egy sikoly verte fel a mély csöndet.

repülő nyugat felé haladva követte a napot, így az időeltolódás miatt három órával korábban érkeztek meg Oahuba, a délután közepén. Az első osztály utasai szállhattak le először, ami azt jelentette, hogy ~odie és Reacher értek elsőnek a terminálba, és ők álltak be először a sorba a taxiállomáson. A hőmérséklet és a párásság ugyanolyan volt, mint Texasban, de itt sós íze volt a levegőnek a Csendes-óceán közelsége miatt, és a fény is lágyabb volt. A zöld hegyvonulatok és a kék tenger a trópusokra jellemző drágakőszínekben ragyogtak. ~odie megint felrakta a napszemüvegét, és kilesett a repülőtér drótkerítésén, enyhe kíváncsisággal. Annak idején az apja a szolgálati ideje alatt vagy egy tucat-szor is átutazott Hawaiion, de soha nem álltak meg itt. Reacher ugyanígy volt vele. Meg se tudta számolni, hány-szor indult innen különböző állomáshelyekre, de soha nem szolgált Hawaiion.

A sor elején várakozó taxi pontos mása volt annak, amivel a dallasi repülőtérre mentek: vadonatúj Caprice, a ventilátor teljes erőre kapcsolva. A műszerfal kidekorálva, félúton egy oltár és egy nappali vitrine között. A sofőr kicsit csalódott volt, amikor megtudta, hogy a lehető legrövidebb fuvar lesz, fél mérföld a Hickam légibázis kapujáig. Hátranézett a többi autóra, és Reacher látta, hogy arra gondol, a többieknek mennyivel jobb utasok jutnak.

- Tíz dollár borra-
valót kap - nyugtatta meg Reacher.

A férfi pontosan olyan pillantást vetett rájuk, mint a jegy-
árus a Dallas-Fort Worth pultjánál. Tíz dollár borra-
való egy ilyen minimális távolságú útért? Reacher észrevett egy fényképet oda-
ragasztva a műszerfalra, úgy vélte, a sofőr családja lehet. Egy fé-
szekalja gyerek, fekete hajúak, mosolygósak, és egy fekete hajú,
nevető asszony, virágos ruhában. Egy egyszerű ház előtt álltak,
amely mellett jobbra zöldellő bokrok nőttek. Reachernek
Hobie-ék jutottak eszébe, a néma csönd a brightoni házban, az
oxigénpalack sziszegése és a parketta nyikorgása. És Rutter, a
Bronxi mocskos boltocskájában.

- Húsz dollár - mondta. - Ha most azonnal elindul.

- Húsz dollár? - ismételte meg a sofőr csodálkozva.

- Legyen harminc. A gyerekeinek. Nagyon szépek.

A sofőr a tükörbe pillantva elvigyorodott, az ajkához érintet-

te az ujja hegyét, aztán a képhez. Kihúzott a legszélső sávba, de aztán szinte azonnal le is fordult, párszáz méterrel odébb, egy katonai épületegyüttes kerítésénél, amely pontosan úgy festett, mint Fort Wolters.)odie kinyitotta az ajtót, és kilépett a hőségbe, Reacher pedig a zsebébe nyúlt, és előhalászta a bankjegyeköteget. A legfelső egy ötvendolláros volt. Lehámozta, és bedugta a kis plexiablakon.

- Tartsa meg.

Aztán a fényképre mutatott. - Ez a házuk?

A sofőr bólintott.

- És rendben van, nincs rajta sok javítanivaló?

A sofőr megrázta a fejét. - Tökéletes állapotban van.

- A tető is?

- Nincs vele semmi baj.

Reacher bólintott. - Csak gondoltam, megkérdezem.

Odalépett)odie mellé. A taxi elporzott a hőségben, vissza a terminál felé. Az óceán felől fújdogált a szél, a levegőnek sós íze volt.)odie kisöpörte az arcából a haját, és körbenézett.

- Hová megyünk?

- A Központi Azonosító Laboratóriumba, itt van ebben az épületben. Ez a hadsereg fő központja.

- Milyen központ?

- Majd megmutatom - felelte Reacher. Aztán kis hallgatás után hozzátette: - Legalábbis remélem.

Odaléptek az őrházhoz a kapunál, és vártak az ablaknál.

Egy őrmester ült odabent: ugyanabban az egyenruhában, ugyanazzal a hajvágással, ugyanazzal a gyanakvó arckifejezéssel, mint LEE CHILD 314 A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 ~ ~ A PÓK HÁL6JÁBAN a társa Woltersban. Egy másodpercig várakoztatta őket a hőségben, aztán elhúzta az ablakot. Reacher odalépett, és megmondta a nevüket.

- Nash Newmanhez jöttünk - mondta.

Az őrmester meglepettnek látszott, és lapozgatott néhány papírlap között. Az egyiket végighúzta az ujját, aztán bólintott. Felemelte a kagylót, és hívott egy számot. Négy számjegy, belső hívás. Bejelentette a látogatókat, és meghallgatta a választ, aztán kicsit csodálkozó arcot vágott. Befogta a kagylót a tenyerével, és)odie-hoz fordult.

Megkérdezhetem, hogy hány éves? - kérdezte.

- Harminc - felelte)odie, szintén csodálkozva.

- Harminc - ismételte meg az őrmester a telefonba. Aztán megint hallgatott, majd lerakta a kagylót, és felírt valamit.

Megint

az ablakhoz fordult.

- Rögtön kijön magukért, addig jöjjenek be.

Bepreéselődtek a szűk kis résen az őrház oldala és az autók-nak felállított sorompó végét nehezítő súly között, és várakoztak a forró betonon, két méterrel odébb, mint eddig, de immár a hadsereg betonján álltak, és az őrmester szemében ettől egészen más lett a helyzetük. A gyanakvás eltűnt az arcáról, és csak leplezetlen kíváncsiság maradt a helyén, hogy vajon a híres-nevezetes Nash Newman miért hívat be két civilt a bázis területére.

Úgy hatvan méterrel odébb egy alacsony betonépület terpeszkedett, az egyik fal végében egyszerű ajtóval. Az ajtó kinyílt, és kilépett egy ezüstös hajú férfi. Visszafordult, bezárta az ajtót, aztán gyors léptekkel az őrház felé indult. A hadsereg trópusi egyenruhájának ingét-nadrágját viselte, rajta fehér orvosi köpenyt. Az ing gallérján fémcskillagocskák jelezték magas rangját, amit a tartása is hangsúlyozott. Reacher elé ment,)odie pedig követte: A férfi talán ötvenöt lehetett, magas volt, jóképű, patríciusi vonásokkal és atletikus testalkattal, bár a mozgása kezdett kicsit merevvé válni a kortól.

- Newman tábornok - mondta Reacher. - Hadd mutassam be)odie Garbert.

Newman Reacherre pillantott, aztán mosolyogva megszorította)odie kezét.

- Örülök, hogy megismerhetem, tábornok úr - üdvözölte kedvesen)odie.

- Mi már találkoztunk - mondta Newman.

- Tényleg? - kérdezte csodálkozva)odie.

- Nem hiszem, hogy emlékezne rá. Legalábbis nagyon csodálkoznék. Azt hiszem, hároméves lehetett. A Fülöp-szigeteken, a házuk udvarán. Emlékszem, hozott nekem egy pohár puncsot. Hatalmas pohár volt, és maga nagyon kicsike kislány. Két kézzel szorította, és kidugott nyelvvel koncentrált. Nagyon Bgyeltem és izgultam, hogy le ne ejtse.

)odie elmosolyodott. - Sajnos, tényleg nem emlékszem. Hároméves voltam? Az bizony már régen volt.

Newman bólintott. - Ezért kérdeztem meg az őrmestertől, hány évesnek néz ki. Nem gondoltam volna, hogy meg fogja kérdezni. Az ember nem kérdez ilyesmit egy hölgytől. Csak azon tűnődtem, lehetséges-e, hogy Leon lánya.

Még egyszer megszorította)odie kezét, aztán elengedte.

Reacherhez fordult, és barátságosan hátba vágta.

-)ack Reacher - mondta. -)ó, hogy újra látom.

Reacher erősen megszorította Newman kezét. Ő is örült.

- Newman tábornok a tanárom volt - magyarázta)odie-

nak. - Úgy egymillió évvel ezelőtt a katonai főiskolán. Törvénytörvény-
széki orvostan. Mindent tőle tanultam, amit tudok.

- Elég jó diák volt - nevetett Newman. - Legalábbis odafigyelt, amit a többiekéről nemigen lehetett elmondani.

- És mivel foglalkozik, tábornok úr? - kérdezte)odie.

- Antropológiával - felelte Newman.

- Ő a legjobb szakértő a világon - mondta Reacher.

Newman legyintett. - Ugyan, dehogy.

- Antropológia? - kérdezte)odie. - De hát az nem primitív törzsekkel foglalkozik? A rituáléikkal, a vallásukkal meg ilyesmivel?

- Nem. Az a kulturális antropológia - magyarázta Newman.

- Többféle diszciplína létezik. Én törvénytörvény-
széki antropológiával foglalkozom, ami az orvosi antropológia része.

- Az emberi maradványok tanulmányozása - mondta Reacher.

Elindultak az úton az épület felé, miközben tovább beszélgettek. Nyílt az ajtó, és egy fiatalember állt odabent a folyosón. Jellegtelen külsejű volt, talán harmincéves, hadnagyi egyenruhában, és fehér köpenyben. Newman odabólintott neki. - Ő Simon hadnagy. Ő vezeti a laboratóriumot. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle.

Bemutatta Reachert és)odie-t, és kezét fogtak. Simon csendes volt és visszafogott. Reacher úgy gondolta, tipikus tudós, akit bizonyára bosszant, ha megzavarják a munkájában. Newman bevezette őket a folyosón az irodájába, Simon pedig némán biccentett és eltűnt.

- Üljenek le, itt beszélgethetünk - mondta Newman.

- Szóval maga egyfajta patológus? - kérdezte)odie.

Newman leült az íróasztalához. - A patológusoknak orvosi diplomájuk van, nekünk, antropológusoknak nincs. Mi egyszerűen csak antropológiát tanultunk. Az emberi test Fizikai felépítése, ez a szakterületünk. Postmortem is dolgozunk, természetesen, de általában fogalmazva, ha egy holttest friss, az a patológus dolga, ha már csak a csontváz maradt, a mienk.

)odie bólintott.

- Persze, ez kissé leegyszerűsített magyarázat - folytatta Newman. - Egy friss holttesttel kapcsolatban is merülhetnek fel a csontokra vonatkozó kérdések. Tegyük fel, hogy feldarabolták az áldozatot, akkor a patológus hozzánk fordul segítségért. Mi meg

tudjuk mondani, milyen erős volt az elkövető, milyen Fűrészst használt, jobbkezes volt vagy balkezes és a többi. De száz esetből kilencvenkilencszer csontokkal dolgozom. Száraz, régi csontokkal. Newman elmosolyodott. - És a patológusok ehhez nem értenek. A régi csontokhoz egyáltalán nem értenek. Fogalmuk sincs róluk. Néha eltűnődöm, mi a fenét tanultak az egyetemen.

Az iroda csendes volt és hűvös. Ablakai nem voltak, a fényt rejtett mennyezeti lámpák szolgáltatták, a padlót szőnyeg borította. Rózsafa íróasztal, kényelmes székek a látogatóknak. Egy alacsony polcon elegáns óra, mely már fél négyet mutatott. Még három és fél órájuk van a gépük indulásáig.

- Attól tartok, tábornok úr, nem egyszerűen baráti látogatásra jöttünk. Lenne egy ügy, ami érdekel minket.

- Azért, ha nem is baráti látogatás, abban, ugye, meg egyezhetnénk, hogy ne tábornok úrnak szólítsanak, hanem Nashnek? Hallgatom.

Reacher bólintott. - Szükségünk lenne a segítségére, Nash.

Newman felnézett. - Az eltűntek listájával kapcsolatban?

Aztán Jodie-hoz fordulva megmagyarázta. - Ez a munkám, húsz éve ezzel foglalkozom.

Jodie bólintott. - Egy bizonyos személy érdekelne minket.

Newman is bólintott, és a szeme már nem csillogott úgy.

- Igen, ettől féltem - mondta. - Nyolcvankilencezer-száz-húsz eltűntét tartunk nyilván, de az az érzésem, tudom, magukat melyik érdekli.

- Nyolcvankilencezer? - csodálkozott Jodie.

- És százhusz. Ebből kétezer-kétszáz Vietnamban tűnt el, nyolcezer-egyszázhatven Koreában, hetvennyolcezer-hétszázötven a második világháború során. Egyikről sem mondunk le, és soha nem is fogunk.

- Te jószágos ég, hogy lehet ilyen sok?

Newman vállat vont, és az arca hirtelen szomorú lett.

- A háború ilyen - mondta. - Vannak, akik túlélnek, vannak, akik meghalnak. A halottak közül egyeseket megtalálnak, másokat nem. Néha nem is marad belőlük semmi. Ha mondjuk, egy gránát közvetlenül eltalál valakit, csak a molekulái maradnak. Egy vöröses porfelhő, vagy talán annyi sem. Ha a közelében csap le, darabokra tépi. És még ha nagyobb darabokra is, előfordulhat, hogy keresztülhajt rajta egy tank, és beledöngöli a földbe, és akkor vége.

Newman némán ült. Az óra hangosan ketyegett.

- És a repülőgépek még rosszabbak. Sok hadművelet folyt

LEE CHILD 3 ~ 8 A P6K HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 ~ 9 A P6K HALÓJÁBAN az óceánok felett. Ha egy gép lezuhan, a legénységet eltűntnek nyilvánítják, az idők végezetéig.

Bágyadt gesztussal intett körbe az irodán, belefoglalva a láthatatlan laboratóriumokat.

- Nyolcvankilencezer... - mondta Jodie. - Én azt hittem, csak a Vietnamban eltűntekkel foglalkoznak, azzal a körülbelül kétezer emberrel.

- Nyolcvankilencezer-százhusz - mondta megint Newman.

- Még mindig kerülnek elő maradványok Koreából, néha egy-egy a második világháborúból, a japán szigetekről. De igaza van, leginkább Vietnamból. Kétezer-kétszáz eltűnt személy. Tulajdonképpen nem olyan sok. Az első világháborúban naponta tűntek el ennyien, négy hosszú éven át. De Vietnam más volt. Részben épp a két világháború miatt. Az emberek már nem fogadják el az öldöklés tényét, nagyon helyesen. Előbbre léptünk. Az emberek egyszerűen nem tűrik a régi gondolkodásmódot.

Jodie némán bólintott.

- És részben azért, mert elvesztettük a háborút Vietnamban - tette hozzá halkan Newman. - Ettől minden nagyon más lett. Ez volt az egyetlen háború, amit valaha is elvesztettünk. Ettől

sokkal, de sokkal rosszabb. Úgyhogy még lelkiismeretesebben próbáljuk megoldani a problémás eseteket.

Megint intett a kezével, az irodaajtón túli labor felé.

- És pontosan mit csinálnak itt? - kérdezte Jodie. - Várják, hogy beérkezzenek a csontvázak azonosításra, és kipipálhassák a nevüket a listán?

- Nem, tulajdonképpen nem várunk. Ahová csak lehet, odamegyünk és kutatunk. És nem mindig sikerül azonosítani a maradványokat, pedig mindent megteszünk.

- Nehéz lehet - mondta Reacher.

Newman bólintott. - Technikailag néha igen nagy kihívást jelent. Néha állati csontokat küldenek ide, vagy a helybéli halottak csontjait. Aztán mi nekilátunk a munkának, azzal, amit kapunk. Ami sokszor nem túl sok. Néha nem marad más egy amerikai katonából, mint egy marék csonttöredék, ami beleférne egy szivarosdobozba.

- Hihetetlen - mormolta Jodie.

- Itt most száz hiányos csontvázunk van, azonosítatlanul. A hadsereg nem engedheti meg magának, hogy hibákat kövessen el. A legmagasabb fokú bizonyosságot követelik meg tőlünk, és ezt nem mindig tudjuk teljesíteni.

- Hogy kezdenek neki? - kérdezte Jodie.

Newman vállat vont. - Ahogy tudunk. Többnyire az orvosi kartonok alapján. Tegyük fel, hogy Reacher rajta lenne az eltűntek listáján. Ha mondjuk, tudjuk, hogy kisfiúkorában eltörte a karját, akkor a régi röntgenfelvételt össze tudnánk hasonlítani a megtalált csontokon a forradással. Vagy ha az állkapcsa kerül elő, a fogorvosi feljegyzések alapján.

- Leon áprilisban járt itt - mondta Reacher.

Newman bólintott. - Igen, meglátogatott. Ostobaság volt tőle, ilyen betegen. De örültem, hogy láthatom.

Aztán Jodie-hoz fordult, az arcán együttérzéssel.

- Nagyszerű ember volt. Sokkal tartozom neki.

Jodie bólintott. Nem most hallotta ezt először, és nem is utoljára.

- Victor Hobie-ről kérdezősködött, ugye? - vágott közbe Reacher.

Newman ismét bólintott. - Vidor Truman Hobie-ről.

- És mit mondott neki?

- Semmit - felelte Newman. - És maguknak se fogok mondani semmit.

Az óra ketyegett. Háromnegyed négy.

- Miért nem? - kérdezte Reacher.

- Nagyon jól tudja, miért nem.

- Titkosított?

- Kétszeresen.

Reacher nyugtalanul fészkelődött a széken. - Maga az utolsó reményünk, Nash. Már mindenhol próbálkoztunk.

LEE CHILD 3 2 O A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 2 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

Newman megrázta a fejét. - Tudja, hogy megy ez. Az amerikai hadsereg tisztje vagyok; nem adhatok ki titkos információkat.

- Kérem, Nash - mondta Reacher. - Csak ezért utaztunk ide.

- Nem tehetem - rázta a fejét Newman.

- Ilyen nincs - mondta Reacher.

Csönd.

- Hát, azért gondolom, kérdéseket föltehetnek - mondta

Newman. - Ha egy volt diákom idejön, és feltesz nekem néhány kérdést, amire én pusztán tudományos szempontból válaszolok, ebben nem látok semmi rosszat.

~odie Reacherre pillantott, ő meg az órára. Még van három órájuk.

Rendben, köszönöm - mondta Reacher. - Tehát ismeri ezt az esetet?

- Minden esetet ismerek. Ezt különösen, április óta.

- És kétszeresen titkosítva van?

Newman csak bólintott.

- Olyan szinten, hogy Leon sem férhetett hozzá?

- Igen, meglehetősen magas szinten.

Reacher tovább törte a fejét. - Leon mit akart magától?

- Leon a sötétben tapogatózott - felelte Newman. - Ezt ne felejtsek el.

- ~ó, de mit akart magától? - ismételte meg a kérdést

Reacher.

- Hogy keressük meg a helikopter lezuhanásának helyét.

- Négy mérfölddel nyugatra An Khétől.

Newman bólintott. - Nagyon sajnáltam Leont. Nem volt semmi oka, hogy miért ne tudhatna a dologról, de mégsem tehettem semmit, hogy megváltoztassam a titkosítást. De sokkal tartoztam neki, annyival, hogy azt el sem tudom mondani. Úgy-
hogy beleegyeztem, hogy megkeressük azt a helyet.

~odie előredőlt. - De miért nem keresték meg korábban?

Nagyjából tudni lehetett, hol történt a dolog.

Newman vállat vont. - Az egész hihetetlenül bonyolult. EI sem tudják képzelni. A távoli vidék, a bürokrácia. Ne feledjék, elvesztettük a háborút. Ott a vietnamiak diktálnak. Együtt folytatjuk le a kutatásokat, de ők irányítják. Ki vagyunk téve az állandó manipulációknak és megaláztatásoknak. Nem viselhetünk egyenruhát, mert azt mondják, az amerikai katonai egyenruha megrémisíti a falusiakat. Az ő helikoptereiket kell bérelnünk évente milliókért. ócska, rozsdás vackokat, amik fele olyan jók sincsenek, mint a mi gépeink. Az igazság az, hogy gyakorlatilag megvásároljuk tőlük azokat a csontokat, és ők szabják meg az árat, és ők határozzák meg, mihez férhetünk hozzá. Az Egyesült Államok jelenleg hárommillió dollárt áldoz minden egyes azonosításra. Négy perc múlva négy. Newman sóhajtott, és a gondolataiba mélyedt.

- De megtalálták a helyet? - szólalt meg Reacher.

- A közeli jövőben terveztük a dolgot. Nagyjából tudtuk, hol van, és tudtuk, mit fogunk ott találni, úgyhogy nem volt igazán sürgős ügy. De hogy szívességet tegyek Leonnak, odautaztam Vietnamba, és elintézttem, hogy előbbre kerüljön a tennivalók listáján. Elég nehéz tárgyalás volt. Ha kiszagolják, hogy az ember valamit nagyon akar, akkor direkt megmakacsolják magukat.

- És megtalálták? - szólt közbe ~odie.

- Elképesztő helyen volt. Beszéltünk DeWitt-tel, aki segített meghatározni a pontos helyet. A legeldugottabb vidék, amit el tudnak képzelni. Hegyek, áthatolhatatlan dzsungel. Ember szerintem be nem tette oda a lábát az idők kezdete óta. De mivel teljesen megközelíthetetlen volt, legalább nem fosztották ki.

- Kifosztani? - csodálkozott ~odie.

- Amit el lehetett mozditani, elvittek az ilyen balesetek helyszínéről a helybéliek, de leginkább a fémtárgyakat. Főleg az aranyat és a platinát a repülőgépekről.

- Milyen aranyat? - kérdezte ~odie.

- Az elektromos áramkörökből - magyarázta Newman. -

Az F-4 Phantom gépekbe például vagy ötezer dollár értékű nemesfém volt beépítve. Az emberek szétszedték és eladták. Ha olcsó aranyékszert vásárol Bangkokban, az lehet, hogy amerikai bombázók elektronikai berendezéséből van.

LEE CHILD 3 2 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 2 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- És mit találtak a helyszínen? - kérdezte Reacher.

- Meglehetősen jó állapotban megőrződött minden. Maga a Huey darabokra tört, megrozsdásodott, de felismerhető volt. A holttestekből persze már csak csontváz maradt. A ruházatuk rég elrothadt. De semmi más nem hiányzott. Megvoltak a dögcédulák is. Összepakoltuk a csontvázakat, és helikopterrel Hanoiiba vittük. Aztán egy Starlifterrel hazahoztuk, teljes katonai tiszteletadással.

Nem olyan rég értünk vissza. Az egész akció három hónapot vett igénybe, ami jóval gyorsabb az átlagnál. Az azonosítás pusztán formaság volt, mivel megvannak a dögcédulák. Rám itt nincs szükség. Sajnálom, hogy Leon nem érte meg, hogy lezárhatjuk az ügyet. Megnyugodhatott volna.

- A csontvázak itt vannak? - kérdezte Reacher.

Newman bólintott. - A szomszéd helyiségben.

- Megnézhetjük őket?

Newman megint bólintott. - Nem lenne szabad, de meg.

Az irodában csönd lett. Newman felállt, és az ajtó felé intett.

A nyitott ajtó előtt épp elhaladt a folyosón Simon hadnagy.

Newman odabiccentett neki.

- A laboratóriumba megyünk - mondta.

- Rendben - felelte Simon. Bement a saját kis irodájába, Reacher, Jodie és Newman pedig az ellenkező irányba indultak, és megálltak egy ajtó előtt. Newman elővett egy kulcsot a zsebéből és kinyitotta. Kitárta, és megint megismételte a kezével az előbbi gesztust. Reacher és Jodie beléptek a laboratóriumba.

Simon az irodája ajtajából nézte, ahogy bemennek. Amikor az ajtó becsukódott utánuk, felkapta a telefont, kilencessel kért egy vonalat, aztán egy tízjegyű számot hívott, mely New York-i kóddal kezdődött. Hosszan csöngött, mivel hatezer mérfölddel keletre már késő este volt. Aztán felvették.

- Reacher itt van - suttogta Simon a telefonba. - Most jött, egy nővel. Épp a laboratóriumban vannak.

Hobie hangja halk volt és nyugodt. - A nő kicsoda?

LEE CHILD 3 2 q. A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Jodie Garber - felelte Simon. - Garber tábornok lánya.

- Vagyis Mrs. Jacob.

- Mit akar, mit csináljak?

Csönd lett a vonalban, csak a halk zúgás hallatszott.

- Esetleg visszavihetné őket a repülőtérre. A nőnek holnap délután van egy fontos tárgyalása New Yorkban, úgyhogy gondolom, a hétórás géppel fognak visszajönni. Gondoskodjon róla, hogy ne maradjanak le a gépről.

- Rendben - mondta Simon, és Hobie lerakta a kagylót.

laboratórium tágas, alacsony mennyezetű helyiség volt, talán tizenkétszer tizenöt méteres. Ablakai nem voltak. A világítás neoncsövekből jött. Halkan zúgtak a ventilátorok a légkondicionálóban, mégis érezni lehetett az erős fertőtlenítő szúrós szagát, ami mintha a föld meleg illatával keveredett volna. A helyiség túlsó végében egy alkóv volt, polcokkal. A polcokon kartondobozok sorakoztak, rajtuk feketével írott számok. Talán száz doboz lehetett.

- Az azonosítatlanok? - kérdezte Reacher.

Newman bólintott. - Egyelőre - felelte halkan. - Egyről sem mondtunk le.

A laborhelyiség padlója kövezett volt, és fényesre sikált.

Húsz keskeny asztal állt benne, precíz sorokban. Derékmagasságúak voltak, a tetejük súlyos kőlap. Mindegyik kicsit rövidebb és keskenyebb volt, mint a hadseregben a tábori ágyak. Olyanok voltak, mint amilyeneket a tapétázásnál szoktak használni. Hat asztal teljesen üres volt. Másik hat asztalon alumíniumládák teteje hevert keresztben. Az utolsó hét asztalon feküdt a hét alumíniumláda. Reacher némán, lehajtott fejjel állt, aztán vigyázzba vágta magát és tisztelgett, több mint két éve először.

- Szörnyű... - suttogta Jodie.

A kezét a háta mögött összekulcsolva állt, lehajtott fejjel, mintha temetésen lenne. Reacher megszorította a karját.

LEE CHILD 3 2 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Köszönöm - mondta halkan Newman. - Szeretem, ha a hajolt, egy ujjal a lánc alá nyúlt, és kihúzta. A csontok zörögve látogatók tiszteletteljesen viselkednek. megmoccantak. Kihúzta a fémlapocskát és elolvasta.

~odie a koporsókat bámulta, és könnyes lett a szeme. - Kaplan -
mondta. - A másodpilóta.
- Nos, Reacher, mit lát? - szólalt meg Newman a csöndben. - Hogyan
halt meg? - kérdezte Newman.
Reacher körbehordozta a tekintetét a neonfényben úszó
Reacher visszajuttatott a láncot, és megvizsgálta a csontokat.
helyiségen. Túl döbbsen volt ahhoz, hogy megmozduljon. A koponyának
nem volt semmi baja. A karon, lábon, mellkason
- Hét koporsót - mondta halkan. - Pedig nyolcra számi- semmi nyoma
sérülésnek. De a medence és az utolsó csigolyák
tottam. A Hueyn nyolc ember volt. Ötfős legénység, és három szét voltak
zúzódva. A bordák hátul törtek, mindkét oldalon
embert vettek fel. Benne volt DeWitt jelentésében. Öt meg há- nyolc,
alulról fölfelé számolva.
rom az nyolc. - A becsapódás miatt, amikor a Huey földnek ütközött. A
- És nyolcból egy az hét - tette hozzá N
ewman. háta alsó részére kapott erős ütést. Masszív belső trauma és
vér-
- Alaposan átkutatták a helyszínt? zés. Valószínűleg egy percen belül
meghalt.
Newman megrázta a fejét. - Nem. - De be volt csatolva az ülésre -
mondta Newman. - Egye-
- Miért nem? nesen zuhantak le, hogy sérült meg hátulról?
- Magának kell rájönnie
. Reacher megint megnézte a maradványokat. Úgy érezte
Reacher tett egy lépést előbbre
- Szabad
?
. magát, mint sok-sok évvel ezelőtt a tanteremben.)ól megnézte,
...
- Csak tessék - felelte Newman
- Halljuk
mit lát
Koncent-
. óvatosan megtapogatta a száraz csontokat. De nem tévedhet.
,
.
váljon, és lássuk, mire emlékszik még a tanultakból
. Csak a hátát érhetette az ütés, nincs más magyarázat.
Reacher odalépett a legközelebbi ládához
és úgy fordult
, - A Huey megpördülhetett - mondta. - Lapos szögben zu-
,
hogy végignézhesen rajta egész hosszában
Az alumíniumtokban
. hant, nekiment a fák lombjának, és ettől megpördült. Kettévált a
egy faláda volt, minden oldalon tíz-tizenkét centivel rövidebb
. kabin és a farka között, és a kabin háttal csapódott be.
- A vietnamiak adják el nekünk
muszáj ezeket használni-
, Newman bólintott. - Kitűnő. Pontosan így találtuk meg. Hát-
nunk - mondta Newman. - A hanoi reptéren a hangárban raktuk
át az alumíniumtokokba. tat zuhant le.
A faládának nem volt teteje. Csak egy lapos tálca Reacher a következő
ládához lépett. Ugyanaz a lapos fatál-
benne
, ca, ugyanaz a megsárgult csont. Ugyanaz a groteszk, vád-
egy rakás csont. Valaki elrendezte őket anatómiailag nagyjából
korrekten. Legfelül a koponya, megsárgult és régi. Groteszken
vi- lóan vigyorgó koponya. A nyak törött. Reacher kihúzta a névtáb-
gyorgott. A szájban egy aranyfog. A szemüreg üresen mered- Iácskát
a töredezett csontszilánkok közül.
tek. Szép sorba rakva a nyakcsigolyák. Alattuk a vállcsontok és a -
Tardelli - olvasta fel a nevet.

kulcscsont a medencecsont fölött. A kar és lábak oldalra rakva. A -
 A jobb oldalon ülő lövész - mondta Newman.
 nyakcsigolyákon tompán megcsillant egy fémlánc, a kis
 névtábla Tardelli csontváza összevissza töredezett. A lövészek a nyi-
 becsúszott a bal lapocka alá. tott ajtóban állnak, gyakorlatilag
 minden biztosítás nélkül zsong-
 - Szabad? - kérdezte ismét Reacher. törködnek a súlyos gépfegyverrel,
 amelyet egy gumikötél rögzít a
 Newman bólintott. - Tessék.
 helikopterhez. Amikor a Huey lezuhant, Tardelli összevissza hán-
 Reacher egy hosszú percre némán álldogált, aztán közelebb kolódhatott a
 kabinban.
 LEE CHILD 3 2 6 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 2 7 A PÓK HALÓJÁBAN
 - Eltört a nyaka - állapította meg Reacher. - És szétzúzód-
 dott a mellkasa.
 Megfordította a szörnyűségesen megsárgult koponyát. A
 hátsó fele repedezett volt, mint egy tojáshéj.
 - És fejsérülés. Azt mondanám, azonnal meghalt. Meg se
 tudnám mondani, melyik sérülés volt halálos.
 - Én sem - mondta Newman. - Tizenkilenc éves volt.
 Csönd lett. Csak a ventilátorok sziszegése és a föld édeskés
 szaga töltötte be a levegőt.
 - Nézze meg a következőt - mondta Newman.
 A következő csontváz más volt, mint az eddigiek. Egyetlen
 sérülés érte a mellkasán. Reacher nem tudta kirángatni a névtáb-
 lát a repedezett csontok közül. Oda kellett hajolnia egész közel,
 hogy ki tudja silabizálni.
 - Bamford.
 - A helikopter parancsnoka - mondta Newman. - A farok-
 kal szemben ülhetett, és szemben a három utassal, akiket fel-
 vettek.
 Bamford csontváza teljes volt és ép, csak a felsőtestén volt
 egy kisebb sérülés, amely oldalirányból érhetett. Egy körülbelül
 hatcentis vágás. A szegycsont lenyomódott a gerinchez, és ki-
 zökkentett a helyéről három csigolyát. Három borda is elmoz-
 dult miatta.
 - Tehát, mit gondol? - kérdezte Newman.
 Reacher lenyúlt, és megtapogatta a sérülés helyét. Keskeny
 volt és vízintes. Három ujja nem fért oda, de kettő már igen.
 - Valami nem is egészen éles, de nem is egészen tompa
 tárgy ütődött neki. Oldalról találta el a mellkasát. Azonnal megáll-
 hatott a szíve. A forgólapát volt?
 Newman bólintott. - Nagyon jó. Úgy láttuk, a forgólapát
 megakadt a fákban és eltört, és benyomódott a kabinba. Átszúr-
 hatta a felsőtestét. És ahogy mondja, azonnal megállhatott a szíve.
 A következő ládában egészen más csontok voltak. Egyik-
 másik tompa sárga, de a legtöbbjük fehér volt, törékeny és ko-
 pott. A dögcédula fémtáblácskája megfeketedett és meggörbült.
 Reacher kicsit elfordította, hogy a fény ráessen a belevéssett név-
 re, és elolvasta: Soper.
 - A bal oldali lövész - mondta Newman.
 - Tűz volt - mondta Reacher.
 - Nos, honnan lehet megállapítani? - kérdezte tanárosan
 Newman.
 - A csontok kalcinálódtak. Legalábbis a legtöbbjük.
 - Kalcinálódtak? - ismételte meg Newman.
 Reacher bólintott, és próbálta felidézni a tizenöt évvel ez-
 előtt a tankönyvben olvastakat.
 - A tűzben a szerves részek elégnének, csak az inorganikus
 marad meg. Az égéstől a csontok kisebbek lesznek; fehérebbek,
 törékenyek és kopottak.
 - Helyes - bólintott Newman.
 - A robbanás, amit DeWitt látott - szólalt meg ~odie -, az
 üzemanyagtartály lehetett.

Newman bólintott. - Igen, egyértelműek a bizonyítékok. Nem lassú tűz volt, hanem hatalmas robbanás. Nekem úgy tűnik, Soper alsó testére ráfröccsenhetett az üzemanyag, de a felsőtestét nem érte a tűz.

A halk szavak elhaltak a csöndben. Mindhárman elképzeltek a borzalmakat. A bőgő motort, az ellenséges golyók záporát, a hirtelen zuhanást, az üzemanyag kifröccsenését, a hatalmas becsapódást, a fém csikorgását, a szétzúzódott, törékeny testeket a könyörtelen dzsungelben, ahol az idők hajnala óta nem járt ember.

- Nézze meg a következőt - mondta Newman.

A következő láda egy Allen nevű ember maradványait tartalmazta. Égésnyomok nem voltak, csak a megsárgult csontváz, a törött nyak körül a csillogó lánc. Szép formájú, vigyorgó koponya. Magas, boltozatos, ép koponyatető. Látszott rajta az ötvenes évek Amerikájára jellemző jó táplálkozás és gondos neveltetés. A háta teljesen szétzúzódott, mint egy ráké, amire ráléptek.

- Allen egyike volt a háromnak, akiket felvettek - mondta Newman.

LEE CHILD 3 Z 8 A P6K HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 2 9 A PÓK HALÓJÁBAN Reacher szomorúan bólintott. A hatodik ládában egy agyonégett áldozat. Zabriski volt a neve. A csontjai kalcinálódtak és összezsugorodtak.

- Életében valószínűleg nagydarab fickó lehetett - mondta

Newman. - Az égés néha akár ötven százalékkal is összezsugoríthatja a csontokat.

Reacher bólintott, és megérintette a csontokat. Könnyűek voltak és törékenyek, mint a dióhéj, a felszínükön éles barázdákkal.

- Sérülések? - kérdezte Newman.

Reacher megnézte, de nem talált semmit.

- Agyonégett - mondta.

Newman bólintott. - Igen, attól tartok, így történt.

- Borzalmas - suttogta)odie.

Az utolsó, hetedik láda egy Gunston nevű katona maradványait őrizte. Szörnyűek voltak. Reacher először azt hitte, a koponyát meg se találták. Aztán meglátta a láda aljában. Száz szilánkra zúzódott, a legtöbb körömnagyságú is alig volt.

- Mit gondol? - kérdezte Newman.

Reacher megrázta a fejét.

- Inkább bele se gondolnék - suttogta.

Newman együttérzően bólintott. - A forgólapát eltalálta a fejét. Ő is abban a háromban volt, akiket felvettek. Bamforddal szemben ült.

- Öt meg három - mondta halkan)odie. - Tehát Hobie és Kaplan volt a két pilóta, Bamford a parancsnok, Soper és Tardelli a lövészek, és felvették Allent, Zabriskit meg Gunstont.

Newman bólintott. - Ez derül ki a dossziékból.

- Akkor hol van Hobie? - kérdezte Reacher.

- Valamit nem vett észre - mondta Newman. - Micsoda felületesség valakitől, aki valamikor olyan jó diák volt.

Reacher ránézett. Eszébe villant, hogy DeWitt valami nagyon hasonlót mondott. Felületes munka valakitől, aki a katonai rendőrség őrnagya volt. És azt is mondta, hogy a saját háza táján nézzon körül.

LEE CHILD 3 J O A P6K HÁL6JÁBAN

- Katonai rendőrök voltak, igaz? - kérdezte hirtelen.

Newman elmosolyodott. - Kik?

- Ketten az Allen-Zabriski-Gunston hármasból. Ketten azért mentek, hogy letartóztassák a harmadikat. Speciális küldetés volt. Kaplan előző nap két katonai rendőrt szállított arra a helyre, ez volt az utolsó előtti küldetése egyedül, ez az, amiről nem olvastam a jelentésben. Azért mentek vissza, hogy felvegyék őket, meg azt, akit letartóztattak.

Newman bólintott. - Úgy van.

- Melyik volt melyik?

- Pete Zabirinski és Joe Gunston voltak a rendőrök. Carl Allen a rosszfiú.

- Mit követett el?

- A részletek titkosítva vannak. Mit gondol?

- Ha ilyen gyorsan tartóztatták le, nyilván megölt egy tisztet.

- Egy amerikai tisztet? - csodálkozott Joe.

- Időnként előfordult - magyarázta Reacher. - Valami túlbuzgó, frissen a frontra érkezett hadnagy veszélyes helyre akarja vinni az embereit. Azok meg nem örülnek neki, azt hiszik, csak a kitüntetésért csinálja, ők viszont nem hajlandók emiatt otthagyni a fogukat. Úgyhogy egyszerűen hátba lövik, vagy rádobnak egy gránátot, ami még hatékonyabb, mert nem kell túl jól célozni, és könnyebb balesetek feltüntetni.

- És ez történt? - kérdezte Joe.

- A részletek titkosítva vannak - mondta megint Newman.

- De az biztos, hogy valami ilyesmiről lehetett szó. Carl Allen elég

gyanús figura volt.

Reacher visszament Allen maradványaihoz.

- És akárki is volt az a túlbuzgó hadnagy, a családjának azt mondták, hogy hősi halált halt, az ellenséggel vívott harcban. Ha valaha is megtudnák az igazságot, abból óriási botrány kerekedne. És a hadsereg nem szereti a botrányokat.

- Úgy van - bólintott megint Newman.

- De hol van Hobie? - kérdezte megint Reacher.

LEE ~J,~D 3 3 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

Ó...~s

- Még mindig nem vett észre valamit. Csak szép lassan.

- De hát mit kellene észrevennem? Hol?

- A csontok között.

A laboratórium falán az óra Fél hatot mutatott. Már alig több mint egy órájuk maradt. Reacher vett egy nagy levegőt, és fordított sorrendben végigjárta a ládákat: Gunston, Zabirinski, Allen, Soper, Bamford, Tardelli, Kaplan. Hat vigyorgó koponya, és egy fej nélküli csontváz. Aztán még egyszer körbe járt. Az óra ketyegett. Reacher megállt minden alumíniumláda mellett, megragadta a szélüket és egészen közel hajolt, kétségbeesetten próbálta felfedezni, mit nem vett észre eddig. Tetőtől talpig végignézte a csontvázakat, óvatosan kotorászott a csontok között. Háromnegyed hat. Tíz perc múlva hat. Joe idegesen figyelte. Harmadszor is végigment, megint Gunstonnal kezdve. Aztán Zabirinski. Aztán Allen. Soper. Bamford. És akkor megtalálta. Lehuntya a szemét. Teljesen nyilvánvaló volt. Olyan nyilvánvaló, mintha egy reflektor sugara irányulna rá. Megint körbeszaladt, és még egyszer ellenőrizte.

Igaza volt. Megtalálta.

Pont hat óra volt.

- Hét csontváz van - mondta. - De tizenöt kéz.

Mikor Hawaii hat óra van, New Yorkban este tizenegy.

Hobie egyedül volt a lakásában, harminc emelet magasban a Fifth Avenue fölött, a hálószobában, és lefekvéshez készülődött. Nem szokott ilyen korán lefeküdni, többnyire éjjel egyig-kettőig fenn volt, olvasgatott vagy valami filmet nézett a kábeltevéen. De ma este fáradt volt. Nehéz napja volt, fizikailag és mentális feszültség tekintetében is.

Az ágy szélén ült. Nagyméretű Franciaágy volt, habár mindig egyedül aludt. Vastag, fehér takaró. A falak is fehérek voltak, és a reluxa is az ablakon. Nem mintha művészi egységességre törekedett volna a lakberendezésben, hanem mert mindenből a fehér a legolcsóbb. Akármit vesz is az ember, ágyneműt vagy festéket vagy ablakrolót, mindig a fehér ára a legalacsonyabb. A falakon

nem volt semmi dísz. Se fényképek, se Festmények. A padló csupasz tölgyfa deszka, szőnyeg nem volt.

A lábát a földre helyezte. Kifényesített fekete cipője pontosan párhuzamosan állt a padlódeszkákkal. Lenyúlt az ép kezével, és kikötötte a fűzőt. Lerúgta a cipőket, egyenként. A lábával egymás mellé tolta, aztán felemelte és az ágy alá rakta őket. A hüvelykujját a zoknija gumijába akasztotta és lehúzta. Kirázta és a padlóra dobta. Kibogozta a nyakkendőjét. Mindig nyakkendőt hordott, és nagyon büszke volt rá, hogy fél kézzel is szépen megtudja kötni.

Fogta a nyakkendőt, felállt, és mezítláb a szekrényhez ment. Kinyitotta az ajtaját, és a nyakkendőt a kis rézrudacskára akasztotta. Aztán lejjebb engedte a bal vállát, és lecsúsztatta a karján a zakóját. A bal kezével húzta le a jobb karjáról. Benyúlt a szekrénybe, kivett egy akasztót, és fél kézzel ráügyeskedte a zakót. Berakta a szekrénybe. Aztán kigombolta a nadrágját, lehúzta a cipzárat, kilépett belőle, leguggolt mellé, és elsimítgatta a fényes tölgyfa padlón. Fél kézzel nem lehet másképp összehajtogatni egy nadrágot. Összeillesztette a hajtókánál, rálépett a lábával, és kihúzogatta a szárát. Aztán felállt, kivett egy másik akasztót, lehajolt, becsúsztatta a nadrág szára alá, aztán felhúzta a közepéig. Felállt, kicsit megrázogatta, és a nadrág szépen a helyére csúszott. Beakasztotta a zakó mellé.

A bal kezével kigombolgatta az ingét. Kigombolta a jobb mandzsettát, lecsúsztatta az inget a válláról, és bal kezével áthúzta a kampón. Aztán oldalra hajolt, és hagyta, hogy lecsússzon a bal karjáról. A lábával rálépett az ing lelógó szélére, és kihúzta a másik karját is. Az ing ujja kifordult. Az egyetlen változtatás, amit a ruháin eszközölni kellett, az volt, hogy arrébb kellett varrni a mandzsettagombot, így kigombolás nélkül is le tudta húzni a bal kezén.

Az inget a földön hagyta, aztán a boxeralsó gumijába nyúlt, és lerángatta magáról. Kilépett belőle, majd megragadta az atlétatrikó szélét. Ez volt a legnehezebb feladat. Áthúzta a Fejét jobb-
LEE CHILD 3 3 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 3 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN
oldalt, aztán átügyeskedte a kampót is a karkivágásban. Lehajolt, összeszedte a földről az inget, az alsónadrágot és a zoknit, bevitte a fürdőszobába, és a szennykosárba dobta.

Meztelenül viszasétált az ágyhoz, és megint leült a szélére. A bal kezével keresztbe nyúlt a mellkasa előtt, és kicsatolta a vastag bőrszíjakat, amelyek a jobb bicepszére simultak. Három szíj volt, három csat. Lehámozta a felsőkarjáról a bőrszerkezetet. Nyikorgott a csöndben. A bőr vastag volt és nehéz, vastagabb, mint az, amiből a cipők készülnek. Az évek során hozzáidomult a karja formájához. Megfogta a kampót, a térde közé szorította, és finoman lehúzta a szerkezetet. Az éjjeliszekrényhez hajolt, és kivett egy papír zsebkendőt egy dobozból meg egy hintőport a fiókból. A bal kezével összegyűrte a papír zsebkendőt, és megtörölgette a bőrszerkezet végét, aztán kis hintőport szórt bele. Fogott még egy zsebkendőt, és fényesre törölgette a bőrt meg az acélt. Aztán az egész szerkezetet lefektette a földre, az ággal párhuzamosan.

A jobb karjának csonkjára húzva egy vékony pamutzoknit hordott, ez megvédte attól, hogy a szerkezet kidörzsölje a bőrét. Nem különösebb orvosi kellék volt, csak egy egyszerű gyerekzokni, kisbabáknak való, aminek sarka sincs. Tucatjával vette az áruházban. Mindig Fehéret, az volt a legolcsóbb. Lehúzta a csonkról a zoknit, kirázta, és lefektette az éjjeliszekrényre a papír zsebkendő doboz mellé.

A csonk össze volt szugorodva. Maradt még egy kis izom, de mivel semmire nem használta, lassan elsorvadt. A csontokat számára lereszelték, és összevarrták rajtuk a bőrt. A bőre fehér volt, az öltések helye vörös, mintha valami kínai írás lenne. Fekete szőrszálak nőttek a csonk alján, mert a felsőkarja külső feléről

húzták le oda bőrt.

Megint felállt, és kiment a fürdőszobába. Az előző lakó az egész falat beborító tükröt rakatott a mosdókagyló fölé. Belenézett, és gyűlölte, amit látott. A karja nem zavarta, egyszerűen csak nem volt ott. De az arca torz volt. Féloldalra fordította, hogy

ne lássa a sérült felét. Fogat mosott, aztán visszament az ágyhoz egy testápolóval. Pár cseppet a csonkra kent és jól belemasszírozta. Aztán lerakta a testápolót az éjjeliszekrényre a zokni mellé, bebújt a takaró alá, és leoltotta a lámpát.

Melyik kezét vesztette el? - kérdezte Jodie. - A jobbat vagy a balt?

Reacher Bamford ládája mellett állt, és megpiszkálta a csontokat. - A balt - mondta. - Egy jobb kéz van itt fölösleges. Newman odalépett Reacher mellé, közelebb hajolt, és elvett két törött csontot, mindegyik tizenkét centi hosszú lehetett. - Nemcsak a kezét vesztette el - mondta. - Ez itt az orsócsont és a singcsont a jobb karjából. A könyök alatt szakadt le, valószínűleg a forgólapát egy darabja tépte le. De azért maradt elég, hogy szép csonk legyen.

Reacher felemelte a csontokat, és végighúzta az ujját a törött végeken.

- Nem értem - mondta. - Miért nem kutatták át alaposabban a környéket?

- Minek? - kérdezte Newman semleges hangon.

- Miért tételezték fel, hogy életben maradt? Nagyon súlyos sérüléseket szenvedett. A becsapódás, a leszakadt kar, talán belső vérzések. Ha más nem, az óriási vérvesztés... Valószínűleg meg is égett. Gondoljon csak bele, Nash. Lehetséges, hogy sikerült kimásznia a roncsok közül, és elvonszolta magát mondjuk, húsz méternyire, összeesett a bozótban és meghalt. Miért nem keresték tovább?

- Próbálja megválaszolni maga a kérdést - felelte Newman:~~

- Miért nem kerestük?

Reacher rámeredt. Nash Newman, az egyik legokosabb ember, akit valaha ismert. Olyan precíz, hogy egycentis koponyatörésekből meg tudja mondani, kié volt, hogyan élt az illető és hogyan halt meg. Alapos és profi, ő irányította minden idők legbönyolultabb antropológiai vizsgálatait, és a munkájáért nem kapott LEE CHILD 3 3 4 A PbK HÁL6JÁBAN LEE CHILD 3 3 5 A P6K HÁL6JÁBAN mást, csak dicséretet. Hogy követhetett el Nash Newman ilyen elemi hibát? Reacher rábámult, aztán lehunyta a szemét.

- Te jó ég - mondta lassan. - Tudták, hogy életben maradt, igaz? Valahonnan tudták. Azért nem keresték, mert biztosak voltak benne, hogy túlélte.

Newman bólintott. - Úgy van.

- De honnan tudták?

- Később előkerült. Bevánszorgott egy tábori kórházba, ötven mérfölddel odébb, három héttel a baleset után. Minden benne van az orvosi feljegyzésekben. Lázas volt, alultáplált, rémes égések az arca egyik felén, az egyik karja oda, kukacok nyüzsgöttek a csonkban. Összefüggően beszélni sem tudott, de azonosították, mert a nyakában lógott a dögcédula. Aztán mikor magához tért, el tudta mondani, mi történt, hogy nincs más túlélő, csak ő. Ezért mondtam azt, hogy amikor odamentünk a helyszínre, tudtuk, mit fogunk találni. És ezért nem tartottuk olyan sürgősnek az ügyet, míg Leon meg nem piszkálta.

- És mi történt valójában? - kérdezte Jodie. - Minek ez a nagy titkolózás?

- A kórház északon volt. A vietnamiak ekkor már dél felé nyomultak, mi pedig visszavonulóban voltunk. A kórház is evakuálásra készülődött.

- És? - kérdezte Reacher.

- Hobie eltűnt, az az előtti estén, hogy átszállították volna

Saigonba.

- Eltűnt?

Newman bólintott. - Egyszerűen megszökött. Felkelt az ágyból, és elment. Senki nem látta azóta.

- A fenébe - mormolta Reacher.

- Még mindig nem értem, miért kell ezt titkos információként kezelni - mondta Jodie.

Newman vállat vont. - Majd Reacher megmagyarázza. Ez inkább az ő területe.

Reacher még mindig a kezében tartotta a csontokat. - De-zertőr volt - mondta. - Technikai szempontból annak számít. De nyilván úgy döntöttek, nem mennek utána. Nem tehettek mást. Mert mit csinálhatott volna a hadsereg? Ha elkapják, akkor mi van? Ítéljenek el valakit, akinek ilyen kitűnő eredményei vannak, kilencszázkilencvenegy bevetéssel, azért, mert dezertált, miután ilyen trauma érte? Ezt nem tehették. A háború nagyon népszerűtlen volt. Nem küldhetnek egy megnyomorodott hőst a leavenworthi börtönbe csak azért, mert ilyen körülmények között megszökött. Ugyanakkor azt sem akarták, hogy az emberek azt higgyék, hagyják meglógni a dezertőröket. Ez is botrányos történet lett volna. Akkoriban sokakat megbüntettek dezertálásért, olyanokat, akik meg is érdemelték. De nem bántottak egyesekkel másképp. Úgyhogy Hobie dossziéját lezárták, és titkosították. Ezért végződik a személyi dossziéja az utolsó bevetésről szóló jelentéssel. A többi iratot elsüllyesztették valahol a Pentagonban.

Jodie bólintott. - És ezért nem került fel a neve az emlékfalra - mondta. - Mert tudják, hogy még életben van.

Reacher nem tudta letenni a csontokat. Csak fogta, és végighúzogatta rajtuk az ujját. Az ép végük sima volt, készen rá, hogy befogadják a csukló finom szerkezetét.

- Az orvosi feljegyzéseit itt őrzik? - kérdezte Reacher. - A régi röntgenfelvételek, fogorvosi kartonok, ilyesmi?

Newman megrázta a fejét. - Nem eltűntként tartjuk nyilván. Életben maradt és dezertált.

Reacher visszafordult a ládához, és óvatosan lefektette a két megsárgult csontot a faláda egyik sarkába. Megcsóválta a fejét. - Egyszerűen nem tudom elhinni. Ennek a Fúnak nem dezertőr mentalitása volt. Minden, amit tudok róla, cáfolja. A háttere, a róla szóló jelentések, minden. Én ismerem a dezertőröket. Elég sokat felhajtottam.

- Dezertált - ismételte Newman. - Benne van a kórházi dossziékban.

- Túlélte a balesetet. Azt hiszem, ezt el kell fogadnom. A kórházban volt, ezt is elfogadom. De mi van, ha nem is dezertált? Mondjuk, össze volt zavarodva, nem volt tiszta a feje, gyógyszer-LEE CHILD 3 3 6 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 3 7 A PÓK HÁLÓJÁBAN rek hatása alatt állt vagy ilyesmi? Nem lehet, hogy csak kisétált és eltévedt?

Newman megrázta a fejét. - Nem volt összezavarodva.

- De honnan tudhatja? Vérvesztés, éhezés, Iáz, morfium...

- Dezertált - mondta Newman.

- Nekem nem áll össze a kép - rázta a fejét Reacher.

- A háború megváltoztatja az embereket.

- De nem ennyire.

Newman közelebb lépett és lehalkította a hangját. - Megölt egy ápolót. Aki észrevette, amikor kifelé igyekezett, és megakart akadályozni. Minden benne van a dossziéjában. Hobie azt mondta: „Nem megyek vissza!”, és egy üveggel fejbe vágta az ápolót. Betört a koponyája. Hobie helyére fektették, de nem élte túl a szállítást Saigonba. Hát ezért van titkosítva az ügy. Nem egyszerűen a dezertálást hagyták megúszni, hanem egy igen aljas gyilkosságot.

A laborban néma csönd lett. A ventilátor sziszegett, a leve-

gőben a csontok dohos szaga terjengett. Reacher Bamford ládájának tetejére fektette a kezét, mert meg kellett támaszkodnia.

- Ezt nem hiszem el - csóválta a fejét.

- EI kell hinnie, mert igaz.

- Ezt nem mondhatom a szüleinek. Nem tehetem meg. Belehalnának.

- Ez aztán a titok - mondta keserűen)odie. - Hagyták, hogy megússzon egy gyilkosságot?

- A hadsereg belső politikája miatt. Sok minden búzlótt akoriban a sereg háza táján. Ami azt illeti, ma is.

- Talán később mégis meghalt - makacskodott Reacher. - Elszökött a dzsungelbe, és ott meghalt. Nagyon beteg volt, nem?

- Ez mennyivel lenne jobb?

- Azt mondhatnám a szüleinek, hogy meghalt, és elkeném a részleteket.

- Szalmaszálakba kapaszkodik - mondta Newman.

- Indulnunk kellene - szólalt meg)odie. - EI kell érnünk a gépet.

LEE CHILD 3 3 g A P6K HALÓJÁBAN

- Ellenőrizné azért, hátha mégis itt van az azonosítatlanok között? - kérdezte Reacher. - Ha megszerzem a szüleitől az orvosi kartonjait, megteszi nekem?

Csönd lett.

- Már itt vannak nálam - felelte aztán Newman. - Leon elhozta. A családjától kapta meg.

- És utánanéző?

- Szalmaszálakba kapaszkodik - ismételte Newman.

Reacher megfordult, és a helyiség végében, az alkóvban felhalmozott kartondobozokra mutatott. - Lehet, hogy itt van, Nash.

- New Yorkban van - szólt közbe)odie. - Hát nem érted?

- Nem. Azt akarom, hogy halott legyen - mondta Reacher.

- Nem mehetek oda a szüleikhez azzal, hogy a fiuk dezertőr és gyilkos, és azóta is éli világát, anélkül, hogy kapcsolatba lépett volna velük. Azt akarom, hogy halott legyen.

- De nem az - mondta Newman.

- De lehetne, nem? Később meghalhatott. Valahol a dzsungelben, menekülés közben. Utánanéző? A kedvemért?

- Reacher, indulnunk kell - figyelmeztette)odie.

- Utánanéző? - ismételte meg Reacher.

- Nem tehetem - mondta Newman. - Az ég szerelmére, az egész titkosítva van, hát nem érti? Nem is lett volna szabad semmit mondanom. És nem vehetek fel egy újabb nevet az eltűntek listájára. A minisztérium nem tűrné. Nem az a dolgom, hogy növeljem az eltűntek számát, hanem, hogy csökkentsem.

- Nem tudná megtenni nem hivatalosan? Magánjelleggel?

Ezt megteheti, nem? Maga irányítja ezt a laboratóriumot. Kérem, Nash. A kedvemért.

Newman megrázta a fejét. - Nem tehetem.

- Kérem - mondta Reacher.

Csönd lett, aztán Newman felsóhajtott. - Hát jól van, a fenébe is. Megteszem, de csak magának.

- Mikor? - kérdezte Reacher.

Newman vállat vont. - Holnap reggelre jó lesz?

- És felhív, ahogy van valami eredmény?

LEE CHILD 3 3 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Persze, de az egész csak időpocsékolás. Mi a telefonszáma?

- A mobilt add meg - javasolta)odie.

Reacher megadta a számot, Newman pedig felírta a fehér köpenye mandzsettájára.

- Köszönöm, Nash - bólintott Reacher. - Igazán hálás vagyok.

- Időpocsékolás - mondta megint Newman.

- Mennünk kell - sürgette Reachert)odie.

Reacher tétován bólintott, aztán mindhárman elindultak a

kijárat felé. Simon hadnagy odakint várakozott, és felajánlotta, hogy elviszi őket kocsival a terminálhoz.

15. fejezet

~Iső osztály ide vagy oda, a visszafelé út nem volt túl kellemes.

Ugyanazon a gépen repültek, csak most kelet felé, New Yorkba, egy hatalmas háromszög másik szára mentén. Minden tiszta volt és illatos, a gépet ellenőrizték és újratankolták, és új személyzet volt a fedélzeten. Reacher és)odie ugyanazon a helyen ültek, ahonnan négy órával korábban felálltak. Reacher megint az ablak mellé került, de most egész másképp érezte magát. Az ülés még mindig két és félszer szélesebb volt az átlagosnál, még mindig puha bőrborítású, de már nem talált benne örömet.

A lámpák fényét letompították, jelezve, hogy odakint éjszaka van. Gyönyörű trópusi naplementében szálltak fel, átrepültek szigetek felett, aztán bele a sötétségbe. A motorok hangja fojtott zúgássá tompult. A stewardessek csendesek és szinte észrevehetetlenek voltak. A kabinban csak egy utas ült rajtuk kívül, két sorral előttük, rövid ujjú csíkos ingben. A jobb karja az ülés karfáján pihent, a keze lazán lelógott. A szemét lehunyta.

- Milyen magas lehet? - kérdezte suttogva)odie.

LEE CHILD 3 LL.O A PÓK HALÓJÁBAN

Reacher előbbre hajolt és érdeklődve odapillantott. - Talán

183 - mondta.

- Ugyanolyan, mint Victor Hobie. Emlékszel a dossziéra?

Reacher bólintott. A karfán pihenő sápadt karra nézett. A férfi sovány volt, a csuklójánál kiállt a csont, látni lehetett a félhomályban. Vékony kar, szeplős bőr, szőkés szőrszálak.)ól látzott a singcsont, ahogy felfutott a könyökéig. Hobie csontjaiból tizenkét centi ottmaradt a balesetben. Reacher tekintete végigkúszott a férfi karján, lemért tizenkét centit a csuklójától. A karja közepéig jutott.

- Fele-fele, nem? - mondta)odie.

- Kicsit több, mint a fele. A csontból biztos levágtak egy kicsit, és lereszelték a végét. Ha túlélte.

A két sorral előttük ülő férfi álmosan megfordult, és elhúzta a karját, mintha tudná, hogy arról beszélnek.

- Túlélte - mondta)odie. - New Yorkban van és rejtőzködik.

Reacher a másik oldalra dőlt, és homlokát a hűvös ablakra fektette.

- Én fogadni mernék, hogy nincs ott - mondta.

A szeme nyitva volt, de semmit nem látott az ablakból, csak a fekete éjszakai égboltot és a fekete óceánt, hét mérfölddel alattuk.

- Miért törődsz vele ennyire? - szólalt meg)odie a csöndben.

- Több okból.

- Mint például?

Reacher vállat vont. - Nyomasztó az egész. Valamit súgtak a megérzéseim egy szakmai kérdésben, és úgy tűnik, tévedtem.)odie gyöngéden a karjára fektette a kezét. - Ha az ember téved, az még nem a világ vége.

Reacher megrázta a fejét. - Néha nem, de néha igen. Attól függ. Ha valaki, mondjuk, megkérdezi tőlem, ki fogja nyerni a bajnokságot, mire én azt mondom, a Yankees, és tévedek, ez nem számít, mert honnan is tudhatnám? ,De tegyük fel, hogy sportújságíró vagyok, akinek az a dolga, hogy tudja. Vagy profi sportfő-

LEE CHILD 3 4 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

gadó. Tegyük fel, hogy a baseball az életem? Akkor igenis a világ vége, ha nem bízhatok meg az ítéleteimben.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt, hogy az én dolgom az, hogy helyesen ítéljem meg az ilyesmit. Ehhez értek. Régebben jól ment. Mindig bízhattam benne, hogy nem tévedek.

- De hát nern volt semmi, amire támaszkodhattál volna.

- Marhaság. Nagyon is sok minden volt. Sokkal több, mint néha más ügyekben. Beszéltem a szüleivel, olvastam a leveleit, beszéltem egy régi barátjával, egy bajtársával, olvastam a dosz-sziéját, és minden azt súgta, hogy olyan valaki, aki semmiképp nem viselkedhetett úgy, ahogy állítólag viselkedett. Tehát egyszerűen tévedtem, és akkor most mi lesz?

- Milyen értelemben?

- EI kell mondanom Hobie-éknak. Bele fognak halni. Lát-nod kellett volna őket. Imádták azt a fiút. Imádták a hadsereget, meg ezt az egész hazaszeretet-dolgót. Most oda kell mennem, és azt mondani nekik, hogy a fiuk gyilkos és dezertőr. És ráadásul olyan kegyetlen, hogy harminc éven át hagyta kínlódni őket. Ebbe bele fognak halni, Jodie. Akár rögtön magammal vihetném a mentőket.

Elhallgatott, és megint az ablakhoz fordult.

- És? - kérdezte Jodie.

Reacher visszafordult. - És a jövőm. Mihez fogok kezdeni?

Ha van egy házam, akkor valami állás is kell. De miféle állás? Ha elkezdenek nem működni a megérzéseim, nem dolgozhatok nyomozóként. Remek az időzítés, hát nem? A képességeim épp akkor hagynak cserben, amikor munkát kellene találnom. Legjobb lesz, ha visszamegyek Key Westbe, és úszómedencéket ások életem végéig.

- Túl keményen ítéled meg magad. Csak egy megérzés

volt, ennyi az egész. Egy megérzés, ami tévesnek bizonyult.

- A megérzéseknek be kell igazolódniuk - felelte Reacher.

- Az enyémekek mindig beváltak. Egy tucat esetet tudnék mesélni, amikor ragaszkodtam valamihez, semmi más okból, csak mert úgy éreztem, és ez többször is megmentette az életemet.

Jodie szó nélkül bólintott.

- És statisztikailag is igazamnak kellett volna lennie - folytatta Reacher. - Tudod, hogy hány embert tartottak igazán eltűntnek a vietnami háború után? Talán ötöt. Kétezer-kétszáz eltűnt, de ezekről mindenki tudta, hogy meghaltak. Nash előbb-utóbb mind meg fogja találni, és kipipálhatja őket. De csak öt maradt, akiket nem tudtunk besorolni semmilyen kategóriába. Hárman közülük átálltak a vietnamiakhoz, és ott is maradtak egy faluban. Kettőnek nyoma veszett Thaiföldön. Egyikükről tudtuk, hogy Bangkokban lakik egy kunyhóban, egy híd alatt. Öt eset egymillióból, és Vidor Hobie is ezek közé tartozik. És én tévedtem.

- De nem tévedtél igazán. Csak a régi Victor Hobie alapján ítélted meg a helyzetet, ennyi az egész. Amit tudtál róla, az a háború és a balesete előtti időkre vonatkozott. A háború megváltoztatja az embereket. Az egyetlent, aki tanúja volt ennek a változásnak, DeWitt volt, ő meg nem igazán figyelt oda rá.

Reacher megint megrázta a fejét. - Ezt is számításba vettem, legalábbis próbáltam. De arra nem gondoltam, hogy ennyire megváltozhatott.

- Talán a baleset tette - vélte Jodie. - Gondolj csak bele.

Hány éves lehetett? Huszonegy, huszonkettő? Talán felelősnek érezte magát, amiért hét ember meghalt. És nyomorék lett. Elvesztette a karját, és valószínűleg meg is égett. Ez nagy trauma egy fiatalembernek. Aztán a kórházban lehet, hogy elkábult a gyógyszerektől, és nem tudta, mit csinál, vagy félt visszamenni.

- Nem küldték volna vissza a frontra - mondta Reacher.

Jodie bólintott. - Igen, de talán nem tudott tisztán gondolkodni. A morfium az olyan, mintha kábítószerrel vett volna be. Talán azt hitte, egyenesen visszaküldik. Vagy hogy megbüntetik, amiért elvesztette a helikoptert. Nem tudhatjuk, milyen volt a lelkiállapota. Egyszerűen csak próbált elmenekülni, és fejbe vágta az ápolót. Aztán később rádöbrent, mit tett. Nekem ez volt az érzésem végig. Hogy valami szörnyű titok miatt rejtőzködik. Fel

LEE CHILD 3 4 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD 3 q. 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

kellett volna adnia magát, mert úgysem ítélték volna el semmiért. Rengeteg az enyhítő körülmény. De ő bújkálni kezdett, és minél tovább húzódott a dolog, annál rosszabb lett a helyzet. Mint egy lavina.

- Ha így van, akkor is tévedtem - mondta Reacher. - Akit most leírtál, az egy irracionális valaki. Könnyen pánikba esik, nem realista, kicsit hisztérikus. Én úgy ítéltém meg, hogy sziklaszilárd egyéniség. Nagyon józan, nagyon racionális, normális. Elvesztettem az ítélőképességemet.

A gép észrevétlen zúgással suhant tovább, hatszáz mérföldes sebességgel a ritka levegőben. Olyan érzés volt, mintha mozdulatlanul felfüggesztve, egyhelyben állnának.

- És most mit fogsz csinálni? - kérdezte)odie.

- Mivel kapcsolatban?

- A jövőddel.

Reacher vállat vont. - Fogalmam sincs.

- Mi lesz Hobie-ékkal?

- Fogalmam sincs - mondta megint Reacher.

- Megpróbálhatod megkeresni Victort. És meggyőzhetnéd, hogy most már semmiképp nem ítélnék el. Beszélhetnél a fejével. Talán rá tudnád venni, hogy találkozzon a szüleivel.

- Hogy kereshetném meg? Pillanatnyilag az az érzésem, hogy a saját orromat se vagyok képes megtalálni. És annyira szeretnél jókedvre deríteni, hogy közben megfeledkezel valamiről.

- Miről

- Hogy Hobie nem akarja, hogy megtaláljuk. Ahogy mondtad, rejtőzködni akar. Még ha eleinte zavaros is volt a helyzete, később rájött a bújkálás ízére. Megölette Costellót. Utánunk küldte az embereit, hogy intézzenek el. Hogy ne találjunk rá.

A stewardess egészen lesötétítette a kabint. Reacher hátradőlt, és megpróbált aludni. Az utolsó gondolata az volt: Victor Hobie megölette Costellót, hogy tovább rejtőzködhessen.

Harminc emelet magasságban a Fifth Avenue fölött Hobie épp reggel hat után ébredt, ami nagyjából a megszokott idő volt, attól függően, hogy mennyire álmódott rosszat a tűzről. Harminc év az majdnem tizenegyezer nap és tizenegyezer éjszaka, és ő minden áldott éjjel a tűzről álmódott. A pilótafülke levált, és a fák tetejébe akadva megpördült. A gép kettétört, amitől az üzemanyagtartály is megsérült. A benzin kilöttyent. Láttá, minden éjjel, ahogy ráfröccsen, iszonyú lassított felvételen. A benzin csillogott és fénylett a szürke, párás levegőben. Gömbölyű cseppecskékből állt, mintha hatalmas, torz esőcseppek lennének. Formálódtak és növekedtek, mintha elevenek lennének. A fény gyönyörűen megcsillant rajtuk. Aztán elérték, még mielőtt a forgólapát a karjához ért volna. Minden éjjel ugyanúgy rántotta el a fejét, de minden éjjel mégis elérték a benzincseppek. Az arcába csapódtak. Meleg volt a folyadék, ez meglepte. Úgy nézett ki, mint a víz, és a víznek hidegnek kellene lennie. Hidegséget várt, de meleg volt. Ragacsos. Sűrűbb, mint a víz. Büdös is volt, vegyszerszagú. A feje bal oldalára fröccsent. A hajába ragadt. A haja a homlokára tapadt, és a benzin lassan a szemébe csöpögött.

Aztán hátrafordult, és látta, hogy mögötte ég a levegő.

Lángnyelvek mutogattak a benzinpatakocskákra, mint vádló ujjak. Aztán az ujjak szájakká alakultak át, és felfalták a folyékony, lebegő cseppeket. Aztán a benzincseppecskék is lángra lobbantak és felrobbantak. Tizenegyezerszer rántotta el a fejét álmában, de a tűz mindig elérte. A szaga forró volt, de az érintése valahogy mégis hideg, mint a jég. Hirtelen jeges érintés az arca bal felén és a haján. Aztán meglátta a forgólapát feketeségét. Átszúrta a Bamford nevű fickó mellkasát, és egy töredéke telibe találta őt, pontosan az alkarja közepén.

Látta, ahogy leszakad a keze, aprólékos részletességgel. Ez soha nem szerepelt az álomban, mert az csak a tűzről szólt. De nem kellett álmodnia róla, mert pontosan emlékezett mindenre,

a forgólapát éles szélére és tompa feketeségére. Átvágta a cson-
tokat a karjában, de a combjánál megállt, elfogyott az energiája.
LEE CHILD 3 q. q, A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 4 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN
A karja egyszerűen kettévált. A keze és a csuklója a padlóra hul-
lott. Felemelte a megcsonkított karját, és önkéntelenül az arcá-
hoz nyúlt, hogy miért érzi olyan hidegnek, de a szagát mégis
égettnek.

Később rájött, hogy ez mentette meg az életét. Amikor már
tudott tisztán gondolkodni, megértette, mi történt. A lángok az
égő arcán kauterizálták a nyílt sebet a karján. A tűz megégette a
nyers húst, és lezárta az artériákat. Ha nem nyúl az égő arcához,
elvérzett volna. Győzelmet aratott, még a legnagyobb veszély és
zűrzavar közepette is. Okos dolgot csinált. Született túlélő volt, és
ez a tudat olyan magabiztosságot kölcsönzött neki, amit soha
nem veszített el.

Úgy húsz percig maradt öntudatánál. Elrendezett egy-két
dolgot a pilótafülkében, aztán kivonszolta magát. Tudta, hogy
senki más nem élte túl a balesetet. Csúszott-mászott a bozótos-
ban, a térdén, a megmaradt kezére támaszkodva, mint egy ma-
jom. A fejét lehajtotta, és égett arcát a hűvös földhöz szorította.
Aztán elkezdődött a rettenetes fájdalom. Húsz percig bírta, aztán
összeesett és elvesztette az eszméletét.

A következő három hétből szinte semmire nem emlékezett.

Nem tudta, merre ment, mit evett, mit ivott. Voltak rövid, tiszta
felvillanásai, de ez még rosszabb volt, mint nem emlékezni sem-
mire. Piócák lepték el. Az égett bőr lehámlott, és ahúsa rothadni
kezdett alatta. A csonkban nyüzsgtek a kukacok. Aztán legköze-
lebb a kórházban tért magához. Egy reggel arra ébredt, hogy
morfiummámban lebeg. jobb érzés volt, mint valaha is bármi az
életében. De azért úgy tett, mintha nagyon szenvedne, nehogy
valamiképp visszaküldjék.

Bekötözték az arcát, kitisztogatták a sebekből a kukacokat.
Évekkel később rájött, hogy ezek is hozzájárultak az élete meg-
mentéséhez. Valahol olvasott egy cikket olyan új orvosi eljárásról,
melynek során kukacokat használtak fel az üszkösödés ellen. A
kukacok felfalták a rothadó húst, mielőtt tovább terjedhetett vol-
na az üszkösödés. A kísérletek sikeresek voltak. Hobie elmosolyo-
dott. Ő aztán tudja.

A kórház evakuálása meglepetésként érte. Neki nem mond-
tak semmit. Csak meghallotta, ahogy az ápolók a másnap reggeli
indulásról beszélgetnek. Azonnal elmenekült. Örök nem voltak,
csak egy ápolóval találkozott össze, aki a kórház előtt lézengett.
Fel kellett áldoznia egy drága palack vizet, hogy fejbe vágja vele.
Átmászott a kórház kerítésén, és ezzel kezdetét vette a

hosszú utazás hazafelé. Az első feladata az volt, hogy visszasze-
rezze a pénzét. Ötven mérföldnyire onnan volt elásva, egy titkos
helyen, az utolsó táborhelynél, egy koporsóban. A koporsó vélet-
len ötlet volt, egyszerűen csak ez volt az egyetlen nagyobb do-
bozféle, amit akkoriban szerezni tudott. De később kiderült, hogy
zseniális húzás volt. A pénz száz-, ötven-, húsz- és tízdollárosok-
ban volt, és összesen vagy nyolcvan kilót nyomott, ami nagyjából
hihető súly egy koporsónak. Majdnem kétmillió dollár volt.

A tábort addigra már rég elhagyták, és jóval a tűzvonal
mögé került, ellenséges területre. De sikerült eljutnia odáig, és itt
került szembe az első nehézséggel a sok közül. Hogy tudna kiásni
egy beteg, félkarú ember egy koporsót? Elszánt kitartással fogott
neki. Aztán később segítsége is akadt. A föld nagy részét már ki-
ásta, amikor valaki felfedezte. A koporsó teteje már kilátszott a
sekély gödörből.

Egy vietkong katona tört rá a fák közül. Hobie azt hitte,
most vége. De nem ez történt, hanem tett egy nagy felfedezést,
ami legalább olyan fontos volt, mint élete más nagy felfedezései.
A vietkong hátrálni kezdett, bizonytalanul és ijedten motyogva
valamit. Hobie arcán borzalmas égések éktelenkedtek, szakadt,

mocskos kórházi pizsamában volt. Nem látszott rajta, hogy amerikai. Szinte az sem látszott rajta, hogy ember. Rájött, hogy a borzalmas külseje és a vad viselkedése, ráadásul a koporsó nagy hatással van az emberekre. A haláltól, a halottól és az örültektől való ataviszikus félelem megbénított mindenkit. Hamar rájött, hogy ha megjátssza az örültet, és magával cipeli a koporsót, a vietnamiak nem fogják bántani. Az ősi babonák a segítségére lesznek. A vietkong végül segített neki kiásni a koporsót, és felrakta egy bivaly vontatta szekerre. Hobie felült a tetejére, valamint halle CHILD 3 q, 6 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 q, 7 A P6K HÁLÓJÁBAN dart, és nyugat felé mutogatott. A falusiak elvitték száz mérföldet Kambodzsa felé.

Vietnam keskeny ország. Az emberek kézről kézre adták, és négy nap alatt eljutott Kambodzsába. Kapott tőlük rizst és vizet, és egy fekete pizsamára emlékeztető ruhát is. Aztán átvették a kambodzsaiak. Itt is csak hadart és makogott, mint egy majom, megjátsszotta az örültet, és nyugat felé mutogatott. Két hónap alatt elért Thaiföldre. A kambodzsai parasztok kézzel átcipelték a határon a koporsót, aztán sarkon fordultak, és elrohantak: Thaiföldön már más volt a helyzet. Amikor átlépett a határon, olyan volt, mintha kikerült volna a kőkorszakból. Itt már voltak rendes utak és járművek. Az emberek is mások voltak, modernebbek. De az ősi félelmek bennük is ott szunnyadtak. Az eltorzult arcú, idegen nyelven motyogó örült egy koporsóval sájnátot és félelmet ébresztett bennük. Felvették öreg Chevroletek és Peugeot teherautók, melyek még a francia uralom idejéből maradtak itt, és két héten belül ott találta magát a Bangkoknak nevezett csatornában, ahová a Távol-Kelet minden söpredéke sodródik.

A koporsót újból elásta a kis bérelt kunyhójának udvarán. A megérkezése utáni egész éjszakán át keményen dolgozott, a fekete piacon vásárolt amerikai gyalogsági ásóval. ~ó volt, mert arra tervezték, hogy egy kézzel lehessen használni, míg a másikban fegyver van.

Miután biztonságba helyezte a pénzét, orvos után nézett.

Akadt belőlük jó pár Bangkokban. A birodalom ginben ázó maradványai, akiket minden más állásból kirúgtak. De azért azokon a napokon, amikor józanok voltak, aránylag jól értették a dolgukat. Az arcával nem sokat tudtak kezdeni. Egy sebész megoperálta a szemhéját, hogy szinte teljesen becsukódjon, ez volt minden. A karját azonban nagyon alaposan kezelésbe vették. Felnyitották a sebet, és simára lecsiszolták a törött csontvégeket, Aztán lehúzták rá a bőrt, és újból összevarták. Azt mondták, egy hónapig hagyni kell gyógyulni, aztán elküldték egy művégtagkészítőhöz.

A művégtagkészítő több lehetőséget is felajánlott neki. Egy

LEE CHILD 3 q. g A PÓK HÁLÓJÁBAN

bőrszerkezetet lehetett szíjakkal a bicepszre erősíteni, de többféle végződéssel. Volt egy fából készült kéz, nagy ügyességgel kifáragva, ezeket a lánya festette. Volt egy három szárú, villás eszköz, amely olyan volt, mint valami kerti szerszám. De Hobie az egyszerű kampót választotta. Tetszett neki, bár nem tudta megmagyarázni, miért. A férfi rozsdamentes acélból készítette, és egy héten át fényesítgette. Mintát vett a csonkról, annak alapján faragta ki a kaptafát, amire a bőrszerkezetet formázta, aztán gyanútában áztatta, hogy megkeményedjen. Ötszáz amerikai dollárt kért érte.

Hobie egy évig élt Bangkokban. Eleinte dörzsölte a kampó, és ügyetlen volt vele, de aztán egyre jobban belejött a használatába. Csak gyakorolni kellett. Mire újból kiásta a koporsót, és jegyet vett egy San Franciscóba tartó gőzösre, szinte már nem is emlékezett rá, hogy valamikor két keze volt.

Megérkezett Kaliforniába, kivette a koporsót a poggyásztérből, aztán a tartalmának egy kis részéből vásárolt egy használt autót. Három, kicsit ijedt kikötőmunkás beemelte a kocsiba a ko-

porsót, ő pedig nekivágott az útnak, keresztül az országon, egészen New Yorkig. És most, huszonkilenc évvel később még mindig itt van, a bangkoki mesterember munkája pedig itt hever a földön az ágya mellett, ahogy minden egyes alkalommal az elmúlt tizenegyezer éjszakán.

Oldalra fordult az ágyban, lenyúlt, és felemelte a műkart. Felült, a térdére fektette, és elvette az éjjeliszekrényről a gyerekzoknit. Reggel hat múlt tíz perccel. Megint kezdődik egy új nap.

William Curry negyed hétkor ébredt. Régi beidegződés volt ez, még azokból az időkből, amikor a rendőrségnél dolgozott nappali beosztásban. A lakása a Beekman Streeten volt, a második emeleten. A bérleti jogát a nagyanyjától örökölte. Nem volt túl jó lakás, de olcsó volt a bére, és kényelmesen közel esett a kapitánysághoz, úgyhogy a válása után ideköltözött, és a nyugdíjba vonulása után is ittmaradt. A nyugdíjából kijött a lakbér és a

LEE CHILD 3 q.9 A PÓK HÁLÓJÁBAN
rezsi, meg az egyhelyiséges kis irodájának bérleti díja, amely a Fletcher Streeten volt. A jövedelemnek, amit a magánnyomozói irodájával keresett, fedeznie kellett az ennivalót és az asszonytartást. Es úgy gondolta, ha majd jól megalapozta a vállalkozását, talán meg is gazdagodik rajta.

Reggel negyed hétkor még hideg volt a lakásban. A kora reggeli napot eltakarták a közeli magas épületek. Lerakta a talpát a linóleumra, felállt, és nagyot nyújtózkodott. A kis teakonyhában feltette a kávé, aztán a fürdőszobába ment és megmosakodott.

Mindig ez volt a reggeli rutin, és reggel hétre már bent is volt a munkahelyén.

A kávéval a kezében odament a szekrényhez, megállt a nyitott ajtaja előtt, és végignézett az akasztókon. Rendőr korában mindig zakóban járt. Szürke flanel vagy kockás sportzakókban. Legjobban a tweedet szerette. Nyaranta próbálkozott vékony lenvászon zakókkal, de ezek túl könnyen gyűrődtek, úgyhogy maradt a poliészternél. Csakhogy ezek közül egyik sem felel meg a mai napon, amikor David Forster ügyvédként kell megjelennie. Kénytelen lesz az esküvői öltönyt felvenni.

Sima, fekete Brooks Brothers öltöny volt, családi esküvőkre, keresztelőkre és temetésekre szokta csak hordani. Tizenöt éves volt, de nem látszott meg rajta az idő. Kicsit lógott rajta, mert hi-

ányzott neki a felesége főztje, a válása után elég sokat leadott. A nadrág kissé bő száru volt az East Village-i divat követelményeihez képest, de ez nem baj, mert úgy tervezte, két kis pisztolyt fog elrejtteni a bokájánál. William Curry hitt a jó felkészültség fontosságában. David Forster ugyan azt mondta, nem lesz semmi dolga, és ha tényleg így lenne, annak ő örülne a legjobban. De ha valaki eltöltött húsz évet a New York-i rendőrségen, óvatosabb annál, mint hogy ilyesmit elhiggyen. Úgyhogy a két kis pisztolyon kívül egy nagy .375-öst is a nadrágszíjába dugott.

Az öltönyt egy nejlonzsákba rakta, mellé egy fehér inget és a legelegánsabb nyakkendőjét. A .375-öst a pisztolytáskával együtt egy fekete derékszíjra csatolta, ezt egy szatyorba tette. A három pisztolyt, a .357-es hosszú csövű Magnumot és a két rövid csövű, zömök kis .38-as Smith and Wessont egy aktatáskába fektette. Egy dobozba berakott tizenkét golyót mindegyik pisztolyhoz, és melléjük tette. A fekete cipőjébe belegyűrt egy fekete zoknit, és berakta a pisztolytáskák mellé. Úgy gondolta, majd a korai ebéd után átöltözik, nincs értelme egész délelőtt gyűrni az öltönyt.

Gyalog sétált el az irodájába, a Fletcher Streetre, a kezében a csomagokkal, csak azért állt meg útközben, hogy vegyen egy csökkentett zsírtartalmú banános fánkot.

Marilyn Stone reggel hétkor ébredt. Fáradt volt, a szeme ki-vörösödött.)óval éjfél utánig nem mehettek vissza a fürdőszobába, mert ki kellett takarítani. Az öltönyös fiatalember csinálta

meg. Nagyon rossz hangulatban került elő, és rájuk parancsolt, hogy várjanak kint, míg fel nem szárad a padló. Ültek a sötétben és a csöndben, némán, éhesen és átfázottan. Túl rosszul voltak ahhoz is, hogy ennivalóra gondoljanak. Tony szólt Marilynnek, hogy rázza fel a díspárnákat a kanapén. Marilyn úgy gondolta, biztos ott akar majd aludni. Megalázó volt hajolgatni a rövid ruhában, és megágyazni neki. Felvevete a párnákat, Tony pedig mosolyogva nézte.

A fürdőszobában hideg volt. Minden nyirkos volt és fertőtlenítő szagától bűzlött. A törülközők összehajtogatva feküdtek a mosdó mellett. Marilyn két halomban lerakta őket a földre, és Chesterrel szó nélkül lekuporodtak rájuk. Odakint az irodában csönd volt. Marilyn úgy gondolta, nem tud majd elaludni, de mégis aludhatott, mert amikor felébredt, pontosan "erezte, hogy másnap van.

Az irodából hangok hallatszottak. Marilyn épp az arcát mosta, amikor a fiatalember behozta a kávé. Marilyn szó nélkül átvette, Chesterét lerakta a mosdó fölötti polcra. Chester még mindig a földön feküdt. Nem aludt, csak tehetetlenül hevert. A fiatal ember átlépett rajta.

- Mindjárt vége - mondta Marilyn.

LEE CHILD 3 5 O A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 5 ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

- Úgy érted, most kezdődik - mondta Chester. - Mi lesz velünk ezután? Hová megyünk ma este?

Hála istennek, haza - akarta felelni Marilyn, de aztán észbe jutott, hogy úgy fél három után már nem lesz, ahová hazamenjenek.

- Gondolom, egy szállodába - mondta.

- Elvették a hitelkártyáimat.

Chester elhallgatott. Marilyn ránézett. - Micsoda?

- Soha nem lesz vége - mondta Chester. - Hát nem érted?

Szemtanúk vagyunk. Láttuk, hogy mit tett a rendőrökkel. És Sheryl-lel. Hogy engedhetne el ezek után?

Marilyn bizonytalanul bólintott, és csalódottan nézett a férjére. Azért volt csalódott, mert Chester végre felfogta a helyzetüket. Most egész nap betegre fogja aggódni magát, és ettől minden csak sokkal nehezebb lesz.

..

V t percbe telt, míg igazán szépen megkötötte a nyakkendőt, aztán felvette a zakót. Az öltözködés folyamata pontosan fordítottja volt a vetkőzésnek, a cipő következett utoljára. Ugyanolyan gyorsan meg tudta kötni a cipőfűzőt, mint két kézzel. Az volt a trükk, hogy a lógó végét oda kellett szorítani a kampóval a padlóhoz.

Aztán kiment a Fürdőszobába. A mosnivalót belegyűrte egy párnahuzatba, és a csomagot kirakta az ajtó elé. Lehúzta az ágyneműt, belegyűrte egy másik párnahuzatba. Minden személyes holmiját belepakolta egy nagy nejlonszatyorba. A szekrénye tartalmát kiürítette, és nejlonszakokba rakta. A párnahuzatokat és a szatyrot kivitte a szemétdobóhoz és kidobta. A nejlonszakokat kivonszolta a folyosóra, aztán bezárta a lakás ajtaját, és a kulcsokat egy borítékban a zsebébe rakta.

Odament a portáshoz, és otthagyta neki a kulcsokat az ingatlanügynök részére. A lépcsőn lement a föld alatti parkolóba, és odacipelte a ruháit a Cadillachez. Bepakolt a csomagtartóba, aztán odament az első ajtóhoz. Beült, a bal kezével elfordította a

LEE CHILD 3 5 2 A PÓK HÁL6JÁBAN

slussz kulcsot. Kikanyarodott a parkolóból a napfényre. Dél felé indult a Fifth Avenue-n, a tekintetét mereven előreszegezve, míg el nem hagyta a parkot, és el nem érte a belváros felhőkarcolóit. A world Trade Center alatt három parkolóhelyet bérelt, de a Suburban és a Tahoe már nem volt meg, így mindegyik üres volt, amikor megérkezett. A középső helyen megállt a Cadillacel. A holmiját a csomagtartóban hagyta. Úgy gondolta, a Cadillacel

megy majd ki a LaGuardia repülőtérre, és otthagyja a kocsit a hosszú távú parkolóban. Aztán taxival átmegy a JFK reptérre, és magával viszi a csomagjait, mint egy siető transzferutas. A kocsi ottmarad a parkolóban, míg ki nem nőnek alatta a gyomok, és ha valaki gyanúsnak is találja, a LaGuardia utaslistáin keresgélnek majd a tulajdonos után. A Cadillac így odavész, mint az iroda hátralévő bérleti díja; de soha nem bánta, ha úgy kellett költeni a pénzt, hogy értelme van, és az, hogy megmentse az életét, igazán értelmes cél.

Az expresszlifttel ment fel a parkolóból, és másfél perc múlva már az irodája recepciós helyiségében is volt. Tony az íróasztalnál ült, kávé kortyolgatott, és fáradtnak látszott.

- A hajó? - kérdezte Hobie.

Tony bólintott. - A kereskedőnél van, át fogják utalni a pénzt. Ki kell cseréltetni a korlátot, ahol az a barom megsértette a késsel. Mondtam nekik, hogy oké, vonják le az árából.

Hobie rábólintott. - Van még valami?

Tony szemmel látható iróniával elmosolyodott. - Van még más pénzmozgás is. Épp most érkezett meg Stone első részletfizetése, tizenegyezer dollár, pont időre. Lelkiismeretes, mi?

Hobie elmosolyodott. - Utaltasd át a szigetekre.

Tony bólintott, és a jegyzeteibe pillantott. - Simon telefonált Hawaiiról. Felszálltak a gépre. Pillanatnyilag valahol a Grand Canyon fölött járhatnak.

- Newman rájött már?

Tony megrázta a Fejét. - Még nem. Csak ma reggel kezd neki. Reacher rábeszélte, hogy nézzen utána. Úgy tűnik, okos fickó.

LEE CHILD 3 5 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN

- De nem elég okos - mondta Hobie. - Hawaiion öt órával korábban van, igaz?

- Ma délutánra rájön. Mondjuk, reggel kilenckor kezd neki, pár órát a vizsgálatokkal tölt, az a mi időnk szerint négy óra. Adigra nekünk már hűlt helyünk lesz.

Hobie megint elmosolyodott. - Tudtam, hogy sikerülni fog.

Hát nem megmondtam, hogy nyugi, és bízd rám a gondolkodást?

mikor Reacher felébredt, az órája hét órát mutatott. Még mindig a St. Louis-i időre volt állítva. Hawaiion most hajnali három óra van, Arizonában vagy Coloradóban, amely fölött épp elrepültek, hat, New Yorkban pedig már nyolc. Kinyújtózott ültében, aztán felállt, átlépve Jodie lábán, aki összekuporodva feküdt. A stewardess betakarta egy pléddel. Mélyen aludt, lassan lélegezve, a hajak eltakarta az arcát. Reacher egy pillanatig megállt mellette és nézte. Aztán elment, hogy járjon egyet.

Átsétált a business osztályon a turistaosztályra. A fények mindenhol tompára voltak állítva, és minél messzebb ment a gép, az annál zsúfoltabb lett. A keskeny üléseken takaró alatt aludtak az emberek. Elsétált a gép leghátuljáig, ahol az alumíniumszekrényekhez dőlve néhány stewardess pihent. Aztán a másik oldalon visszaballagott a széksorok között, át a turistaosztályon, vissza a business osztályra. Nők és férfiak kosztümben és öltönyben, a zakókat és nyakkendőket levették. Sokak ölében nyitva a laptop. Az üres üléseken aktatáskák, teletömve dossziékkal. Az olvasólámpák a lehajtható asztalkákra irányítva. Sokan még mindig dolgoztak, késő éjszaka vagy kora hajnalban, attól függ, honnan nézzük.

Reacher úgy gondolta, ezek a középvezetők lehetnek. Elég magasan állnak a ranglétra legaljától számítva, de a csúcsot megse közelítik. A hadseregben ezek lennének az őrnagyok és az ezredesek. Az ő rangjának civil megfelelői. Őrnagyként szerelt le, ha maradt volna a seregben, mostanra talán már ezredes lenne.

Az egyik ülés tetejének támaszkodott, végignézett a lehajtott fejeken, és arra gondolt: Leonnak köszönhetően lettem az, aki vagyok, és most megint ő változtat meg. Leon sokat lendített

a karrierjén, efelől semmi kétség. Aztán véget ért a katonai karrier, és megkezdődött a sodródás. Most pedig ez is véget ért, megintcsak Leonnak köszönhetően. Nemcsak jodie miatt változott meg az élete, hanem Leon végrendelete miatt is. Ráhagyta a házat, amely most úgy ketyegett, mint egy időzített bomba. Régebben mindig csak elméleti lehetőség maradt az, hogy egyszer letelepedjen valahol. Mint egy távoli ország, ahová valószínűleg soha nem fog eljutni. Túl hosszú az odaút. Túl drága az úti költség. Képtelen lett volna egy más életstílust elképzelni ön maga számára.

Leon hagyatéka azonban eltérítette az eddigi útjáról, és eljuttatta ennek a távoli országnak a határára. Most ott állt, odaszorítva az orrát a kerítéshez. Láta az életet, amely a másik oldalon várta rá. Hirtelen örületségnek tűnt visszafordulni, és megtenni az óriási távolságot visszafelé.

Az eddigi sodródó életben épp az volt a jó, hogy boldog passzivitással elfogadhatta, hogy nincsenek alternatívák. De most Leon egy határozott alternatíva elé állította. A barátságos ház ott terpeszkedett a hömpölygő Hurison partján, és rá várt. Leon biztosan mosolygott a bajusza alatt, amikor a végrendeletét írta. Elvigyorodott, és azt gondolta: Na lássuk, ebből hogy mászol ki, Reacher.

Bámulta a laptopokat meg a dossziékat, és megborzongott.

Ha átlépi ennek a távoli országnak a határát, neki is szüksége lesz ezekre a kellékekre? Öltöny és nyakkendő, számítógép és aktatáska? Bénultan állt, az ülés tetejére támaszkodva, pánikban, fuldadozva. Képtelen volt mozdulni. Eszébe jutott az a nap, alig egy évvel ezelőtt, amikor leszállt egy teherautóról egy keresztútnál egy városka közelében, amelyről még soha nem is hallott, egy államban, ahol még soha nem járt. A sofőr után integetett, zsebre vágta a kezét, és elindult, egymillió mérfölddel a háta mögött, és egymillió mérfölddel előtte. A nap tűzött, a lába port vert fel min-
LEE CHILD 3 5 4 A PÓK HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 5 5 A PÓK HÁLÓJÁBAN
den lépésnél, és elmosolyodott a boldogságtól, hogy egyedül lehet, és leghalványabb fogalma sincs, hová tart.

De jól emlékezett egy kilenc hónappal későbbi napra is, amikor rájött, hogy lassan elfogy a pénze, és törni kezdte a fejét, hogy most mihez kezdjen. A legolcsóbb motelekben lakni is belekerül valamennyibe. A legolcsóbb bisztrókban való étkezés is. Így aztán elvállalta az úszómedence-ásást Key Westben, úgy tervezte, pár hétre. Aztán elvállalta az esti munkát is a bárban. És amikor Costello három hónappal később kereste, még mindig ezt csinálta. Bizonyos értelemben vége volt a sodródásnak, dolgozó ember lett belőle. Most már csak az a kérdés, hol dolgozzon, kinek és mennyit. Elmosolyodott. Olyan ez, mint a NI ostitúció, gondolta. Ha az ember egyszer elkezdi, nincs visszaút. Ettől kicsit megnyugodott, és visszaballagott az első osztályra.

A csikos inges férfi már ébren volt, őt figyelte. Odabiccintett neki. Reacher vizsgonozta, és a mosdóba ment. Amikor visszaért a helyére, jodie már ébren volt. Egyenesen ült, és a haját fésülgette az ujjaival.

- Szia - mondta.

- Szia.

Reacher odahajolt és megcsókolta. Átlépett aláiban és leült.

- Jól vagy? - kérdezte Reacher.

Jodie megrázta a fejét, hogy a válla mögé dobja a haját. -

Jól. Elég jól. Jobban, mint vártam. Hol voltál?

- Sétáltam egyet. Elmentem megnézni, hogy van a többi utas.

- Nem. Gondolkozni akartál. Ezt már tizenöt évvel ezelőtt észrevettem. Ha valamin gondolkozni akarsz, mindig sétálni mész.

- Tényleg? - kérdezte meglepetten Reacher. - Nem is tudtam.

- Pedig így van. Észrevettem. Mindent megfigyeltem veled

kapcsolatban. Szerelmes voltam beléd, tudod.

- És mit szoktam még csinálni?

- Ha dühös vagy feszült vagy, ökölbe szorítod a bal kezéd.

A jobb laza marad, talán mert megszoktad, hogy abban fegyver van. Ha unatkozol, zenét hallgatsz a fejedben. Mozognak az ujjaid, mintha éppen zongoráznál. Amikor beszélsz, kicsit mozog az orrod hegye.

- Igen?

- Persze. És miről gondolkoztál?

Reacher vállat vont. - Mindenféléről.

- A házról, igaz? - kérdezte Jodie. - Aggaszt. Meg rólam. Rólam meg a házról. Úgy érzed, megkötöztek, mint Gullivert, emlékszel? Olvastad?

Reacher elmosolyodott. - Amikor elfogják a liliputiak, és ál-mában lekötözik apró kis cövekekhez?

- Így érzed magad?

Reacher egy másodpercig hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

- Nem miattad.

De a hallgatás egy pillanattal hosszabb volt a kelleténél.

Jodie bólintott.

- Más így, mint egyedül - mondta. - Tudom, voltam férjnél.

Mindig ott van valaki más, akit figyelembe kell venni. Valaki, aki

miatt aggódni kell.

Reacher elmosolyodott. - Majd megszokom.

Jodie visszamosolygott rá. - És ott van a ház is, igaz?

Reacher vállat vont. - Fura érzés.

- Hát ez a te dolgod meg apáé. Csak szeretném, ha tudnád, hogy nekem nincsenek veled szemben semmiféle elvárásaim. A te életed. A te házad. Azt csinálsz, amit akarsz.

Reacher bólintott, de nem felelt.

- Keresni fogod Hobie-t?

Reacher megint vállat vont. - Talán. Pokoli nagy feladat.

- Biztos lesz valami nyom. Az orvosi feljegyzések például.

Kell, hogy legyen neki műkarja. És ha megégett, arról is lesznek feljegyzések. Arról már nem is beszélve, hogy ha összetalálkozol vele valahol, nem lehet eltéveszteni. Egy összeégett embert, fél ka rra L..

Reacher bólintott. - vagy megvárhatnám, amíg ő talál meg

engem. Lézengetek Garrisonban, míg megint odaküldi az embereit.

Reacher az ablakhoz fordult, és bámulta a saját halvány tükrképét. Rájött, hogy elfogadta, hogy Hobie él, és ő tévedett. Visszafordult Jodie-hoz.

- Ideadnád nekem a mobilodat? Meg tudsz lenni nélküle egy napig? Hátha Nash rájön valamire és felhív. Szeretném rögtön tudni.

Jodie hosszan a szemébe nézett, aztán bólintott. Lehajolt, és elhúzta a cipzárt a táskáján. Kivette a telefont, és odaadta.

- Sok szerencsét - mondta.

Reacher bólintott, és a zsebébe rakta a telefont.

Nash Newman nem várt reggel kilencig, hogy megkezdje a vizsgálatokat. Alapos ember volt, a legapróbb részletekre is odafigyelt mind etikai, mind szakmai kérdésekben. Úgy érezte, egy nem hivatalos vizsgálatot, amelyet egy barátja megnyugtatóra végez, nem csinálhat a munkaidejében. A magánügyeket a szabadidejében kell elintézni.

Így aztán reggel hatkor fölkel. Kicsit elgyönyörködött a trópusi hajnal halvány rózsaszínjében a hegyek fölött. Kávét főzött, felöltözött, és fél hétkor már az irodájában volt. Úgy gondolta, két óra elég lesz. Aztán megreggelizik a kantinban, és pontban kilenc-kor nekikezd a hivatalos munkájának.

Kihúzott egy fiókot az íróasztalában, és elővette Vidor

Hobie orvosi kartonjait. Leon Garber szedte össze őket, több helyen érdeklődött orvosoknál és fogorvosoknál egész Putnam megyében. Egy régi katonai rendőrségi dossziéba rakta őket, és átkötötte egy vászonszalaggal. A szalag valamikor vörös volt, de már poros rózsaszínre fakult. A dossziének volt egy kis fém-csatja is.

Newman kikapcsolta a csatot, és kinyitotta a dossziét. A legfelső lap egy meghatalmazás volt Hobie-ék aláírásával, áprilisi dátummal. Alatta régi orvosi kartonok. Ezernyi ehhez hasonló dosszié volt már a kezében a munkája során, és könnyedén megtudta állapítani belőlük az illető fiatalember korát, születési helyét, a szülők jövedelmét, hogy sportolt-e az illető, és számos egyéb tényezőt, amelyek befolyásolják egy ember kórtörténetét. Az életkor és a születési hely volt a legfontosabb. Ha például feltalálnak egy újfajta fogorvosi eljárást Kaliforniában, az divathulámként végigsöpör az egész országon, tehát az a fiú, aki Des Moinesben született, csak öt évvel később részesülhetett ilyen kezelésben, mint az, aki mondjuk, Los Angelesben. A szülők jövedelmétől függött, hogy egyáltalán részesülhettek-e fogorvosi ellátásban. A középiskolai futbollsztároknak vállficamaik voltak, a teniszezőknek csuklótöréseik, az úszóknak krónikus fülgyulladásuk. Victor Truman Hobie dossziéja alig tartalmazott valamit. Newman látta maga előtt a kicsattanóan egészséges fiút, akit jól táplálnak és lelkiismeretesen nevelnek szerető szülei. Az egészsége kitűnő volt, néhány megfázástól és influenzától eltekintve. Nyolcéves korában volt egy bronchitise. Balesetek nem érték, soha nem törött csontja. Igen alapos fogorvosi kezelésben részesült. Egy olyan korszakban nőtt fel, amikor igen agresszívok voltak a fogorvosi módszerek. Newman tapasztalata szerint ez tipikus volt azoknál a fiúknál, akik New Yorkban vagy környékén nőttek fel az ötvenes és kora hatvanas években. A legfőbb eszköz a lyukak elleni küzdelem volt. A lyukakat könyörtelenül felkutatták erős röntgenfelvételekkel, aztán kifúrták és amalgámmal betöltték. Az ifjú Victor Hobie jó párszor megfordult a fogorvosnál, ami neki nyilván nem szolgált túl nagy öröme, de Newman nézőpontjából nagy szerencse volt, mivel egy vaskos köteg röntgenfelvétel maradt fenn a fiú szájáról. Elég tiszták és jó minőségűek voltak ahhoz, hogy a segítségükkel meg lehessen állapítani a személyazonosságot.

Fogta a felvételeket, és kiment velük a folyosóra. Benyitott a laborba, és elsétált az alumíniumládák mellett, hátra az alkóvhoz. Egy széles polcon számítógép állt a sarokban. Bekapcsolta, és keresgélni kezdte a menüben az azonosító programot. A monitoron megjelent egy részletes kérdőív.

LEE CHILD 3 5 g A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 5 9 A P6K HÁLÓJÁBAN
A kitöltés egyszerű logikai feladat volt. Megadott minden információ az összes csontról, beírta, hogy gyerekkori törések nincsenek, de esetleges felnőttkori törések előfordulhatnak. Ha gyerekkorában focizás közben nem is törte el a lábát, később, mondjuk, a kiképzés alatt, érhetne valami baleset. A kiképzés alatti orvosi dossziék néha elkallódtak. A kérdőív fogászati részénél hosszasan elidőzött. Minden egyes fognál beírta a tömések helyét, az ép fogaknál beírta, hogy esetleges tömés. Csak így lehetett kiküszöbölni a hibákat. Egyszerű logikával. Egy jó fog is elromolhatott később, és kezelhették, de egy régi lyuk nem tűnhet el.)ól megnézte a röntgenfelvételeket. A „méret”-hez beírta, hogy normális, a „fogközök” rubrikába, hogy egyenletes. A többit üresen hagyta a kérdőíven. Vannak betegségek, amelyek nyomokat hagynak a csontvázon, de sajnos, az influenza és bronchitis nem. Átnézte, amit írt, aztán hétkor megnyomta a SEARCH gombot. A gép halkan zúgni és berregni kezdett a reggeli csöndben, és a szoftver nekifogott a türelmes keresgélésnek az adatbázisban. Tíz perccel előbb érték földet a menetrendben megadott időnél, épp déli tizenkettő előtt. Alacsonyan szálltak el a Jamai-

ca-öböl csillogó vize fölött, és miután kelet felől földet értek, a betonon lassan visszafordultak, és a terminál felé gördültek.)odie átállította az óráját, és már talpon is volt, még mielőtt a gép megállt volna, amiért az első osztályon nem szólnak az utasokra a stewardessek.

- Gyerünk - mondta)odie. - Nagyon kell sietnem.

Már ott álltak az ajtónál, mielőtt kinyitották volna. Reacher vitte)odie táskáját, ő pedig előtte sietett ki a terminálba, és a bejárat elé. A Lincoln Navigator ott várakozott a parkolóban, nagy volt, fekete és szemet szűrő. A parkolás ötvennyolc dollárjába került Rutternek.

- Lesz időm lezuhanyozni? - kérdezte)odie.

Reacher nem felelt, csak felgyorsított, kicsit átlépve a megengedett sebességet. A Long Island Expresswayen szabad volt az út, egészen az alagútig. A leszállás után húsz perccel már Manhattanben voltak, és dél felé hajtottak a Broadwayen. Harminc perc múlva meg is érkeztek)odie lakásához.

- Muszáj körülnézni, mielőtt Felmennénk - mondta Reacher. - Akár akarsz zuhanyozni, akár nem.

-)ól van, de siess.

Reacher csak annyira szorítkozott, hogy megállt az utcán a ház kapuja előtt, és benézett az előcsarnokba. Senki. Lerakták a kocsit a parkolóban, aztán felmentek az ötödikre, és innen a tűzlépcsőn le a negyedikre. Az épület csendes volt és kihalt. A lakás üres, semmi nyoma behatolóknak. A Mondrian-kép színei ragyogtak a napfényben. Fél egy volt.

- Tíz percem van - mondta)odie. - Be tudsz vinni az irodába?

- Hogy jutsz el a tárgyalásra?

- Van egy sofőrünk, majd ő elvisz.

)odie kirohant a nappaliból a hálósobába, útközben ledobálva magáról a ruhákat.

- Nem akarsz enni valamit? - kiabált utána Reacher.

- Nincs időm!

)odie öt percet töltött a zuhany alatt, és ötöt a gardróbban.

Egy szürke ruhát vett fel, hozzáillő blézerrel.

- Keresd meg az aktatáskámat, jó? - kiáltott oda Reachernek.

Megfésülködött, és hajszárítóval megszáritotta a haját. Épp csak a szemét húzta ki, és egy kis rúzszt tett fel. Belepillantott a tükörbe, aztán visszarohant a nappaliba, Reacher már odakészítette az aktatáskáját. Levitte a kocsihoz.

- Odaadom a kulcsaimat - mondta)odie. - Így be tudsz menni a lakásba. Majd délután felhívlak az irodából, és értem jöhetsz, jó?

Hét perc alatt odaértek az irodaépülethez.)odie öt perccel egy óra előtt szállt ki a kocsiból.

- Sok szerencsét - szólt utána Reacher. - Szorongasd meg őket jó alaposan.

LEE CHILD 3 6 O A PÓK HÁL6JÁBAN LEE CHILD 3 6 ~ A PbK HALÓJÁBAN

)odie integetett, és besietett a forgóajtón. A biztonsági őr már messziről látta, hogy közeledik, odabólintott, és kinyitotta a lifthez vezető üvegajtót.)odie egy óra előtt már az irodában is volt. A titkárja követte, a kezében egy vékonyka dossziéval.

- Tessék, itt van az anyag - jelentette be ünnepélyesen.

)odie kinyitotta, és átlapozta a nyolc oldalt.

- Ez meg mi a fene? - kérdezte.

- Az értekezleten a főnökség nagyon odavolt a megbízás miatt.

)odie megint átlapozta a papírokat, most visszafelé. - Nem értem, miért. Soha nem hallottam egyik cégről sem, és triviális összegről van szó.

- De hát nem ez a lényeg - mondta a titkár.

)odie felnézett. - Hanem, mi?

- A hitelező kérte magát. Nem az, aki tartozik. Ez egy megelőző lépés. Azért, mert terjed a híre. A hitelező tudja, hogy ha a másik fél béreli fel előbb, nagy problémákat okozhat neki. Úgy-hogy ő lépett előbb. Ez azt jelenti, hogy komoly hírneve van. Ezért örül a főnökség. Mrs.)acob sztárüggyvéd lett!

16. fejezet

Reacher lassan hajtott visszafelé a Broadwayon. Lezötyögött a hatalmas autóval a rámpán a parkolóba, leparkolt)odie helyén, és bezárta a kocsit. De nem ment fel a lakásba. Kisétált az utcára, és észak felé indult a napsütésben, a presszóhoz. A pultnál kért négy adag kávét egy nagy műanyag pohárba, és leült ahhoz a kis krómozott asztalhoz, ahol)odie várta a múltkor. Megfújta a kávé habzó tetejét, beleszagolt, aztán kortyolt egyet.

Mit mondjon az öregeknek? Az egyetlen emberséges megoldás az lenne, ha semmit nem mondana nekik. Csak annyit, hogy a nyomozás nem jutott eredményre. Teljes homályban hagyna mindent. Tapintatból. Odamegy, elmeséli, hogy Rutter csaló volt, visszaadja a pénzüket, és azt mondja, bármennyit kutatott is a múltban, nem jutott semmire. Megpróbálja rávenni őket, hogy nyugodjanak bele, hogy a fiuk rég halott, és soha senki nem fogja tudni megmondani, hol halt meg és hogyan. Aztán szépen eltűnik és otthagyja őket, hogy ha tudják, méltósággal leéljék, ami még hátravan az életükből. Ketten a tízmilliókból, akik elvesztették a fiukat egy kísérteties évszázad sötét háborúiban. Kortyolgatta a kávét, és a bal keze ökölbe szorulva pihent az asztalon. Hazudnia kell nekik, de tapintatból. Nem volt túl nagy

gyakorlata a tapintatban. Ez az erény valahogy soha nem játszott nagy szerepet az életében. Soha nem került olyan helyzetbe, amikor szükség lett volna rá. Soha nem kapott olyan feladatot, hogy rossz hírt közöljön a hozzátartozókkal. Egyik-másik társa igen. Az Öböl-háború után külön szakaszokat alakítottak erre a feladatra, egy magasabb rangú tiszt és egy katonai rendőr kereste fel az elesettek családját, hogy bejelentsék a hírt, amit azok már úgyis sejtettek, amikor megjelentek az egyenruhás látogatók. A tapintat ilyen feladatoknál nyilván fontos, de az ő karrierje mindig szigorúan a hadseregen belül zajlott, ahol a dolgok mindig nagyon egyszerűek voltak: vagy megtörténtek vagy nem, jók voltak vagy rosszak, jogosak vagy jogtalanok. Most, két évvel azután, hogy otthagyta a sereget, hirtelen fontos tényező lett az életében a tapintat, ami miatt hazudni kényszerül.

De azért is meg fogja találni Vidor Hobie-t. Kiengedte ökölbe szorított kezét, és az ingén keresztül megérintette az égési sebet. Vissza kell fizetnie ezeknek a disznóknak. Felhajtotta a kávét az utolsó cseppig, míg megérezte a zacscsemeket a nyelvén. Aztán egy szemétkosárba dobta a műanyag poharat, és kiment a presszóból. A nap hétágra sütött, kicsit délnyugati irányból. Felé fordította az arcát, és elsétált)odie házához. Fáradt volt. Csak négy órát aludt a repülón. Négy órát az elmúlt több mint huszon-négy óra alatt. Arra gondolt, ahogy elnyúlva hevert a kényelmes, első osztályú ülésen. Akkor is Hobie-a járt az esze, mint most.

Vidor Hobie megölette Costellót, hogy tovább rejtőzködhessen. LEE CHILD 3 6 2 A P6K HALÓJÁBAN LEE CHILD 3 6 3 A P6K HÁLÓJÁBAN Hirtelen Crystal jutott az eszébe, a sztriptíztáncosnő, akivel a sötét bárban beszélgetett. Amikor a póló volt rajta és semmi más. Aztán)odie-ra gondolt, amikor Leon dolgozószozájában beszélgettek. Ő is ugyanazt mondta, amit előtte ő mondott Crystalnak. Costello valakinek a tyúkszemére léphetett, ezért ölték meg. Hirtelen megtorpant az utcán, a torkában dobogó szívvel. Leon. Costello. Leon és Costello. Costello odament Garrisonba, és beszélt Leonnal a halála előtt. Leon elmondta neki, mi a probléma. Keressen meg egy ~ack Reacher nevű fickót, mert szeretném, ha ő megkeresné nekem Victor Hobie-t. Leon ezt mondhatta. Costello nyilván alaposan odafigyelt. Aztán visszament a városba,

átgondolta a teendőit, és megpróbálkozott egy rövidebb úttal. Nyilván legelőször utánanézett annak, ki ez a Hobie, mielőtt elindult volna megkeresni Reacher-t.

Az utolsó saroknyit Reacher futva tette meg a parkolóig. A Broadwaytől két és háromnegyed mérföldnyire van a Greenwich Avenue. Tizenegy perc alatt ért oda, úgy, hogy többnyire a szárguldozó taxik nyomában haladt a belvárosi utcákon. A Lincolnt a járda szélén hagyta az épület előtt, és berohant az előcsarnokba. Körbenézett, és találomra benyomott három gombot.

- UPS csomagszállító - mondta.

Búgva kinyílt a belső ajtó, és Reacher felrohant a lépcsőn az ötös irodába. Costello irodájának mahagóniaajtaja be volt csukva, ahogy négy nappal ezelőtt hagyta. Körbenézett a folyosón, és lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt. A paszellszínű recepciós helyiségben minden érintetlen volt, a levegő áporodott. A titkárnő parfümjének illata már csak egészen enyhén lengedezett. A számítógép még mindig be volt kapcsolva. A hullámzó mintájú monitortürelmesen várta a titkárnő visszatértét.

Reacher az íróasztalhoz lépett, és kattintott egyet az egérrel. A monitoron megjelentek a Spencer Gutman Ricker és Talbot iroda adatai, amiket utoljára nézett, amikor ittjárt, és amikor még nem is sejtette, kicsoda Mrs. ~acob. Kilépett és visszament a főmenübe, bár nem reménykedett túlságosan. Nem emlékezett rá, hogy szerepelt volna a Hobie név, pedig a H és a) elég közel vannak egymáshoz.

Felülről lefelé végignézte a névsort, de semmit nem talált.

Nem is voltak valódi nevek, csak cégek rövidítései. Besietett Costello irodájába. Az íróasztalán nem voltak papírok. Mögé lépett, és meglátta alatta a papírkosarat. Volt benne néhány összegyűrt papír. Leguggolt, és kiborította a padlóra. Feltépett borítékok és eldobott nyomtatványok. Egy zsiros szalvéta. Csíkos papírlapok, egy füzetből kitépvé. A tenyerével kisimítgatta őket a szőnyegen. Semmin nem akadt meg a szeme, de láthatóan Costello feljegyzései voltak valami munkával kapcsolatban. Costello nyilván rendszeresen üritette a papírkosarat. Nem volt semmi pár napnál régebbire utaló. Ha nyomozott is Hobie után, az tizenkét-tizenhárom nappal ezelőtt lehetett, közvetlenül azután, hogy beszélt Leonnal.

Reacher kihúzogatta az íróasztal fiókjait, és a bal felsőben megtalálta a füzetet, amiből a lapokat kitepték. Egyszerű füzet, félig tele. Leült a kopottas bőr karosszékbe, és átlapozta. A tizedik oldalon megakadt a szeme a Leon Garber néven, egy csomó, ceruzával firkált feljegyzés között. Mellette Mrs. Jacob, SGRGCT. Aztán meglátta Vidor Hobie nevét is. Kétszer alá volt húzva, mintha Costello gondolkodás közben önkéntelenül csinálta volna. Aztán még be is karikázta oválisan. Mellé azt firkálta: CCT?? Innen egy nyíl mutatott oda, hogy 9 óra, ez is többször be volt karikázva. Reacher bámulta a füzetet, és arra gondolt, talán találkozója volt Hobie-val egy CCT nevű helyen reggel 9 órakor. Feltehetően azon a napon, amikor meghalt.

Reacher felpattant, hátralökte a széket, és visszarohant a számítógéphez. Az adatbázis még a képernyőn volt, nem kapcsolt át a pihentetőre. Gyorsan a lista tetejéhez ment és végignézte a C betűt. A CCT ott is volt, a CCR~W és a SDAGÓLY között. Rákattintott. A képernyőn megjelent egy oldal a CAYMAN CORPORATE TRUST adataival. Az iroda címe a World Trade Centerben. Telefon- és faxszámok. A tulajdonos egy bizonyos Mr. LEE CHILD 3 6 4 A P6K HÁLÓJÁBAN ~' LEE CHILD 3 6 5 A PÓK HÁL6JÁBAN Victor Hobie. Reacher mereven bámulta a monitort, amikor megcsörrent a telefon.

Elkapta a tekintetét a képernyőről, és az íróasztalon álló telefonra pillantott, de az néma volt. A zsebéből jött a csöngés. Előhalászta)odie mobilját.

- Tessék? - szólt bele.

- Vannak híreim - szólalt meg Nash Newman hangja.
- Milyen hírek?
- Mégis, mit gondol?
- Nem tudom. Mondja el.

Newman elmondta. Aztán csönd lett, csak a vonal sistergése hallatszott a hatezer mérföldes távolságból, és a számítógép hűtőventilátorainak zúgása. Reacher kicsit távolabb tartotta a fülétől a telefont, és hol rábámult, hol a monitorra, szédelegve.

- Ott van még? - kérdezte Newman. Halk volt a hangja, épp csak cincogás. Reacher visszaszorította a füléhez a telefont.

- Biztos benne? - kérdezte,

- Biztos - felelte Newman. - Száz százalékig. Teljesen egyértelmű. Semmi esélye, hogy tévednék, ki van zárva.

- Biztos benne? - kérdezte újból Reacher.

- Tökéletesen - felelte Newman. - A legteljesebb mértékben.

Reacher hallgatott. Körbenézett a néma, üres irodában. A falak halványkékek voltak, ahová beesett a napfény az ablakon, ahová nem, ott szürkék.

- Úgy hallom, nem örül túlságosan - mondta Newman.

- Nem tudom elhinni - felelte Reacher. - Mondja el még egyszer.

Newman elmondta még egyszer.

- Nem hiszem el. Teljesen, tökéletesen biztos benne?

Newman elismételte. Reacher üres tekintettel bámulta az íróasztalt.

- Mondja el még egyszer, Nash.

Newman negyedszer is elismételt mindent.

- Semmi kétség - tette hozzá. - Tévedtem én valaha is?

- A francba - mondta Reacher. - Érti, mit jelent ez? Érti, hogy mi történt? Hogy mit művelt ez az ember? Most mennem kell, Nash. Visszamegyek St. Louisba, az irattárba, most azonnal.

- Igen, azt hiszem, a maga helyében én is oda mennék legelőször - mondta Newman. - És a lehető leghamarabb.

- Köszönöm, Nash - mondta bizonytalanul Reacher. Kikapcsolta a telefont, és visszadugta a zsebébe. Felállt, és lassan kibal-

lagott Costello irodájából. Az ajtót tárva-nyitva hagyta maga után.

Tony behozta a fürdőszobába Chester öltönyét egy drótakasztón, a tisztító nejlonzsákjában. Az inget a hóna alatt szorongatta, kimosva, kivasalva, papírba csomagolva. Vetett egy pillantást Marilynre, az öltönyt a zuhanyfüggöny rúdja akasztotta, az inget meg Chester ölébe lökte. Belenyúlt a zsebébe, és kihúzta a nyakkendőt, mint egy bűvész a hosszú selyemsálat. Odadobta az ing mellé.

- Kezdődik a műsor - mondta. - Legyenek kész tíz perc múlva.

Kiment, és becsukta az ajtót. Chester csak ült a földön, a karjában az inggel. A nyakkendő a lábára esett. Marilyn lehajolt, és elvette tőle az inget.

- Már majdnem vége - mondta, mint valami varázsigét.

Chester kifejezéstelenül ránézett és felállt. Kivette a kezéből az inget, és belebújt. Marilyn odalépett hozzá, felhajtotta a gallérját, és megkötötte a nyakkendőt.

- Köszönöm - mondta Chester.

Marilyn felsegítette rá a zakót, aztán megigazgatta annak hajtókáját.

- A hajad - mondta aztán.

Chester a tükörhöz ment és belenézett. Az ujjával a helyére simítgatta a haját. Megint nyílt a fürdőszoba ajtaja, és belépett Tony, kezében a Mont Blanc töltőtollal.

- Ezt kölcsönadom, hogy legyen mivel aláírni az átruházási papírt.

LEE CHILD 3 66 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 6 7 A PÓK HALÓJÁBAN

Chester bólintott, és a belső zsebébe csúsztatta a tollat.

- És ezt is, a látszat kedvéért. Ennyi ügyvéd előtt vigyázni kell a külsőségekre. - Visszaadta a platina Rolex órát. Chester a csuklójára csatolta. Tony kiment. Marilyn a tükörnél állt, a haját igazgatta. A füle mögé simította, aztán megnyalogatta az ajkait, mintha kirúzsozta volna. Csak megszokásból, mert nem volt nála rúzs. Ellépett a tükör elől, és lesimítgatta a combján a ruháját.

- Kész vagy? - kérdezte.

Chester vállat vont. - Mire? Miért, te igen?

- Én kész vagyok - felelte Marilyn.

Spencer Gutman Ricker és Tatbot ügyvédi iroda sofőrje az egyik legrégebbi alkalmazottjuk, egy titka,rnő Férje volt. Kirúgták az állásából, amikor a cége összeolvadt egy versenytársával. Ottmaradt ötvenkilenc évesen állás nélkül, képzetlenül, kilátások nélkül. A végkielégítéséből vett egy használt Lincolnt, a felesége meg írt egy javaslatot az iroda vezetőinek, amelyben kifejtette, hogy szerinte olcsóbban jönnének ki, ha fenntartanak egy saját kocsit sofőrrel, mintha minden alkalomra külön bérelnének. A vezetőség szemet hunyt a számítási hibák felett, és felvette a titkár-nő férjét, félig jótékonyságból, félig a kényelem kedvéért. Ez a sofőr várakozott a parkolóban, járó motorral, amikor)odie kilépett a liftből. Lehúzta az ablakot, ~odie pedig odahajolt.

- Tudja, hová megyünk? - kérdezte.

A sofőr bólintott, és a mellette levő ülésen heverő je~yzet-tömbre bökött.

- Mindent közöltek - mondta.

~odie beszállt hátra. Természeténél fogva demokratikus hajlamai voltak, és szívesebben ült volna a sofőr mellé, de ő ragaszkodott hozzá, hogy az utasok mindig hátra üljenek. Érzékeny öregúr volt, és sejtette, hogy többé-kevésbé jótékonyságból tartják, és úgy érezte, illik nagyon hivatalosan viselkednie, hátha ez javít a pozícióján. Sötét öltönyben járt, és beszerzett egy sofőrsapkát is egy brooklyni üzletben.

LEE CHILD 3 6 g A PÓK HÁLÓJÁBAN

Amint látta a visszapillantó tükörben, hogy)odie kényelmesen elhelyezkedett, kikanyarodott a parkolóból, fel a rámpán a napsütésre. A kijárat az épület hátsó részén volt, az Exchange Place-re hajtottak ki. Balra fordult a Broadwayre, és átmanőverezett a sávokon, épp idejében, hogy le tudjon fordulni jobbra a Trinity Streetre. Ezen nyugat felé haladtak tovább, aztán bekanyarodtak, dél felől közelítve meg a World Trade Centert. A Trinity Church előtt lelassult a forgalom, mert két sávot elfoglalt egy rendőrségi furgon, amely a járda szélén parkoló járőrközi mellett állt. Rendőrök leskelődtek be a kocsi ablakán, mintha valamiben bizonytalanok lennének.

A sofőr elhaladt az akadály mellett, aztán felgyorsított, majd lassított és megállt a World Trade Center előtti kis téren. A tekintetét mereven előreszegezte, nem is látta a fölé tornyosuló, hatalmas épületeket. Némán és alázatosan ült, a motort nem kapcsolta ki.

- Itt fogok várni - szólt hátra ~odie-nak.

~odie kiszállt, és megállt a járdán. A tér széles volt és nyüzsgő. Öt perc múlva kettő, a tömeg ebédből tért vissza a munkába. Bizonytalannak érezte magát. Át kell vágnia egy ilyen széles utcán, anélkül, hogy ott lenne Reacher, hogy vigyázzon rá, először azóta, hogy elkezdődött ez a rémálom. Körbenézett, csatlakozott egy csoport arra siető emberhez, és szorosan a nyomukban maradván sétált el a bejáratig.

A dossziében megadott iroda a nyolcvannyolcadik emeleten volt. Beállt a sorba az expresszliftnél, egy közepmagas férfi mögé, akin rosszul szabott fekete öltöny volt. A kezében olcsó, krokodilbőr-utánzatú aktatáska. ~odie bepréslődött utána a liftbe. A fülke tele volt, az emberek mondogatták az emeletszámo-

kat a nőnek, aki a gombok mellett állt. A rosszul szabott öltönyös férfi is a nyolcvannyolcadikra ment. ~odie nem mondott semmit. A lift a legtöbb emeletnél megállt, és emberek tódultak ki. Lassan haladtak. Pont két óra volt, amikor megérkeztek a nyolcvannyolcadikra.)odie kilépett. A fekete öltönyös férfi is. Egy elhagyatott folyosón voltak, ahonnan jellegtelen ajtók vezettek az iro-

LEE CHILD 3 6 9 A P6K HÁLÓJÁBAN

dákba.)odie az egyik irányba indult, a férfi a másikba, mind a ketten az ajtók mellett a falra szerelt kis táblákat nézegették. Egy idő után ismét összehátráltak egy tölgyfa ajtó előtt, ahol Cayman Corporate Trust Felirat állt. A közepén kis ablakocska nyílt.)odie belesett rajta, a férfi pedig odalépett és kinyitotta.

- Ugyanarra a megbeszélésre jöttünk? - kérdezte csodálkozva)odie.

Belépett a recepciós helyiségbe a férfi után. Jellegzetes irodaszag csapta meg az orrát, a fénymásoló festékszága, forró kávé illata. A férfi hátrafordult és bólintott.

- Úgy látszik, igen - mondta.

)odie menet közben odanyújtotta a kezét. - jodie Garber - mondta. - A Spencer Gutman irodától. A hitelezőt képviselem. A férfi visszalépett, átvette a bal kezébe az aktatáskát, rámosolygott)odie-ra, és megszorította a kezét.

- David Forster vagyok - mondta. - Forster és Abelstein.

Épp odaérték az íróasztalhoz.)odie megtorpant és a férfira meredt.

- Az nem lehet - mondta gondolkodás nélkül. - Én jól ismerém Davidet.

A férfi hirtelen feszült lett. Az irodában csönd lett.)odie hirtelen a másik irányba nézett, és megpillantott egy férfit, akit utoljára akkor látott, amikor a Bravada kilincsét szorongatta. Amikor Reacher próbált elmenekülni a baleset helyszínéről. Ott ült nyugodtan az íróasztal mögött, és mereven visszanézett rá. A bal keze megmozdult, és megnyomott egy gombot.)odie hallotta a csöndben, hogy a bejárati ajtón kattan valami. Aztán megmozdult a férfi jobb keze. Üresen nyúlt le vele az asztal alá, és amikor felfel emelte, egy tompa szürke fegyver volt benne. Hosszú volt a csöve. A rossz szabású öltönyt viselő férfi elejtette az aktatáskát, és a magasba emelte a kezét.)odie csak bámulta a fegyvert, és csak arra tudott gondolni: ez egy, vadászpuska.

A férfi megint megmozdította a bal kezét, és lenyomott egy újabb gombot. Nyílt a belső iroda ajtaja, és az a férfi állt ott, aki a

Suburbant vezette. Pisztoly volt a kezében.)odie csak filmekben látott ilyen típust. Automata fegyver volt. A filmekben hatalmas dörrenéssel sült el, és méterekre hátrataszította az áldozatot. A férfi szilárdan tartotta, egy pontra szegezve,)odie-től kicsit balra,

a férfitől pedig kicsit jobbra, mintha bármelyik pillanatban készen lenne bármelyikükre rálőni.

A fiatalember felállt az íróasztaltól, és elhaladt)odie mellett. Odaállt a rosszul szabott öltönyös férfi mögé, és a hátába nyomta a fegyver csövét. Koppanás hallatszott, kicsit tompítva, ahogy a szöveten keresztül fémnek ütközött a fém. A fiatalember benyúlt a zakó alá, megmotozta a férfit, és előhúzott egy nagy, krómozott revolvert. Magasba tartotta.

- Szokatlan kellék egy ügyvédnek - jegyezte meg az ajtóban álló férfi.

- Nem ügyvéd. A nő azt mondja, ő jól ismeri David Forstert, és ez nem az.

Az ajtóban álló férfi bólintott.

- Az én nevem Tony - mondta. - Fáradjanak beljebb.

Félreállt, és)odie-ra szegezte az automata pisztolyt, míg a társa belökdöste a magát Forsternek mondó férfit az ajtón. Aztán

intett a fegyverrel, és)odie kénytelen-kelletlen elindult felé. A fér-
fi belökte az irodába.)odie megbotlott, aztán visszanyerte az egyensúlyát. Egy tágas irodában találta magát. Az elfüggönyözött ablakokból halvány fény szűrődött be. Nappaliba illő bútorzat egy íróasztal előtt elrendezve. Három egyforma kanapé, mellettük kisasztalok és lámpák. Egy nagy, üvegtetejű dohányzóasztal állt a kanapék között. A bal oldalán ketten ültek, egy férfi meg egy nő. A férfi kifogástalan öltönyben és nyakkendőben. A nő gyűrött se-lyem koktélruhában. A férfi üres tekintettel felnézett. A nő sze-mében rémület.

Az íróasztal mögött egy férfi ült egy bőrszékben. Talán öt-venöt éves lehetett.)odie rábámult. Az arca durván két részre oszlott, mintha két országot választottak volna ketté a térképen egy tollvonással. A bal oldalon ráncosodó bőr és szürkülő haj. A jobb oldalon rózsaszínes hegek, vastag, fénylő bőr, mintha egy LEE CHILD 3 7 o A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 7 ~ A P6K HÁLÓJÁBAN szörnyeteg műanyag modellje lenne. A hegek a szeméig húzó-dtak, a szemhéja is sérült volt és rózsaszín. Széles vállaira és mellkasára elegáns öltöny simult. Bal karja kényelmesen az asztalon nyugodott, A fehér ing mandzsettája ki-látszott, a manikűrözött kéz ujjai alig észrevehetően doboltak az asztalon. A jobb karja pontosan a ballal szimmetrikusan pihent. Ugyanolyan finom, vékony nyári gyapjúsövet zakóújj, ugyanaz a fehér ingmandzsetta, de üresen lógott. Kéz nem volt, csak egy egyszerű acélkampó. Ívelt és fényes, mint egy modern szobor mi-niatűr mása.

- Maga Hobie - szólalt meg Jodie.

Hobie bólintott, aztán felemelte a kampót, mintegy üdvöz-lés gyanánt.

- Örülök, hogy megismerhetem, Mrs. Jacob. Sajnálom, hogy ilyen sok időbe telt, míg találkoztunk. - Aztán elmosolyodott, és hozzátette: - És sajnálom, hogy ilyen rövid lesz az ismeretségünk. Biccentett Tonymak, aki odalökdöste Jodie-t a férfi mellé, aki Forsternek adta ki magát. Álltak egymás mellett, és vártak.

- Hol van a barátja, Jack Reacher? - kérdezte Hobie.

Jodie megrázta a fejét. - Nem tudom.

Hobie egy hosszú pillanatig csak nézett rá. - Jól van - mondta. - Reacherre még visszatérünk. Üljön le.

A kampóval a rémületen bámuló párral szembeni kanapéra mutatott. Jodie odalépett, és szédelegve leült.

- Ez itt Mr. és Mrs. Stone - mondta Hobie. - Illetve ne le-gyünk olyan formálisak, Chester és Marilyn. Chesternek van egy Stone Optical nevű vállalata. Több mint tizenhét millió dollárral tartozik nekem. Részvényekkel fog fizetni.

)odie a házaspárra pillantott. Mindkettőjüknek pánik ült a szemében, mintha nagyon nagy bajban lennének.

- Tegyük az asztalra a kezüket - parancsolt rájuk Hobie. -

Mind a hárman. Hajoljanak előre, és tenyereljenek rá.

Jodie odahajolt, és az alacsony asztalkára fektette a tenye-rét. A szemben ülő pár automatikus mozdulattal ugyanezt tette.

- Hajoljanak előre jobban - utasította őket Hobie.

LEE CHILD 3 7 z A RÓK HÁL6JÁBAN

Mindhárman előbbre tolták a kezüket az asztal közepe felé, ettől a kezükre került a testsúlyuk, és nem tudtak mozdulni. Hobie kijött az asztala mögül, és megállt szemben a rosszul sza-bott öltönyös férfival.

- Tehát maga nem David Forster - mondta.

A férfi nem felelt.

- Egyébként rájöttem volna - folytatta Hobie. - Egy ilyen öltönyben? Viccnek is rossz. Szóval, ki maga?

A férfi nem felelt. Jodie a fejét oldalra fordítva figyelte. Tony feljebb emelte a pisztolyát, és hátulról a férfi fejéhez nyomta. Két kézzel tartotta, és tett egy kis mozdulatot, amitől fenyegető, fé-

mes kattánás hallatszott a nagy csöndben. Az ujját szorosan a ravaszra helyezte.

- Curry a nevem - mondta gyorsan a férfi. - William Curry.

Magánnyomozó vagyok, Forsternek dolgozom.

Hobie lassan bólintott. - Értem, Mr. Curry.

Odasétált Stone-ékhoz, és megállt Marilyn háta mögött.

- Maga félrevezetett engem, Marilyn - mondta.

A bal kezével rátámaszkodott a kanapé hátuljára, előrehajolt, belekasztotta a kampót Marilyn ruhájának nyakkivágásába, és lassan felfelé húzta. Marilyn tenyere feljebb siklott az asztal üveglapján, nyirkos tenyérlenyomatot hagyva hátra. A háta a kanapénak simult, Hobie pedig előrecsúsztatta a kampót a nyakához, és kissé megemelte a fejét, mint amikor egy fodrász igazít a vendég fejtartásán. Finoman végighúzta a kampót Marilyn hajában, előlről hátra. A nő haja sűrű volt, és a kampó lassan barázdát szántott benne, előlről hátra, előlről hátra. Marilyn rémülten összeszorította a szemét.

- Becsapott - mondta Hobie. - Nem szeretem, ha becsapnak. Különösen magától esett rosszul. Én megvédelmeztem. Eladhattam volna a kocsikkal együtt. Talán most meg is teszem. Más terveim voltak magával, de attól tartok, Mrs. Jacob elfoglalta a helyét a szívemben. Nem is sejtettem, hogy ilyen gyönyörű.

A kampó megállt. Marilyn homlokán vékonyka vérpatak

LEE CHILD 3 7 3 A P6K HÁL6JÁBAN

csordogált le. Hobie ~odie-ra fordította a tekintetét. Az ép szeme mereven, pislogás nélkül bámult.

- Igen - mondta ~odie-nak. - Azt hiszem, maga New York búcsúajándéka nekem.

A kampót Marilyn fejének nyomta, míg a nő megint egészen előrehajolt, és visszarakta a kezét az asztalra. Aztán Hobie megfordult.

- Van magánál fegyver, Mr. Curry? - kérdezte.

Curry megvonta a vállát. - Volt. Tudja. Elvették.

A fiatalember felemelte a fényes revolvert. Hobie bólintott.

- Tony?

Tony elkezdte megmotozni Curryt, a vállánál, aztán a hóna alatt. Curry jobbra-balra forgatta a fejét, a fiatalember odalépett

mellé, az oldalába nyomta a puskát, és rászólt. - Maradjon nyugton!

Tony előrehajolt, és végigsimított a derekánál, aztán a lába között, majd fürgén lejjebb csúszott a keze, mire Curry vadul oldalra rándult, és megpróbálta a karjával ellökni a nekiszegezett fegyvert, de a fiatalember szilárdan állt, kis terpeszben. A csövével a gyomrába ütött. Currynek elakadt a lélegzete, összegörnyedt, mire a fiatalember újból megütötte a halántékán, a fegyver markolatával. Curry térdre rogyott, Tony pedig a lábával a földre lökte.

- Seggfej - morogta.

A fiatalember egyik kezével belenyomta a gyomrába a puska csövét, elég erősen, hogy fájjon. Tony lehajolt mellé, és a nadrágszára alól kihúzta a két kis pisztolyt. Bal mutatóujját átfűzte a ravaszukon, és úgy lóbálta őket. Kicsik voltak, rozsdamentes acélból, mint csillogó kis játékszerek. Rövid csövük volt, szinte egyáltalán semmi.

- Álljon fel, Mr. Curry - szólalt meg Hobie.

Curry négykézlábra tápászkodott. Látszott, hogy szédül a fejét ért ütéstől. ~odie látta, hogy hunyorogva próbálja élesíteni a látását, és a fejét rázogatja. A kanapé hátuljába kapaszkodva felállt. Hobie közelebb lépett, és hátat fordított neki.)odie-ra, Chesterre

LEE CHILD 3 7q, A P6K HÁL6JÁBAN

és Marilynre nézett, mintha ők lennének a közönség. Felemelte a bal tenyerét, belesimította a kampót és ütögetni kezdte vele.

- Egyszerű mechanikai kérdés - mondta. - Ha a kampó végét ütés éri, az felvezetődik a csonkig. Természetesen a műkart egy szakértő készítette, és a kényelmetlenség minimális. Mindazonáltal nem küzdhetünk a fizika törvényei ellen, ugyebár? Tehát, a kérdés az: neki fáj jobban, ha megütöm, vagy nekem? Hirtelen megpördült, és Curry arcába vágott a kampó külső felével. Kemény ütés volt, vállból. Curry hátratántorodott és fel-szisszent.

- Megkérdeztem, hogy van-e magánál fegyver - mondta halkán Hobie. - Meg kellett volna mondania az igazat. Azt kellett volna mondania: „Igen, Mr. Hobie, mindkét bokámon egy revolver”. De nem tette. Be akart csapni. És ahogy Marilynnek is megmondtam, nem szeretem, ha becsapnak. A következő ütés Curry gyomrát érte. Hirtelen volt és nagyon kemény.

- Hagyja abba! - kiáltotta Jodie. Felegyenesedett és kihúzta magát. - Miért csinálja ezt? Mi történt magával? Curry összegörnyedve lihegett. Hobie elfordult tőle és Jodie-ra nézett.

- Hogy mi történt velem? - ismételte meg.

- Maga rendes ember volt. Mindent tudunk magáról.

Hobie lassan megrázta a fejét.

- Nem, nem tudnak semmit - mondta.

A kinti ajtónál megszólalt a csengő. Tony Hobie-ra pillantott, és a zsebébe csúsztatta az automata pisztolyt. Leakasztotta az újáról Curry két kis pisztolyát, és az egyiket Hobie bal kezébe nyomta. Aztán közelebb hajolt, és a másikat a zakójának a zsebébe csúsztatta. Furcsán intim gesztus volt. Aztán kísértelt az irodából. A fiatalember hátrább lépett, olyan szögbe, hogy mind a négy foglyot sakkban tarthassa.

- Mindenki maradjon csöndben - suttogta Hobie.

Hallották, hogy nyílik a kinti irodaajtó. Halk beszélgetés, az-LEE CHILD 3 7 ~ A PÓK HAL6JÁBAN

tán megint becsukódott. Egy másodperccel később belépett Tony a félhomályba, a hóna alatt egy csomaggal, az arcán vigyorral.

- A küldönc volt Stone bankjából - mondta. - Háromszáz részvényigazolás.

Felemelte a csomagot.

- Nyisd ki - mondta Hobie.

Tony feltépte a nagyalakú borítékot. Jodie látta, hogy szép dombornyomású papírok vannak benne. Tony átpörgette őket. Bólintott. Hobie a székéhez ment, és az íróasztalra fektette a kis pisztolyt.

- Üljön le, Mr. Curry - mondta. - A kolléganője mellé.

Curry nagyot huppanva leült Jodie mellé. Kezét az asztalra rakta és előre hajolt, mint a többiek. Hobie körbeintett a kampóval.

- Nézzen jól körül, Chester - mondta. - Mr. Curry, Mrs. Jacob, és a kedves felesége, Marilyn. Mind jó emberek, ebben biztos vagyok. Három élet, Chester, és most teljesen a maga kezében vannak.

Stone felemelte a fejét, és körbenézett a többieken. Aztán végül az asztal fölött egyenesen Hobie-ra bámult.

- Hozza ide a többi részvényt is - mondta Hobie. - Tony elkíséri. Ide egyenesen, semmi trükk, és akkor ezek hárman életben maradnak. Ha bármivel próbálkozik, meghalnak. Megértette? Stone némán bólintott.

- Válasszon egy számot, Chester - mondta Hobie.

- Egy - mondta Stone.

- Válasszon még kettőt.

- Kettő és három - mondta Chester.

- Jó, Marilyné lesz a három, ha nagyon hősködni próbál.

- Elhozom a részvényeket - mondta Stone.

Hobie bólintott.

- Igen, én is azt hiszem. De előbb alá kell írnia az átruházási iratokat.

Kihúzott egy fiókot, és belesöpörte a csillogó kis pisztolyt. Aztán kivett egy papírlapot. Intett Stone-nak, aki reszketve felállt.

LEE CHILD 3 76 A PÓK HAL6JABAN

Megkerülte a kisasztalt, és aláírta a papírt a zsebéből előhúzott Mont Blanc töltőtollal.

- Mrs. Jacob lehet a tanú - mondta Hobie. - Végül is tagja a New York-i ügyvédi kamarának.

)odie egy pillanatig mozdulatlanul ült. Balra nézett a fiatal-emberre, aztán előre Tonyra, majd jobbra Hobie-ra. Felegyenese-
dett, az íróasztalhoz lépett, maga felé fordította a papírlapot, és elvette Stone-tól a tollat. Aláírta a pontozott vonalon.

- Köszönöm - mondta Hobie. - Most üljön vissza, és ma-
radjon nyugton.

)odie visszament a kanapéhoz, és az asztal fölé hajolt. A válla már kezdett fájni. Tony megfogta Stone könyökét, és az ajtó felé kísérte.

- Öt perc oda, öt vissza - szólt utánuk Hobie. - És ne hős-
ködjön, Chester!

Tony kikísérte Stone-t az irodából, és az ajtó halkan becsu-
kódott utánuk. Behallatszott a kinti ajtó csapódása és a lift zúgása a távolból, aztán néma csönd lett.)odie-nak már mindene fájt. Iz-
zadt tenyere rátapadt az asztal üveglapjára, feszült tőle a bőre. A válla égett. A nyaka görcsölt. Láta a többiek arcán, hogy ők is szenvednek. Néha már halkan fel-felnyögtek.

„a~ Hobie intett a fiatalembernek, és helyet cseréltek. Hobie idegesen járkált fel-alá az irodában, a fiatalember pedig ült az író-
asztalnál. Néha jobbra-balra mozdult a puska, mint egy börtön-
ben a reflektor sugara. Hobie az óráját nézegette, számolta a per-
ceket. Jodie figyelte, ahogy a nap lassan kúszik délnyugat felé,
fel-felvillanva a szalagfüggöny rései között, meredek, Ferde fény-
pázmákat vetve be az ablakon. Hallotta társainak szaggatott lé-
legzését.

Öt perc oda és öt vissza, az összesen tíz, de már legalább
húsz perc eltelt. Hobie járkált, és már vagy egy tucatszor megnéz-
te az óráját. Aztán kiment a recepcióhoz, és a fiatalember is kö-
vette az ajtóig. A fegyvert befelé tartotta, de a feje elfordult,
a fő-
nökét nézte.

- Vajon el fog engedni? - suttogta Curry.

LEE CHILD 3 7 7 A PÓK HÁLBJÁBAN

Jodie vállat vont, az ujjaira támaszkodva kinyújtóztatta 2
vállát, és hátrahajtott a fejét.

- Nem tudom - felelte suttogva.

Marilyn a két karját egymás mellé fektetve pihentette az
asztalon, és ráhajtotta a homlokát. Felnézett, és megrázta a fejét.

- Megölt két rendőrt - suttogta. - Szemtanúk voltunk.

- Fogják be a szájukat! - szólt oda az ajtóból a fiatalember.

Ismét hallották a lift zúgását, aztán egy halk, tompa puffa-
nást, ahogy megállt. Egy pillanatra csönd lett, majd nyílt a kinti
ajtó, és hangok szólaltak meg, először Tonyé, aztán Hobie-é, han-
gosan és megkönnyebbülten. Hobie visszajött az irodába egy kis
fehér csomaggal, és arcának ép felével mosolygott. A jobb könyö-
ke alá szorította a csomagot, és menet közben feltépte.)odie lát-
ta, hogy további részvények vannak benne. Hobie megkerülte az
íróasztalt és ledobta a papírokat a már ott heverő háromszáz te-
tejére. Stone követte Tonyt. Róla mintha meg is feledkeztek vol-
na, csak állt, és nézte, ahogy az apja és nagyapja élete munkája
ott hever az összekarcolt asztallapon. Marilyn felnézett és végig-
húzta ujjait az üvegen, a kezével nyomva fel magát, mert a vállá-
ban már nem volt semmi erő.

- Tessék, akkor mind megkapta - mondta halkán Hobie-nak. - Most már elengedhet bennünket.
Hobie elmosolyodott. - Marilyn, maga megőrült.
Tony felnevetett.)odie hol ránézett, hol meg Hobie-ra. Látta a megkönnyebbülésükből, hogy a végéhez közelednek egy hosszú folyamatnak. Kitűztek valami célt, és már nagyon közel vannak hozzá. Tony nevetése háromnapí feszültséget és nyomást oldott fel.
- Reacher még szabadon van - szólalt meg halkán)odie, mintha egy sakkjátszmában jelentené be a következő lépését. Hobie arcáról lehervadt a mosoly. A homlokához érintette a kampót, megdörzsölgette a hegeket, és bólintott.
- Reacher... - mondta. - Igen, az utolsó darabka az összerekös játékban. Róla sem szabad megfeledkeznünk. Még szabadon van. De vajon pontosan hol?
)odie habozott. - Nem tudom pontosan - mondta. Aztán dacosan felemelte a fejét. - De itt van a városban. És meg fogja találni magát.
Hobie mereven a szemébe nézett, a tekintetében megvetéssel.
- Azt hiszi, ettől most megijedek? Az az igazság, hogy azt akarom, hogy megtalálja. Mert van neki valamije, ami nekem kell. Valami létfontosságú. Úgyhogy segítsen nekem, Mrs.)acob. Hívja szépen ide telefonon.
)odie egy pillanatig hallgatott.
- Nem tudom, hol van - mondta.
- Próbálja meg a lakásán - javasolta Hobie. - Tudjuk, hogy magánál lakik. Talán most is ott van. A repülőről tíz perccel dél előtt szálltak le, igaz?
)odei rámeredt Hobie-ra, és engedelmesen bólintott.
- Mindennek utánanéztünk. Van egy emberünk Hawaiiion, Simon, azt hiszem, találkozott vele. Ó felrakta magukat a hétórás gépre Honoluluban. Aztán felhívtuk a)FK-t, ahol azt mondták, a gép pontosan tíz perccel tizenkettő előtt leszállt. A jó öreg)ack Reachert nagyon felzaklatta valami Hawaiiion, Simon szerint, és valószínűleg még mindig zaklatott lehet. És fáradt. Mint maga. Fáradtnak néz ki, Mrs.)acob, tud róla? A barátja,)ack Reacher valószínűleg az ágyában pihen, és próbálja kialudni magát, míg maga itt szórakozik velünk. Hívja fel, és mondja meg neki, hogy jöjjön ide, és csatlakozzon hozzánk.
)odie mereven az asztalt nézte, és nem felelt semmit.
- Hívja fel. Akkor legalább láthatja még egyszer, mielőtt meghal.
)odie hallgatott, és mereven bámulta az asztal üveglapját. Látszottak rajta a tenyérle nyomatai. Szerette volna felhívni Reachert. Szerette volna látni. Azt érezte, amit a tizenöt hosszú év alatt milliószor. Látni akarta még egyszer. Lusta, ferde vigyorát. Kócos haját. Hosszú karjait, amelyektől elegáns az alakja, mint egy agáré, pedig valójában nagyon is széles. A szemét, amely egészen hideg kék, mint az Északi-tenger. Hatalmas kezét, amely
LEE CHILD 3 7 9 A PÓK HÁLÓJÁBAN
LEE CHILD A PÓK HÁLÓJÁBAN
ökölbe szorítva akkora, mint egy futball-labda. Látni akarta még egyszer azokat a kezeket. Lehetőleg Hobie torka körül.
Körbepillantott az irodában. A napsugarak pár centivel odébb kúsztak az íróasztalon. Chester Stone tehetetlenül ült, Marilyn reszkette. Curry arca falfehér volt, és nehezen szedte a levegőt. A fiatalember a puskával nyugodtnak látszott. Reacher gondolkodás nélkül széttépné. Tony mereven)odie-ra szegezte a tekintetét. Hobie a kampót simogatta manikűrözött kezével, mosolyogva őt nézte, és várt.)odie megfordult, és a csukott ajtóra nézett. Elképzelte, hogy hirtelen kivágódik, és Reacher ront be rajta. Szerette volna, ha ez történik. Jobban, mint ahogy valaha bármit akart.

-)ól van - suttogta. - Felhívom.

Hobie bólintott. - Mondja meg neki, hogy még pár óráig itt leszek. De azt is mondja meg, hogy ha még látni akarja magát, jobb lesz, ha siet. Mert úgy félóra múlva nekünk van egy kis randevünk a Fürdőszobában.

)odie megborzongott, elvette a kezét az asztallapról és felállt. A lába egész elgyengült, és a válla tüzelt a fájdalomtól. Hobie odalépett, megfogta a könyökét, és az ajtóhoz vezette. Odakísérte a recepciós íróasztal mögé.

- Ez az egyetlen telefon az irodában - mondta. - Nem szeretem a telefonokat.

Leült a székbe, és a kampó hegyével megnyomta a kilencet. Átadta a kagylót)odie-nak. - Jöjjön közelebb, hogy halljam, amit mond. Marilyn is becsapott a telefonnal, nem hagyom, hogy ez még egyszer megtörténjen.

Lejjebb húzta)odie-t, és az arcát odaszorította egész közel az övéhez. Szapannillata volt. A kezével a zsebébe nyúlt, elővette a kis pisztolyt és az oldalához nyomta.)odie úgy tartotta a kagylót, hogy mind a ketten hallgathassák. Megnézte a gombokat.

Volt egy gyorssegélykérő gomb, amely közvetlenül, egy gombnyomással a rendőrséget hívta. Egy másodpercig habozott, aztán hívta az otthoni számát. Hatszor kicsöngött. Hat halk berregés.

LEE CHILD 3 8 O A PÓK HÁL6JÁBAN

Vedd fel, vedd fel, gondolta minden csengetésre. De csak a saját hangja szólalt meg az üzenetrögzítőn.

- Nincs ott - mondta.

Hobie elmosolyodott.

- Nagy kár - jegyezte meg.

)odie ott állt, közel hajolva hozzá, zsibbadtan a félelemtől.

- Nála van a mobilorr - szólalt meg hirtelen. - Most jutott eszembe.

- Oké, nyomja meg a kilencet, akkor kap vonalat.

)odie lenyomta a kilencet, és hívta a mobilját. Négyyszer csöngött ki. Négy hangos, sürgető, elektronikus bűgás. Vedd fel, vedd fel, vedd fel - fohászkodott)odie. Aztán halk kattánálatszott.

- Tessék? - szólalt meg Reacher hangja.

)odie kiengedte a levegőt.

- Szia,)ack - mondta.

- Helló,)odie. Mi újság?

- Hol vagy most?

)odie hallotta a sürgetést a saját hangjában. Reacher is észrevette, és kicsit hallgatott, mielőtt felelt volna.

- St. Louisban. Épp most érkeztem. Megint el kellett mennem az irattárba, ahol már jártunk.

)odie rémülten visszafojtotta a lélegzetét. St. Louisban? A szája kiszáradt.

-)ól vagy? - kérdezte Reacher.

Hobie odahajolt, és)odie füléhez dugta a száját. - Mondja meg neki, hogy jöjjön vissza azonnal New Yorkba - súgta oda. - Egyenesen ide, amilyen gyorsan csak tud.

)odie idegesen bólintott, Hobie pedig még szorosabban az oldalába nyomta a pisztolyt.

- Vissza tudnál jönni? - kérdezte)odie. - Szükségem lenne rád, a lehető leghamarabb.

- A hatórás gépre van jegyem. Úgy fél kilenc körül ér oda, ottani idő szerint. Ez megfelel?

)odie érezte, hogy Hobie elvigyorodik mellette.

LEE CHILD 3 8 ~ A P6K HALÓJÁBAN

- Nem lehetne hamarabb? Mondjuk, most rögtön?

A háttérben beszélgetést hallott. Talán Conrad őrnagy lehet.

)ól emlékezett az irodájára, a sötét faborításra, a kopott bőrszékerekre, a forró missouri napsütésre az ablakban.

- Hamarabb? - kérdezte Reacher. - Lehet. Pár óra múlva

ott lehetek, attól függ, hogy mennek a gépek. Te hol vagy?

- A World Trade Centerbe gyere, a déli épületbe, nyolcvan-nyolcadik emelet.

- A közlekedés is zűrös lesz. Mondjuk, olyan két és fél óra múlva ott leszek.

- Remek.

-)ól vagy? - kérdezte újból Reacher.

Hobie)odie orra elé emelte a pisztolyt.

- Persze. Szeretlek.

Hobie odahajolt a telefonhoz, és lenyomta a kampó hegyével. Egy kattánás hallatszott, aztán a vonal bűgása,)odie lerakta a kagylót, lassan és óvatosan. Nagy megrázkódtatás volt a csalódás, zsibbadtan az íróasztal fölé hajolt, egyik kezével tartva a testsúlyát, a másik még a levegőben remegett a telefon fölött.

- Két és fél óra - mondta Hobie megjátszott együttérzéssel. - Hát, úgy néz ki, késik a felmentő sereg.

Felnevetett, és visszarakta a zsebébe a pisztolyt. Felállt és megfogta)odie karját, amelyikkel támaszkodott.)odie belekapaszkodott az íróasztal szélébe. Hobie visszakézből megütötte a kampóval. A halántékánál találta el, mire a lány keze azonnal lecsúszott az asztalról. A térde megrogyott és elesett. Hobie a karjánál fogva vonszolta oda az ajtóhoz. A sarka végigkarcolta a padlót, ahogy rúgkapált. Hobie belökte maga előtt az irodába,)odie pedig elterült a szőnyegen. Hobie becsapta az ajtót.

- Vissza a kanapéra! - förmedt rá)odie-ra.

A napsugarak már lekúsztak az íróasztalról, a padlón araszolgattak és át az asztalkán, Marilyn szétterpesztett ujjain piroosan ragyogtak a körmök.)odie négykézlábra tápázkodott, aztán visszabotladozott Curry mellé. A kezét visszarakta az asztalra. A halántékában dühösen lüktetett a fájdalom. A válla megfeszült. A fiatalember kezében a puskával figyelte. Tony is figyelte. Az auto-

mata pisztoly megint a kezében volt. Reacher pedig messze járt, ahogy egész életében.

Hobie visszaült az íróasztal mögé, és szépen egy kupacba rendezgette a részvényeket. Tíz centi magas halom lett. A kampóval kiegyenesítgette az oldalát. A súlyos, dombornyomású papírok szépen összesimultak.

- Nemsokára itt lesz az UPS - mondta örömmel. - Akkor a vevőknek elküldöm a részvényeket, én megkapom a pénzt, és győztem. Még talán fél óra, és aztán túl vagyunk mindenén, én is, maguk is.

)odie rájött, hogy Hobie egyedül hozzá beszél. Őt szemelte ki címzettnek. Curry és Stone-ék is)odie-ra bámultak, nem Hobie-ra.)odie elfordította a tekintetét, és az asztal üveglapján keresztül a szőnyeg mintázatára meredt. Ugyanolyan volt, mint a kopottas szőnyeg DeWitt irodájában, csak kisebb és sokkal újabb. Hobie otthagya a részvényeket, a kanapé mögé sétált, és elvette a puskát a fiatalember kezéből.

- Hozz egy kávé - mondta.

A fiatalember bólintott és kisétált, halkan becsukva maga után az ajtót. Az irodában csönd lett. A puska Hobie bal kezében volt. A padlóra szegezte. Finoman jobbra-balra mozgatta, kis ívben. Lazán tartotta.)odie látta, hogy Curry fürkészve körbenéz. Tonyt kereste, aki közben egy méterrel, hátrább lépett. Kisétált a puska hatóköréből, és úgy állt, hogy arra derékszögben tudott volna lőni. Az automata pisztoly felemelve a kezében.)odie érezte, hogy Curry megtornáztatja a vállait. Érezte, hogy kicsit megmozdul a karja. Odapillantott Tonyra, aki talán háromméternyire állt tőle. Aztán balra nézett, Hobie-ra, aki kétméternyire állt, oldalt.)odie látta, hogy Curry lassan felemelkedve az ujjhegyeire tá-

maszkodik.

- Ne... - súgta oda neki.

Az apja mindig egyszerű szabályokkal rendezte be az életét. Minden szituációra volt egy arany szabálya. Gyerekkorában)odie-t ez megőriztette. A legalapvetőbb szabály az volt, hogy egyszer LEE CHILD 3 8 2 A PÓK HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 g 3 A PÓK HÁLÓJÁBAN csináld, de akkor jól. Currynak semmi esélye nem volt, hogy jól sikerüljön, amire készül. Két fegyver keresztútjében volt. Egyszerűen nem voltak lehetőségei. Ha felugrik, átveti magát az asztalon, és Tony felé indul, akkor félútig sem ér, a mellén eltalálja a golyó, és talán oldalról is a puská tüze, ami esetleg Stone-ékat is megölné. Ha Hobie-t szemeli ki célpontnak, akkor Tony talán nem löne, mert attól félne, hogy eltalálja a főnökét, viszont Hobie biztos, hogy tüzelne, és a golyó száz darabra szaggatná Curryt,)odie pedig egyenes vonalban pont mögötte ült. Leon Garber másik arany szabálya az volt, hogy ami reménytelen, az reménytelen, és ne tegyél úgy, mintha nem lenne az.

- Várjon - suttogta)odie.

Látta, hogy Curry alig észrevehetően bólint, és a válla megint ellazul. Vártak.)odie lefelé bámult az üvegen át, és küzdött a fájdalom ellen. Teltek a percek. Meggyötört válla már alig bírta tartani a súlyát. Behajlította az ujjait, és az öklére támaszkodott. Hallotta, hogy vele szemben Marilyn Stone egyre nehezebben szedi a levegőt. Megvertnek látszott. A fejét oldalra hajtva a karján nyugtatta, és lehunyta a szemét. A napsugarak tovább vonultak az asztal széle felé.

- Mi a fenét csinál ez ennyi ideig? - mormogta Hobie. - Meddig tart megfőzni egy nyavalyás kávé?

Tony ránézett, de nem felelt, csak egyenesen tartotta a pisztolyt, leginkább Curryre szegezve.)odie megfordította a kezét, és a hüvelykujjára támaszkodott. A feje zúgott és lüktetett. Hobie a kanapé szélére támasztotta a puskát, felemelte a kampót, és megvakargatta vele a hegeket az arcán.

- Jézusom, mit vacakol már ennyit? Menjen, segítsen neki.

)odie rájött, hogy Hobie egyenesen ránéz.

- Én?

- Miért ne? Tegye magát hasznossá. A kávéfőzés úgyis női munka.

)odie habozott. - Nem tudom, hol a konyha.

- Majd megmutatom.

Hobie mereven rábámult és várt.)odie bólintott, örült, hogy LEE CHILD 3 8 L', A PÓK HÁLÓJÁBAN legalább kicsit mozoghat. Kiegyenesítette az ujjait, hátrább csúsztatta a kezét és felállt. Gyengének érezte magát, megbotlott, és megütötte a lábát az asztal réz szélében. Bizonytalanul elsétált Tony pisztolya előtt. Közelről hatalmasnak és brutálisnak látszott az automata fegyver. Tony követte vele, míg odaért Hobie-hoz. Ide már nem értek el a napsugarak. Hobie átkísérte a félhomályos részen, a puskát a hóna alá szorította, és kinyitotta az ajtót. Nézd meg a külső ajtót, aztán a telefont - gondolta)odie, miközben lépkedett. Ha sikerülne kirohanni a folyosóra, talán lenne esélye. Ha ez nem jön be, megpróbálkozhatna a rendőrséget hívó gombbal a telefonon. Lekapja a kagylót, benyomja a gombot, és még ha nincs is alkalma beleszólni, akkor is meg tudják állapítani, hogy honnan jött a hívás.)odie pontosan elpróbálta magában, hogy először az ajtóra néz, aztán kis fejmozdulattal a telefonra. De amikor kiléptek, egyiket sem tette. Hobie megtorpant előtte, ő pedig mellé lépett, és ránézett a fiatalemberre, aki kiement a kávéért.

Erős testalkatú volt, alacsonyabb, mint Hobie vagy Tony, de széles vállú. Sötét öltöny volt rajta. A hátán feküdt a földön, pontosan az irodaajtó előtt. A lába egyenesen kinyújtva. A lábfeje kifelé fordult. A feje magasra feltámasztva egy halom telefonkönyvön. A szeme tágra nyitva, üresen meredt előre. A bal karját felhúzták, a keze tenyérrel felfelé egy másik könyvkupacon hevert, mintha groteszk üdvözlést intene. A jobb karja egyenesen

feküdt, kissé eltartva a testétől. A jobb kezét csuklóból levágták. Ott feküdt a szőnyegen, tíz centivel odébb, egy vonalban a karjával.)odie hallotta, hogy Hobie torkából valami halk hang tör fel. Elejtette a puskát, és az ép kezével belekapaszkodott az ajtófélfába. Az arcának heges fele rózsaszín volt, de a másik fele halottfehérre sápadt.

LEE CHILD 3 8 ~ A PÓK HALÓJÁBAN

16. fejezet

Reachernek az édesapja adta a ~ack nevet, aki egy egyszerű, törőlmetszett New Hampshire-i jenki volt, és irtózott mindentől, ami előkelő és különleges. Egy késő októberi, keddi napon, a fia születése utáni reggelen besétált a szülészeti klinikára, átadott a feleségének egy kis virágcsokrot, és azt mondta: Jack lesz a neve. Második keresztnévet nem kapott. ~ack Reacher, ennyi; már rajta is volt a születési anyakönyvi kivonatán, mert útban a kórház felé az apja beugrott a századirodára, és az írnok telexen elküldte az adatokat a berlini nagykövetségnek. Újabb amerikai állampolgár, aki a tengerentúlon született egy katona fiaként, a neve)ack Reacher.

Az édesanyja nem tiltakozott. Szerette a férje aszketikus hajlamait, mivel francia volt, és európai érzékenysége miatt megértette a Férjét. Óriási szakadékot érzett Amerika és Európa között a háború utáni évtizedekben. Amerika gazdagsága és pazarlása éles ellentétben állt Európa lepusztultságával és szegénységével. De az ő jenkijét nem érdekelte a gazdagság. Az egyszerű dolgokat szerette, és ez neki is tökéletesen megfelelt, még ha a gyerekeik nevééről volt is szó.

Elsőszülött fiuk a joe nevet kapta. Nem)oseph, egyszerűen csak)oe. Az anyja imádta a fiát, de a nevével voltak nehézségei. Túl rövid volt, és küszködött a szókezdő dzs hanggal, amely nehezen jött francia nyelvére. Inkább zs-nek hangzott. A Jack már sokkal könnyebben ment, de az akcentusa miatt úgy hangzott, mintha Jacques lenne, ami szép régi francia név. Lefordítva)amesnek felel meg. A lelke mélyén mindig~amesként gondolt a második fiára.

Furcsa mód azonban Reachert soha senki nem szólította a keresztnévén. Senki nem tudta, miért alakult így, de Joe-t mindig ~oe-nak hívták, ~acket viszont Reachernek. Az anyjuk is. Ő sem tudta, miért. Kidugta a fejét a támaszponton a barakkjuk ablakán, LEE CHILD 3 g 6 A PÓK HÁL6JÁBAN

és kikabált: Joe! Gyere, kész az ebéd, és hozd Reachert is! És a két aranyos kisfiú rohant ebédelni.

Ugyanígy volt az iskolában is. Reachernek ezekből az idők-ből származtak az első emlékei. Komoly, megfontolt kisfiú volt, és nem értette, neki miért van fordítva a neve. A bátyját az első nevén szólították, őt a második nevén. Ha mondjuk, a focinál csapatot választottak a kapitányok, azt kiabálták: Nálam lesz Joe és Reacher! Minden gyerek így hívta őket, már az óvodában is. A tanárok is. És valahogy rajta ragadt. Mint minden katonagyerek, tucatszor változtatott iskolát. Első nap az új iskolában, talán egy új kontinensen, és egy új tanár máris odakiáltott neki: Reacher, gyere csak ide!

De hamar megszokta, és nem bánta, hogy egész életét egy egyszavas névvel kell leélnie. Reacher, mindig is az volt és az marad mindenkinek. Amikor az első lány, akivel életében először randevúzott, egy magas barna, szégyenlősen megkérdezte: Hogy hívnak?, ő azt felelte: Reacher. Minden szerelme így hívta. Szeretlek, Reacher - suttozták a fülébe. Mind,)odie is. Amikor megjelent a lépcső tetején Leon házának udvarán, ~odie felnézett rá, elmosolyodott és azt mondta: Helló, Reacher.

De most a mobilon nem Reachernek szólította, hanem ~acknek. Reachernek ez úgy hangzott, mint egy riasztósziréna. Azonnal arra gondolt, hogy)odie bajban van. A hangja is ijesztően

feszült és idegen volt. Reacher gyorsan megrázta magát, elnyomta a feltámadó pánikot, és villámgyorsan tervezni kezdett. Először is hazudott arról, hogy hol van, hátha lehallgatják a beszélgetést. A harcban az első lépés mindig az ellenség félrevezetése. Mindig azt kell feltételezni, hogy minden kommunikációt lehallgatják, aztán arra felhasználni, hogy félrevezető információkat terjessz, és ezzel némi előnyt nyerj.

Egyáltalán nem volt St. Louisban. Miért is ment volna oda, amikor telefon is van a világon, és Conraddal már úgylis elég jó viszonyban van? Felhívta még a Greenwich Avenue-n, az utcáról, mindent elmondott neki, Conrad pedig három perc múlva vissza is hívta, mert a kért dosszié kéznél volt, az A betűnél, ami legkö-

LEE CHILD 3 8 7 A P6K HAL6JÁBAN
zelebb van a küldönc íróasztalához. Reacher hallgatta, míg Conrad felolvasta neki a dossziét, miközben a gyalogosok kavarogtak körülötte az utcán. Tizenkét perccel később kikapcsolta a telefont. A birtokában volt minden információ, amire csak szüksége lehet.

Beült a Lincolnba, és sietősen a Seventh Avenue-ra hajtott, ahol lerakta a kocsit egy parkolóban, saroknyira a World Trade Centertől. Átvágott az épület előtti kis téren, és amikor ~odie felhívta, már az előcsarnokban volt. Épp a biztonsági őrral beszélgetett a portánál, Jodie az ő hangját hallotta a háttérben. Reacher elsápadt a pániktól ~odie hívására, azonnal kikapcsolta a telefont, és az expresszlifttel felrohant a nyolcvankilencedik emeletre.

Kilé-

pett a folyosóra, nagy levegőt vett, és kényszerítette magát, hogy lecsillapodjon. Nyugalom és tervezés, most ez a legfontosabb.

Úgy gondolta, a nyolcvankilencedik emelet elrendezése ugyanolyan lehet, mint az alatta lévőé. Minden kihalt volt és néma. A keskeny folyosókat a mennyezeten égő villanykörtek világították meg. Mindkét oldalon ajtók nyíltak az irodákba, a közepükön szemmagasságban kis négyszögletes ablakocskák. Minden ajtó mellett kis fémtáblán az illető cég neve, és egy csengőgomb.

Megkereste a tűzlépcsőt, és leszaladt a nyolcvannyolcadikra. A lépcsőház egyszerű volt, semmi dekoráció. Csak poros betonlépcső és Fémkorlát. Minden fordulóban üvegajtajú faliszekrényben egy tűzoltókészülék, mellette egy kis pirosra mázolt fejsze. A szekrényke mellett a falra festve hatalmas betűkkel az emelet száma.

Kilépett a nyolcvannyolcadik emeleti folyosóra. Itt is némaság honolt. Ugyanolyan keskeny volt, ugyanolyan megvilágítással, ugyanolyan ajtókkal. Először rossz irányba indult, de végül csak megtalálta a CCT irodáját. Világos színű tölgyfa ajtaja volt, mellette réztábla és csengőgomb. óvatosan megpróbálkozott az ajtóval.

Zárva volt. Megállt, és belesett a kis ablakocskán a recepciós helyiségbe. Világosság, jobbra egy íróasztal. Éppen szemben egy másik ajtó. Ez is csukva volt. A recepciós helyiség üres. Reacher csak állt, bámulta a csukott benti ajtót, és érezte, hogy a pánik fojtogatja a torkát.

LEE CHILD 3 8 8 A P6K HALÖJÁBAN

~odie odabent van, érezte. Odabent, egyedül, fogolyként, és szüksége van rá. Mellette lenne a helye. Vele kellett volna mennie, nem lett volna szabad egyedül elengedni. Lehajolt, homlokát az ablak hűvös üvegének támasztotta; és bebámult. Hirtelen megszólalt a fejében Leon hangja. Ne azon rágódj, hogy miért rontottad el, hanem tedd jóvá!

Hátrább lépett, és végignézett a folyosón jobbra és balra. Az ajtóhoz legközelebbi lámpa alá állt, felnyúlt, és kicsavarta a körte. A forró üveg megégette az ujját, Elhúzta a száját. Visszalépett az ajtóhoz, és megint benézett, egy méternyire állva az ajtótól. Odabent erős volt a világítás, a folyosó viszont majdnem sötét. Ő jól belátott, de odabentről senki nem láthatott ki. Állt és várt. A belső irodaajtó kinyílt, és kilépett rajta valaki. Egy tagbaszakadt fiatalember sötét öltönyben. Az a fickó, akit lelökött a

lépcsőn a bárban Key Westben. Aki rájuk lőtt a Berettával Gar-
risonban. Aki belekapaszkodott a Baravada kilincsébe a baleset-
nél. Átsétált a recepciós helyiségen és eltűnt. Reacher közelebb
lépett, és megnézte a belső ajtót. Csukva volt. Finoman bekopo-
gott az ajtón. A fiatalember odament a kisablakhoz, és kilesett
rajta. Reacher jól kihúzta magát, így csak a barna zakójának válla
látszott a kisablakban.

- UPS csomagszállító - mondta halkan.

A fiatalember kinyitotta az ajtót, Reacher pedig berontott,
és torkon ragadta. Ha az ember elég gyorsan csinálja, el tudja né-
míteni az áldozatát, mielőtt az e~ hangot is ki tudna adni. Aztán
jól a nyakába mélyeszti az ujjait, és tartja, hogy el ne essen.
Reacher kirángatta a fiatalembert a folyosóra, a tűzlépcső ajtajáig,
és háttal lelökte a lépcsőn. A fiatalember lezuhant a következő
lépcsőforduló faláig, és rekedtes zihálás tört fel a torkából.

- Választhatsz! Segítesz nekem, vagy meghalsz - fenyeget-
te meg halkan Reacher.

Ha valakit ilyen választás elé állítanak, csak egy ésszerű le-
hetősége van, de a fiatalember nem ezt választotta. Térdre tá-
pázkodott, és úgy nézett ki, küzdeni akar. Reacher megütötte a
LEE CHILD 3 g 9 A P6K HÁL6)ABAN

feje tetején, épp csak annyira, hogy kicsit belerezegjenek a
csigo-

lyái, és újból megfenyegette.

- Segíts, különben megöllek.

A fiatalember megrázta a fejét, aztán Reacher felé vetette
magát. Reacher fejében megszólalt Leon hangja: Kérd meg egy-
szer, ha nagyon muszáj, kétszer, de az ég szerelmére, soha ne
kérd háromszor! Reacher a mellkasába rúgott, megfordította, a
karját a nyakára szorította, a kezét az álla alá nyomta, és egy
mozdulattal eltörte a nyakát.

Egyet elintézett, de nem tudott meg tőle semmit, márpedig
az információ mindennél többet ér. Az ösztönei továbbra is azt
súgták, hogy nem egy nagy csoportról van szó, de ez bármit je-
lenthet. Azt is, hogy ketten vannak, azt is, hogy hárman, azt is,
hogy öten, és nagy különbség, hogy hányan kell egyedül szem-
benéznie. Megállt a lépcsőn, és a tűzfejszére esett a tekintete a
szekrénykében. A biztos információ mellett másik legfontosabb
dolog az ellenség figyelmének elterelése. Kell valami, amitől
nyugtalanok lesznek. Amitől megtorpannak egy pillanatra.

Meg is tette, amit kigondolt, amilyen halkan csak tudta, az-
tán kilesett a folyosóra, hogy üres-e, mielőtt visszavonszolta az
irodába a holttestet. Halkan kinyitotta az ajtót, és végigterítette a
férfit a földön. Aztán becsukta az ajtót, és elbújt az íróasztal alá
húzódva. Az asztal elég magas volt és jó széles. Lelapult a földre,
kihúzta a zakójából a Steyrt a hangtompítóval, és várt.

Hosszúnak tűnt a várakozás. Nekisimult a vékony szőnyeg-
nek. A kemény betonpadlón érezni lehetett az épület apró rezdű-
léseit. Hallotta a liftek basszus dübörgését, ahogy indultak és
megálltak. Érezte a légkondicionáló zümmögését és a szél rezdű-
léseit. A lábával keményen nekitámaszkodott a falnak, és ugrásra
készen várt.

Megérezte a lépések koppanását, egy másodperccel azelőtt,
hogy meghallotta volna az ajtó nyílását. Tudta, hogy a belső iroda
ajtaja kinyílt, mert valahogy az egész helyiség akusztikája meg-
változott. A recepciós helyiség hirtelen nagyobb térré tágult.
Négy láb koppanásait hallotta a szőnyegen, aztán a lépések meg-
torpantak, ahogy arra számított is. Reacher várt. Ha valaki szem-
besül egy megdöbbentő látvánnyal, legalább három másodperc
kell, míg felfogja, mit lát, ezt tapasztalatból tudta. Nézi, látja,
de az

agya nem hajlandó felfogni, a szeme újból a látványra fordul, és
végre felfogja, mit lát. Három másodperc. Magában halkan szá-
molt. Egy, kettő, három, aztán felegyenesedett az íróasztal mögül,

kinyújtva a pisztolyt. Először a karja bukkant ki az asztal mögül, aztán a válla, aztán a szeme.

Katasztrófa volt, amit látott. A kampós kezű, égett arcú férfi épp elejtette a puskáját, és zihálva az ajtófélfába kapaszkodott. Jodie mellette állt, de épp a rossz oldalon, fél méterrel közelebb volt hozzá, mint a férfi. Sokkal alacsonyabb volt ugyan, de Reacher még a padlóról nézett felfelé, és ebből a szögből Jodie pont takarta Hobie-t. Semmiképp nem tudott rálőni.

Hobie torkából furcsa hangok törtek fel, Jodie pedig mereven lefelé bámult. Aztán megjelent mögöttük egy férfi a nyitott ajtóban. A Suburban vezetője. Megállt Jodie mögött, és bámult. Egy Beretta volt a jobb kezében. Lebámult a padlóra, aztán ellépett Jodie mellett, és egy méternyire kilépett a recepciós helyiségbe, olyan helyre, ahol semmi nem takarta.

Reacher meghúzta a ravaszt. A hangtompító nagyot pukant, és a golyó telibe találta Tény arcát. Épp a közepén csapódott be a kilenc milliméteres lövedék, és felrobbant. Vér és csontszilánkok fröccsentek a mennyezetre és a háta mögött a falra.

Jodie kővé dermedve állt, épp egy vonalban a kampós kezű férfival, aki nagyon gyors volt. Gyorsabb, mint egy nyomorék ötvenöt évesről várta volna az ember. A bal kezével felkapta a földről a fegyvert, a jobb kezével pedig átkarolta Jodie derekát. Az acélkampó csillogott a kosztümjén. Maga elé rántotta a lányt, még mielőtt Tony holtteste a földre zuhant volna. A jobb karjával szorosan átfogta, felemelte a földről, és hátrább vonszolta. A Steyr lövésének zaja még mindig ott vibrált a levegőben.

- Hányan vannak? - ordította Reacher.

- Már csak ő - kiáltotta vissza Jodie.

Tehát a kampós kezű egyedül van. Hobie már felé is fordította a puskát, és ugyanazzal a mozdulattal lőtt. Reacher félig védtelenül állt, ahogy épp kiemelkedett az íróasztal mögül. Épp csak egy másodpercnyi lehetőség volt, de Hobie kihasználta. Alacsonyan tartotta a puskát, úgy lőtt, és az íróasztal tízezernyi fém- és faszilánkra robbant szét. Reacher lekapta a fejét, de az éles fa- és fémdarabkák elárasztották az arca egyik oldalát, és mintha egy légkalapács ütése érte volna a homlokát. Erezte az éles fájdalmat. Mintha kiesett volna egy ablakból, és fejével előre a földre zuhant volna. Szédelegve felállt, Hobie pedig befelé vonszolta Jodie-t az ajtón, és közben még egyszer lőtt. Reacher dermedten, mozdulatlanul állt a falnak támaszkodva, a homloka zsibbadt volt és jéghideg. Iszonyúan fájt a feje.

Felemelte a Steyrt. A hangtompító vége így pont Jodie-ra meredt. Hajszálnyit jobbra és balra mozgatta, de hiába, még mindig Jodie-ra célzott. Hobie szinte eltűnt mögötte. Bal kezével felemelte a puskát, az ujja a ravaszra simult. Reacher a fal mellett állt mozdulatlanul. Mereven bámulta Jodie-t, hogy az agyába vesse az arcát, mielőtt meghal. Aztán hirtelen megjelent a hátuk mögött egy szőke nő, és kétségbeesetten megtaszította Hobie vállát, aki megtántorodott, megpördült, és megütötte a nőt a fegyver csövével. Reacher egy pillanatra látta egy rózsaszín ruha villanását, ahogy a nő elesett.

A fegyver megint felé fordult, de Jodie kapálózott és belekapaszkodott Hobie karjába, aki megingott az erőteljes rúgkapálástól. Együtt kibotladoztak a recepciós helyiségbe, és megbotlottak a földön heverő holttest lábában. Hobie Jodie-val együtt elesett, és a fegyver elsült. A holttestet találta el. Fűlsiketítő volt a dörre-és, a levegőt füst töltötte be, és szétspriccelt a halott vére. Hobie feltérdelt, Reacher pedig minden mozdulatát követte a Steyrrel.

Nobie eldobta a puskát, és a zsebéből előhúzott egy fényes, rövid csövű kis pisztolyt. A hüvelykujjával felhúzta. A szerkezet hangosat kattant. Megint átfogta Jodie derekát, aki jobbra-balra rángatózott a szorításában, így Reacher megint nem tudott célozni. A bal szemébe vérpatak folyt. A homloka lüktetett és vérzett. t.e-

hunyta a használhatatlan bal szemét és a jobbal pislogott. A fényes kis pisztoly felemelkedett, és Jodie oldalába nyomódott. A lány zihált és már nem küzdött. Hobie arca megjelent a feje fölött, és kegyetlenül mosolygott.

- Dobja el a fegyvert, maga barom - zihálta.

Reacher mozdulatlanul tartotta a Steyrt. Egyik szeme nyitva, a másik lehunyva. A fájdalom kalapált a fejében.

- Lelövöm a nőt - mondta Hobie.

- Akkor én lelövöm magát - felelte Reacher. - Ha ő meghal, maga is.

Hobie bámult, aztán bólintott.

- Zsákutca - mondta végül.

Reacher is bólintott. Nagyon úgy néz ki. Megrázta a fejét, hogy kicsit helyrezökkentse a gondolatait. Ettől még elviselhetőlenebb lett a fájdalom. Sakk-matt. Még ha sikerülne is neki löni először, az ellenfelének még mindig lehet annyi ereje, hogy ő is lőjön. Ha az ujja ilyen feszülten a ravaszon van, akár még a halála előtti utolsó pillanat is elég rá. Reacher mereven tartotta a pisztolyt, lassan felállt, kihúzta a nadrágjából az inge végét és megtörölgette vele az arcát, fél szemét végig hunyorogva a pisztolyon tartva. Hobie nagy levegőt vett, és ő is felállt, magával rángatva Jodie-t. A lány próbált elhúzódni az oldalába nyomódó pisztolytól, de Hobie szorosan tartotta a jobb karjával. A kampó hegye a derekához szorult.

- Akkor egyezséget kell kötnünk - mondta Hobie.

Reacher csak állt, a szemét törölgette és nem felelt. A feje csak úgy zúgott a fájdalomtól. Kezdte sejteni, hogy valami komoly baja lehet.

- Egyezséget kell kötnünk - mondta megint Hobie.

- Nem egyezkedem - felelte Reacher.

Hobie még jobban Jodie derekához szorította a kampót, és még jobban az oldalába nyomta a pisztolyt. Jodie felszisszent. Smith and Wesson volt, 60-as modell. Ötcentis cső, rozsdamentes acélból, .38-as kaliberű, a tárban öt golyó. Az a fajta pisztoly, amit egy nő hord magával a táskájában önvédelemből. A csöve olyan rövid volt, és Hobie olyan erősen nyomta Jodie oldalába, hogy a

LEE CHILD 3 9 3 A PÖK HÁL6JÁBAN

LEE CHILD 3 9 2 A P6K HÁLÓJÁBAN

kézfeje a derekához ért. ~odie előrehajolva szinte lógott a karján.

A haja az arcába hullott. Egyenesen Reacherre nézett A legszebb szemek, amiket valaha is látott.

- Victor Hobie-nak senki nem mondja azt, hogy nem egyezkedik - csattant fel Hobie.

Reacher küzdött a fájdalom ellen, és a Steyrt határozottan

Hobie homlokára célozva tartotta, arra a pontra, ahol a rózsaszín hegek találkoztak az ép bőrrel.

- Maga nem Victor Hobie - mondta -, hanem Carl Allen, és egy szemét alak.

Csönd lett. A fájdalom kalapált Reacher fejében.)odie mereven bámult rá, a szemében kérdésekkel.

- Maga nem Victor Hobie - ismételte újra Reacher. - Maga Carl Allen.

A név ott lebegett a levegőben, és Hobie mintha hátrahőkölt volna tőle. Hátrább vonszolta ~odie-t, átlépve a fiatalember holttestén, úgy fordítva ~odie-t, hogy közte és Reacher között legyen, és lassan visszafelé hátrált a sötét irodába. Reacher bizonytalanul követte a magasba tartott Steyrrel. Az irodában emberek voltak. Reacher látta az elfüggönyözött ablakot, a kanapékat és a három embert, a selyemruhás szőke nőt és a két öltönyös férfit. Mind rábámultak. A pisztolyra, a hangtompítóra és a homlokára, ahonnan már lefolyt a vér az ingére. Aztán mintha automaták lennének, elindultak a kanapék felé. Leültek, és az asztalra rakták a kezüket. Hat kéz az asztalon, az arcuk felé fordítva, rajta remény, félelem és döbbenet.

- Maga téved - mondta a kampós kezű.

Széles ívben hátrált, Jodie-t magával vonszolva, míg a legtávolabbi kanapé háta mögé nem ért. Reacher követte, és megállt vele szemben. A Steyrt átirányította az asztalra hajló három ember feje fölött. A vére lefolyt az állára, és onnan a kanapéra csöpögött.

- Nem, nem tévedek - mondta. - Maga Carl Allen. Született 1949. április 18-án, Bostontól délre, valami kis kertvárosban. Normális család, egyhangú élet. 1968 nyarán hívták be. Közlegény, a képességei minden kategóriában az átlag alatt. Gyalogosként küldték Vietnamba. A háború megváltoztatja az embereket, és amikor odaért, igazi rosszfiú lett magából. Üzletelni kezdett. Eladott és vett kábítószer, lányokat és egyebet, amire rá tudta tenni a mocskos kezét. Aztán pénzkölcsönzéssel kezdett foglalkozni, és komolyan bekeményített. Sokáig úgy élt, mint egy király. Aztán valaki rájött a dologra, és áthelyezték a kényelmes kis állomáshelyéről a dzsungelbe. Az igazi háborúba. Egy kemény egységbe, egy kemény tiszt irányítása alá. Magának ez nem tetszett. Az első adandó alkalommal megölte a tisztet, aztán a szakasz őrmesterét is. De a többiek feladták, ami nagyon ritkán fordult elő. Nem kedvelték, igaz? Talán tartoztak magának. Feljelentették, és két rendőr, Gunston és Zabrinksi odament magáért, hogy letartóztassa. Eddig akar valamit tagadni?

Hobie nem felelt. Reacher nagyot nyelt. A feje egyre jobban fájt, iszonyúan hasogatott a homloka.

- Egy Hueyval repült a dzsungelbe a két katonai rendőr.

Egy rendes fiatal srác, Kaplan vezette. Másnap aztán visszament értük, akkor másodpilóta volt egy Victor Hobie nevű sztárpilóta mellett. Gunston és Zabrinksi ott várta őket magával együtt. A Hueyt azonban találat érte felszállás közben. Lezuhant, négy mérfölddel odébb. Hobie meghalt, Kaplan is, Gunston, Zabrinksi, és a többiek is a légénységből, Bamford, Tardlli és Soper. De maga életben maradt. Megégett és elvesztette a kezét, de túlélte. És a gonosz kis agya tovább működött. Kicserélte a dögcéduláját az első kezébe kerülővel. Ott és akkor Carl Allen és bűnöző múltja megszűnt létezni. Eljutott a tábori kórházig, ahol azt hitték, maga Hobie. Aztán megölt egy ápolót, és megszökött. Azt mondta: Nem megyek vissza, mert tudta, ha bárhová visszakerülne, valaki rájönne, hogy maga nem Hobie. Kiderítenék, kicsoda, és akkor megint nyakig lenne a szarban. Úgyhogy kereket oldott. Új élet, új néven, tiszta lappal. Akar tágadui valamit?

Allen szorosabban fogta ~odie-t.

Marhaság az egész - mondta.

LEE CHILD 3 9 q, A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 3 9 ~ A P6K HAL6JABAN

Reacher megrázta a fejét. A fájdalom úgy hasított bele, mintha egy vaku villant volna a szeme előtt.

- Nem, minden így igaz. Nash Newman nemrég azonosította Victor Hobie csontvázát. Ott fekszik egy ládában Hawaiion, a nyaka körül a maga dögcédulájával.

- Marhaság - ismételte meg Allen.

- A fogak alapján állapította meg - folytatta Reacher. - A szülei harmincöttször vitték el a fogorvoshoz, hogy tökéletesek legyenek a fogai. Newman azt mondja, teljesen egyértelmű az egyezés. Órákat töltött a röntgenfelvételekkel és a számítógéppel. Pontosan azonosítani tudta a koponyát az állkapocs alapján. Allen nem szólt semmit.

- Harmic éven át bevált a taktikája - folytatta Reacher. - Míg a két öreg fel nem emelte a szavát, és valaki meg nem bolygatta az ügyet. De most már nem folytathatja tovább, mert nekem kell számot adnia.

Allen szája torz vigyorra húzódott, amitől az arcának ép fele is olyan visszataszító lett, mint az égett.

- Mi a fenéért kellene számot adnom?

Reacher pislogott a szemébe folyó vértől, a kezében szilár-

dan tartott Steyr fölött.

- Sok okból - mondta halkan. - Én itt most több embert képviselek. Például Victor Truman Hobie-t. Aki hős volt, de maga miatt dezertőrként és gyilkosként lett elkönyvelve. A családja harminc hosszú éven át szenvedett miatta. Őket is képviselem. És Gunstont és Zabriskit is. A katonai rendőrség hadnagya volt mind a kettő, huszonnégy évesek. Én is az voltam huszonnégy éves koromban. Maga miatt haltak meg. Ezért tartozik nekem számadással, Allen. Mert én is olyan vagyok, mint ők. És az ilyenek a magafajták miatt halnak meg.

Allen tekintete üres volt. Áthelyezte)odie súlyát, hogy pontosan maga előtt tartsa. Még szorosabban odanyomta az oldalához a pisztolyt. Bólintott, alig mozdítva a fejét.

- Oké, én voltam Carl Allen - mondta. - Beismerem. Carl Allen voltam, aztán ennek vége lett. Utána Victor Hobie lettem. Nagyon hosszú ideig, hosszabb ideig, mint ameddig Carl Allen voltam. De úgy tűnik, most ennek is vége. Úgyhogy mostantól ~ack Reacher leszek.

- Micsoda?

- Ez lesz az egyezés - mondta Allen. - Nekem adja a nevét, a nő életéért.

- Micsoda? - ismételte meg Reacher.

- A személyazonosságát akarom - közölte Allen. - A nevét. Reacher csak bámult rá.

- Maga egy sodródó alak, családja nincs. Soha senki nem fogja keresni.

- És?

- Maga meghal. Nem élhetünk tovább ketten ugyanazzal a névvel. Igazságos üzlet. A maga élete a nő életéért.

~odie csak bámulta Reachert, és várt.

- Nem egyezkedünk - felelte Reacher.

- Akkor lelövöm a nőt - mondta Allen.

Reacher megint megrázta a fejét. Szörnyű volt a fájdalom.

Egyre erősödött, és a két szeme mögé is áttért.

- Nem fogja lelőni - mondta. - Gondolkozzon, Allen. Gondoljon magára, amilyen önző barom. Ha lelövi őt, én lelövöm magát. Négyméternyire van tőlem. A fejére célzok. Ha meghúzza a ravaszt, én is meghúzom. Ha ő meghal, egy század másodperccel később maga is. Engem nem lőhet le, mert ha csak megpróbálja rám emelni a pisztolyt, én már lövök is. Gondolja meg. Zsákutca. Rámeredt Allenre a félhomályban. Klasszikus patthelyzet. Csakhogy van egy probléma. Egy komoly hiba csúszott az elemzésébe. Hirtelen hasított bele a felismerés. Allen is rájött, pontosan ugyanabban a pillanatban. Reacher tudta, mert látta a tekintetében a győzedelmes önelégültséget.

- Egy valamit nem vett számításba - mondta Allen.

Reacher nem felelt.

- Pillanatnyilag sakk-matt. És így is marad, amíg én itt állok, maga meg ott. De meddig fog ott állni?

Reacher nagyot nyelt, hogy elfojtsa a fájdalmat.

LEE CHILD 3 9 6 A PÓK HALÓJÁBAN

LEE CHILD 3 9 7 A PÓK HALÓJÁBAN

- Addig állok itt, ameddig kell - mondta. - Van időm.

Ahogy mondta, sodródó alak vagyok. Nincsenek sürgető elintéznivalóim.

Allen elmosolyodott.

- Bátor szavak - ismerte el. - De vérzik a feje. Tud róla? Valami fémdarab áll ki belőle. Innen is látom.

)odie kétségbeesetten bólintott, a szemében rettegéssel.

- Nézze meg, Mr. Curry, és mondja meg neki - parancsolta fenyegetően Allen.

Curry, aki a kanapén ült, háttal Reachernek, megfordult és feltérdelt. Az arcán döbbenet tükröződött.

- Egy szög - mondta. - Valami szög ment a fejébe.

- Az íróasztalból - tette hozzá Allen.

Curry visszakuporodott a kanapéra, és Reacher tudta, hogy igazat mondanak. Ahogy kimondták, a fájdalom megkétszereződött, sőt megnégyszereződött. Hasogató agónia a homloka közepén, két centivel a szeme fölött. Az adrenalin sokáig elnyomta a fájdalmat, de ez nem tart örökké. Minden akaraterejét összeszedve próbálta elterelni róla a gondolatait, de a fájdalom ott volt. Ke-

gyetlen, borotvaéles, hányingert keltő. Lüktetett és dobolt a fejében, éles villanásokat keltve a szeme előtt. A vér már az ingét áztatta, egészen derékig. Hunyorgott, de a bal szemével nem látott semmit. Tele volt vérrel. Lefolyt a nyakán, a bal karján, és lecsöpögött az ujjhegyein.

- Én jól vagyok - mondta. - Ne aggódjanak miattam.

- Bátor szavak - mondta megint Allen. - De nagy fájdalmai vannak, és sok vért veszít. Nem fogja tovább bírni, mint én, Reacher. Azt hiszi, kemény fickó, pedig hozzám képest semmi. Én a kezemet hagytam ott, úgy másztam el attól a helikoptertől. Az artériák is elszakadtak. Égett az arcom. Túléltem így három hetet a dzsungelben. És sikerült hazajutnom. Aztán harminc éven át állandó veszélyben éltem. Úgyhogy, ha valaki itt kemény fickó, az én vagyok. Én vagyok a legkeményebb a világon, fizikailag és szellemileg is. Akkor se tudna felülkerekedni rajtam, ha nem lenne egy szög a nyavalyás fejében. Úgyhogy ne ámítsa magát.)odie mereven bámulta Reachert. A haja aranyszínben csillogott a szalagfüggöny résein beszivárgó szűrt fényben. Az arcába hullott, a homloka fölött kettéválva. Reacher látta a szemét. A száját. A nyakának hajlatát. Karcsú, izmos testét Allen karjának feszülve. A fájdalom kalapált a fejében. Átázott inge hideg volt a bőrén. A szájába vér tolult, fémese íze volt, mint az alumíniumnak. A Steyrt egyre nehezebbnek érezte a kezében.

- És megvan a kellő motivációm is - folytatta Allen. - Ke-ményen megdolgoztam azért, amim van. És meg is fogom tartani. Zseni vagyok, és született túlélő. Azt hiszi, hagyni fogom, hogy maga győzzön? Azt hiszi, maga az első, aki megpróbált legyőzni? Reacher megingott a fájdalomtól.

- Akkor emeljük kicsit magasabbra a tétet - mondta gúnyosan Allen.

Karjának minden erejével felemelte)odie-t. Olyan erősen nekinyomta a pisztolyt, hogy)odie egészen kétrét görnyedve próbált elhajolni előle. Allen úgy maga elé húzta, hogy teljesen elrejtőzött mögötte. Aztán megmozdult a kampó. A derekáról feljebb csúszott szorító karja)odie mellére. A kampó belenyomódott.)odie felszisszent a fájdalomtól. Allen felhúzta a kampót egészen az arcáig és nekitámasztotta. Aztán kifelé fordította a könyökét, amitől a kampó belenyomódott az arcába.

- Akár szét is téphetném - közölte Allen. - És maga nem tehet semmit. Egyre elviselhetetlenebb a fájdalom, igaz? Kezdi az ájulás környékezni. Nem bírja sokáig, Reacher. És ha a földön lesz, vége a sakk-matt helyzetnek.

Reacher megborzongott. Nem a fájdalomtól, hanem mert tudta, hogy Allennek igaza van. Érezte a térdét. Még nem gyengült, de érezte, hogy ott van, márpedig egy igazán erős ember nem érzi a térdét. Az, ha érzi, ahogy bátran tartják a százhusz kilós súlyt, azt jelenti, hogy nemsokára már nem bírják tovább.

- Nem bírja már sokáig - mondta megint Allen -, reszket, tudja? Még pár perc, és elveszti az eszméletét. Akkor szépen oda-sétálok, és fejbe lövöm.

Reacher megint megborzongott. Alig tudott gondolkozni.

Szédült. Nyílt fejsebe volt, a koponyájába hatolt a szög. Nash Newman képe villant fel előtte, ahogy az osztályteremben állva csontokat tart a kezében. Talán sok év múlva egyszer majd Nash fog magyarázni róla. Egy éles tárgy behatolt a homloklebenybe,

és átszűrve az agyhártyát, erős vérzést okozott. A pisztoly remeggett a kezében. Majd Leon jelent meg előtte, és azt mondta: Ha az A terv nem válik be, jöhet a B terv, Aztán a louisianai rendőr képe villant fel előtte, sok évvel ezelőttről, aki a .38-as kaliberű pisztolyokról beszélt, és azt mondta, nem lehet megbízni bennük. Reacher pontosan látta maga előtt a rendőr komor arcát. És a rövid csövű kis .38-asok még rosszabbak. Ilyen rövid csővel nehéz eltalálni a célpontot. És egy rúgkapáló nővel az ember karjában még nehezebb. Bár az is lehet, hogy pont ettől talál telibe a golyó, A feje megszedült. Mintha egy óriás püfölte volna egy hatalmas kalapáccsal. Az ereje egyre fogyott. A jobb szeme szúrt és fájt, mintha tűkkel szurkálnák. Talán még öt percig bírom, gondolta. Aztán végem.

Megjelent előtte egy újabb kép: a bérelt kocsiban ült, ~odie mellett, visszafelé mentek a botanikus kertből. A kocsiban meleg volt. Besütött a nap az ablakon. ő beszélt arról, hogy minden csalás alapja a pszichológia. Az emberekkel azt a legkönnyebb elhitetni, amit hinni akarnak. A Steyr megingott a kezében, és azt mondta magában: Oké, Leon, akkor itt a B terv, ehhez mit szólsz? A térde megroggyant, és megingott. Aztán kiegyenesedett és odaszegezte a pisztolyt az egyetlen kis résre, ahol látta Allen fejét. A csőve kis körben mozgott, ahogy remegő keze egyre kevésbé tudott megbirkózni a súlyával. Köhögött, és a nyelvével vért csorgatott ki a szája sarkán. A Steyr lehanyatlott. Próbálta felemelni, de nem ment. Felfelé akarta emelni a kezét, de egy erő mintha oldalra nyomta volna. A térde megint megroggyant, de újra kiegyenesedett. A Steyrt lelógatta jobb oldalra, az íróasztalra mutatott a csőve. Allen keze megmozdult. Reacher fél szemével figyelte, és arra gondolt, megéri-e, amit ~odie iránt érez, hogy telepumpálják ólommal. Hobie elvette a pisztoly csövét

LEE CHILD 1~00 A PÓK HAL6JABAN

~odie ruhájának ráncai közül. Reacher térde megroggyant és reszketni kezdett.

Allen csuklója előrelelendült. Reacher látta, ahogy megmozdul. Látta a fekete lyukat az acélcső végén. ~odie épp lehajtott a fejét, Reacher pedig visszarántotta a Steyrt, és célzott, még mielőtt Allen lőtt volna. Pár centivel odébb kellett volna. Pár nyavalyás centivel. Látta, hogy mozdul a pisztoly, majd narancssárga fényvillanást a cső végén, aztán mintha egy tehervonat ütközött volna a mellkasának. A lövés dörrenését teljesen elnyomta az erős ütés, ahogy eltalálta a golyó. Mint egy irdatlan nagy kalapácsütés. Hatalmasat lökött rajta, és megsüketítette. Fájdalmat egyáltalán nem érzett. Csak valami hideg űrt a mellében, és teljes ürességet és nyugalmat az elméjében. A másodperc egy töredékéig még gondolkozott, küzdött, hogy a talpán maradjon. A szemét tágra nyitotta, és látta, hogy a Steyr csövének vége is füstölög. Aztán kicsit elmozdította a tekintetét, és látta, ahogy Allen feje szétrobban a lövéstől. Véres csontszilánkok röpködtek a levegőben, mint egy szétterülő vöröses párafelhő. Vajon meghalt? - kérdezte magától, és még válaszolt is rá: Egészen biztosan, aztán elengedte magát, lehunyta a szemét, és hátrazuhan valami tökéletes feketeségbe, mely végtelennek és örökkévalónak tűnt.

17. fejezet

Tudta, hogy meghalt, mert arcok jöttek felé a sötétségben, ismerős arcok. Hosszú sorban, egyesével, kettesével. Hallotta, hogy ez történik a halál után, az ember előtt lejátsszódik az egész élete. Mindenki ezt mondja, és most vele is ez történik. Tehát meghalt. Úgy gondolta, ha eltűnnek az arcok, az lesz majd a vég. Eltűnődött, kié lesz az utolsó. Több jelöltje is volt. Vajon ki dönti ezt el? Kicsit bosszantotta, hogy nem tudja ő eldönteni. És mi fog történni azután? Mi történik, ha eltűnt az utolsó arc is?

LEE CHILD 40 1 A PÓK HÁLÓJÁBAN

De valami nem volt rendben. Egyszer csak felderengett egy arc, amelyet nem ismert. Egy teljesen idegen arc. Hirtelen az

volt

az érzése, mintha egy katonai seregszemlén lenne. Egész életét a hadsereg irányította, miért ne az utolsó pillanatok is?

De ez az idegen valaki megérintette. Fájdalmat okozott.

Mintha az ő feladata lenne, hogy véget vessen mindennek a seregszemle után. Próbált visszaemlékezni, kié volt az utolsó arc, mielőtt ez az idegen megjelent volna. Nem emlékezett. Nem figyelt oda. Anélkül hal meg, hogy emlékezne, kié volt az utolsó arc a végső seregszemlén.

Halott, de mégis gondolkodik. Vajon rendjén van ez? Ilyen a túlvilági élet? Hát akkor nagyon érdekes. Harminckilenc évet leélt, azt feltételezve, hogy a halál után nincs semmi. Voltak, akik egyetértettek vele, mások vitatkoztak. De ő mindig ragaszkodott a véleményéhez. És most tessék, itt van. Valaki majd mindjárt odalép és gúnyosan rávigyorog: hát nem megmondtam?

Hirtelen megpillantotta)odie-t. Ő fogja majd ezt mondani?

Nem, ez lehetetlen. Ő nem lehet itt, nem halott. Csak egy halottal

lehet beszélgetni a túlvilágon. És)odie Garber él. Erről ő gondoskodott. Ez volt a lényege az egésznek. Különb is, vele soha nem vitatkozott a túlvilági életről. Vagy mégis? Talán sok évvel ezelőtt, amikor még kislány volt?

)odie ott állt, és beszélt hozzá. Leült mellé, és a füle mögé simította a haját.

- Szia, Reacher - mondta.

Az ő hangja volt, semmi kétség. Akkor talán mégiscsak halott. Mondjuk, autóbaleset érte. A sors fintora. Talán elütötte egy gyorsan hajtó autó a Broadwayen, amikor hazafelé sétált a World Trade Centerből.

- Helló,)odie - mondta.

)odie elmosolyodott. Kommunikálnak. Szóval mégis halott.

Egy halott csak egy halottal beszélhet. Meg akart bizonyosodni róla, hogy tényleg így van.

- Hol vagyok? - kérdezte.

- A St. Vincentben - felelte)odie.

Reacher St. Peternek értette. Szent Péter. A fickó a kapunál. Látott róla képeket. Jobban mondva, rajzokat. Öregember, palástban, fehér szakállal. Kérdéseket tesz fel, mielőtt beengedné az embert a mennyországba. De nem emlékezett rá, hogy tőle bármit kérdeztek volna. Talán ez majd később jön. Lehet, hogy ez valamiféle újonckiképző tábor, ahol várakozni kell.

De mit keres itt)odie? Hiszen ő él. Érezte, hogy a bal keze ökölbe szorul. Bosszús volt. Megmentette az életét, mert szereti. Akkor most miért halott? Mi a fene folyik itt? Megpróbált feltámaszkodni. Valami visszahúzta, mintha le lenne kötözve. Mi a fene ez? Muszáj választ kapnia, különben nagy botrányt csinál.

- Nyugalom - mondta)odie.

- Beszélni akarok St. Vincenttel - motyogta Reacher. -

Most azonnal. Mondd meg neki, hogy ha öt percen belül nem jön ide, komolyan megharagszom.

)odie ránézett, és bólogatott.

-)ól van - mondta.

Aztán elfordult és felállt. Eltűnt Reacher látóteréből, ő meg visszahanyatlott az ágyra. Biztos, hogy ez mégsem kiképzőtábor. Túl puha a párna.

Aztán a szoba lassan kitisztult a szeme előtt, meglátta az orvost és a csillogó műszereket, és arra gondolt: kórház. Ugyanolyan könnyed vállrándítással fogadta el, hogy mégis él, mint ahogy azt, hogy meghalt. Ahogy egy elfoglalt ember veszi tudomásul, hogy eltévesztette, milyen nap van.

A szoba ragyogott a napfénytől. Reacher megmozdította a fejét, és meglátta az ablakot.)odie ott ült előtte egy széken, és olvasott. Reacher halkán lélegzett és figyelte.)odie haja frissen mo-

sott és fényes volt. A vállára hullott, és e~ tí~cset csavargatott a hüvelyk- és mutatóujja között, Sárga, ujjatlan ruha volt rajta. A vállá és a karja napbarnított, a karja hosszú és vékony. A lábát LEE CHILD ~ A PÓK HÁLÓJÁBAN

LEE CHILD L,.02 A P6K HALÓ)ABAN `tO3

keresztbe tette. Barna, lapos sarkú cipő volt rajta, jól illett a ruhá-

hoz. A bokája barnára sültén ragyogott.

- Hé,)odie - szólt oda.

)odie megfordította a fejét, és ránézett. Mintha keresett volna valamit az arcán, aztán elmosolyodott.

- Hahó - mondta. Lerakta a könyvet, és fölállt. Odasétált három lépést, és gyöngéden szájon csókolta.

- A St. vincentben vagyunk... Már mondtad, csak nagyon zavaros volt a Fejem.

)odie bólintott.

- Tele voltál morfiummal - mondta. - Örületes mennyiséget pumpáltak beléd. Elég lett volna New York összes kábítószeresének.

Reacher bólintott, és a napos ablakra pillantott. Úgy tűnt, délután van.

- Milyen nap van?

- Már július van. Három hétig voltál eszméletlen.

- Jesszusom, akkor éhesnek kellene lennem.

)odie az ágy lábához sétált, és átment a bal oldalára. A kezét Reacher felfelé fordított karjára fektette, amelybe csövek vezettek.

- Tápláltak - mondta. - Gondoskodtam róla, hogy olyat kapj, amit szeretsz. Sok glükóz meg sóoldat, tudod.

Reacher bólintott.

- Nincs jobb, mint a sóoldat - mondta.

)odie hallgatott.

- Mi az?

- Emlékszel mindenre?

Reacher bólintott.

- Emlékszem - mondta.

)odie nagyot nyelt.

- Nem is tudom, mit mondjak. Megmentetted az életemet.

- Az én hibám volt, hogy eltalált. Túl lassú voltam. Azt hittem, átverhetem, és én lőhetek először. De hát úgy néz ki, túlél-

LEE CHILD 4.0 L,. A PÓK HÁLÓJÁBAN

tem. Úgyhogy ne mondj semmit. Tényleg. Soha többé ne beszéljünk róla.

- De meg kell köszönnöm - suttogetta)odie.

- Lehet, hogy nekem kellene megköszönnöm.)ó tudni, hogy van valaki, akiért érdemes az életemet kockáztatni.

)odie bólintott, de nem azért, mert egyetértett. Önkéntelen mozdulat volt, hogy ne fakadjon sírva.

- És milyen állapotban vagyok? - kérdezte Reacher.

)odie egy hosszú pillanatig hallgatott.

- Idehívom az orvost - mondta aztán halkán. - Ő jobban el tudja mondani.

)odie kiment, aztán néhány perc múlva bejött egy fehér köpenyes férfi. Reacher elmosolyodott. Az az arc volt, akit utoljára látott az arcok seregszemléjében. Alacsony Férfi, széles vállú, szőrös, jókötésű; valószínűleg jó birkózó lett volna belőle.

- Ért a számítógépekhez? - kérdezte Reachertől.

Reacher vállat vont, és kezdett aggódni, hogy ez valami bevezetés az agysérüléseinek részletezéséhez.

- A számítógépekhez? Nem különösebben.

- Oké, akkor mondjuk, képzeljen el egy nagy Cray szuperkomputert. Beletáplálunk mindent, amit az emberi szervezetről tudunk, továbbá mindent a lőtt sebekről, majd utasítjuk, hogy tervezzon meg e~ férfit, aki a legalkalmasabb arra, hogy túlélje,

ha mellkason lövik egy .38-assal. Mondjuk, egy hétig dolgozik rajta a gép. Mi lesz az eredmény?

Reacher megint vállat vont. - Fogalmam sincs.

- Maga, kedves barátom. Az a nyavalyás golyó még csak be sem hatolt igazán a mellkasába. Olyan vastag és erős a szívizma, hogy egyszerűen megállította. Mint egy hatcentis golyóálló mellény. Az izom másik feléig elért, és szétzúzta a bordát, de semmi több.

- És miért voltam eszméletlen három hétig? - kérdezte azonnal Reacher. - Nem egy izomsérüléstől vagy egy törött bordától, ez biztos. A fejemnek semmi baja?

LEE CHILD 405 A PÓK HAL6JÁBAN

Az orvos hirtelen valami furcsát csinált. Tapsolt egyet és belebokszolt a levegőbe. Ragyogó arccal közelebb lépett.

- Amiatt aggódtam. Komolyan aggódtam. Csúnya sérülés volt, egy szög valami bútorból. Áthatolt a koponyán, és vagy három milliméternyire behatolt az agyba. A homloklebenybe, barátom, ami nem a legjobb hely egy szögnek. Ha választanom kellene, hogy hová szeretnék egy szöget a koponyámban, hát a homloklebeny lenne az utolsó választásom. De ha el kéne döntenem, hogy kinek a fejében szeretnék egy szöget látni, az a magáé lenne, ugyanis olyan vastag a koponyája, mint egy neandervölgyinek. Egy átlagos embernél az a szög teljesen belement volna az agyba, és akkor annyi.

- Szóval, jól vagyok?

- Épp most spórolt meg nekünk tízezer dollárnyi vizsgálatot - mondta örömmel az orvos. - Elmondtam, mi a helyzet a mellkasával, mire maga mit csinált? Azonnal elemezte a helyzetet, összevetette a saját ismereteivel, rájött, hogy nem súlyos sérülés, rájött, hogy ez nem okozhatott kómát, eszébe jutott a másik sérülése, és feltette ezt a kérdést. Azonnal, habozás nélkül. Gyorsan és logikusan gondolkodik. Világos kérdések, gyors konklúzió. Semmi baja a fejének, barátom. Ez a szakvéleményem. Reacher óvatosan bólintott. - Akkor mikor engednek ki?

Az orvos levette a táblát az ágy végéből. A fémtáblára több papírlap volt csíptetve. Átlapozgatta őket. - Az egészségi állapota általában véve kielégítő, de azért nem ártana, ha még e~ ideig megfigyelés alatt tartanánk. Talán még pár napig.

- Meg még mit nem - mondta Reacher. - Ma hazamegyek.

Az orvos bólintott. - Majd meglátjuk, hogy érzi magát egy óra múlva.

Közelebb lépett, és igazított valamit az egyik infúzió szelepén. Az egyik csövecskét megkocogtatta az ujjával. Egy ideig figyelte, aztán bólintott, majd kísétált. Elhaladt~odie mellett az ajtóban, aki egy vászonzakót viselő férfi társaságában jött befelé. Ötven körül járhatott, sápadt volt, rövid, őszes hajú. Reacher

LEE CHILD L~06 A PÓK HÁL6JÁBAN

nézte, és arra gondolt: tíz dollárba fogadnék, hogy ez a Penta-gontól van.

- Reacher, kérlek, ez az úr Mead tábornok - mutatta be a férfit ~odie.

- A hadügyminisztériumtól - mondta Reacher.

A férfi meglepetten ránézett. - Találkoztunk már?

Reacher megrázta a fejét. - Nem, de tudtam, hogy idejönnek szaglászni, ahogy magamhoz térek.

Mead elmosolyodott. - Itt táboroztunk az ajtaja előtt. Nem akarok sokat teketóriázni: arra szeretnénk kérni, hogy hallgasson erről a Carl Allen-ügyről.

- Szó sem lehet róla - vágott közbe Reacher.

Mead megint elmosolyodott és várt. Elég régóta volt a hadsereg bürokratája ahhoz, hogy ismerje a dörgést. Leon azt szokta mondani: valamit semmiért, ilyen nem létezik.

- Illetve van egy feltételem. Azt akarom, hogy Hobie szüleit hozzák el Washingtonba, repülő, első osztály, ötcsillagos szálloda,

és mutassák meg nekik, hogy a fiuk neve felkerült az emlékfalra. Gondoskodjanak róla, hogy az összes nyavalyás tábornok ott feszítsen díszegyenruhában. Akkor hallgatók.

Mead bólintott.

- Meglesz - mondta. Felállt, és köszönés nélkül távozott.

~odie leült az ágy lábához.

- A rendőrséggel mi van? - kérdezte Reacher. - Nem akar-nak kihallgatni?

~odie megrázta a fejét.

- Allen rendőröket ölt - mondta. - Önvédelemből tetted, nem lesz semmi probléma. Sőt, ezentúl életedben nem fognak megbüntetni New Yorkban a rendőrök, akárhol parkolsz.

- És a pisztolyom? Lopott volt.

- Nem, az Allen pisztolya volt. Tőle vetted el birkózás köz-ben. Négyen vagyunk rá szemtanúk.

Reacher lassan bólintott. Megint látta maga előtt a szét-spriccelő vért és a csontszilánkokat, ahogy lelőtte Allent. Elég jó lövés volt, gondolta. Félhomályos helyiség, egy szög a fejében, LEE CHILD q.o 7 A PÓK HÁL6JÁBAN

egy .38-as golyó a mellkasában, és mégis telibe talált. Aztán a kampó jelent meg előtte,)odie mézszínű bőrébe nyomódva.

- Te jól vagy?

- Remekül.

- Biztos? Nincsenek rossz álmaid?

- Nincsenek. Már nagylány vagyok.

Reacher bólintott. Az első éjszakájukra gondolt. Mintha egy-millió évvel ezelőtt történt volna.

- És te jól érzed magad? - kérdezte)odie.

- Az orvos szerint jól vagyok. Azt mondta, olyan vagyok, mint egy neandervölgyi.

- Komolyan kérdezem.

- Hogy nézek ki?

- Megmutatom.

)odie kiment a fürdőszobába, és behozta a mosdó feletti tükröt. Kerek volt, műanyag kerettel. Odatámasztotta Reacher lá-bára, ő megfogta a jobb kezével és belenézett. Még mindig na-gyon le volt barnulva. Kék szemek. Fehér fogak. A fejét leborot-válták. A haja olyan három-négy milliméteresre nőtt. Az arcának bal fele tele volt kis sebekkel. A szög által ütött lyuk a homlokán szinte elveszett a hosszú és kalandos élete során szerzett egyéb nyomok között. Csak azért tudta megkülönböztetni, mert vörö-sebb volt és frissebb, de nem volt nagyobb, mint a heg egy centi-vel odébb, ahol a bátyja egyszer fejbe vágta egy üvegdarabbal valami gyerekkori civódás közben, abban az évben, amikor Hobie helikoptere lezuhant. Kicsit megdöntötte a tükröt, és látta a szé-les kötést a mellkasán. Hófehéren világított barna bőrén. Úgy gondolta, talán tizenöt kilót is leadhatott. 110 kiló lehet, ami a normális súlya. Visszaadta a tükröt)odie-nak, és megpróbált fe-lülni. Hirtelen szédülés fogta el.

- EI akarok menni innen - mondta.

- Biztos vagy benne?

Reacher bólintott. Biztos volt benne, de nagyon álmosnak érezte magát. Visszatette a fejét a párnára, épp csak átmenetileg.

A párna puha volt és meleg. A feje mintha egy tonnát nyomott

LEE CHILD 4 0 8 A PÓK HÁLÓJÁBAN

volna, és nyakizmaiban nem volt elég erő, hogy mozgassa. A szo-ba elsötétedett. A szemét felfelé fordította, és látta az infúzió mű-anyag zsákocskáit a feje fölött lógni. Látta a szelepet, amit az or-vos az előbb megpiszkált. Emlékezett a kis kattanásra. A zsákon valami írás volt, fejjel lefelé. Koncentrált, hogy el tudja olvasni. zöld betűk voltak. Morfium.

- A francha - suttogta, aztán a szoba elsötétedett körülötte. mikor megint kinyitotta a szemét, a nap állásából látta, hogy nem délután van, hanem reggel.)odie ott ült a széken az ablak-

nál. Ugyanazzal a könyvvel, csak láthatóan vagy száz oldallal előbbre járt. A ruhája kék volt, nem sárga.

- Holnap van? - kérdezte Reacher.

)odie becsukta a könyvet és felállt. Odalépett, föléhajolt és megcsókolta. Reacher visszacsókolta, aztán összeszorította a fogát, és kihúzta a karjából az infúzió tűit, és lelógatta a csöveket az ágy szélén. A földre kezdett csöpögni a folyadék. Feltámaszkodott a párnán, és végigsimított tüskés haján.

- Hogy érzed magad? - kérdezte)odie.

Reacher mozdulatlanul ült, és lassan leltárba vette a testét, a lábujja hegyétől a feje búbjáig.

-)ól - mondta végül.

- Látogatóid vannak - mondta)odie. - Hallották, hogy magadhoz tértél.

Reacher bólintott, és nagyot nyújtózkodott. Érezte a sebet a mellén. Bal oldalon volt. Bal kezével felnyúlt az infúzió állványához. Az egyenes acélrúd a tetején spirál alakban meg volt hajlítva, ahová a zsákocskákat helyezték. Megmarkolta, és jó keményen megszorította. Érezte, hogy a könyökénél kicsit fáj a tűk helye, és a mellkasa is sajgott a golyó helyén. De az acélspirál összelapult a kezében. Elmosolyodott.

-)ó, küldd be őket - mondta)odie-nak.

Tudta, kik lesznek, még mielőtt beléptek volna. Meg tudta mondani az árulkodó zajokból. Az oxigénpalack kerekai hangosan

LEE CHILD 407 A PÓK HÁLÓJÁBAN

nyikorogtak. Az idős hölgy félreállt, és elsőnek beengedte a férjét.

Mrs. Hobie-a új ruha volt. A férfin ugyanaz a kék öltöny. Eltolta a palackot a felesége mellett, és megállt. A bal kezével rátámaszkodott a nyelére, a jobbal pedig kicsit remegve tisztelgett. Egy hosszú pillanatig ott tartotta a kezét, Reacher pedig viszonzta a tisztelgést, a legszebb, díszszemlére való mozdulatával, a lehető legkomolyabban. Aztán leengedte a kezét, és Hobie közelebb tolta a palackot az ágyhoz. A felesége mögötte lépkedett.

Mintha kicserélték volna őket. Még mindig öregek voltak és reszketegek, de nyugalom áradt belőlük. Ha az ember tudja, hogy a fia halott, az még mindig jobb, mint ha nem tud semmit, Reacher legalábbis így gondolta. Newman ablaktalan laboratóriuma jutott eszébe, Allen ládája, benne Victor Hobie csontváza. Nagyon jól emlékezett rá. Sima homlok, magas, domború koponyatető. Egyenletes, fehér fogak. Hosszú, vékony végtagok. Nemes szépségű csontváz volt.

- Victor hős volt, ugye, tudják? - mondta.

Az öregember bólintott.

- Megtette a kötelességét.

- Ennél sokkal többet tett - mondta Reacher. - Olvastam a dossziéját. Beszéltem DeWitt tábornokkal. Nagyon bátor pilóta volt, aki sokkal többet tett, mint ami a kötelessége lett volna. Sok

életet mentett meg a bátorságával. Ha élne, már háromcsillagos tábornok lenne. Vidor Truman Hobie tábornok, valami felelős poszton, vagy a Pentagonban.

Hobie-ék ezt akarták hallani, de ez is volt az igazság. Mrs. Hobie a férje kezére tette vékony, sápadt kezét, és némán ültek, könnyes szemmel, a tekintetük valahol tizenegyezer mérföldre kalandozott. Arra gondoltak, ami lehetett volna. A múlt most már tisztán és érthetően terült el előttük, és hősi halállal ért véget, ami után csak az álmok maradtak. De ezek az álmok erőt adtak nekik, mint az oxigén, amely sziszegve áradt ki-be az öregember szaggatott lélegzésének ritmusában.

- Most már boldogan halok meg - mondta.

Reacher megrázta a fejét.

- Még el kell menniük megnézni a falat. A neve már rajta lesz. Fényképezzék le, és mutassák meg nekem.

Az öregember bólintott, a felesége pedig halványan elmo-

solyodott.

- Miss Garber mondta, hogy lehet, hogy Garrisonban fog lakni. Majdnem szomszédok leszünk.

Reacher bólintott.

- Lehet - mondta.

- Miss Garbér nagyon kedves ifjú hölgy.

- Igen, az.

- Ugyan már, ne locsogj annyit - szólt rá a férje.

Aztán Hobie-ék azt mondták, tovább már nem maradhatnak, mert egy szomszédjuk hozta el őket kocsival, és indulnia kell vissza. Reacher utánuk nézett, ahogy kimentek a folyosóra.)odie mosolyogva jött vissza.

- Az orvos azt mondja, hazamehetsz.

- EI tudsz vinni? Van már új kocsid?

)odie megrázta a fejét. - Csak egy bérelt. Nem volt időm vásárolgatni. A Hertztől béreltem egy Mercury-t. Műholdas navigációs műszer is van benne.

Reacher nagyot nyújtózkodott, a feje fölé emelve karjait, és megtornáztatta a vállát. Úgy érezte, rendben van. Meglepően jól volt. A bordái sem fájtak.

- Kellenének ruhák - mondta. - Gondolom, ami rajtam volt, tönkrement.

- A nővérek ollóval vagdosták le rólad.

- Akkor is itt voltál?

- Végig itt voltam. Kaptam egy szobát itt a folyosón.

- És a munkahelyeden mit szóltak?

- Szabadságot vettem ki. Azt mondtam, vagy beleegyezek, vagy felmondok.

)odie benyúlt a szekrénybe, és kivett egy halom ruhát. Új farmer, új ing, új zakó, új zokni és boxeralsó, mind szépen négy-szögletesre összehajtogatva, és a tetejére rakva a cipő, ahogy a hadseregben szokás.

LEE CHILD 4 ~ O A P6K HÁLÓJÁBAN LEE CHILD 4 ~ ~ A PÖK HÁL6JÁBAN

- Semmi különös, megvettem, ami a kezembe került -

mondta)odie. - Nem akartam túl soká távol maradni. Itt akartam lenni, amikor magadhoz térsz.

- Itt ültél három hétig?

- Mintha három év lett volna -felelte)odie. - Kómában voltál, borzalmasan néztél ki, de tényleg.

- Az a műholdas izé Garrisons-t is be tudja tájolni?

- Oda akarsz menni?

Reacher vállat vont. - Gondolom, pihennem kell, nem? A vidéki levegő biztos jól tesz. - Aztán elfordította a tekintetét. - Egy darabig ott maradhatnál velem, amíg lábadozom - tette hozzá.

Felhajtotta a takarót, és a padlóra rakta a lábát. Lassan, bizonytalanul felállt, és elkezdett öltözködni,)odie pedig fogta közben a könyökét, hogy el ne essen.'